ΕΤΟΣ ΜΒ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 8 Ἰανουαρίου 1922 ΑΡΙΘΜ. 1

2974

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Μητροπολίτης Ῥόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη Γρόσ. 250. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΜΗΤΡΟΠΟΔΙΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Αἱ ἄμεσοι καὶ ἐμμεσοι ἀντιδράσεις καὶ στασιαστικαὶ ἀντενέργειαι τῶν ἑπτὰ τέως Συνοδικῶν, οἵτινες ἐπαναστατικῷ δικαιώματι— κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὁμολογίαν—αὐθαιρέτως ἐκδιώξαντες ἐπὶ Τοποτηρητείας τοῦ ἀειμνήστου Προύσης τοὺς νομίμους Συνοδικοὺς Μητροπολίτας Ἡρακλείας, Χαλκηδόνος, Δέρκων, Φιλαδελφείας, Κολωνίας, Κυδωνιῶν καὶ βραδύτερον τὸν Ἡλιουπόλεως εἰσεπήδησαν εἰς τὴν θέσιν των, καθὼς καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτῶν, ἐναυάγησαν ὡς ἦν ἐπόμενον, τοῦ Οἰκουμεν. Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ' ἀποδεξαμένου τὴν κανονικὴν ἐκλογὴν καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀφικνουμένου εἰς Βασιλεύουσαν, ὅπου θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ ἐνθουσιῶντος ποιμνίου του ἀναμένει αὐτόν. Καὶ περὶ μὲν τῶν κανονικῶν συνεπειῶν τῆς στάσεως τῶν τὴν Θεσσαλονίκην ἐπιδραμόντων Ἑπτὰ πρὸς συγκρότησιν ἀντικανονικῆς παρασυναγωγῆς τὴν ὁποίαν ἐν τῇ παραζάλῃ των ἀπετόλμησαν νὰ ὀνομάσωσι νόμιμον καὶ κανονικὴν Συνέλευσιν ὑπὸ πρόεδρον τὸν Κυζίκου--αἱ λέξεις, ὡς φαίνεται, ἀπώλεσαν τὴν συνάθη σημασίαν των διὰ τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς— καθὼς καὶ τῶν διὰ ποικίλων ἐκβιαστικῶν καὶ δολεραστικῶν μέσων συγκεντρωθέντων αὐτόθι ἀρχιερέων πρὸς ὑπονόμευσιν τῆς θέσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐπιφυλάττομαι νὰ πραγματευθῶ ἐν ἑτέρῳ ἄρθρῳ, ἀποδεικνύων εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ κῦρος τῶν ἱερῶν Κανόνων τί οἱ ἱεροὶ Κανόνες διακελεύονται περὶ τῆς στάσεως καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν μετὰ τὴν γενομένην πατριαρχικὴν ἐκλογήν. Νῦν δὲ, περὶ φαιδροτέρου θέμα ἀσχολούμενος, θέλω περιγράψει τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου, τόσον ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ὅσον καὶ μετὰ τὴν Ἅλωσιν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Τὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς τελετῆς τῆς «Προβλήσεως», τῆς ἀναγνωρίσεως δηλονότι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ἡ τελετὴ ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ μεγαλοπρεπεστάτῃ διά τε τὰς διαστάσεις καὶ τὸν ἐκθαμβωτικὸν πλοῦτον τοῦ διακόσμου αὐτῆς ἐπισήμου αἰθούσῃ τῶν ὑποδοχῶν τῶν Ἀνακτόρων τῇ καλουμένῃ **Χρυσοτρίκλινον**, κτίσμα τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ὁ. ποίου ἵσταντο ἀσκεπεῖς οἱ Συγκλητικοὶ καὶ εἰς μίαν ἐξέδρας ὁ ἀνακτορικὸς κλῆρος μετὰ τοῦ χοροῦ τῶν ψαλτῶν, ἐνῷ αἱ παρακείμεναι αἰθουσαι, οἱ διάδρομοι καὶ αἱ αὐλαὶ ἐπληροῦντο ὑπὸ τῶν οὐλικῶν θεραπόντων καὶ τῶν ταγμάτων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, προεξαρχόντων τῶν **Σπαθαρίων** ἐν ταῖς πλουσίαις αὐτῶν στολαῖς. Ὁ Πατριάρχης καταφθάσας μετὰ τῆς ἀκολουθίας του εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν ἔχων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοὺς Μητροπολίτας Καισαρείας καὶ Ἡρακλείας, ἐποίει δὲ πρὸς τοὺς παρόντας μετανοίας τρεῖς καὶ ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος τὴν προσήκουσαν προσκύνησιν. Ὁ πρωθιερεὺς τότε τῶν Ἀνακτόρων ἔβαλλεν «εὐλογητὸν» καὶ μικρὰν ἐκτενῆ, οἱ δὲ χοροὶ ἔψαλλον τὰ τροπάρια «ὅπου γὰρ βασιλέως παρουσία», δόξα, καὶ νῦν, «ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν» κτλ. καὶ ἀπόλυσις. Ληξάσης τῆς ἱεροτελεστίας, ὁ Αὐτοκράτωρ ὑψῶν ὀλίγον τὸ ὅπερ ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ χρυσοῦν δικανίκιον ἐγκεκοσμημένον διὰ λίθων πολυτίμων καὶ μαργαριτῶν ἀπήγγελλεν: «ἡ ἁγία Τριάς, ἡ τὴν βασιλείαν μοι δωρησαμένη, προβάλλεταί σε Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην» καὶ ἐνεχείριζε τὸ δικανίκιον τῷ Πατριάρχῃ, ὅστις πύχαρίστει δι' ὀλίγων λέξεων καὶ πάλιν, τῶν χορῶν ψαλλόντων τρὶς «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα». Μεθ' ὃ, προπορευομένων λαμπάδων καὶ ἀκολουθούντων πάντων τῶν ἐπισήμων, ὁ Πατριάρχης κατήρχετο «εἰς τὰ διβάβουλα» ὅπου φορῶν πολύτιμον ἐρυθρὸν σκιάδιον μετ' ἀναλόγου λευκῆς καλύπτρας καὶ μανδύαν μετὰ «ποταμῶν», ἵππευεν ἵππον λευκὸν ἐκλεκτὸν ἐκ τῶν βασιλικῶν σταύλων, ἐγκεκοσμημένον πολυτελῶς καὶ ἐπισεσαγμένον μετὰ ἐφιππίου καὶ ἐφεστρίδος βασιλικῆς καὶ κεκαλυμμένον διὰ χρυσοποικίλτου λευκοῦ ὑφάσματος—δώρων ἁπάντων τοῦ Αὐτοκράτορος—καὶ προεπέμπετο μέχρι τοῦ πατριαρχικοῦ Οἴκου μετὰ τιμῶν Ὑπάτου, ἐπευφημούμενος δηλ. προπορευομένων ραβδούχων καὶ συνοδευόντων ἁπάντων τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν μεγιστάνων.

Μετά τινας ἡμέρας ἐτελεῖτο εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Σοφίας ἡ ὡς ἐπίσκοπων χειροτονία του· διότι ἐκ τῶν 132 Ἀρχιεπισκόπων Κων)πόλεως ἀπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέχρι Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου, μόνον 21 μετετέθησαν, Ἐπίσκοποι ἦδη ὄντες, ἐξ ἄλλων ἐπαρχιῶν, πάντες δὲ οἱ λοιποὶ ἦσαν κληρικοὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἢ Ἡγούμενοι καὶ 7 λαϊκοί. Τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην χειροτονεῖ καὶ ἐπέδιδέν αὐτῷ τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον ὁ Μητροπολίτης Ἡρακλείας· διότι, ἀπὸ τοῦ 196 μ. Χ. ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ Σεπτίμιος Σεβῆρος κυριεύσας τὸ Βυζάντιον ὑπήγαγεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν διοίκησιν Θράκης, ἧς ἡ ἕδρα ἦτο ἡ Ἡράκλεια μέχρι τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκ. Συνόδου τὸ Βυζάντιον διετέλεσεν Ἐπισκοπὴ τοῦ Ἡρακλείας. Τὸ δικαίωμα τοῦτο διετηρήθη μέχρι τῆς σήμερον, ἀναγράφεται δὲ καὶ ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Κανονισμοῖς κατὰ τὴν Δ' μάλιστα ἑκατονταετηρίδα, οἱ Μητροπολῖται Νικομηδείας καὶ Ἡρακλείας διεξεδίκουν ὡς γείτονες αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κ]πόλεως. Ὑπάρχουσιν ὅμως ἱκανὰ παραδείγματα χειροτονίας καὶ ἐπιδόσεως τῆς ποιμαντορικῆς ῥάβδου παρὰ τοῦ Καισαρείας καὶ ἄλλων μητροπολιτῶν π.χ. κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν τῶν Οἰκ. Πατριαρχῶν, Εὐαγρίου, Ἀνατολίου, Μηνᾶ, Στεφάνου Α', Πολυεύκτου, Λεοντίου Α', Κωνσταντίνου Β', Ραφαὴλ Α', κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας μας Ἀνθίμου Ζ'. Ὁ Ἡρακλείας ἀπήγγελλε μικρὰν προσφώνησιν, παράφρασιν τῆς ἐν τῷ Εὐχολογίῳ τοιαύτης, καὶ ἠσπάζετο τὴν χεῖρα τοῦ Πατριάρχου ἀντασπαζομένου τὴν τοῦ Ἡρακλείας. Ἐνίοτε ἡ χειροτονία ἐβράδυνεν ἐφ' ἱκανόν· ἀλλ' ὁ Πατριάρχης ἀνελάμβανεν ἀμέσως καὶ πρὸ ταύτης τὰ καθήκοντά του καὶ προήδρευε τῆς Ἱ. Συνόδου. Οἱ Πατριάρχαι κατὰ τὴν ἐνθρόνισίν των ἀπήγγελον προσλαλιάν, ἢ μᾶλλον Ὁμολογίαν πίστεως, ταύτην δὲ «ἐνθρονιστικὴν» καλουμένην ἔπεμπον τοῖς λοιποῖς Πατριάρχαις, οἵτινες ἀπήντων διὰ συγχαρητηρίων, «εἰρηνικῶν» καλουμένων. Τὴν σήμερον καὶ ἡ τοῦ Πα]χου καλεῖται «εἰρηνική»,

εἶναι δὲ ἁπλῶς ἐξαγγελτικὴ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐνθρονίσεώς του, ἐνῷ ἡ ἐν τῷ ναῷ προσέλαβε τὸν χαρακτῆρα ποιμαντορικῆς πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα. Ἀρχαῖαι «ἐνθρονιστικαὶ» εὑρηνται παρὰ Ράλλη κτλ. Σύνταγμα Ε΄ καὶ ἐν τοῖς Acta patriarcatus Con]ni.

Αἱ δαπάναι τῆς χειροτονίας καὶ ἐνθρονίσεως εἰς δῶρα «κατὰ συνήθειαν» ἦσαν μεγάλαι. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἔχομεν ἐπίσημον Νομοθέτημα, τὴν ΡΚΓ΄ Νεαρὰν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, **περιορίζουσαν** τὰ κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν πέντε Πατριαρχῶν (Ρώμης, Κ]πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων) «κατὰ συνήθειαν» δῶρα εἰς Ἐπισκόπους, κληρικοὺς, νοταρίους καὶ λοιποὺς ὑπηρετοῦντας κατὰ τὴν τελετὴν εἰς **εἴκοσι λίτρας χρυσίου**, 1440 δηλ. χρυσᾶ νομίσματα, ἐνῷ τὰ διὰ τὴν χειροτονίαν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων ὁρίζει λεπτομερῶς ἀναλόγως τῶν προσόδων ἀπὸ 400 μέχρι 42 χρυσῶν νομισμάτων. Εἶναι δὲ γνωστὸν ἐκ τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας ὅτι ὁ ἀπηνὴς διωγμὸς τοῦ ἀρχιευνούχου Χρυσαφίου εὐνοουμένου τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου Β΄ κατὰ τοῦ Οἰκουμεν. Πατριάρχου Φλαβιανοῦ αἰτίαν εἶχε τὴν ἄρνησιν τοῦ ἱεροῦ Φλαβιανοῦ ὅπως πέμψῃ ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ καὶ ἐνθρονίσει αὐτοῦ τῷ εὐνούχῳ **«χρυσᾶς εὐλογίας»** εἰπόντος ὅτι στερούμενος τοιούτων ἔπρεπε νὰ ἐκποίήσῃ τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς ἐκκλησίας. Ὅστις διωγμὸς κατάντημα ἔσχε τὴν δολοφονίαν τοῦ Φλαβιανοῦ ἐν τῇ «ληστρικῇ» ψευδοσυνόδῳ τῆς Ἐφέσου τῷ 449.

Κατὰ τὴν ΙΗ΄ ἑκατονταετηρίδα αἱ δαπάναι τῆς ἐνθρονίσεως Πατριάρχου ἀνήρχοντο οὐχὶ εἰς 2—4 χιλιάδας φλωρία, γράφει ὁ Ὑψηλάντης εἰς «τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν» ἀλλ' εἰς 50000 γρόσια τῆς τότε ἐποχῆς ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 150000 χρυσᾶ φράγκα· τὴν σήμερον κατέπεσαν κατὰ πολὺ, κατὰ δὲ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ τελευταίου Πατριάρχου Γερμανοῦ Ε΄ αἱ δαπάναι ἀνῆλθον μόλις εἰς 225 χρυσᾶς λίρας. Χρυσόβουλον δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ κυροῦν τὰς διατάξεις ἀρχαιοτέρου τοιούτου τοῦ Μονομάχου ὁρίζει τὸ δικαίωμα τοῦ Ἀρχιερέως κατὰ τὴν χειροτονίαν ἱερέως εἰς 7 χρυσᾶ νομίσματα τῆς δὲ ἀδείας γάμου εἰς 1 χρυσοῦν νόμισμα παρὰ τοῦ γαμβροῦ καὶ 12 πήχεις πανίου παρὰ τῆς νύμφης· ταύτας δὲ τὰς διατάξεις ἐκύρωσεν ἡ Ἐκκλησία διὰ Συνοδικῶν Τόμων.

Μετὰ τὴν Ἅλωσιν.

Πολυτίμους πληροφορίας περὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος ἡμᾶς θέματος ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἄμεσον μετὰ τὴν Ἅλωσιν ἐποχὴν παρέχουσιν ἡμῖν ἡ Πολιτικὴ καὶ Πατριαρχικὴ ἱστορία τῶν Μαλαξοῦ καὶ Ζυγομαλᾶ αἱ εὑρισκόμεναι ἐν τῇ Turcograecia τοῦ Κρουσίου καθὼς καὶ τὸ Χρονικὸν τοῦ Φραντζῆ ὡς καὶ ἡ «Σύνοψις ἱστοριῶν» τοῦ Μονεμβασίας Δωροθέου.

Τὴν τρίτην λοιπὸν ἡμέραν τῆς Ἁλώσεως κατὰ τὸν Φραντζῆν, ἢ μετὰ τὴν εἰς Ἀδριανούπολιν μετάβασιν καὶ ἐπιστροφήν του, κατὰ τὴν Πολιτικὴν ἱστορίαν, ὁ Πορθητὴς «πολιτευόμενος ἵνα ἐκασταχόθεν ἐκεῖσε (ἐν Κ]πόλει) χριστιανοὶ ἀθροισθῶσι» ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει παραμείναντας χριστιανοὺς νὰ ἐπιτελῶσιν ἐλευθέρως τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν ἔθιμα· καὶ μαθὼν ὅτι ἔχουσιν ἀνάγκην Πατριάρχου, διέταξε νὰ ἐκλέξωσιν ὃντινα ἤθελον καὶ ὑπεσχέθη ὅτι ἤθελεν ἐπικυρώσει διὰ «προγράμματος» τὴν ἐκλογήν του καὶ θὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτὸ προνόμια νὰ πατριαρχεύῃ ἀκωλύτως καθὼς οἱ προκάτοχοι του. Ἀθροισθέντες λοιπὸν οἱ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ πόλει ἀρχιερεῖς, κληρικοὶ καὶ χριστιανοὶ καὶ «Συνόδου τοπικῆς γενομένης» ἐξέλεξαν Γεώργιον τὸν Σχολάριον, Κωνσταντινουπολίτην κατὰ τοὺς μὲν, Χῖον κατὰ τοὺς δὲ, διαπρεπῆ ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ· καὶ ὁδηγήσαντες αὐτὸν ἄκοντα ἐκ τῶν πέριξ τῆς Ἀδριανουπόλεως ὅπου διέτριβεν, ἐκειραν μοναχὸν μετονομάσαντες Γεννάδιον καὶ «ὑπετάχθησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῆς Κων]πόλεως καθὼς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν».

Ἀγγελθείσης εἰς τὸν Πορθητὴν τῆς ἐκλογῆς του οὗτος προσεκάλεσε τὸν Πατριάρχην εἰς πρόγευμα, τὸν ὑπεδέχθη μετὰ μεγίστων τιμῶν, συμμορφούμενος πρὸς τὰς περὶ χριστιανῶν διατάξεις τοῦ Κορανίου καὶ τὴν πράξιν τοῦ Προφήτου, τοῦ Χαλίφου Ὁμὰρ Χατλὶπ καθὼς καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν, καὶ συνδιελέχθη ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ «καὶ ἐπαγγελίας ἀμετρήτους ἐπηγγείλατο δοῦναι αὐτῷ». Ἐν τέλει

θέλων νὰ τηρήσῃ τὴν ἐθιμοτυπίαν τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, ἐπέδωκεν αὐτῷ τὸ «δικανίκιον ἤτοι ράβδον ἀργυρᾶν κεχρυσωμένην, ὡραίαν» ἐπειπών: «πατριάρχευε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἔχε τὴν φιλίαν ἡμῶν ἐν οἷς ἂν χρήζεις καὶ ἐθέλεις, ἔχων πάντα τὰ προνόμια τῶν προκατόχων σου· ἔχε δὲ καὶ τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἰς κατοικίαν σήν». Προσέφερεν αὐτῷ ἐπίσης πολυτελὲς σκιάδιον μετὰ καλύπτρας, βαλάντιον 1000 φλωρίων καὶ ἵππον ἐκλεκτόν, συνώδευσε τὸν Πατριάρχην μέχρι τῆς αὐλῆς «θέλοντος καὶ μὴ θέλοντος τοῦ Πατριάρχου» ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πυτρεπισμένου ἵππου «καὶ προσέταξεν ἵνα πάντες οἱ ἄρχοντες τῆς αὐλῆς αὐτοῦ ἐξέλθωσιν εἰς συνοδείαν τῷ Πατριάρχῃ καὶ οὕτως ἄχρι τοῦ σεπτοῦ Πατριαρχείου συνώδευσαν αὐτὸν τινῶν προπορευομένων καὶ τινων ἑπομένων αὐτῷ..... Ἔδωκε δὲ καὶ προστάγματα ἐγγράφως τῷ Πατριάρχῃ μετ' ἐξουσίας βασιλικῆς ὑπογεγραμμένα κάτωθεν, ἵνα μηδεὶς αὐτὸν ἐνοχλήσῃ ἢ ἀντιτείνῃ, ἀλλ' εἶναι αὐτὸν ἀναίτητον καὶ ἀφορολόγητον καὶ ἀδιάσειστόν τε ἀπὸ παντὸς ἐναντίου καὶ τέλους καὶ δόσεως ἐλεύθερος ἔσηται αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Πατριάρχαι εἰς τὸν αἰῶνα, ὁμοίως καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι αὐτῷ Ἀρχιερεῖς». (Φραντζῆς).

Τοιαύτη ἐγένετο ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πρώτου μετὰ τὴν Ἅλωσιν Πατριάρχου ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου. Τιμῶν δὲ ὁ Μωάμεθ Β' τὸν Πατριάρχην ἐπεσκέφθη αὐτὸν ἐν τῇ Παμμακαρίστῳ, ὅπου εἶχε μεταφέρει τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Γεννάδιος, καὶ καθεσθεὶς ἐπὶ θρόνου ἐν τῷ παρεκκλησίῳ συνδιελέχθη διὰ μακρῶν μετ' αὐτοῦ περὶ θρησκείας. Τῆς συνεντεύξεως ταύτης πίνακα ἐζωγράφησε ὁ Ἰταλὸς ζωγράφος Gentile Bellini, ἀντίγραφον δὲ ταύτης ἐκ τοῦ πρωτοτύπου σωζομένου ἐν τῇ πινακοθήκῃ τοῦ Λόρδου Crawfort ἐν Λονδίνῳ ἀνήρτηται ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Πατριαρχῶν τῶν Πατριαρχείων.

Ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος ἀνεβίβασε διὰ τὴν ἐναντίον του συκοφαντίαν ἐστιγματισμένου γυναίου τῶν τριόδων, παραπλησίαν πρὸς τὴν χαλκευθεῖσαν τὴν Δ' ἑκατονταετηρίδα κατὰ τοῦ Ἀντιοχείας Εὐσταθίου, ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν Νικομηδείας Εὐσεβίου καὶ Νικαίας Θεόγνιδος «γύναιον ἑταιρικὸν τὴν ὥραν ἀπεμπολοῦν μισθωσαμένων» κατὰ τὸν ἱερὸν Θεοδώρητον, παρητήθη τῷ 1456 καὶ ἀπεχώρησε παρὰ τὰς ἐκλιπαρήσεις κλήρου καὶ λαοῦ. Τὸ τυπικὸν ὅμως τῆς ὑποδοχῆς παρὰ τῶν Σουλτάνων ἐξηκολούθησε τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν πέντε πρώτων διαδόχων του Ἰσιδώρου Β', Σωφρονίου Α', Ἰωάσαφ Α', Μάρκου Β' καὶ Διονυσίου Α'. Ἀλλὰ τῷ 1472 συμφορὰ φοβερὰ ἐνέσκηψε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τραπεζούντιοι τινὲς χριστιανοὶ αὐλικοί, εἰσαχθέντες ἐν τῇ αὐλῇ ὑπὸ τοῦ ἀλιτηρίου συμπατριώτου των Γεωργίου Ἀμιρούζη πρωτουργοῦ τῆς πρώτης κατὰ τοῦ προσώπου Οἰκουμ. Πατριάρχου κακουργίας, εὐνοουμένου δὲ τοῦ Σουλτάνου προσέφερον εἰς τοῦτον 1000 φλωρία διὰ νὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκλέξουν πατριάρχην. Ὁ Σουλτάνος «ἐλεεινολογήσας τὴν ἀθλιότητά των» τοῖς τὸ ἐπέτρεψε καὶ ἤρξατο ἡ διὰ πλειοδοσίας ἐξαγορὰ τῆς πατριαρχείας, τῆς ἐτησίας φορολογίας ἀναβιβασθείσης βαθμηδὸν εἰς 4100 φλωρία καταβαλλόμενα τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ ἕτερα 500 πεσμάσιον. Ἡ παρουσίασις ὅμως εἰς τὸν Σουλτάνον ἐξηκολούθει ἡ αὐτὴ λαμβάνουσα χώραν τὴν ἐπαύριον συνήθως ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τελετῆς τῆς ἐνθρονίσεως, καθ' ἣν οἱ πάντες ἐκράτουν λαμπάδας, τὸ δὲ «μέγα μήνυμα» ἤτοι τὴν ἐπίσημον πρόσκλησιν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἀπήγγελλεν ὁ πρῶτος κληρικὸς τῶν Πατριαρχείων Μ. Οἰκονόμος ἢ Μ. Χαρτοφύλαξ κτλ. Ἠσπάζετο δὲ ὁ Πατριάρχης τὴν χεῖρα τοῦ Σουλτάνου, ὅθεν καὶ ἡ τελετὴ ἐκαλεῖτο «χειροφίλημα».

Ἡ εἰς τὸν Σουλτάνον παρουσίασις ἔπαυσε τῷ 1657. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ὁ παρὰ τῷ Χατμάνῳ τῶν Κοζάκων πρέσβυς τῶν Ταρτάρων τοῦ Χάνη τῆς Κριμαίας, δυσαρεστηθεὶς μετὰ τοῦ Μητροπολίτου πρώην Νικαίας, παρὰ τῷ Χατμάνῳ διατρίβοντος, κατήγγειλε πρὸς τὸν Χάνην καὶ ὁ Χάνης πρὸς τὴν Π. Πύλην τὸν Πατριάρχην Παρθένιον Γ' μόλις ἀπὸ μηνῶν πατριαρχεύοντα ὡς σκευωροῦντα μετὰ τοῦ Τσάρου τῶν Μοσχόβων. Καίτοι δὲ ἀπεδείχθη τὸ ἀβάσιμον τῆς συκοφαντίας, ἐν τούτοις πρὸς χάριν τοῦ Χάνη ὁ τλήμων Παρθένιος ἀπηγχονίσθη τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου τῷ 1657 εἰς τὸ Παρμὰκ-καποῦ καὶ τὸ σκῆνός του μετὰ τριήμερον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, ταφὲν παρὰ χριστιανῶν εἰς τὰς νήσους.

Ἦτο ἡ τετάρτη μιαιφονία ἐντὸς εἰκοσαετίας μετὰ τὴν τοῦ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως τῷ 1638, Κυρίλλου τοῦ Β' τῷ 1639, Παρθενίου τοῦ Δ' τῷ 1651.

Ἔκτοτε τὸν νέον Πατριάρχην ὑπεδέχετο ὁ Μ. Βεζύρης πρὸ τῆς τελετῆς τῆς ἐνθρονίσεως ἐν τῷ ναῷ προσφέρων αὐτῷ καὶ τοῖς συνοδοῖς του 12 ἀρχιερεῦσι καβάδια, ὅθεν καὶ ἡ τελετὴ ἐκαλεῖτο «καβαδοφορία», εἰς δὲ τὸν Πατριάρχην μέχρι Μεθοδίου τοῦ Γ' τῷ 1663 καὶ «κόκκινον καλπάκι ἀπὸ κατηφὲ ὅπου εἶχε λευκοὺς χρυσοῦς σταυροὺς» ἐπέχον θέσιν τοῦ σκιαδίου τῶν Βυζαντινῶν, ὅπερ ὁ Πατριάρχης ἐφόρει ἢ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα. Ἐν τοιοῦτον καλπάκι φυλάττεται, νομίζω, ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Σκευοφυλακίῳ. Ἀλλ' ἡ ἐκ Γενιτσάρων καὶ λοιπῶν βαθμούχων προπομπὴ βαθμηδὸν ἐγίνετο λιτοτέρα. Ἐπανελήφθη δὲ ἡ εἰς τὸν Σουλτάνον παρουσίασις τῷ 1845, τοῦ Σουλτάνου Μεδζὴτ δεχθέντος τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην Μελέτιον τὸν Γ' καὶ ἔκτοτε ἐξηκολούθησεν.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν μέχρι Γερμανοῦ τοῦ Ε' τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως, τρεῖς ἀνακτορικαὶ ἅμαξαι παραλαμβάνουσαι τὸν νέον Πατριάρχην μετὰ δύο Μητροπολιτῶν καὶ τῆς ἀκολουθίας του, συνοδευόντων ἐφίππων πατριαρχικῶν ἐφημερίων, διακόνων καὶ κλητήρων ὡδήγουν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἔνθα ὁ Πατριάρχης διερμηνεύοντος τοῦ Μ. Λογοθέτου ἢ ἑτέρου ἐπισήμου ὁμογενοῦς προσεφώνει διὰ βραχέων τὸν Σουλτάνον εὐχαριστοῦντα καὶ ἐπιδίδοντα συνήθως τῷ Πατριάρχῃ τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ παρασήμου Μεδζηδιὲ ἢ Ὀσμανιὲ καὶ ἕτερα παράσημα εἰς τὴν ἀκολουθίαν του. Ἐκ τῶν Ἀνακτόρων συνοδεύοντος καὶ ἀνακτορικοῦ τελετάρχου προπορευομένου δὲ τοῦ Πριμικηρίου κρατοῦντος τὸ σύμβολον τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, τὸ Καζράνιον, ὁ Πατριάρχης κατηυθύνετο εἰς τὴν Γ. Πύλην, ἔνθα περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν Συνοδικῶν, τῶν Συμβούλων καὶ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῶν Πατριαρχείων ἐπεσκέπτετο τὸν Μ. Βεζύρην καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, πρὸς ὃν μέχρι πρό τινων δεκαετηρίδων τὸ Πατριαρχεῖον εἶχε τὴν ἀναφοράν του. Εἶτα ἡ ὅλη πομπή, διασχίζουσα τὸ συνωστιζόμενον πλῆθος, κατηυθύνετο εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ.

Φθάσας ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἐν παρατάξει συνοδείας αὐτοῦ εἰς τὰ Πα]χεῖα, ἔρχεται ἔμπροσθεν τῆς μεγάλης Πύλης τοῦ ναοῦ ἔνθα ἵστανται ἅπας ὁ κλῆρος αὐτοῦ μετὰ ἰ. ἀμφίων εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ· καὶ οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν εἰσέρχονται κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα, ἡ δὲ διάκονοι μετὰ δικηροτρικήρων περιστοιχίζουσι τὸν Πατριάρχην, τῶν δύο προπορευομένων καὶ θυμιώντων αὐτὸν, μετὰ τοῦ Πριμικηρίου κρατοῦντος τὸ Διβάμβουλον καὶ τῶν χορῶν τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» καὶ οὕτως ὁ Πατριάρχης εἰσέρχεται εἰς τὸ ἅγιον βῆμα. Τότε ὁ πρῶτος τῇ τάξει Ἀρχιερεὺς φορῶν ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον βάλλει «Εὐλογητὸν» καὶ γίνεται ἡ τελετὴ, ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς καὶ ψηφοφορίας.

Μετὰ ταῦτα ὁ Πατριάρχης ἐνδεδυμένος μανδύαν, ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης καὶ ποιεῖ «Εὐλογητὸν» Τρισάγιον κτλ. μετὰ δὲ τὴν Ἀπόλυσιν στρέφεται καὶ ἵσταται πρὸ τῆς Ὡραίας Πύλης· τότε ὁ Μ. Λογοθέτης, ἢ ἕτερος ἀνώτερος κληρικὸς, προσέρχεται ἐνώπιον αὐτοῦ κρατῶν λαμπάδα ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ ἀπαγγέλλει τὸ «Μέγα Μήνυμα» προσκαλῶν αὐτὸν ἐπισήμως ἐπὶ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον διὰ τῶν ἑξῆς:

«Ἡ ἱερὰ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων χορεία, ὁ εὐαγὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου κλῆρος, οἱ προῦχοντες καὶ οἱ λογάδες τοῦ Ἔθνους καὶ ἅπαν τὸ Ὀρθόδοξον πλήρωμα τῶν τε θεοσώστων ἐπαρχιῶν καὶ τῆς βασιλίδος ταύτης τῶν πόλεων, ἐκλεξάμενοι κοινῇ γνώμῃ καὶ ὁμοφώνῳ βουλῇ τὴν Τ. Θ. Παναγιότητα, ἐπινεύσει θείᾳ, Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, προσκαλοῦσιν Αὐτὴν, διὰ τοῦ ταπεινοῦ Αὐτῆς οἰκέτου ἐπὶ τὸν

ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν τοῦτον Θρόνον.

Ἀνάβηθι τοίνυν, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὰς βαθμίδας αὐτοῦ καὶ κόσμησον αὐτὸν μέχρι βαθυτάτου γήρως ὅπως ἐκλεῖσαν αὐτὸν οἱ προκάτοχοί Σου . . . . . καὶ ὁ λοιπὸς τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει εὐκλεῶς πατριαρχευσάντων γεραρῶν θίασος, καὶ ὁδήγησον τὸν ἐμπεπιστευμένον σοι ἄνωθεν κλῆρον καὶ λαὸν εἰς τὰς τρίβους τῆς κατ' ἄμφω σωτηρίας καὶ εἰς τὰς νομὰς τῆς εὐαγγελικῆς χάριτος. Γένοινο, γένοιτο».

Εἰς ταῦτα ὁ Πατριάρχης ποιεῖται τὴν «Εὐχαριστίαν», ἀποδεχόμενος δηλ. ἐπισήμως τὴν ἐκλογήν του διὰ τῶν ἑξῆς:

«Θεῖον τωόντι, μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην πάντως πέφυκε δύναμιν τὸ τῆς πνευματικῆς ταύτης ἀρχῆς γεραρὸν χρῆμα καὶ ἀγγελικῆς ἰσχύος καὶ φύσεως δεόμενον, κατὰ τὸν χρυσοῦν τὴν γλῶτταν μέγαν Χρυσόστομον, ἅτε δὴ πολλὴν συνεπάγον τὴν μέριμναν καὶ ἀνύστακτον τὴν προσοχήν, εἴγε ὁ τῶν οἰάκων ἐπιλαβόμενος πρὸς τὴν διάσωσιν ἀφορᾷ κατὰ σοφὸν καὶ ἄριστον κυβερνήτην. Οὐ μικρὸς γὰρ ὁ κίνδυνος καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς σμικροτάτης παρεκτροπῆς. Οὐ γὰρ ἀνέμων ἀντίπνοια μόνον καὶ κυμάτων ἐπαλληλίαι χαλεπῶν, ἀλλὰ καὶ καταιγίδες πολλάκις, τὴν εὔπλοιαν τῆς πνευματικῆς ὁλκάδος ἐπαπειλοῦσαι, ταραχὴν καὶ δέος τῷ Κυβερνήτῃ καὶ τοῖς πλωτῆρσιν ἐναπετέλεσαν. Καίτοι γοῦν ἀποδειλιῶντες καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸ μέγεθος κατὰ λόγον ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, ὅμως συγκατατιθέμεθα οἷς ἡ ἱερὰ ἡμῶν ἀδελφότης καὶ τὰ συμψηφίσαντα μέλη τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους κανονικῶς ἐνέκριναν περὶ ἡμῶν. Ἀποδεχόμεθα τοίνυν τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν ἄφατον τοῦ Ὑψίστου φιλανθρωπίαν ἐνατενίζοντες, ἀφ' ἧς πᾶν ἀγαθὸν ἀγαθύνεται καὶ πᾶν δυσχερὲς εἰς ὁδοὺς λείας μεταποιεῖται καὶ μεταβάλλεται».

Ἀκολούθως προσέρχεται ὁ Μητροπολίτης Ἡρακλείας καὶ μετὰ βραχεῖαν προσφώνησιν ἐπιδίδει τῷ Πατριάρχῃ τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον, ἀσπαζόμενος τὴν δεξιάν του, τοῦ Πατριάρχου ἀντασπαζομένου τὴν χεῖρα τοῦ Ἡρακλείας, καὶ οὕτως ὁ Πατριάρχης προπορευομένων τῶν διακόνων ἀνέρχεται εἰς τὸν Θρόνον καὶ εὐλογεῖ τὸν λαὸν μετὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τῶν χορῶν ψαλλόντων «Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα» καὶ ἀμέσως τὸν Πολυχρονισμὸν «Πολυχρόνιον ποιήσαι Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Παναγιώτατον καὶ Σεβασμιώτατον ἡμῶν Αὐθέντην καὶ Δεσπότην, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κύριον κύριον ..... Κύριε φύλαττε αὐτὸν εἰς πολλὰ ἔτη».

Ἐπακολουθεῖ ὁ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος πανηγυρικὸς λόγος καὶ ἡ πρὸς τὸ Ὀρθόδοξον πλήρωμα πρώτη ποιμαντορικὴ προσλαλιὰ τοῦ Πατριάρχου. Εἰς τὸ τέλος, τῶν χορῶν ψαλλόντων «Τὸν Δεσπότην κτλ.» ὁ Πατριάρχης κατέρχεται τοῦ Θρόνου εὐλογῶν τὸν λαὸν καὶ ἀνέρχεται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα γίνεται ἡ ἐπίσημος δεξίωσις.

ΣΗΜ. Κατὰ τὴν ἐπικειμένην ἐνθρόνισιν παραλειπομένης τῆς εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ τὴν Τ. Πύλην ἐπισκέψεως, ἡ τελετὴ θέλει ἀρχίσει ἀπὸ τῆς πρὸ τῆς Μ. Πύλης τοῦ ναοῦ ἐμφανίσεως τοῦ Πατριάρχου. Τὸ «**Μέγα Μήνυμα**» θέλει ἀπαγγείλει ὁ Μ. Πρωτέκδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος. Τὸν πανηγυρικὸν λόγον ὁ Μητροπ. Σελευκείας κ. Γερμανὸς, κωλυομένου δὲ λόγῳ ἀσθενείας τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας, τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον θέλει ἐγχειρίσει, Συνοδικῇ ἀποφάσει, ὁ Μητροπολίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος.

Πιθανώτατα τὸ «Χαζράνιον» ἀντικατασταθήσεται διὰ τοῦ ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῶν πρώτων Σουλτάνων «**Διβανικίου**».

Τοιαύτη ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπίσημος τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ,

Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἐδημοσιεύθησαν τηλεγραφήματα ἐξ Ἀθηνῶν, καθ' ἃ οἱ τοὺς συνοδικοὺς θώκους κατέχοντες, συνεχίζοντες τὴν ἐμπαθῆ κομματικὴν δρᾶσίν των, δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ θέσωσιν ἁπλῶς ὡς ὑπόδικον τὸν τότε Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ νῦν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον τὸν Μεταξάκην διὰ δῆθεν ἀντικανονικὰς πράξεις αὐτοῦ, κυρίως ὅμως ὅπως προλάβωσι τὴν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀνάρρησιν αὐτοῦ, ἀλλὰ προέβησαν τελευταίως εἰς δίκην καὶ καταδίκην αὐτοῦ καὶ δὴ εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν.

Σκοπὸς τῆς ἀνιέρου ταύτης πράξεως βεβαίως εἶναι ὅπως σκανδαλισθῶσιν οἱ ἁπλοϊκώτεροι τῶν χριστιανῶν μας, διότι δὲν φαντάζεταί τις καὶ μόνον ἄκρῳ δακτύλῳ ἁψάμενος τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει καὶ αὐτῶν τῶν καθαιρεσάντων ἔχει σκιὰν νομιμότητος ἡ κανονικότητος τὸ νέον τοῦτο Κανονικὸν αὐτῶν πραξικόπημα. Μόνον διὰ τοὺς ἁπλοϊκοὺς τούτους εὐσεβεῖς χριστιανούς μας, ἀναγκάζεται ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ νέον τοῦτο σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον ἀπεπειράθησαν νὰ δημιουργήσωσιν, οἱ τόσας ποτίσαντες πικρίας τὸν Ἀλύτρωτον Ἑλληνισμὸν ἐλεύθεροι ἀδελφοί του.

Καὶ α'.) Ἀφοῦ διὰ τὴν δίκην καὶ τὴν καθαίρεσιν ἑνὸς ἁπλοῦ ἱερέως ἀπαιτοῦσιν οἱ Ἱ. Κανόνες Δικαστήριον ἀπὸ 6 τοὐλάχιστον Ἐπισκόπους πῶς τολμῶσι νὰ δικάσωσι εἰς καθαίρεσιν Ἀρχιερέα καὶ δὴ Πρόεδρον, τέως μὲν τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἤδη δὲ τῆς προκαθημένης τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς γεραρᾶς καὶ αἰωνοβίου Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας;

β.') Πῶς αὐτοὶ ὑπὸ κανονικὰς ποινὰς τελοῦντες, ὑπὸ Ἀνωτάτου Κανονικοῦ Δικαστηρίου ἐπιβληθείσας αὐτοῖς, ἄνευ δὲ Κανονικῆς ἀποκαταστάσεως, διὰ κοσμικῆς ἐξουσίας τό τε Ἀρχιεράτικὸν ἀξίωμα καὶ τὰς Συνοδικὰς ἕδρας βίᾳ καὶ δυναστείᾳ κατέχοντες μάλιστα δὲ ὁ τὴν Προεδρικὴν ἕδραν ἐπιβατικῶς κατέχων, καθηρημένος Θεόκλητος, τολμῶσι νὰ ἀνακηρύξωσιν ἑαυτοὺς κανονικὸν Δικαστήριον καὶ νὰ δικάσωσι;

γ.') Ποίαν δικαιοδοσίαν καὶ κανονικῶς κατηρτισμένη τυχὸν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πλέον ἡ Ἱ. Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ἐκλεγέντος νομίμως, καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ἀποδεξαμένου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τ. ἔ. ἀρχηγοῦ ἄλλως πλέον αὐτοκεφάλου Ὀρθ. Ἐκκλησίας;

Διὰ τοὺς τρεῖς τούτους κυριωτάτους Κανονικοὺς λόγους καὶ ὅλως ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰς κατηγορίας, ἃς καθαρὰ κομματικὴ ἐμπάθεια ἐδημιούργησεν ἄνευ οὐδεμιᾶς νομίμου βάσεως, τὰ ἐν τῷ Συνοδικῷ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λαβόντα χώραν τελευταίως ἐν σχέσει πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ.' τυγχάνουσιν ἐντελῶς ἄκυρα, κανονικῶς ἀσύστατα, ἀλαθῆ κανονικὰ ὀλισθήματα, εἰς ἃ προτρέπονται οἱ ἡμέτεροι χριστιανοὶ οὐδεμίαν νὰ δώσωσι σημασίαν καὶ μὲ ἀτάραχον τὴν χριστιανικήν των συνείδησιν ν' ἀποβλέπωσι πάντοτε πρὸς τὸ παλαίμαχον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας Φανάριον καὶ τὸν κανονικῶς ἐν αὐτῷ ἐκλεγέντα καὶ ὁσονούπω ἐνθρονισθησόμενον Κανονικὸν αὐτοῦ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον τὸν Δ'.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἱερὰν Σύνοδον καὶ Ἐθνικὸν Μικτὸν Συμβούλιον. Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον.

Φανάριον Κων)πόλεως

«Συνθλίβει με ὁ ὄγκος τοῦ Ὑμετέρου ἀγγέλματος, εὑρίσκω δὲ ἀνακούφισιν ἐν τῇ πίστει, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Ὑποτασσόμενος τῷ Θείῳ βουλήματι ἐκδηλωθέντι διὰ τῆς κανονικῆς ψήφου κλήρου καὶ λαοῦ, ὑποβάλλω τὸν τρέχηλον ὑπὸ τὰς εὐθύνας τοῦ ἀξιώματος τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου.

» Δεήθητε ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις μου, μᾶλλον δὲ δεήθητε ἐκτενῶς ἵνα ὁ Κύριος προσθῇ μοι πίστιν, ὅτι ἥδιστα ἀκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου μου καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας.

» Εἰρήνη παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, εἴη χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν.

» Ἀναχωρῶ συντόμως διὰ Λονδίνον».

ΜΕΛΕΤΙΟΣ
Ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως
καὶ Οἰκουμ. Πατριάρχης

Λονδῖνον, 14 Ἰανουαρίου 1922,

Καισαρείας Νικόλαον, Πατριαρχικὸν Ἐπίτροπον

Ὁ λήγων σήμερον χρόνος καταλείπει Ἐκκλησίαν καὶ Ἔθνος ἐν καταστάσει σκάφους ἀκυβερνήτου, δεινοπαλαίοντος χειμῶνι, ἐν ζωφερᾷ νυκτὶ μετὰ πληρώματος ἀλληλοσπαραττομένου. Εἴθε ποιμένες Ἐκκλησίας, Κυβερνῆται Ἔθνους, σὺν παντὶ πληρώματι εὑρεθῶμεν ἐπὶ ἀνατολῆ Νέου Ἐνιαυτοῦ ἡνωμένοι ἐν κραυγῇ «Σῶσον ἡμᾶς Κύριε» ἵνα ἐκτείνῃ ἡμῖν χεῖρα σωτηρίας καὶ ἔλθῃ ἐπὶ ἕκαστον εἰρήνη Θεοῦ ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα καὶ ἐπὶ Ἔθνος πλήρωσις ὧν ἐπήγγελται Θεὸς ἀγαθῶν τοῖς φυλάσσουσιν ἐντολὰς αὐτοῦ. Κων)πόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Νέα Ὑόρκη 6) 19 Δ)βρίου.

Τοποτηρητῇ Οἰκουμ. Πατριαρχείου

Κωνσταντινούπολιν

Ἱερουργήσαντες σήμερον μετὰ πέντε Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων ἐμνημονεύσαμεν ὀνόματος Ὑμετέρας ἀγαπητῆς Σεβασμιότητος, εὐξάμενοι μακροβιότητα.

Κων)πόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Νέα Ὑόρκη 2)20 Δεκεμβρ. 1921

Ἱερὰν Σύνοδον Μ. Συμβούλιον

Κωνσταντινούπολιν

Πρόεδρος Χάρδιγκ ὑπεδέχθη ἡμᾶς σήμερον ἐπισήμως ἐν Λευκῷ Οἴκῳ, ὑποβαλόντας εὐχὰς Μεγ. Ἐκκλησίαν ὑπὲρ εὐτυχίας Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Πρόεδρος συγχαίρων ἡμᾶς ἐπὶ ἐκλογῇ προσέθηκεν ὅτι θεωρεῖ μεγάλην τιμὴν ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει Ἀρχηγοῦ Μ. Ἐκκλησίας. Παρακαλῶ διαβιβάσατε πληρώματι Ἐκκλησίας Ἡμῶν ζωηράν μου συμπάθειαν καὶ ἐγκαρδίους εὐχὰς δι' εὐτυχέστερον αὐτοῦ μέλλον. Ὅμοια αἰσθήματα ἐξεδήλωσαν Ἀντιπρόεδρος καὶ ἐπιφανῆ μέλη Κογκρέσου. Κων)πόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἐπίσκοπος Λονδίνου.—Ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» μετὰ λύπης πολλῆς ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Λονδίνου, ὅστις τυγχάνει εἷς τῶν πολυτίμων φίλων ἐκ τοῦ Ἀγγλικανικοῦ κλήρου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ ὑπερασπιστὴς ἔνθερμος τῶν δικαίων τῶν Χριστιανῶν αὐτῆς, προσεβλήθη σοβαρῶς ὑπὸ γρίππης· χαίρει δὲ μανθάνουσα ὅτι εὑρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου, καὶ εὔχεται τῇ Α. Θ. ταχεῖαν ἀνάρρωσιν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθμ. 1 ἀριθμ. πρωτ. 2828 καὶ ἡμερομ. 23 παρελθόντος Νοεμβρίου ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομ. 4 παρελθόντος Ὀκτωβρίου καὶ ἀριθ. πρωτ. 2796 ἀγωγὴν Σοφίας (τὸ γένος Κωνσ. Μῆκα) κατὰ Ἰωάννου Βοτίκα ὡς νόμιμον βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην. Κυρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιδικάζει τὰ δύο κοινὰ τῶν διαδίκων τέκνα Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην τῇ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως μητρί,

Ἐπιτίθησι τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι καὶ ἡττηθέντι ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. Διατάσσει τὴν α' τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Προεδρεύων (ὑπ.) Ὁ Λεύκης Κωνσταντῖνος

Τὰ Μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος. Οἰκονόμ. Γεώργιος.

Ὁ γραμματεύς
Διάκονος Σεραφείμ.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι
Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφείμ

ΕΤΟΣ ΜΒ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 15 Ἰανουαρίου 1922 ΑΡΙΘΜ. 2

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη Γρόσ. 250. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1921

Δὲν γνωρίζομεν τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν τὸ τέλος ἔτους ἢ ἡ ἀρχὴ νεωτέρου, ἡ συμπίπτουσα ταῖς γλυκυτέραις διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ ἑορταῖς πρέπῃ ἵνα παράσχῃ ἡμῖν εὐφροσύνης ἀφορμὰς καὶ ἀγαλλιάσεως ἢ ἐλπίδας παρηγορίας ἐπὶ μελλούσῃ ἀπαλλαγῇ ἡμῶν τῶν ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς τιμίας, εἰρηνικῆς, χριστιανικῆς ἐνῦάδε κινουμένων, ἡμῶν, οἵτινες ἕνεκα πονηρᾶς ἀστοχίας καταπεπονημένοι ἀπὸ ἑπταετίας καὶ ἀπὸ τριετίας κατ' ὄνομα εἰρηνεύσαντες δὲν εἰρηνεύσαμεν, ἀλλὰ δοκιμαζόμεθα ἔτι, φθονούμενοι, κακουχούμενοι, πολεμούμενοι, ἅμα στερηθέντες ἀνωτέρου πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ. Ἀλλὰ θείᾳ ἀληθῶς βουλῇ, ἥτις τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ, ἔχομεν ἤδη ἀρχηγὸν, δεσπότην καὶ αὐθέντην, καὶ κατ' ἀκολουθίαν μειὰ χρηστῶν ἐλπίδων ἡμεῖς καὶ οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ χαιρετίζομεν τὴν εἴσοδον τοῦ νέου ἔτους, ὡς ωωτηρίου καὶ εἰρηνοποιοῦ, ἀναμένομεν δὲ τὴν ἐπ' αἰσίοις εἰς τὴν βασιλίδα κάθοδον τοῦ πατριάρχου καὶ ἀρχηγοῦ κ.κ. Μελετίου πρὸς περισυλλογὴν τῶν διεσπασμένων ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ ἐστοχασμένην κατεύθυνσιν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν χειμαζομένων ἔτι τέκνων τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων. Διότι ὁμολογουμένως δὲν εἶναι εὐφρόσυνα ὅσα κατὰ τοὺς νῦν μάλιστα καιροὺς βλέπομεν τελούμενα ἐν τοῖς κόλποις τῆς μιᾶς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἔπρεπεν ἵνα ὑπάρχῃ κεφαλὴ ἐν τῇ Ἐκ]σίᾳ ἵνα μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν διοικητικῶν Σωμάτων, ὑπευθύνως ἀναζωσθῇ τὴν ἐμπρέπουσαν δρᾶσιν διὰ τὰ ἐθνικὰ ζητήματα καὶ ἀναλάβῃ ἵνα συνεχίσῃ τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν τοῦ παλαιμάχου τούτου οἰκουμενικοῦ θρόνου, τοῦ δικαίως λεγομένου **ἐθνικοῦ κέντρου**, διότι ὁ Πατριάρχης Κ]πόλεως καὶ τὸ πατριαρχεῖον ἦτο καὶ εἶναι ἡ νόμιμος ἀρχὴ ἡ πανταχόθεν ἀνεγνωρισμένη, αὐτὸς εἶναι ὁ **ἐθνάρχης**, αὐτὸς ὁ μετὰ τὴν Ἅλωσιν καὶ τὴν πορφύραν τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀναδησάμενος καὶ τὸ δικανίκιον κρατῶν· τὸ δὲ πατριαρχεῖον ἦτο καὶ διατελεῖ ὂν ἐθνικὸν κέντρον· διὸ καὶ ἀνεμιγνύετο καὶ τὰ δέοντα ἔγραφε καὶ συνεβούλευε καὶ τοῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ τοῖς ἐν Ρωσίᾳ καὶ Γεωργίᾳ, τοῖς ἐν Κρήτῃ τελοῦσιν ἔτι ὑπὸ τοὺς Βενετοὺς καὶ ταῖς ἄλλαις Ἐκ]σίαις.... Maxima Patriarchae auctoritas est, quia Oecumenicus agnoscitur γράφεται τῷ Μαρτίνῳ τῷ Κρουσίῳ ἐντεῦθεν ἐκ τῆς γερμανικῆς πρεσβείας κατὰ τὸ 1578 ἔτι, καὶ **εὐρυτάτη ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ** (jurisdictio). Ὁ πατριάρχης ΚΠ εἶναι ὁ ἀνώτατος τοῦ ἔθνους ἄρχων, καὶ τὸ πατριαρχεῖον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ μικρῷ Φαναρίῳ εἶνε τὸ φωτίζον τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ ὁδεύοντας, τὸ κρατοῦν τὴν δᾷδα τῶν μυστικῶν διαδρόμων τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς τὸ διὰ τῶν νομίμων αὐτοῦ ἀντιπροσώπων ἰθύνον τὰς τύχας τοῦ κυμαινομένου ἔθνους καὶ πρὸς λιμένα αἰσιοδοξίας καὶ σωτηρίας

δδηγοῦν, αὐτὸ τὸ μικρὸν Φαναρίον εἶναι ἡ ἐθνικὴ Κιβωτὸς μὲ τὸν ἄνευ τρούλλου μικρὸν ἁλλ' ἱστορικὸν ναὸν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἡ Ἀδριανούπολις ἢ ἡ Θεσσαλονίκη, οὐχὶ οἱ κατὰ τόπους ἀρχιερεῖς, οἵτινες μόνον ἀτομικὴν γνώμην δύνανται ἵνα ἔχωσι καὶ εὐλαβῶς καὶ φιλοστόργως πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν αὐτοὺς καὶ εἰς ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα ὑψώσασαν μητέρα Ἐκκλησίαν ὑποβάλωσιν, ἵνα μὴ γίνωσιν αὐτοὶ μόνοι κατὰ τὰ ἱερὰ θέσμια ἀποσυνάγωγοι. Γράφομεν ὅμως οὐχὶ πολιτικὴν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους ἀνασκοπὴν ἀλλὰ σύντομον μόνον ἐκκλησιαστικὴν, ἂν καὶ ἐκκλησιαστικὴ κίνησις καὶ ζωὴ, ὡς ἐκ τῆς ἱστορίας γνωστὸν, εἶναι ἀδύνατον ἵνα ἀπομακρυνθῇ τῶν μετὰ τῆς πολιτείας σχέσεων καὶ μείνῃ ἀμέτοχος τῆς πολιτικῆς ἐξελίξεως καὶ ὑποχρεώσεως.

Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς Ἀληθείας ἔφυ
κ' οὐ ποικίλων δεῖ τἀνδιχ' ἑρμηνευμάτων·
ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος
νοσῶν ἐν αὐτῷ φαρμάκων δεῖται σοφῶν.

Ἐν Φαναρίῳ 3 Ἰανουαρίου 1922

Β. Α. Μ.

Α'.

Ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς ΡΩΣΙΑΣ

§ 1. Ἐν τῇ ἀχανεῖ ρωσικῇ τέως Αὐτοκρατορίᾳ ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος δυστυχῶς ἡ αὐτὴ ἀκαταστασία καὶ ἀσυνταξία ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ζωῇ ἕνεκα τοῦ κρατήσαντος καὶ κρατοῦντος ἔτι πολιτικοῦ καθεστῶτος· διότι ἡ ἐπελθοῦσα γνωστὴ πολιτικὴ μεταβολή, ἡ τῶν δῆθεν νέων πνευμάτων πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ ἀπαλλαγὴν τῆς κοινωνίας ἀπὸ τοῦ λεγομένου τσαρικοῦ δεσποτισμοῦ, ἄνευ πηδαλίου ὁρμητικὴ κίνησις, ἐπήνεγκε λύκων καὶ προβάτων ἐλεεινὸν συμφυρμὸν, ἤγαγεν εἰς νέαν σύνθεσιν ἀλλὰ καὶ ἀποσύνθεσιν, εἰς ποικίλας δὲ δοκιμασίας τὸν εὐσεβῆ ρωσικὸν λαὸν καὶ τὸ ὀρθόδοξον ποίμνιον. Ἀφ' οὗ δὲ πᾶσα μεταβολὴ καὶ μάλιστα ἄνευ προηγουμένης μελέτης καὶ τέχνης δυσμεταχείριστος καὶ δυσοικονόμητος, πόσῳ μᾶλλον ἡ ὑπὸ ἄλλο πνεῦμα καὶ ὑπὸ ἄλλας ἀρχὰς καὶ ἄλλην δρᾶσιν τῆς φιλαυτίας, ἥτις πάντων τῶν ἐμπαθῶν λογισμῶν αἰτία γίνεται; Αὕτη παρήγαγε καὶ προήγαγεν ἐν τῇ τέως αὐτοκρατορίᾳ μέγαν σάλον καὶ ἐκ τούτου κατάστασιν νοσηρὰν, ἐπειδὴ οὐδεὶς ὑπῆρξε πεπαιδευμένος, ἵνα κατὰ τὸν Ἰσοκράτην εἴπωμεν, ἤτοι οὐδεὶς ἐγνώρισε τἀληθῆ αὐτοῦ συμφέροντα ἢ ἐνόησεν ἵνα φυλάσσῃ ἐν μέτρῳ τὴν δικαιοσύνην ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἄλλους κοινωνίᾳ καὶ ἀναστροφῇ, ἀλλ' ἐπέχαιρεν εἰς ὅσα βίᾳ ἀπέκτησε τέως ἀκτήμων καὶ ὑπερηφανεύετο ἐπὶ εὐτυχίαις προσωριναῖς ἀγνοῶν ὅτι ἐν εὐλογίαις δὲν ἐθέρισε, διότι δὲν ἔσπειρεν. Οἱ προαγαγόντες τοιαύτην ἀνώμαλον, συγκεχυμένην, ῥέουσαν κατάστασιν ἐυφρανθέντες ἐπί τινα καιρὸν ἀκόρεστοι μέχρι κόρου, νῦν νομίζομεν, καὶ αὐτοὶ παρατηροῦσιν, ὡς ἔχομεν πληροφορίας, τὸ ἀσύσταιον τοῦ δημιουργήματος αὐτῶν, οἱονδήποτε καὶ ἂν τοῦτο ἐφερεν ἢ φέρει ὄνομα, διότι δὲν ἐγένετο τύπος εἰς τοὺς ὑπηκόους «ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ» (Τιμ. Α', δ', 12). Οὕτω διὰ τῆς ἀσυνέτου αὐτῶν πολιτείας ἀντ' ἀγαθοῦ ἐνέπεσον εἰς βόθρον, ὃν αὐτοὶ ἀσυλλόγιστοι ἔσκαψαν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐν τελευταίῳ τινὶ Συνεδρίῳ ἀσχοληθέντι περὶ τῶν δυσχερειῶν, αἵτινες πιέζουσι τὴν Ρωσίαν ὡμολογήθη, «Ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἡ ἀδικία καταβήσεται».

§ 2. Σήμερον τὸ ποίμνιον τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας μαστίζεται ὑπὸ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ, ὑποφέρει, ἀγωνιᾷ, ὥστε ὁ κάλλιστος ποιμὴν καὶ χριστιανικώτατος πατριάρχης Μόσχας κ. Τύχων ἐν πατρικῇ συγκινήσει Ἐκκλησιν ἐποιήσατο πρὸς τὰς ὀρθοδόξους καὶ μὴ ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ὑπὲρ ταχίστης βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως τῶν πεινώντων. Ἡ Ἔκκλησις τοῦ κ. Τύχωνος ἡ ἐπίσημος μέχρι δακρύων συνεκίνησε πρώτιστα ἡμᾶς πάσχοντας, ἀπὸ πολλοῦ συμπονοῦντας καὶ κατὰ δύναμιν συνδραμόντας μεθ' ὅλους τοὺς πόνους, ὑφ' ὧν συνεχόμεθα. Ἡ τοιαύτη τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ κατάστασις συνεκίνησεν, ὡς εἰκὸς, καὶ τοὺς χριστιανικοὺς τῆς Εὐρώπης λαοὺς, καὶ προὐκάλεσε τὴν ὑπὸ τὸν δόκτορα Νάνσεν ἀποστολὴν, ἥτις ἀπέδειξε τὴν ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀλληλεγγύην οὐχὶ μόνον διὰ γραμμάτων ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως ἐκδηλωθεῖσαν· διότι παρ' ὅλων διετάχθησαν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν, ἔρανοι σωστι-

κοὶ, ὧν προέχει ὁ ἐν Ἀμερικῇ· Ἡ μεγάθυμος τοῦ μεγαλόφρονος ἀμερικανικοῦ λαοῦ κυβέρνησις ἐπῆλθεν ἐπίκουρος δι' ἐπιδόματος γενναιοτάτου εἴκοσιν ἑκατομμυρίων δολλαρίων, ὅπερ ηὐτύχησε ἵν' ἀκούσῃ ἡ Α. Θ. Π. ὁ πατριάρχης ἡμῶν κ.κ. Μελέτιος πρῶτος ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ εὐγενεστάτου ἀντιπροέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Κοὐλιτζ ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Γερουσίας ἐπισήμως τὸν πατριάρχην τῇ 8ῃ λήξαντος δεχομένου καὶ εὐλαβῶς προσφωνοῦντος. Εὐτυχὴς ἡ Μ. Ἐκκλησία καὶ ἐν χριστιανικῇ συγκινήσει ἐνωτίσατο τὴν χαροποιὰν ταύτην εἴδησιν καὶ ἐντεῦθεν ἐπιδαψιλεύει εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας.

§ 3. Ὁ πατριάρχης κ. Τύχων εἶναι φυσιογνωμία ἀληθῶς χριστιανικὴ, εἶναι ἀπόστολος ἀληθής, παλαίσας κατὰ παντὸς ἐναντίου, γενόμενος διὰ τοῦ πατρικοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς συνετῆς αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ἀνδρικῆς συμπεριφορᾶς σεβαστὸς πᾶσιν, ὡς ἄλλοτε ὁ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος παρὰ τοῖς Νορμανοῖς. Νουθετεῖ τοὺς ἀτάκτους καὶ ὀλιγοψύχους, ἐπιδιώκει πάντοτε τὸ ἀγαθόν· αὐτῷ χάρις κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος δύναταί τις εἰπεῖν ὀφείλεται ὅτι ἡ ρωσικὴ Ἐκκλησία ὡς ὀργανισμὸς πάλιν ἀνέκτησέ τι τῆς ἀπολεσθείσης ζωῆς, τὸ δὲ πατριαρχεῖον, ἀνέλαβε κῦρος, σκορπίζον κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις ἀνάνηψιν καὶ σωτηρίαν, συνιστῶν ἐκκλησιῶν ἀνοικοδόμησιν, ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων διοργάνωσιν, ἐκκλησιαστικοῦ κοινωνικοῦ καὶ παιδευτικοῦ βίου ρύθμισιν ἐπὶ βάσεως, ἣν καὶ ἡμεῖς οἱ ὑπὸ ἀλλόδοξον κυβέρνησιν βιοῦντες ἀπὸ τῆς Ἁλώσεως καὶ ἐντεῦθεν ἐνεκαινίσαμεν, ὑποβάλον τὴν συντήρησιν καὶ λειτουργίαν τῶν θρησκευτικῶν καθιδρυμάτων διὰ τῶν ἰδίων τῶν πιστῶν συνδρομῶν καὶ ἐν γένει παντὸς κέντρου ψυχαγωγίας. Διότι δὲν πρέπει ἵν' ἀγνοηθῇ ὅτι ἡ θεμελιώδης βάσις τοῦ κρατοῦντος ἐν Ρωσίᾳ πολιτικοῦ καθεστῶτος εἶναι ὁ πλήρης χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἧς ἅπασα ἡ περιουσία κινητὴ καὶ ἀκίνητος ἐκηρύχθη κτῆμα τοῦ λαοῦ, δὲν εἶναι νομικὸν πρόσωπον, στερεῖται προνομίων, κυβερνητικοῦ ἐπιδόματος καὶ ὅτι αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἱεροὶ ναοὶ καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἱερὰ σκεύη ἐὰν δὲν ὑπάρξωσιν οἱ ζητοῦντες πρὸς χρῆσιν αὐτῶν θρησκευτικὴν ἢ χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἄλλον σκοπόν. Ἡ συντήρησις ναῶν, ἢ ἱερέων, ἡ ἀνεγερσις νέων ἐπιβαρύνει τὴν κοινότητα, τῇ ὁποίᾳ παρέχεται τὸ δικαίωμα πρὸς τοῦτο ἵνα συλλέξῃ συνδρομὰς, ἀπαγορευομένης τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις, «ἐπιτρεπομένης δὲ ταύτης μόνον ἰδιωτικῶς».

Ἐλπίσωμεν, ὅτι ὁ πανάγαθος καὶ πανοικτίρμων Θεὸς κατὰ τὸ νέον ἔτος ἐπιδαψιλεύσει εἰρήνην ἐν τῷ χειμαζομένῳ ρωσικῷ λαῷ, δώσει σύνεσιν τοῖς διοικοῦσι ἵν' ἀναλάμψῃ νέος βίος ἑδραῖος καὶ ἀδιάσειστος ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς τῆς δικαιοσύνης. Ἐλπίζομεν καὶ ἀπὸ ψυχῆς εὐχόμεθα,

«κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν».

Β.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΗΣ ΤΥΒΙΓΓΗΣ

«ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΠΙΔΗΜΗΜΑ»

(συνέχεια ἐκ σελ. 411 καὶ τέλος)

§ 4. Τῇ λατινιστὶ ταύτῃ συστατικῇ τοῦ Φιλαδελφείας **Γαβριὴλ** τῇ ὁποίᾳ παρακολουθεῖ μετά τινας σελίδας καὶ συναφὴς σχετικὴ ἡ ἑλληνιστὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἕπεται ἑτέρα ,λατινιστὶ καὶ αὕτη τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας τοῦ **Κονταρήνη Θωμᾶ**, τὴν ὁποίαν δὲν ἀντέγραψα περιορισθεὶς εἰς τὰ ἑλληνιστὶ κείμενα καὶ τὰ λατινιστὶ σημειώματα, ἅτινα ὁ Κρούσιος ὡς καλὸς ἐξεταστὴς τῶν ἑκάστοτε Ἑλλήνων ἐλάμβανε καὶ κατέγραφε.

Ἀλλὰ παρατίθημι μόνον αὐτὸ τὸ **ἑλληνιστὶ** συστατικὸν τοῦ Φιλαδελφείας ἔχον ὧδε:

Ἡμεῖς **Γαβριὴλ** ἐλέῳ θείῳ ἀρχιεπίσκοπος Φιλαδελφείας ποιοῦμεν πίστιν ὅτι ὁ παρὼν **Δημήτριος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων** αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν μετ' ἐμπορίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀλεξάνδρειαν περαιούμενος καὶ εἰς

ἄκραν πενίαν ἐλθὼν δέεται βοηθείας καὶ συνδρομῆς· καὶ ταῦτα τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἀφεὶς ἐνέχυρον. Τοίνυν παρακαλοῦμεν ἅπαντας ὑμᾶς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰῦ Χῦ ὅπως παρέξητε αὐτῷ χεῖρα βοηθείας ἵνα δυνηθῇ τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἐλευθερῶσαι καὶ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀγαρηνῶν ἀπαλλάξαι. Οὕτω τοίνυν ποιήσατε ἀδελφοὶ ἐν Χῷ ἵνα ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰῦ Χῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν Ἐνετίαις ᾳφξή, δ'

ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Φιλαδελφείας
Γαβριὴλ

Τὸ **λατινιστὶ** γεγραμμένον συστατικὸν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐκ τῆς ἀναλύσεως, ἣν παρέχω, εἶναι πληρέστερον καὶ σαφέστερον. Ὁ Κρούσιος περὶ τοῦ **Δημητρίου** τούτου σημειοῦται ὅτι ἦν υἱὸς Γεωργίου ἐξ Ἰωαννίνων, ἔμπορος, ἐτῶν 38 ἐπὶ ὀκταετίαν αἰχμάλωτος. Τὰ ὀνόματα τῶν τέκνων αὐτοῦ, ὡς ὁ Κρούσιος ἠρεύνησε ἦσαν Nicolas, Georgos, Maria, Antonios, ἅτινα ἐν ΚΠόλει ἔμενον ὡς ὅμηροι παρὰ τινι ἄρχοντι Μεχμέτῃ. Ἡ μήτηρ αὐτῶν ὠνομάζετο **Καλή**.

«Ὁ **Παῦλος** ἦν υἱὸς ἱερέως, ἐκ Κρήτης πόλεως, ἄγαμος, αἰζηὸς aetate 28 annorum». Ἐπὶ δεκαετίαν αἰχμάλωτος· οὐδὲν αὐτῷ ἀπέμεινεν ἀγαθὸν πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ σώματος. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀπέθανον, ἔχει ὅμως, εἶπεν εἰς τὸν Κρούσιον ἀδελφὸν Franciscum, Venetiis habens uxorem Πέτραν.

«Ὁ **Ἰωάννης**, ἡθεος, cognomine **Μόσκος**, ἐκ τῆς Λήμνου. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὀνομάζεται **Κομνηνὸς**, ὅστις εἶναι «ἀμπελουργὸς, γεωργός». Ἀπὸ ἐτῶν 6 ἀπουσιάζει τῆς πατρίδος αὐτοῦ: «δοῦλος πρὸς καράβιαθαλάσσης οὐκ αἰχμάλωτος»

Μετὰ τὰς ἀνωτέρω σημειώσεις, αἵτινες ἀνάμικτοι ἑλληνικαῖς λέξεσι καὶ φράσεσιν εἶναι, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ὁ Κρούσιος ἠρώτησε μεταξὺ ἄλλων περὶ τῶν μοναστηρίων τοῦ ἁγίου Ὄρους σημειοῦται δ' ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ,ὅτι ατοῦ ἁγίου ὄρους εἰσί κδ μοναστήρια quorum πρῶτον Λαύρα, 400 monachorum» εἶτα περὶ πατριάρχου. Τούτου ἀγνοοῦσι μὲν τὸ ὄνομα, ἀλλὰ γνωρίζουσιν ὅτι ἀπὸ **δύο ἐτῶν** πατριαρχίαν κατέχει· (sedet 2 annis), ἠρώτησε προσέτι περὶ Μιχαὴλ τοῦ Βλαχίας ἡγεμόνος, ὅστις «est **palikare** (sic)» περὶ οὗ ἀλλαχοῦ.

Ὁ Κρούσιος παρέθηκεν αὐτοῖς καὶ γεῦμα σημειοῦται δὲ ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν ἦτο ἐγγράμματος, ὡμίλουν δὲ τὴν κοινὴν γλῶσσαν (vulgari lingua) ἀποχαιρετίζων δ' αὐτοὺς ἔδωκε εἰς τὸν Δημήτριον συστατικὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς του Φιλαδελδελφείας (14 Ἰουλίου ᾳχ) ἅμα δὲ ὀλιγόστιχον, ἀλλὰ σπουδαίαν δι' αὐτοὺς εἰς τὴν Γαληνοτάτην, κραταιοτάτην.... βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας .... Ἐλισάβετ κατέχουσαν τὴν 240 σελίδα γεγραμμένην δὲ τῇ 14 Ἰουλίου. Ταύτην ἔδωκε τῷ Δημητρίῳ, ὅστις **καταφιλῶν αὐτοῦ τὰς χεῖρας** εἶπεν ὅτι πρῶτον θὰ μεταβῇ εἰς Πράγαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγγλίαν, ἐνῷ οἱ ἄλλοι δύο εἰς Στουτγάρτην, ὅθεν κανονίσουσι τὰ τῆς πορείας αὐτῶν.

§ 5. **Ἰουλίου 16** (σελ. 245 κ. ἑ.).

Graeci 3. adhuc hic sunt. Composui hoc sequens uni eorum, scil. Paulo Palaeopolo, illorum.

Παντὶ φιλοχρίστῳ ἀναγνώστῃ καὶ μεγάλῳ καὶ μικρῷ χαίρειν ἐν τῷ Σωτῆρι.

Παρακληθεὶς ἐγὼ ὑπὸ τοῦ παρόντος Ἕλληνος, **Παύλου Παλαιοπόλου**, λύτρα συλλέγοντος ἐπὶ τοῖς δυστυχήμασιν ἑαυτοῦ, ἡ ἐλεημοσύνην μεθηρμήνευσα τὴν ἑπομένην μαρτυρίαν ἐκ τοῦ λατινικοῦ εἰς τὸ ἑλλαδικὸν, οὕτω ταῖς ἐννοίαις ἔχουσαν:

(† **Θωμᾶς Κονταρίνης**, χάριτι θεοῦ καὶ τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου, ἀρχιεπίσκοπος Κανδίας (ἤτοι νήσου Κρήτης) σωτηρίαν εὔχεται ἐν Κυρίῳ πᾶσι τοῖς πιστοῖς χριστιανοῖς.Εἴ τις ἄλλος ὅστις οὖν θλίψεσιν ὑποκείμενος, εἰς διατροφὴν ζωῆς ἑαυτοῦ χρείαν ἐλεημοσύνης ἔχει· τούτων εἷς ἐστιν ὁ τὸ παρὸν γράμμα δεικνὺς **Παῦλος Παλαιόπολος** Κανδαΐος. Εἰς ἔτη γὰρ δέκα, ἐν χαλεπῷ δεσμωτηρίῳ ὑπὸ Τούρκων κατεχόμενος, τηλικαύτῃ πενίᾳ περιέπεσεν, ὥστε μηδὲν ἔτι αὐτῷ ὑπόλοιπον εἶναι, πλὴν τῆς ψυχῆς. Τοιγαροῦν πάντων τῶν τυχηρῶν ἀγαθῶν ἔτι δὲ καὶ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν πάντων, ἐν ὧν εὐνοίᾳ ἐδυνήθη ἂν ἐλπίδα ἔχειν, ἀποστερηθέντα, πάσῃ ἡμῶν δυνάμει καὶ ἀγαθῇ ψυχῆς διαθέσει πᾶσι συνιστῶμεν αὐτόν: εἰς ὧν χεῖρας τὸ ἡμέτερον

ἐλεύσεται γράμμα: παρακαλοῦντες αὐτοὺς διὰ τῶν σπλάγχνων τοῦ ἐλέους Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτῷ βοηθῆσαι εἰς τὰς χρείας αὐτοῦ ἀμοιβὴν πλουσίαν παρὰ τοῦ Παντοκράτορος καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ περιμένοντας.

Ἐκ Κανδίας τῇ κϑ΄ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ᾳφιϑ΄ (1599) ἔτους.

Θωμᾶς ἀρχιεπίσκοπος Κανδίας.

Ἰδοὺ ταῦτα τὰ συστατικὰ ταυτί· ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ δεόμεθα πάντων τῶν ἐλεημόνων χριστιανῶν τῷ ἀνδρὶ μεταδοῦναι διὰ θεὸν τῶν ἀγαθῶν ἑαυτῶν, ἵνα ἔτι πλείονα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀντελεηθῶσιν.

Ἔρρωσθε. ιστ΄ Ἰουλίου αχ.

Ἐκ Βιρτεμπεργίας Τυβίγγης

Μαρτῖνος ὁ Κρούσιος

τῆς ἐνταῦθα ὑψηλοτάτης Σχολῆς διδάσκαλος

Οἱ Ἕλληνες μετὰ τὴν 16 Ἰουλίου ἀνεχώρησαν ἐκ Τυβίγγης, ἀφοῦ ὁ Κρούσιος καὶ οἱ συγκλητικοὶ ἐχορήγησαν αὐτοῖς εἰς χρῆμα βοηθήματα.

§ 6. Ὁ οἶκος **τῶν Κονταρήνη** (Contarini) εἶναι τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ ἐπισημοτάτων τῆς Βενετίας. Ἐξ αὐτοῦ καὶ δόγαι καὶ καρδινάλιοι καὶ ἐπίσκοποι καὶ στρατηγοὶ καὶ πολιτικοὶ καὶ λόγιοι ἐπιφανεῖς ἀνεδείχθησαν, καὶ πρεσβευταὶ παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ περὶ ὧν προχείρως τινὰ ἀλλ' ὡραῖα διὰ τὴν πολιτικὴν μετίτω ὁ βουλόμενος παρὰ Baschet Arm: Les archives de Venise (1870) καὶ La Diplomatie Venitienne (1862).

Πρόχειρον μόνον διευκολυντικὴν σημείωσιν ἔχων τῶν φιλοκρινούντων ἕνεκα πρωτίθημι ὅτι τὸν μητροπολίτην τοῦτον φιλοστόργως πρὸς αὐτὸν διατεθειμένον ἐπαινεῖ ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Γαβριὴλ Σεβῆρον τὸν ἐν Βενετίᾳ διαμένοντα **Ἀλέξανδρος ὁ Χαρωνέδης** (ἢ **Χαρωνιάδης**;) Κρὴς, μαθητεύσας ὡς τόσοι ἄλλοι ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κολλεγίῳ τῆς Ρώμης, ὅτι δὲ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης σχετιζόμενον μέρος δημοσιεύει ὁ μακαρίτης **Σάθας** ἐν τῇ **Νεοελληνικῇ Φιλολογίᾳ** (σελ. 295) ὅλην δ' εἶτα ὁ ἐπίσης μακαρίτης Legrand. Ἡ ἐπιστολὴ φέρει χρονολογίαν 26 Σεπτεμβρίου 1603.

Δυστυχῶς δὲν ἔχω παρ' ἐμοὶ ἵνα περὶ αὐτοῦ ἢ προσθέσω ἢ παραπέμψω τὴν Creta sacra.

Τὰ λοιπὰ τῷ νησιογράφῳ φίλῳ ἀπόκειται.

Η ΕΝ ΣΕΡΒΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλης ἐπισκέψεως αὐτοῦ εἰς τὴν Σερβίαν Ἀγγλικανὸς κληρικὸς κ. Fynes Clinton ἐπισκεφθεὶς καὶ πάλιν αὐτὴν ἐκτίθησι τὰς νεωτέρας αὐτοῦ ἐντυπώσεις ἐν τῷ «Church Times» τῆς 30 Δεκεμβρ. 1921 ἐξ οὗ καὶ παραλαμβάνομεν αὐτὰς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

«Μετὰ τὴν ἐκεῖσε ἄφιξίν μου, λέγει, προϋπηντήθην ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου μεγάλου φίλου, τοῦ Ἐπισκόπου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ἐπισκόπου Ἀχρίδος, καὶ ὑπ' αὐτοῦ εἰσήχθην παρὰ τῷ Πατριάρχῃ Δημητρίῳ, ὅστις εἶχεν ἐπισκεφθῇ κατὰ τὸν πόλεμον τὸ Λονδῖνον, καὶ εἰς ὃν ἐπέδωκα ἐπιστολὴν τοῦ Ἐπισκόπου Λονδίνου. Τὴν πολιτικὴν ἕνωσιν ἐπικολούθησε καὶ ἡ συνένωσις εἰς ἓν αὐτόνομον σῶμα τῶν πολιτικῶν κεχωρισμένων ἐξ μερῶν τῆς Σερβικῆς Ἐκ]σίας: τοῦ παλαιοῦ βασιλείου, τοῦ Μαυροβουνίου, τοῦ Τσέρνοβιτς (Αὐστρίας), τοῦ Καρλοβικίου (Μητροπ. ἕδρα τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ Σέρβων), τῆς Βοσνίας καὶ Σερβικῆς Μακεδονίας. Τὸ ἀρχαῖον Πα]χεῖον τοῦ Ἰπεκίου, ἀπὸ τῆς μεταναστεύσεως αὐτοῦ, ὅπως ἀπολυτρωθῇ ἀπὸ τῶν Τούρκων, εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἐν Καρλοβικίῳ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βελιγραδίου Δημήτριος, ἐκλεγεὶς πρῶτος τῆς ὅλης Σερβικῆς Ἐκ]σίας Πατριάρχης πρόκειται νὰ ἐνθρονισθῇ ὡς Π]χης τοῦ Ἰπεκίου μετὰ τῶν ἡνωμένων περιφερειῶν Καρλοβικίου καὶ Βελιγραδίου ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ προσκληθῶ ὑπὸ τῆς Α. Α. νὰ διέλθω μίαν ἑβδομάδα μεθ' ὅλων τῶν Ἐπισκόπων, οἵτινες συνῆλθον ἐν τῇ ἐν Καρλοβικίῳ μεγαλοπρεπεῖ Π]χικῷ Μεγάρῳ. Πολλὰ ζητήματα μεγάλης σπουδαιότητος συνεζητήθησαν, ὡς τὸ τῆς πληρώσεως ἓξ κενῶν ἑδρῶν, τὸ τῆς αὐξήσεως τῶν Ἐπισκοπῶν, τὸ τῆς συγκεντρώσεως τῆς μοναστηριακῆς καὶ ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τὸ τῆς θέσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ]σίας ἐν τῷ Κράτει, ὅπερ σήμερον ἐγκλείει ἐπίσης τοὺς Μωαμεθανοὺς τῆς Βοσνίας καὶ τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἐν Κροατίᾳ καὶ τὰ ζητήματα τὰ προκύψαντα ἐκ τῆς ἱδρύσεως ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας συνεπείᾳ τῆς ἀποσχίσεως ἀπὸ τῆς ἐν Τσεχοσλο-

βακία Ρωμαϊκῆς Ἐκ]σίας, περὶ ἧς λόγος ἐγένετο εἰς προηγούμενα φύλλα.

Καθυπεχρεώθην ἐκ τῆς ἐξόχου ἀβρότητος καὶ φιλοφροσύνης μεθ' ἧς ἐγενόμην δεκτὸς ὡς Ἄγγελος ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ πάντων τῶν Ἐπισκόπων, μετά τινων ἐκ τῶν ὁποίων ἔσχον συνδιαλέξεις ἐνδιαφερούσας καὶ σημαντικάς. Δύναται νὰ λεχθῇ γενικῶς ὅτι, καθ' ὃν χρόνον οὗτοι εἰλικρινέστατα ὑποδέχονται καὶ δεικνύουσιν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ φιλικῶν σχέσεων μεθ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἰδέας τῆς ἑνώσεως, ἀπασχολοῦνται τόσον μεγάλως κατὰ τὰς παρούσας στιγμὰς ὑπὸ ἐσωτερικῶν προβλημάτων, ὥστε πλήρης προσοχὴ δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποδοθῇ εἰς ἐπὶ μέρους συζητήσεις, καὶ ἀναμένουσι τὴν πρωτοβουλίαν ἐκ Κων]πόλεως. Πέντε ἐκ τῶν Ἐπισκόπων ἔχουν ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀγγλίαν· οἱ μνημονευθέντες ἀνωτέρω δύο καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Βαρνάβας, Εἰρηναῖος καὶ Ἰωσήφ. Δὲν δύναταί τις νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὴν εὐτυχῆ ἀτμόσφαιραν τῆς ἐπικρατούσης καλῆς διαθέσεως καὶ ἀδελφωσύνης, ἂν καὶ δὲν εἶνε μυστικὸν ὅτι ὑπάρχουσι ὀξεῖαι διαφοραὶ γνωμῶν, εἰδικῶς μεταξὺ τῶν τῆς παλαιᾶς Σερβίας καὶ τῶν νεωστὶ μετ' αὐτῆς ἑνωθεισῶν χωρῶν, ἔνθα οἱ Ἐπίσκοποι ἐθίσθησαν νὰ ὦσιν πλούσιοι Ἱεράρχαι καὶ μέλη τῆς Βουλῆς τῶν Εὐγενῶν.

Τὴν τελευταίαν ἑσπέραν προσεκλήθην νὰ παραστῶ εἰς συνεδρίαν τῆς ἱ. Συνόδου, ἔνθα, κατ' ἀπόφασιν αὐτῶν, ὁ Πατριάρχης μὲ περιέβαλε τὸν σταυρὸν τοῦ βαθμοῦ τοῦ Πρωθιερέως καὶ μοὶ ἀπένειμε τὴν εὐλογίαν του. Ἑτέρα μεγάλη τιμή, ἥτις μοὶ ἐγένετο, ἦτο ἡ πρόσκλησις νὰ τελέσω Ἀγγλικανικὴν λειτουργίαν ἐπὶ τῆς Π]χικῆς ἁγίας Τραπέζης ἐν Βελιγραδίῳ, ψαλλόντων τοῦ Fr. Janic, γραμματέως τῆς Βουλῆς, καί τινων ἄλλων ἐκ τῶν σπουδαστῶν τῆς Ὀξφόρδης, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν.

Οἱ γνωρίζοντες τὴν παλαιὰν Ρωσσίαν καὶ τὰ θρησκευτικά της ἆσματα καὶ τὰς μεγάλας καὶ εὐλαβεῖς ἐκκλησιαστικὰς συγκεντρώσεις αὐτῆς, καθοδηγῶνται εἰς μίαν σύγκρισιν ὑπὸ πολλῶν ὁμοιοτήτων τοῦ λαοῦ, τῆς γλώσσης καὶ τῶν κτιρίων. Ὅμως ἡ διαφορὰ ἐν τῇ θρησκευτικῇ ἰδιοσυγκρασίᾳ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ σεβασμῷ εἶνε καταφανής. Δὲν παρατηρεῖ τις ἐν ταῖς ὁδοῖς εἰκόνας, οὔτε ἐν τοῖς καταστήμασι ἢ ἐν τοῖς δωματίοις. Αἱ συναθροίσεις εἶνε ἀραιαί, ἐκτὸς μεγάλων ἑορτῶν, καθόσον ἡ συνήθεια τοῦ ἐκκλησιάζεσθαι παρημποδίζετο ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν, σήμερον δὲ εἶνε δυσχερὴς ἕνεκα τῶν μεγάλων ἀποστάσεων αἱ ὁποῖαι πολλὰ τῶν χωρίων χωρίζουσιν ἀπὸ τὰς κεντρικάς των ἐκκλησίας.

Ὁ λαὸς εἶνε πολὺ περισσότερον ἐφεκτικὸς ἢ οἱ Ρῶσσοι καὶ δεικνύει ὀλιγωτέραν ἐξωτερικὴν εὐλάβειαν· ἐξ ἄλλου ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν εἶνε ἐρριζωμένη ἐν τῷ ἔθνει, μετὰ τῆς συναισθήσεως ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῆς ἐθνικῆς των ὑπάρξεως καὶ τῶν ἡρωϊκῶν συνεχῶν των ἀγώνων, ὅπως διατηρήσωσιν αὐτὴν ὑπὸ τὸν μουσουλμανικὸν διωγμόν. Κατέχει αὕτη μέγα μέρος ἐν τῇ οἰκογενειακῇ των ζωῇ καὶ ἐν τοῖς ἐθίμοις των· τὸ δὲ ἀσφαλὲς γνώρισμα τοῦ γνησίου Σέρβου εἶνε ἡ τήρησις τῆς Slava ἤτοι τῆς ἑορτασίμου ἡμέρας τοῦ πάτρωνος ἁγίου τῆς οἰκογενείας του. Ἓν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐλπιδοφόρων σημείων ἰσχυρᾶς θρησκευτικῆς ἀναζωπυρώσεως εἶνε κίνησίς τις τῶν χωρικῶν, ἥτις ὀφείλει τὴν ἀρχήν της ἐν μέρει εἰς τὴν στοργὴν ἣν ἔχουν πρὸς τοὺς κατὰ τὸν πόλεμον ἐκλιπόντας, ὅπως ἔλθωσιν εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν νεκρῶν των. Κεντρισθέντες ὑπὸ Ἀμερικανικῆς προπαγάνδας πολλοὶ παρεσύρθησαν εἰς τὸ νὰ σχηματίσουν κύκλους εἴδους τινὸς πνευματισμοῦ. Γενικώτερον ἐν τούτοις ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ αὔξησις ἐνδιαφέροντος θρησκευτικοῦ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, χιλιάδες δὲ χωρικῶν κατελήφθησαν ὑπὸ ζήλου καὶ πολλοὶ ὅμιλοι ἁπλοϊκῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καταγίνονται εἰς τὸ κηρύττειν, ἀμαθῶς μὲν ἀλλ' εἰλικρινῶς πρὸς τὸν λαόν. Ἡ κίνησις αὕτη ἂν φρονίμως καὶ συμπαθῶς καθοδηγηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκ]σίας, δύναται νὰ παραγάγῃ μεγάλην πνευματικὴν δύναμιν, μία δὲ ὀργάνωσις ἐσχηματίσθη καὶ ἐλάβε τὸ κῦρος τῆς Συνόδου πρὸς τοιοῦτον σκοπόν.

Μία πραγματικὴ ἐξέτασις δέον νὰ περιλάβῃ τὸ μέγα μέρος ὅπερ αἱ Μοναὶ κατέλαβον ἐν τῇ ἐθνικῇ καὶ ἐκκλησιαστικῇ ζωῇ. Ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας οἱ βασιλεῖς ἔδρυσαν ὡς μνημεῖα τῆς βασιλείας των ὡς καὶ ἐκδηλώσεις τῆς

εὐλαβείας των ὡραῖα μοναστικὰ ἱδρύματα προικιζόμενα διὰ μεγάλων περιουσιῶν. Ταῦτα εὑρίσκονται καθ' ὅλην τὴν χώραν, πολλὰ τούτων χρονολογουμένων ἀπὸ τῆς 12 καὶ 13ης ἑκατοντ. καὶ γενικῶς συνισταμένων ἐξ οἰκοδομῶν μετὰ τῆς Μονῆς, ἐκ τοῦ αὐλογύρου καὶ ἐκ τοῦ ναοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, μικροῦ μὲν, ἀλλ' ὡραίας Σερβο-Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐκ μορμάρου ἢ θαυμασίως λαξευτοῦ λίθου, μετὰ ἐσωτερικοῦ κεκοσμημένου μετὰ μεγαλοπρεπῶν συγχρόνων τοιχογραφιῶν.Τὰς πλείστας τούτων κατέστρεψαν σκοπίμως οἱ τοῦρκοι, ἰδίως δὲ τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ ἱδρύματα ταῦτα ἔχουσι μεγάλας ἀρχαίας ἰδιοκτησίας ἀλλὰ σήμερον εἶνε πτωχὰ ἕνεκα τῆς καταστροφῆς τῶν δασῶν των ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν καὶ Βουλγάρων καὶ τῆς κλοπῆς τῶν κτηνῶν των. Ἐξ αἰτίας πάλιν τῶν Τούρκων ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν ὑπεβιβάσθη μεγάλως, καὶ σήμερον ὀλίγοι τοιοῦτοι εἶνε ὑποχρεωμένοι ἕως τρεῖς ἢ τέσσαρες νὰ διασκορπισθῶσι ὅπως ἐπιφορτισθῶσι τὰ πολυάριθμα μοναστήρια, ὧν πολλὰ ἐν Μακεδονίᾳ κατ' ἀνάγκην ἀφέθησαν νὰ καταστραφοῦν. Ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ παρακωλύεται ὑπὸ τῆς σμικρότητος τῶν κοινοτήτων, ὑπὸ τῆς περιωρισμένης ἐργασίας καὶ τῆς ἐφημεριακῆς ἐπιβλέψεως συνεπείᾳ τῆς ἐξοντώσεως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τόσων πολλῶν ἱερέων.

Ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Χοπόβου πρὸς Β τοῦ Καρλοβικίου ἐχάρην εὑρὼν ἀκμάζουσαν μίαν Κοινότητα ἐκ Ρώσσων προσφύγων ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς πολὺ μεμορφωμένης μητρὸς Αἰκατερίνης, βοηθουμένης ὑπὸ τῆς Μητρὸς Νίνας, ἥτις ἔχει ζήσῃ ἐν Ἀγγλίᾳ. Εἶδον ἐκεῖ ἐνθαρρυντικὴν ἀπαρχὴν, ὡς ἐλπίζω, ἀναζωπυρώσεως τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς διὰ τὰς γυναῖκας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ἡ μεγαλειτέρα ἐλπὶς σοβαρᾶς αὐξήσεως τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς, ἥτις εἶνε πολὺ ἀναγκαία, ὑπάρχει ἐν τῇ μοναχικῇ σχολῇ τῆς Racavitza, ἔνθα εὗρον περὶ τοὺς 40 νέους σπουδαστὰς προπαρασκευαζομένους διὰ τὴν μοναχικὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιμ.Μαρδαρίου, ἀνθρώπου μεγάλου πνευματικοῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ».

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐπληροφορήθη μετὰ λύπης ὅτι ἀσθενεῖ ἀπό τινος ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας. Ἡ Α. Σ. ὁ Π]χικὸς Ἐπίτροπος διατρανῶν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς ὑπὲρ τῆς ὑγιείας τῆς Α. Σ. διεβίβασεν αὐτῇ τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας Randall

Διερμηνεύων τὴν θερμὴν συμπάθειαν τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρὸς δὲ καὶ τὰ εὐγνώμονα αἰσθήματα τοῦ Ἀλυτρώτου χριστιανικοῦ Ἑλληνικοῦ πληρώματος εὔχομαι διαπύρως ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, ἣν καὶ διαφυλάττοι Κύριος ὁ Θεὸς πάντοτε ὑγιᾶ.

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος
Καισαρείας **Νικόλαος**

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Α.Θ.Π. ἐν Παρισίοις.—Κατὰ πληροφορίας ἐπισήμους ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, 9 τρέχοντος, ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου εἰς Παρισίους, προπεμφθεῖσα μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἀπὸ μέρους ὁμογενῶν τε καὶ ξένων.

Ἐπίσημα τηλεγραφήματα. Συνεχίζομεν κατωτέρω τὴν δημοσίευσιν κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἀπὸ 22, 23 καὶ 28 Δεκεμβρίου, τηλεγραφημάτων τοῦ θεοφ. ἁγίου Ροδοστόλου κ. Ἀλεξάνδρου ἐκ Νέας Ὑόρκης σχετιζομένων πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ δρᾶσιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. Τῶν ἐν λόγῳ τηλεγραφημάτων καθυστερούντων εἰσέτι, ἀντίγραφα διεβιβάσθησαν πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίτροπον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐκ Λονδίνου:

α' Ἐπίσκοπος Νέας Ὑόρκης Manning προσκαλέσας Παναγιώτατον εὐλογήσῃ πλήρωμα Ἐκ]σίας αὐτοῦ προητοίμασε μεγαλειώδη δεξίωσιν ἐν καθεδρικῷ ναῷ ἁγ. Ἰωάννου. Τελετῆς μετέσχον πολλοὶ Ἐπίσκοποι, κλῆρος καὶ λαός. Ἐξεφωνήθησαν λόγοι συγκινούσης ἐγκαρδιότητος, εἰλικρινοῦς ἀγάπης πρὸς Μ. Ἐκ]σίαν.

β' Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι Ἀμερικῆς συνελθόντες χθὲς ὑπὸ προεδρείαν Παναγιωτάτου καὶ ἐξετάσαντες κατάστασιν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς συνεφώ-

νησαν ἐπιβάλλεται ἀποκατάστασις κανονικῆς διοικήσεως ὑπὸ ἀνωτάτην πνευματικὴν Ἀρχηγίαν Οἰκουμ. Πατριαρχείου. Σήμερον ἀνώτεροι λειτουργοὶ Ἀμερικ. Ἐκκλησίας ἐδεξιώθησαν ἐν μεγάλῃ συναθροίσει Πατριάρχην, ἐξεδήλωσαν ζωηρότατα αἰσθήματα Μεγ. Ἐκκλησίαν, ἔδωκαν πολυτίμους διαβεβαιώσεις ὑποστηρίξεως καλῷ ἀγῶνι ὑπὲρ χριστιανισμοῦ Ἀνατολῆς. Ἐκδηλώσεις ὁλονὲν γενικεύονται. Ἀρχαὶ Ν. Ὑόρκης καὶ Νιουγιόρκ ἑτοιμάζονται ἀνακηρῦξαι ἐπισήμως Πατριάρχην ἐπίτιμον αὐτῶν πολίτην. Σύγκλητος Πανεπιστημίου Ν. Ὑόρκης ἐκάλεσε προσεχῆ Τετάρτην πρὸς ἀπονομὴν ἀνωτάτου πανεπιστημιακοῦ τίτλου. Πατριάρχης ὥρισεν ἡμέραν ἀναχωρήσεως προσεχὲς Σάββατον.

—Προχθὲς Παναγιώτατος ἐλειτούργησεν ἐν Φιλαδελφείᾳ, ἐγένετο ἀντικείμενον ζωηροτάτων Ἀμερικανικῶν ἐκδηλώσεων. Ἐπεσκέφθη ἀρχηγοὺς μεγάλων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων. Συνήντησε πανταχοῦ ἐνδιαφέρον θερμὸν ὑπὲρ πασχούσης Ἀνατολικῆς χριστιανωσύνης. Ἐξαιρετικῇ ἐπισημότητι ἀπενεμήθη αὐτῇ τίτλος ἐπιτίμου πολίτου πόλεως Nework N. Y. προαπονεμηθεὶς Στρατάρχῃ Foch, Πρίγκηπι Οὐαλλίας. Ἀνηγορεύθη διδάκτωρ θεολογίας ὑπὸ Συγκλήτου Πανεπιστημίου Ν. Ὑόρκης. Ἀναχωρεῖ Σάββατον δι' «Ὀλυμπικοῦ» εἰς Λονδῖνον.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθμ. 1 ἀριθμ. πρωτ.-2826 καὶ ἡμερομ. 23 παρελθόντος Νοεμβρίου ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομ.-4- παρελθόντος Ὀκτωβρίου καὶ ἀριθ. πρωτ. 2796 ἀγωγὴν Σοφίας (τὸ γένος Κωνστ. Μῆκα) κατὰ Ἰωάννου Βοτίκα ὡς νόμιμον βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην. Κυρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιδικάζει τὰ δύο κοινὰ τῶν διαδίκων τέκνα Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην τῇ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως μητρί,

Ἐπιτίθησι τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι καὶ ἡττηθέντι ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. Διατάσσει τὴν α' τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Προεδρεύων (ὑπ.) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

Τὰ Μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος. Οἰκονόμ. Γεώργιος.

Ὁ γραμματεύς

Διάκονος Σεραφείμ.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφείμ 2

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 165 καὶ ἡμερομ. 1 Νοεμβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Βασιλικῆς Κ. Ἀρσενικοπούλου τὸ γένος Γ. Ἀγγελίδου. καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ἀρσενικοπούλου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ καὶ ἐκκλήτως,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6194 καὶ ἡμερομ. 2 Σεπτεμβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Βασιλικῆς Κ. Ἀρσενικοπούλου κατὰ Κωνσναντίνου Ἀρσενικοπούλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἑπτακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀρ.786) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀριμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΤΟΣ ΜΒ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 22 Ἰανουαρίου 1922 ΑΡΙΘΜ. 3

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη Γρόσ. 250. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1921

Β'.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Βασιλείου τῆς Ρουμανίας εἶχε πολλὰ καὶ οὐχὶ συνήθους μελέτης ζητήματα ἵνα μελετήσῃ, διευκρινήσῃ, κανονίσῃ καὶ καθορίσῃ, ζητήματα ἐσωτερικῆς ἐκκλησιαστικῆς φύσεως ἐνδιαφέροντα, ζωτικὰ μελλούσης πλέον ζωῆς καὶ μέλλοντος ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος στηριχθησομένου ἐπὶ κανονικῶν παγίων βάσεων. Τὰ ζητήματα ταῦτα ἐνδιαφέροντα καὶ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν ἐγέννησαν αἱ νέαι μεταπολεμικαὶ συνθῆκαι πρὸ τῶν ὁποίων εὑρέθη ἀντιμέτωπος καὶ σχεδὸν ἀπροετοίμαστος, καὶ αἱ σχέσεις αἱ ἐκ τῆς προσαρτήσεως νέων χωρῶν καὶ περιφερειῶν εἰς τὸ παλαιὸν βασίλειον. Ἡ Ρουμανία ὑύναται ἵνα συγχαρῇ ἑαυτῇ ὅτι τῇ σοφῇ ὑποστηρίξει ὡρίμων πολιτικῶν ἀνδρῶν παρὰ τῷ Εὐρωπαϊκῷ Ἀρείῳ πάγῳ ἐπραγματοποίησεν ἐν τῷ συνόλῳ τὰ ἐθνικὰ αὐτῆς δίκαια καὶ τὰ παλαιὰ αὐτῆς σύνορα ἀποκατέστησε. Τῷ β. τῆς Ρουμανίας μετὰ τὸν πόλεμον προσηρτήθησαν εὐρεῖαι, κεχωρισμέναι τέως καὶ ἀπ' ἀλλήλων καὶ ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν καὶ διάφορον δεσποτείαν τελοῦσαι χῶραι ὑπὸ τὴν Ρωσίαν καὶ Αὐστροουγγαρίαν. Αἱ χῶραι αὗται εἶναι ἡ ὑλομανοῦσα **Βουκοβίνη**, ἣν διαβρέχουσιν ὁ Δνείστερος, ὁ Προῦθος, ὁ Σερέτης ἔχουσα πρωτ: τὸ **Τσερνοβίκιον**, ἕδραν γερμανικοῦ πανεπιστημίου, ἡ **Βεσσαραβία**, ἐξ ἧς ἡ Ρωσία μετὰ τὴν **Συνθήκην τοῦ Βερολίνου** (ἄρθ:45) ἀπέσπασεν ἐδάφη δεκακισχιλίων τετραγ: χλμέτρων ἔχουσα κέντρον τὸ **Κισνόβιον** μεθ' ἑλληνικῆς κοινότητος καὶ ἐκκλησίας καὶ ἡ **Σιβενβούργη**, μέγα πριγκιπᾶτον, ἡ παρὰ τοῖς Μαγυάροις *Erdeli*, ἤτοι πέραν τῶν Τρανσυλβανικῶν Ἄλπεων χώρα, ἐν ᾗ καὶ μόνῃ ἔχουσιν ὡμολογημένην καὶ ἀδιαφιλονείκητον τὴν πλειοψηφίαν οἱ Ρουμάνοι ἑξήκοντα πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, ἤτοι διπλάσιον ἀριθμὸν τῶν Μαγυάρων, ὀλίγων μόνον Γερμανῶν ἐκ Σαξονίας

φιλεργῶν καὶ φιλοπροόδων 4 ο]ο ἔτι δὲ ὀλιγωτέρων Ἑλλήνων, Ἰουδαίων, Ἀρμενίων καὶ Ἀθιγγάνων. Ἡ **Σιβενβούργη** ἀπὸ τοῦ 1868 τῇ Οὐγγαρίᾳ προσαρτηθεῖσα καὶ ἀπὸ τοῦ 1876 σχεδὸν ἐκμαγυαρισθεῖσα εἶναι, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀλούτα, ἧ χώρα ἡ ἀμέσως πρὸς Β. τῆς Βλαχίας κειμένη, [ἡ ἀμέσως πρὸς Δ. τῇ Μολδαβίᾳ συναπτομένη, ἔχει πρωτ: τῆς **Ἑρμανστάττην** μετὰ οὐγγαρικῆς Ἀκαδημείας καὶ ταύτης ΒΔ τὸ **Κλαουζεμβοῦργον** μετὰ Πανεπιστημίου, πόλιν ἰδίως ὑπὸ τῶν οὐγγρων εὐγενῶν πεφιλημένην. (1)

Ἡ ρουμανικὴ Ἐκκλησία εὑρήσει ἐν ταῖς Προσαρτηθείσαις χώραις, ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω φανεροῦται οὐχὶ μόνον ἑκατομμύρια ξένων λαῶν, Ρώσων, Οὐγγρων, Γερμανῶν, Ἀρμενίων, ὀλίγων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ θρησκευτικὴν καὶ πνευματικὴν κατάστασιν διάφορον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐκτὸς τοῦ βασιλείου καὶ ἐντὸς αὐτοῦ πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν κύκλων. Ἔχει ἵνα συμπιύξῃ τὰς ἀνεπτυγμένας πτέρυγας τῶν ὁμοδόξων ἐκκλησιῶν τῶν ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένων καὶ ὑπὸ ἴδιον ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς κινουμένων. Αἱ κατ' ἰδίαν αὗται ἀνεξάρτητοι Ἐκκλησίαι ἀπέλαυον ὑπὸ τὰς τέως πολιτικὰς αὐτῶν κυριαρχίας, ὡς καὶ ἡ ἐν ταῖς χώραις ταύταις ἑλληνικὴ ἰδίων προνομίων, εἶχον ἴδιον ὀργανωμένον διοικητικὸν τῶν καθ' ἑαυτὰς σύστημα, ἐκανόνιζον ἀφ' ἑαυτῶν τὰ τοῦ ἐνοριακοῦ αὐτῶν κλήρου καὶ τῶν σχολείων καὶ τὰ τῆς διαχειρίσεως τῶν μεγάλων αὐτῶν περιουσιῶν καὶ καθ' ὡρισμένα ἄρθρα τῶν ὀργανισμῶν ἀντιπροσωπεύοντο καὶ ἀνεμιγνύοντο εἰς τὰ πολιτικά, εἰ καὶ ἡ ξένη πρὸς αὐτὰς πολιτεία ἐπολιτεύετο ἴσως καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐθαιρέτως ἐνίοτε καὶ ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς κοινοτικὰς ἔριδας. Προβάλλεται λοιπὸν θέμα, ἐνῷ οὐ μόνον ἡ Ἐκκλησία ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ ἡ Πολιτεία ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρεται. Ἡ ρουμανικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ἡνωμένη δὲν ἀνέχεται καὶ δὲν δύναται ἵν' ἀνεχθῇ ἐν τῷ αὐτῷ κράτει ὁμόδοξον Ἐκκλησίαν ἢ μᾶλλον ὁμοδόξους Ἐκκλησίας ἐχούσας προνόμια ἴδια καὶ αἰτούσας ἵνα μὴ ἀπολέσωσι ταῦτα, τό δὲ καὶ πλέον καὶ αὐτὴ ἡ κυβέρνησις τοῦ παλαιοῦ βασιλείου δὲν ἐννοεῖ ἵν' ἀφεθῇ ἀνεξέλεγκτος ἡ διοίκησις τῶν τριῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες τέως ὑπὸ ξένην δεσποτείαν τελοῦσαι καὶ ὑποβλεπόμεναι, νῦν ἀπεξενώθησαν. Ἀλλ' ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τῷ τελευταίῳ, καὶ αὐτὴ ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ βασιλείου ἕνεκα τῆς αὐστηρᾶς ἐπεμβάσεως καὶ ἀναμίξεως τῆς κυβερνήσεως εἰς τὰ κατ' αὐτὴν πειρᾶται ἵν' ἀποσείσῃ τὴν κυβερνητικὴν ταύτην κηδεμονίαν, τοῦ Βουκουρεστίου. Ἑπομένως ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἔχει νῦν ἵνα κανονίσῃ τὴν θέσιν αὐτῆς πρὸς τὰς δύο τέως αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας τῆς Βουκοβίνης καὶ τῆς Τρανσυλβανίας, νεωτάτας τὴν σειρὰν ἐν τῷ εἱρμῷ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μόλις δεκαετηρίδων αὐτοτέλειαν ἐχούσας ἵνα ἐπεδείξωσι (1873 καὶ 1864) καὶ θεμελιώσῃ τὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὴν Πολιτείαν. Ἐν μέσῳ καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων πλειοψηφούντων αἱ τέως ἀνεξάρτητοι Ἐκκλησίαι μετὰ τὴν νέαν πολιτικὴν τοῦ βασιλείου ἀποκατάστασιν βεβαίως θὰ προσαρτηθῶσι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐξ ἧς διὰ πολιτικοὺς λόγους καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ἐπὶ τούτοις καὶ ἐπιτροπαὶ συνέστησαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑψηλοπανιερωτάτου πριμάτου τῆς Ρουμανίας, συνεζητήθησαν πολλὰ συναφῆ ζητήματα ἀλλὰ τῶν ἐπιτροπῶν τούτων ἀποτέλεσμα θετικὸν οὐδὲν ἔχομεν ἐξαγγεῖλαι, ἄλλου δὲ καιροῦ καὶ ὥρας ἡ ἐν λεπτομερείαις ἀνάλυσις τῶν διαμειφθέντων, ἅμα τῇ ἐπισήμῳ τῶν γενομένων εἰδήσει. Δέον ἵνα καθορισθῇ βάσις σοβαρὰ τῶν πρὸς συζήτησιν θεμάτων, ἅτινα οὔτε ὀλίγα εἶναι οὔτε μικρά.

Ἐξέχων ἐν τῇ προπαρασκευῇ ταύτῃ διὰ τὴν

(1) Ἐν τῇ Βουκοβίνῃ προ ἐάρχουσιν οἱ Ρουθῆνοι.

διαρρύθμισιν ἐν γένει καὶ ἐν μέρει τῶν τῆς Ρουμανικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας παράγων εἶναι κατ' ἀγαθὴν συγκυρησιν δόκιμος θεολόγος, ὁ κ. Δραγομῆρος Δημητρέσκου, μέγας νομοφύλαξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Οὗτος ἐν γνώσει τῆς πολιτικῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινωνικῆς μεταπολεμικῆς ἐν τῷ βασιλείῳ ζυμώσεως ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ περιῆλθε τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, ἐκοινολόγησε μετὰ τῶν προεχόντων ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς προσώπων, ἐγνώρισεν ἐν τοῖς καθέκαστα τὰς γνώμας τῶν διοικούντων τὰ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συνεζήτησε καί ἔχει ἤδη ἐπανελθὼν ὑποβάλει τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτοῦ, βεβαίως σώφρονα καὶ λελογισμένα, οἷς ἁρμόζει, ὡς καὶ τὸ περὶ **συγκροτήσεως Οἰκουμενικοῦ Συνόδου** κεφάλαιον τοῦ ὁποίου ὅμως, ὡς ἐγράφομεν τελευταῖον τὴν πρωτοβουλίαν εἶχεν ὁ σ: μητροπολίτης Κυζίκου κ. Κωνσταντῖνος σημειωθεῖσαν ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Α. καὶ Ι. Συνόδου, ἵνα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν καιρῷ προσήκοντι πάντως μετὰ τὴν Ἐκλογὴν οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καθὼς μάλιστα παρετηρήθη τοῦτο ἐν τῇ «Ἐκκλ: Ἀληθεία». (φυλλ. 39) ἐπισήμως ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει σχετικῶν εἰδήσεων ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς ἀδελφῆς Ἐκ]σίας.

Εὐτυχῶς ἔχομεν νῦν τὸν πρῶτον τῇ τάξει πρωθιεράρχην, στοιχεῖον ἀπαραίτητον πρὸς ἐργασίας τοιαύτας ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου.

Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανία5 κατέγινε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος καὶ εἰς σχετικὰς περὶ τὴν ἀφομοίωσιν τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ κλίματι ὀρθοδόξων, ὁμαλῶς δὲ διήνυσε τὸ ἔτος ἄνευ ἐσωτερικῶν ἐρίδων καὶ σπαραγμῶν ἐπ' ἀγαθαῖς ἐλπίσι διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς μάλιστα νῦν ὅτε ἐν τῇ κυβερνήσει δρᾷ ὑπέροχος πολιτικὸς ὁ ἐξοχ: κ. Τάκε Ἰωνέσκου, ὅστις ἐγνώρισεν ἡμᾶς κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1913 ἐν ΚΠόλει καὶ ἐγνωρίσθη.

Ἀπὸ πατρικῆς ψυχῆς εὐχαὶ παρακολουθοῦσι πᾶσι τοῖς ἐργαζομένοις τὸ ἀγαθόν.

[Β. Α. Μ.

ΜΗΤΡΟΠΟΔΙΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Περὶ τῆς ἐνδημίας Μητροπολιτῶν ἐν Κων]πόλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς χηρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου*

Β'.

(συνέχεια ἐκ σελ. 405)

Ἅπασαι ὅμως αἱ παρατεθεῖσαι κανονικαὶ διατάξεις δὲν λύουσι σαφῶς τὸ ζήτημα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημίας Μητροπολιτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς χηρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου. Μᾶς ἐπιτρέπεται μόνον ἐφαρμόζοντας τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου «ἐκ τῶν ὁμοίων τέμνεσθαι δεῖ περὶ ὧν ἔγγραφος οὐ κεῖται νόμος» (Βασιλικὰ Β'. Α'.) νὰ συμπεράνωμεν ὅτι, ἀφοῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς ξένην πόλιν μετάβασις ἐπισκόπου καὶ ἡ ἐν αὐτῇ διαμονὴ ἐκτὸς ὡρισμένων περιπτώσεων ἄνευ τῆς γνώμης καὶ ἀδείας τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου ταύτης ὑποτεθεμένου παρόντος καὶ διαμένοντος ἐν αὐτῇ, τοῦτ' αὐτὸ δέον νὰ ἐφαρμόζηται καὶ περὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως προκειμένου.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ προσφύγωμεν εἰς τὴν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων Βυζαντινὴν νομοθεσίαν, καὶ ἐξ αὐτῆς νὰ ζητήσωμεν τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος· Καθόσον, πασίγνωστον τυγχάνει ὅτι τὰ περὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων νομοθετήματα τῆς Βυζαντινῆς Πολιτείας ἐγένοντο τῇ αἰτήσει ἢ εἰσηγήσει τῆς Ἐκκλησίας· διὸ καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς τὰς περὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων Νεαρὰς αὐτοῦ ἀπήυθυνε πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως — ἔστιν ὅτε δὲ καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας, οἷον τὰς Νεαρὰς Γ', Ε', ΣΤ', ΞΖ'.— ὃν τρόπον τὰς περὶ πολιτικῶν ἀντικειμένων ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἔπαρχον τῶν Πραιτορίων. Διότι

(*) Τὸ παρὸν ἄρθρον ἔδει νὰ προταχθῇ τοῦ ἐν σ. 405 καταχωρηθέντος, ὅπερ ἐκ παραδρομῆς ἐτέθη Β'·

«ἔνθα μὲν γὰρ οὐδέν τι οἱ Κανόνες, διορίζονται ὀφείλομεν τοῖς νόμοις ἀκολουθεῖν» (Βαλσαμών εἰς Νομοκάνονα Α΄ ΚΗ΄.). Ὅθεν καὶ αἱ περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, αἱ διαπνεόμεναι πάντοτε ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῶν ἱ. Κανόνων, καθὰ χαρακτηρίζει αὐτὸς ὁ ἀρχαιότατος σύγχρονος τοῦ Ἰουστινιανοῦ κανονολόγος Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν—ὁ κατόπιν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Γ΄—(556 567) ἐκαλοῦντο «νόμοι κανονοποιηθέντες» (Leges canonizatae) προσθέτων ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι περιβάλλοντες τοὺς ἱ. Κανόνας διὰ τῆς βασιλικῆς αὐθεντίας συντελοῦσιν ὥστε τὰ πάντα να ρυθμίζωνται θεομιμήτως καὶ πρὸς τὸ συμφέρον πάσης τῆς ἀνθρωπότητος. (Συναγωγὴ τῶν ΠΖ΄ Κεφ. παρὰ Pitra Juris Graecor. historia et monumesta Tom. II). Ὁ αὐτὸς δὲ Πίτρα βεβαιοῖ ὅτι «ἀναμφισβήτητον τυγχάνει ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐδημοσιεύθησαν ἐν Ρώμῃ καὶ τῇ συμβουλῇ τοῦ πάπα Βιγιλίου, τῇ αἰτήσει τοῦ ὁποίου καὶ εἰδικαὶ ἐνεκρίθησαν..... Τὸ Ἰουστινιάνειον Δίκαιον καὶ αἱ παραδόσεις αὐτοῦ ἀείποτε ἐγένετο δεκτὸν καὶ ἐτηρήθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Ποντιφήκων (τῶν Παπῶν) μετὰ σπουδῆς καὶ οἱονεὶ σεβασμοῦ οὐ μονον ἐν τοῖς ἀφορῶσιν εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν τῇ ὀργανώσει τοῦ ἱεροῦ Λατεράνου Παλατίου (τῆς παπικῆς αὐλῆς) μέχρι τῆς ΙΓ΄ ἑκατονταετηρίδος (Pitra Juris κτλ. Τόμ. Β΄ Praefatio).

Αἱ σχετικαὶ πρὸς τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς θέμα διατάξεις τῶν νόμων εἰσὶ 1) Ἡ διάταξις τοῦ Κώδικος (Θεοδοσιανοῦ Βιβλ. ΣΤ΄) «Ἐπίσκοπος ἐφ' οἱῳδήποτε πράγματι παρὰ κέλευσιν βασιλέως ἐν Κων]πόλει μὴ γινέσθω». 2) Μηδεὶς ἐπίσκοπος ἔξω τῆς ἑαυτοῦ ἐπαρχίας πλέον ἐνιαυτοῦ ἀπολιμπανέσθω, εἰμὴ κατὰ βασιλικὴν κέλευσιν, τῶν Πατριαρχῶν ἀναγκαζόντων αὐτοὺς ταῖς ἑαυτῶν Ἐκκλησίαις προσκαρτερεῖν εἰ δὲ πέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ παρὰ κέλευσιν βασιλέως ἀποληφθείη, ὁ τοῦ κλίματος Πατριάρχης αὐτὸν καλείτω τοῖς νενομισμένοις κελεύμασι ..... Μὴ ἀνιέτω δὲ ἐπίσκοπος ἐν Βυζαντίῳ, πρὶν ἂν κατὰ τοὺς Κανόνας τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου λάβῃ γράμματα..... ὁ δὲ Μητροπολίτης ἀποδημῶν τὰ πατριαρχικὰ λαμβανέτω γράμματα» (Ἰουστιν. Νεαρὰ ΣΤ΄). 3) «Ἐὰν ἐπίσκοπος χρόνον πολὺν τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας ἀπολειφθῇ, μὴ χορηγείτω αὐτῷ δαπανας ὁ Οἰκονόμος» (Ἰουστιν. Νεαρὰ ΞΖ΄). 4) «Οὔτε ἐπίσκοπον κελεύομεν ἐρχεσθαι ἐνταῦθα, ἄνευ τοῦ Ὁσιωτάτου αὐτῶν Πατριάρχου» (Ἰουστιν· Νεαρὰ ΠΣΤ.) 5). Ἀπαγορεύομεν δὲ τοῖς θεοφιλεστάτοις ἐπισκόποις τὰς ἰδίας καταλιμπάνειν Ἐκκλησίας καὶ εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας παραγίνεσθαι. Εἰ δὲ ἀνάγκη τις τὸ τοιοῦτον ποιῆσαι συμβῇ, μὴ ἄλλως ἢ μετὰ γραμμάτων τοῦ μακαριωτάτου αὐτῶν Πατριάρχου, ἢ Μητροπολίτου, ἢ κατὰ βασιλικὴν κέλευσιν δηλ. τοῦτο ποιήσουσιν· οὕτω μέντοι ἵνα μηδεὶς ἐκείνων τῶν ἐπισκόπων, οἵτινες ὑπὸ τὸν μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κων]πόλεως καὶ Πατριάρχην εἰσὶ, δίχα ἐπιτροπῆς αὐτοῦ ἢ ἡμετέρας κελεύσεως εἰς τὴν βασιλίδα πόλιν ἐλθεῖν. Εἰ δὲ καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐπίσκοπος οἱουδήποτε τόπου ἀποδημήσει, μὴ πλέον ἑνὸς ἐνιαυτοῦ τὴν ἰδίαν καταλιμπανέτω Ἐκκλησίαν. Τοὺς δὲ ἐπισκόπους, τοὺς κατὰ τὴν βασιλίδα πόλιν παραγινομένους, οἱασδήποτε εἶεν Διοικήσως πρὸ πάντων ἀπίεναι πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κων]πόλεως καὶ Πατριάρχην καὶ οὕτω δι' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡμετέραν εἰσιέναι γαληνότητα. Τοῖς δὲ παρὰ ταύτην ἡμῶν τὴν διατύπωσιν ἢ ἀποδημοῦσιν, ἢ ὑπὲρ τὸν ὡρισμένον τοῦ ἐνιαυτοῦ χρόνου ἔξω τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας ποιοῦσι διατριβὴν, πρῶτον μὲν κελεύομεν μὴ χορηγεῖσθαι παρὰ τῶν Οἰκονόμων τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας δαπάνας· ἔπειτα ὑπομιμνήσκεσθαι αὐτοὺς διὰ γραμμάτων τῶν ἱερέων ὑφ' οὓς τελοῦσιν ἐπενέλθεῖν εἰς τὰς ἰδίας Ἐκκλησίας» Ἰουστιν, ...

Αὗται εἰσὶν αἱ διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν νόμων. Τὸ ἄξιον δὲ ἐπιστασίας καὶ προσοχῆς ἐν ἁπάσαις ταῖς διατάξεσι ταύταις εἶναι ὅτι αὗται μίαν καὶ μόνην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν

ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνδημίας τῶν Ἀρχιερέων γινώσκουσι καὶ ἀναφέρουσι, τὸν Πατριάρχην. Ὁ Πατριάρχης δίδει τὴν ἄδειαν τῆς ἐνδημίας καὶ ἐφοδιάζει τοὺς ἀποδημοῦντας διὰ Πατριαρχικῶν Γραμμάτων. Ὁ Πατριάρχης ἀνακαλεῖ τοὺς ἐπὶ πολὺ ἀποδημοῦντας καὶ ἐξαναγκάζει τούτους ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ἰδίας Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κων]πόλεως καὶ Πατριάρχης ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους νὰ ἀποδημήσωσιν εἰς τὴν βασιλεύουσαν. Πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κων]πόλεως καὶ Πατριάρχην οἱ Ἐπίσκοποι οἱασδήποτε ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας ἀφικνούμενοι εἰς Κων]πολιν ὀφείλουσι πρὸ παντὸς νὰ παρουσιάζωνται. Ἐνδημούσας Συνόδους καὶ Τοποτηρητὰς οὔτε ἀναφέρουσι ποσῶς οὔτε λαμβάνουσι παντάπασιν ὑπ' ὄψει προκειμένου περὶ ἐνδημίας Ἀρχιερέων εἰς Κων]πολιν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ νόμοι τοῦ Κράτους. Πρόδηλον ὅτι ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου πᾶσα ἀνάμιξις ἑτέρων πλὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως ἀποκλείεται.

Ἐκ τῶν παρατεθέντων ὅμως ἀνωτέρω νόμων οἱ ὑπ' ἀριθμὸν 1, 2 καὶ 3 ὡς μὴ περιληφθέντες ἐν τῇ ἀναθεωρηθείσῃ καὶ ἀνακαθαρθείσῃ ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος καὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ ἐπισήμῳ Νομοθεσίᾳ τοῦ Κράτους ἐν τοῖς «Βασιλικοῖς» κατηργήθησαν αὐτοδικαίως, ipso jure ὡς παρέλκοντες· παρέμειναν δὲ ἐν ἰσχύϊ μόνον αἱ διατάξεις τῶν Νεαρῶν ΠΣΤ. καὶ ΡΚΓ'. δι' ὧν ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως ἐνδημία Ἀρχιερέων εἰς Βασιλεύουσαν καὶ πέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀποδημία πλὴν —νοεῖται οἰκοθεν— τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων ἐξαιρέσεων. Καὶ αἱ διατάξεις ὅμως αὗται τῶν δύο Νεαρῶν, ὡς θεσπιζόμεναι ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς πολιτικῆς νομοθεσίας καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν Ι. Κανόνων σὺν τῷ χρόνῳ δὲν ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψει καὶ ἠθετοῦντο. Μᾶς πληροφορεῖ περὶ τούτου μάρτυς ἐπισημότατος ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἀλέξιος ὁ Α'. (1025—1043) ὅστις κατὰ τὴν συνοδικὴν διάταξιν του τὴν κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1028 ἐκδοθεῖσαν, συνυπογραφόντων αὐτῷ 22 Μητροπολιτῶν καὶ 9 Ἀρχιεπισκόπων θεσπίζει: «μήτε κληρικοὺς ἑτέρας ἐπαρχίας προσίεσθαι καθ' οἱονδήποτε τρόπον πάρεξ γνώμης καὶ ἐγγράφου συστατικοῦ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἐπισκόπου ὡς οἱ ἱεροὶ καὶ θεῖοι Κανόνες προσαπαιτοῦσιν· ὃ καὶ μᾶλλον ἐν ταύτῃ τῇ θεοφυλάκτῳ πόλει καλῶς φυλαχθήσεται ἥ τε τῶν ἀπανταχοῦ γῆς κληρικῶν, ὑπευθύνων τε ἅμα καὶ ἀνευθύνων, καὶ κεχειροτονημένων καὶ ἀχειροτονήτων, εἰς αὐτὴν συντρεχόντων καὶ ἀκωλύτως ἱερουργούντων» «πλὴν μὴ ἄνευ γνώμης καὶ συστατικῆς τοῦ Μητροπολίτου γραφῆς ἐπιβαίνειν τῆς βασιλευούσης Ἐπίσκοπον» (Σύνταγμα κτλ. Ράλλη Ε'.). Καὶ πάλιν ὅμως ἡ ἀταξία δὲν περιεστάλη. Ἰδοὺ τί γράφει κατὰ τὴν ΙΒ'. ἑκατοντ]ρίδα ὁ Βαλσαμὼν ἐν τοῖς σχολίοις αὐτοῦ εἰς τὸν Νομοκάνονα (Τίτλ. Η'. β'.) «Σημείωσαι ὅτι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παρόντι Κεφαλαίῳ κατεστρωμμένων δύο Νεαρῶν (τῆς ΠΣΓ'. καὶ τῆς ΡΚΓ'.) δύο ταῦτα ἐνομοθετήθησαν· ἓν μὲν τὸ μὴ ἐνδημεῖν εἰς τὴν τῶν πόλεων βασιλεύουσαν Ἀρχιερεῖς ἢ μοναχοὺς ἢ κληρικοὺς ἄνευ Γραμμάτων τοῦ Πατριάρχου αὐτῶν· ἕτερον δὲ τὸ μὴ διατρίβειν Ἀρχιερεῖς ἐπὶ πολὺ ἐν Κων]πόλει. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡμῶν ὀλέπομεν ἀθετούμενα, οὔτε γὰρ οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ Γραμμάτων πατριαρχικῶν εἰς τὴν βασιλεύουσαν ἐνδημοῦσιν, ἀλλ' οἰκειοθελῶς εἰς τὴν θύραν τῆς Κων]πόλεως ἐρχόμενοι διδόασιν εἴδησιν τῷ Πατριάρχῃ καὶ οὕτω τῆς μεγαλοπόλεως ἐπιβαίνουσι· καὶ ἐπὶ πολὺν δὲ χρόνον ἐν αὐτῇ διατρίβοντες οὐδεμίαν κάκωσιν ὑπομένουσι, ζητητέον ὅπως τοῦτο γίνεται. Οἶομαι οὖν ὡς ἡ μὲν ΠΣΤ'. Νεαρὰ ἡ διοριζομένη καθαιρεῖσθαι τοὺς Ἐπισκόπους κληρικούς τε καὶ μοναχοὺς παρὰ γνώμην τοῦ Πατριάρχου αὐτῶν ἐνταῦθα ἐπιδημοῦντας ἀνῃρέθη διὰ τῆς ΡΚΓ'. Ἰουστινιανείου Νεαρᾶς μεταγενεστέρας οὔσης..... Τὸ δὲ καθαιρεῖσθαι τοὺς ἐπέκεινα χρόνου κατὰ τὴν τοιαύτην ΡΚΓ'. Νεαρὰν ἢ ἐπέκεινα ἑξαμήνου κατὰ τὸν ΙΣΓ'. Κανόνα τῆς ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων συστάσης ΑΒ'. Συνόδου διατρίβοντας Ἐπισκόπους εἰς Κωνσταν]πολιν χωρὶς εὐλόγου αἰτίας ἀνῃρέθη ἀπὸ προστάξεως τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ διοριζομένης ταῦτα ῥητῶς: μὴ

πλείονα τοῦ παρὰ τῶν φιλευσεβῶν νόμων καὶ τῶν θείων Κανόνων ὑφαπλωθέντος καιροῦ τοῖς ἱερωτάτοις Ἀρχιερεῦσιν ἐνδιατρίβειν δίχα τινος ἀπαραιτήτου ἐμποδισμοῦ ἐν τῇ μεγαλοπόλει ὡς προφανοῦς ἐνλόγου προφάσεως, ἢ μὴν καὶ ἄκοντες τῆς μεγαλοπόλεως ἐκβληθήσονται. Ἡ μέντοι γε ἐν τῇ μεγαλοπόλει εἰσέλευσις, αὐτῶν ὀφείλει γίνεσθαι κατὰ τὴν ἔκπαλαι κανονικῶς καὶ νομίμως κρατήσασαν συνήθειαν» (Σεπτεμβ. Ἰνδικτικῶς Ζ΄.).

Καὶ πάλιν σημειωτέον ὅτι καὶ ἐν τοῖς γραφομένοις τοῦ Βαλσαμῶνος μόνον περὶ Γραμμάτων ἀδείας καὶ εἰδήσεως τοῦ Πατριάρχου γίνεται λόγος. Περὶ δὲ τῆς ἐνδημούσης Συνόδου «τῆς ἱερατικῆς Συνόδου» καθὰ ἀποκαλεῖται οὔτη ἀλλαχοῦ ἐν τοῖς Βασιλικοῖς (Βιβλ. Ε΄.) οὐδεμία μνεία γίνεται.

(ἕπεται συνέχεια)

Η Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ Δ΄. ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἔκθεσις Πρωθιερέως Δ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

Ὁ ἐν *Brooklyn* τῆς Ἀμερικῆς Πρωθιερεὺς αἰδεσιμολ. κ. Δ. Καλλίμαχος, ὁ συνοδεύων τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ παρακολουθήσας τὴν δρᾶσιν Αὐτῆς ἐν Ἀμερικῇ καὶ εἶτα ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν Ἁγιώτατον Οἰκουμ. Θρόνον Κων]πόλεως, ἀπέστειλεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐκτενῆ ἔκθεσιν περιέχουσαν τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν Ἀμερικῇ ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου μέχρι 31 (ν. ἡ.) 1921, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἀποστείλῃ ἔκθεσιν καὶ τῆς ἐν Εὐρώπῃ δράσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἀρχόμεθα, Συνοδικῇ ἀποφάσει, τῆς δημοσιεύσεως τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης, ὡς εἰκὸς, ἐκθέσεως ταύτης.

Α΄.

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Μελετίου ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Ἡ χαρμόσυνος ὅσον καὶ βαρυσήμαντος εἴδησις τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν Οἰκουμ. θρόνον τοῦ Σεβασμιωτ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου, εἴδησις, τὴν ὁποίαν πρῶτος ἔλαβε τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1921 καὶ πρῶτος ἀνεκοίνωσεν ὁ «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτοῦ, διὰ τηλεφωνημάτων καὶ τηλεγραφημάτων πρὸς ὅλας τὰς παροικίας τοῦ ἐσωτερικοῦ καθ' ὅλην Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν, ἐπροκάλεσεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, πανελλήνιον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, εἰς βαθμὸν σπανίως ἄλλοτε ἐκδηλωθέντα.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀλλεπάλληλα τηλεφωνήματα καὶ τηλεγραφήματα κατέκλυζον τὴν Ἐπισκοπήν. Ἄλλοι ὁμογενεῖς ἔσπευδον προσωπικῶς ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων ἐν ζωηρᾷ συγκινήσει νὰ διαδηλώσωσι τὴν χαράν των, νὰ ὑποβάλωσι τὰ σέβη των, νὰ διατρανώσωσι τὴν λατρείαν καὶ ἀφοσίωσίν των πρὸς τὸν ὑπέροχον κληρικὸν, τὸν ὁποῖον ἡ ψῆφος ἡ ὁμόφωνος τῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ὕπατον ὑπούργημα τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαταστήσασα αὐτὸν Κεφαλὴν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Παρὰ δὲ νὰ τηλεφωνήματα καὶ τὰ τηλεγραφήματα τὸ Γραφεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπισκοπῆς ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτὸς εἶχε καταστῇ τὸ προσκύνημα ὄχι μόνον τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων, τῶν Ἀμερικανῶν, οἱ ὁποῖοι προσήρχοντο ἐν συγκινούσῃ εὐλαβείᾳ νὰ ἀσπασθῶσι τὴν δεξιὰν καὶ νὰ ζητήσωσι τὰς εὐλογίας τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Γαλήνιος, ἀλλὰ καὶ ὑπερόχως μεγαλοπρεπὴς, μὲ φυσιογνωμίαν ἀπαστράπτουσαν τὴν ἀγαθωσύνην καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς Αὐτοῦ ὁ ἐψηφισμένος Παναγιώτατος ἐδέχετο τοὺς προσερχομένους, εὐχαριστῶν μετ' ἐγκαρδιότητος διὰ τὰ ὑποβαλλόμενα συγχαρητήρια.

Ἄτομα καὶ ἐπιτροπαὶ ἐπὶ ἐπιτροπῶν, λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ παρήλαυνον συνεχῶς πρὸ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος. Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἤρχοντο διὰ νὰ χαιρετίσωσι τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ νὰ ζητήσωσι συνεντεύξεις καὶ γνώμας Αὐτοῦ. Ἦτο ἀπείρως συγκινητικὸν τὸ θέα-

μα πολλῶν ἐκ τῶν δημοσιογράφων τούτων, οἵτινες μόλις παρουσιάζοντο ἐγονοπέτουν, ἐπικαλούμενοι τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας τῆς Α.Θ. Παναγιότητος. Πρὸς ὅλους τούτους ὁ Παναγιώτατος ἀπήγγελλεν ἐν συγκινήσει εὐχὴν καὶ τοὺς ἠσπάζετο, συγχαίρων αὐτοὺς διὰ τὴν εὐσέβειάν των.

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐπὶ τῇ Πατριαρχικῇ ἐκλογῇ.—Ἐξ ὀνόματος συμπάσης τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κάσσου καὶ Καρπάθου κ. Γερμανὸς ὑπέβαλε συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Συννάδων κ. Χριστοφόρου, ἀρχιερατ. προϊσταμένου Μακρᾶς Γεφύρας, ὑποβάλλοντος τὰ συγχαρητήρια τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἐπὶ συνόδου ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ διερμηνέως τῶν Πατριαρχείων κ. Σ. Κωνσταντινίδου, ἐν ᾗ ἐκτίθενται τὰ κατὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ παρὰ τῷ ἐξοχ. Ὑπάτῳ Ἁρμοστῇ τῆς Σερβίας κ. Σάποβιτς. Ἡ Α. Ἐξοχότης ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις Αὐτοῦ ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Σερβ. Ἐκκλησίας ἀναγνωρίσασα τὸ κατὰ πάντα νόμιμον καὶ κανονικὸν τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς εἶναι ἕτοιμος νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ζήτημα ἁρμοδίως, ἐὰν δεήσῃ.

Ἱ. Σύνοδος.—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς προπαρελθούσης Τρίτης, ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τῶν διακοπεισῶν λόγῳ τῶν ἑορτῶν, ἐργασιῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Προεδρεύων Αὐτῆς Σεβ. Μητροπ. Καισαρείας κ. Νικόλαος, Ἐπίτροπος τῆς Α. Θ. Π. προσεφώνησε καταλλήλως τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, εὐχηθεὶς αὐτοῖς ὑγείαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν συνοδικῶν αὐτῶν καθηκόντων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς ἐπ' αἰσίοις ἀφικνουμένης Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἀγγλ. Ἐκκλησία.— Ἐλήφθη τηλεγράφημα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας κ. Randall εὐχαριστοῦντος τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὸ ὑπὲρ ἀναρρώσεως φιλόφρον τηλεγράφημα Αὐτῆς.

Ἐνδειξις τιμῆς.— Ὁ πρωθιερεὺς τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικῆς Ἁρμοστείας Αἰδεσ. κ. Μπόρου ἐν συνοδείᾳ τοῦ διερμηνέως αὐτῆς κ. Στιυρίδου ἐπισκεφθεὶς τὴν προπαρελθοῦσαν Τρίτην τὸν Τοποτηρητὴν τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπον προσέφερεν αὐτῷ χρυσοποίκιλτον ἐγκόλπιον σταυρὸν, ἀναμνηστικὸν δῶρον τοῦ Σεβ. ἐπισκόπου τῆς Βορείου καὶ Κενιρώρας Εὐρώπης κ. Bury, διαβιβάσας ἅμα καὶ τοὺς ἀδελφικοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Α. Σεβασμιότητος.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πάπα.— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Μ. Ἀρχιδιάκ. κ. Νεόφυτος ἐξ ὀνόματος καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Α. Θ. Π. Σεβ. Μητροπ. Καισαρείας κ. Νικολάου, μεταβὰς παρὰ τῷ ἐνταῦθα Παπικῷ ἀντιπροσώπῳ κ. Dolci διεβίβασε τὰ συλλυπητήρια τῆς Α. Σ. ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Α. Ἁ. ταῦ Πάπα Βενεδίκτου τοῦ ΙΕ'.

Ὁ παπικὸς ἀντιπρόσωπος μετὰ δύο ἄλλων κληρικῶν ἐλθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῷ Σεβ. Πατριαρχικῷ Ἐπιτρόπῳ, εἰς ὃν καὶ ἐξέφρασεν εὐχαριστίας ἐπὶ τοῖς συλλυπητηρίοις.

Μητροπ. Ἰωαννίνων καὶ Κασσανδρείας.— Πρὸς τοὺς ἄνευ κανονικῆς ἀδείας ἐλθόντας ἐνταῦθα Σεβ. Μητροπ. Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνα καὶ Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖον διὰ καταλλήλων πιττακίων ἐδηλώθη ὅτι δέον ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὰς οἰκείας Ἐπαρχίας.

Ἐπιτροπαί.— Ἡ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀμασείας ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν μεταρρυθμίσεων συνεπληρώθη διὰ τῶν Σεβ. Μητροπολ. Βερροίας καὶ Μετρῶν.

—Διωρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας, Ἀγκύρας καὶ Χαλδίας μετὰ τῆς ἐντολῆς ὅπως μελετήσῃ τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχία Τραπεζοῦντος Ι. Μονῆς Σουμελᾶ ἀπὸ τοῦ 1916 καὶ ὑποβάλῃ σχετικὴν ἔκθεσιν.

Ἐλισάβετ Στ. Θωμάρεης.— Ἐν μέσῳ ἐξαιρετικῶν ἐνδείξεων τιμῆς τῆς ὁμογενοῦς κοινωνίας ἥτις ἐν ἀσυνήθῃ συρροῇ ἔσπευσε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν συμπάθειαν αὐτῆς ἐκηδεύθη τὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εὐγενὴς δέσποινα, τύπος ἀληθοῦς χριστιανῆς συζύγου καὶ μητρὸς, ἡ Ἐλισάβετ Σ. Θωμάρεης σύζυγος τοῦ ἐκ τοῦ μελῶν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου εὐγεν. κ. Στ. Θωμάρεης. Τῆς κηδείας γενομένης ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῶν Εἰσοδίων Πέραν, προέστη ὁ Θεοφ. ἅγιος Εἰρηνουπόλεως μετὰ τῶν Θ. ἐπισκ. Ἀργυρουπόλεως καὶ Ἀμφιπόλεως καὶ σύμπαντος τοῦ ἱ. κλήρου Σταυροδρομίου. Παρῆσαν ἡ Α. Σ. ὁ ἐπίτροπος τῆς Α. Θ. Π. τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, τὰ μέλη τοῦ Μ. Συμβουλίου, πολλοὶ τῶν πατριαρχ. ὑπαλλήλων ἀντιπρόσωποι διαφόρων σωματείων καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 3, ἀριθμ. πρωτοκ. 2828 καὶ ἡμερομ. 11 Ἰανουαρίου 1922 ἐρήμην ἀποφάσεως Βλαδιμήρου καὶ Αἰκατερίνης Βουδιᾶ,

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφοσίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' αὖξ. ἀριθ. πρωτοκ. 2819 καὶ ἡμερομηνίαν 26 παρελθόντος Νοεμβρίου ἀγωγὴν Βλαδιμήρου Βουδιᾶ κατὰ Αἰκατερίνης (τὸ γένος Δημητρίου Νικολαΐδου), ὡς νόμιμον βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τῆς ἐναγομένης,

Ἐπιδικάζει τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων τέκνο Θεολογία τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρί,

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ καὶ ἀπολειφθείσῃ τὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς Γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος

Διατάσσει τὴν τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ προεδρεύων (ὑπ.) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**
Τὰ Μέλη 3
(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος
(ὑπ.) Οἰκονόμ. Γεώργιος
Ὁ Γραμματεύς, Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μη]λει Χαλκηδόνος
Ὁ Γραμματεὺς, Διάκονος Σεραφείμ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθμ. 1 ἀριθμ. πρωτ.-2826 καὶ ἡμερομ. 23 παρελθόντος Νοεμβρίου ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομ·-4- παρελθόντος Ὀκτωβρίου καὶ ἀριθ. πρωτ. 2796 ἀγωγὴν Σοφίας (τὸ γένος Κωνστ. Μῆκα) κατὰ Ἰωάννου Βοτίκα ὡς νόμιμον βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην. Κυρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιδικάζει τὰ δύο κοινὰ τῶν διαδίκων τέκνα Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην τῇ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως μητρί,

Ἐπιτίθησι τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι καὶ ἡττηθέντι ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. Διατάσσει τὴν α' τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. Ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Προεδρεύων (ὑπ.) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**
Τὰ Μέλη
(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος. Οἰκονόμ. Γεώργιος.
Ὁ γραμματεύς
Διάκονος Σεραφείμ.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι
Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφείμ 1

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 165 καὶ ἡμερομ. 1 Νοεμβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Βασιλικῆς Κ. Ἀρσενικοπούλου τὸ γένος Γ. Ἀγγελίδου, καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ἀρσενικοπούλου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ καὶ ἐκκλήτως,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6194 καὶ ἡμερομ. 2 Σεπτεμβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Βασιλικῆς Κ. Ἀρσενικοπούλου κατὰ Κωνσναντίνου Ἀρσενικοπούλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἑπτακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀρ.786) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2
Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.— 4

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 29 Ἰανουαρίου 1922.

ΙΕΡΩΝ ΠΡΟΜΑΧΟΣ

Σπανιωτάτη εἰς ἐπιβολὴν καὶ εἰς ὁμόθυμον ἐκδήλωσιν τῆς λαϊκῆς ψυχῆς ὑπῆρξεν ἡ μεγαλειώδης ὑποδοχὴ ἡ γενομένη εἰς τὸν νέον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Τὰ ἅγια αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τὰ ὁποῖα ἐξεδηλώθησαν ἀπὸ τὸν πρωτοφανῆ συναγερμὸν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος ἐμαρτύρησαν κατὰ τὸν ἐμφαντικώτερον τρόπον, ὅτι ὁ θρόνος Μελετίου τοῦ Δ'. ἐστήθη ἀρραγὴς ἐπὶ τῶν καρδιῶν τοῦ Γένους, ἀποφασισμένου νὰ συναγωνισθῇ εὐόρκως ἐν πίστει καὶ καρτερίᾳ πρὸς περισυλλογὴν καὶ ἀνόρθωσιν, πρὸς προπαρασκευὴν τῆς αἰσιωτέρας αὔριον. Ἑρμηνεὺς πιστὸς τῶν συναισθημάτων τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς κοινῆς ἀγωνίας κατακλύζουν τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν γενόμενος ὁ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου ὁ Σεβ. Μητροπ. Χαλκηδόνος πρῶτος ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου προσαγορεύσας τὸν Πατριάρχην ἐπεφώνει ἐπιγραμματικῶς:«Ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς καὶ ὥραις δυσχειμέροις ἐπὶ Σὲ ἀπέβλεψε ἡ Ἐθνικὴ ψυχή, ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἐλπίσασα ἐπὶ Σὲ ὡς τὸν ἐπηγγελμένον, καὶ ἐν τῇ ἀπορίᾳ ἐστήριξε τὴν πίστιν πρὸς Σέ, ὅτι τοῖς διαλογισμοῖς Σου οὐκ ἔστι τίς ὁμοιωθήσεταί Σοι... Καλεῖσαι ἐπὶ τὸν θρόνον τὸν Ἅγιον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, ἅτινα ἔσπειραν αἱ καιρικαὶ περιστάσεις καὶ ἐγεώργησαν τῶν ἐθνικῶν ὡρῶν ἡ ἀνωμαλία». Τὴν ὁδὸν τὴν ἀνάντην, τὴν πλήρη δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων ἡ θεία Πρόνοια ἔταξε ν' ἀνέλθῃ ὁ ἐπηγγελμένος, ὅστις κατὰ τὸν μνημειώδη ἐνθρονιστήριόν Του διέγραψε μὲν εὐρύτατον τὸ διάγραμμα τῆς γενικῆς ἀνορθώσεως, ὡμολόγησε δὲ τὴν ὁμολογίαν τὴν καλὴν νὰ καθοσιωθῇ μέχρι τελείας αὐταπαρνησίας ὑπὲρ τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν πολυτιμοτάτων τοῦ Γένους.

Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» σεμνυνομένη, ὅτι τοιοῦτος τῶν ἱερῶν πρόμαχος ἐκλήθη νὰ καταγλαΐσῃ τὸν μαρτυρικὸν θρόνον εὔχεται ἔτη μακρὰ καὶ ἔνδοξα πρὸς τὴν Σεπτὴν Κορυφὴν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ο ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Μετὰ τὸν πανηγυρικὸν τοῦ Σεβ. Μητροπ. Σελευκείας κ. Γερμανοῦ, ὃν μετὰ τῶν ἄλλων προσφωνήσεων θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον, ἐξεφώνησεν ὁ Πατριάρχης τὸν ἀκόλουθον ἀριστουργηματικὸν ἀληθῶς λόγον, ὁ ὁποῖος ἠκούσθη μετὰ βαθυτάτης κατανύξεως.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ καλέσας με εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ διακονίαν, ἵνα ἐνδείξηται ἐν ἀσθενείᾳ τελειουμένην τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὅτι τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενωμένα ἐκλέγηται εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ θελήματος Αὐτοῦ, ἵνα μὴ καυχήσηται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον Αὐτοῦ. Καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ, Σεβάσμιοι τῆς Ἐκκλησίας ποιμένες, λαὲ Κυρίου εἰς περιποίησιν, ἰδοὺ ἐγὼ αἰχμάλωτος ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ἀγάπης ὑμῶν, ὁλοψύχως ὑποτεταγμένος τῷ κελεύσματι τοῦ Χριστοῦ, τῷ διὰ τῆς ψήφου κλήρου καὶ λαοῦ πρὸς τὴν ἐμὴν ἀναξιότητα ἀπευθυνθέντι. Εἰς τὰς εὐθύνας δὲ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου ὑπουργήματος τὸν αὐχένα ὑποβάλλων, σύνοιδα ὅτι οὐδὲν ἕτερον ἐξ ἐμαυτοῦ συνεισφέρω, εἰμὴ τὴν προαίρεσιν μόνην τοῦ νὰ ἐκδαπανήσω ὅλον ἐμαυτὸν ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τὴν προαίρεσιν ταύτην τῆς αὐταπαρνήσεως αἰσθάνομαι κυριαρχοῦσαν τῆς ὅλης μου πνευματικῆς ὑποστάσεως, ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν τοῦ γεγονότος τῆς ἐμῆς προτιμήσεως. Διότι ἐν ᾧ πολλοὺς εἴχετε πλησίον ὑμῶν λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀρετῇ καὶ ἐπιστήμῃ καὶ ζήλῳ καὶ συνέσει καὶ πίστει καὶ ἔργοις μεμαρτυρημένους ἐρρίψατε ἑαυτοὺς εἰς μακρὰν καὶ κοπιώδη ὁδὸν καὶ ὑπηρετηδήσατε φραγμοὺς καὶ ἀνετρέψατε ἐμπόδια, ἵνα φέρητε τὴν ψῆφον ἐπ' ἐμὲ, τὸν ἀπόβλητον, τὸν ἐξουθενωμένον, τὸν πανταχοῦ ἀντιλεγόμενον, τὸν δι' ὠκεανῶν καὶ ἠπείρων, τολμῶ δ' εἰπεῖν, καὶ τύπων ἐκκλησιαστικῶν, ἀφ' ἡμῶν χωριζόμενον. Μὴ δὲν εἶναι πρόδηλον ὅτι τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς κλήσεως ἐπιβάλλει καὶ ἐξαιρετικὰς τὰς ὑποχρεώσεις; Ἐὰν δὲ μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχῃ, ἵνα τις τὴν ψυχὴν θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἐκθύμως ὑπόσχομαι τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης ταύτης, ὡς ἀνταπόδομα ἐξαιρετικὸν τῆς ἐξαιρετικῆς προτιμήσεώς μου.

Εἰσερχόμενος δ' εἰς τὰ καθέκαστα τῆς διακονίας μου ὁμολογῶ μὲν ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ὡς αὐτὴν κατέχεται καὶ ὁμολογεῖ ἡ μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τιμῶ δὲ τοὺς ἁγίους μάρτυρας καὶ ὁμολογητὰς τοὺς ὑπὲρ Αὐτῆς ἀθλήσαντας, γεραίρω δὲ τοὺς θεοφόρους ποιμένας καὶ διδασκάλους τοὺς ὑπὲρ Αὐτῆς κατὰ τῶν αἱρέσεων ἀγωνισθέντας, μακαρίζω δὲ τοὺς δικαίους πάντας τοὺς ἐν Αὐτῇ καὶ δι' Αὐτῆς τῷ Θεῷ εὐαρεστήσαντας καὶ αἰτοῦμαι αὐτῶν τὰς πρεσβείας πρὸς Κύριον, ὅπως φυλάξω εἰς τέλος τὴν καλὴν παρακαταθήκην τοῦ Πνεύματος καὶ τηρήσω τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον καὶ ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Διὰ τῆς πίστεως ταύτης οἱ πατέρες ἡμῶν κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἰσχυροὶ ἐγεννήθησαν ἐν πολέμῳ παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων. Διὰ τὴν πίστιν ταύτην τῶν πατέρων ἡμῶν ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, ἐν φόνῳ μαχαίρας καὶ ἀγχόνης ἀπέθανον. Περιῆλθον ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς. Διὰ τὴν πίστιν ταύτην ἀναβιώνουσιν ἔτι καὶ νῦν ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἐν ᾗ μεγάλα στοιχεῖα κεκοίμηνται, νέφη νέων μαρτύρων εἰς τοὺς οὐρανούς, προστιθέμενα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ. Ἡ Ἐκκλησία πᾶσα στρατευομένη καὶ θριαμβεύουσα ἵσταται θεωμένη τὸ νέον τοῦτο μαρτύριον τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐν προσδοκίᾳ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας Θεοῦ, ὅπως μὴ εἴπωσιν ἀσεβεῖς ἐν καρδίᾳ αὐτῶν «ποῦ ἔστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν».

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος, ἡ γενικὴ αὕτη διὰ τὴν ἀνθρωπότητα συμφορὰ, ὑπῆρξεν ἰδιαιτέρως βαρὺς διὰ τὸ σύνολον τῆς Ὀρθοδοξίας. Πᾶσαι αἱ ἀπὸ μέρους Ἐκκλησίαι, ἐξαιρέσει μιᾶς μόνης ἢ δύο ἐξ αὐτῶν, διῆλθον διὰ θλίψεως μεγάλης, τινὲς δ' αὐτῶν ὄντως καθ' ὑπερβολὴν ὑπὲρ δύναμιν ἐβαρήθησαν. Ἡ ἐν Σιὼν Μήτηρ τοῦ Θεοῦ εἶδε συναπαγομένας τὰς Ἀρχὰς αὐτῆς εἰς αἰχμαλωσίαν, ἡ ἐν Σερβίᾳ καὶ ἡ ἐν Ρουμανίᾳ εἶδον τὸ ἔδαφος τῆς δικαιοδοσίας των ὁλόκληρον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν πολεμίων καὶ ἡ ἐν Ρωσίᾳ πολύτεκνος Ἐκκλησία διῆλθε διὰ παθημάτων, ἅτινα διήγειραν τὴν συμπάθειαν ὄχι μόνον τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, καὶ τούτων ἐν θλίψει διατελούντων, ἀλλὰ καὶ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΚΥΡΙΟΥ

τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, τὴν πρωτόθρονον, οὐδὲν λέγω.

Γνωρίζετε ὑμεῖς ποιμένες καὶ ποίμνιον καὶ ὅσα οἱ ἴδιοι ἐπάθετε καὶ ὅσα ἠκούσατε καὶ εἴδετε τοὺς αδελφούς σας παθόντας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. **Δόξα εἰς τοὺς μάρτυρας τῆς πίστεως, τιμὴ εἰς ἥρωας τῆς ἐλπίδος.**

Ἀλλ' ἐὰν τηλικαύτη ὑπῆρξεν ἡ θλῖψις τοῦ συνόλου τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐὰν διά τινας τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξακολουθῇ ἀκόμη παρατεινομένη ἡ δοκιμασία, κατέχομεν ἤδη μερικὴν τῆς συνολικῆς θλίψεως παρὰ Θεοῦ ἀνταπόδοσιν. Αἱ δύο πρεσβύταται τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ τῆς Σιών, ἥτις πρώτη ἐδέξατο ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ἡ τῆς Ἀντιοχείας, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον ἐκλήθησαν οἱ μαθηταὶ χριστιανοί, διελθοῦσαι τῶν ἄλλων ἐνωρίτερον τὸ στάδιον τῆς δοκιμασίας, εὑρίσκονται ἤδη εἰς τὴν περίοδον τῆς εἰρηνικῆς ζωῆς ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἄλλας δύο ἐγγὺς αὐτῶν ἀποστολικὰς ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Κύπρου, περισυλλεγόμεναι καὶ τὸ νέον πολιτικὸν ἔδαφος, ἐφ' οὗ καλοῦνται νὰ συνεχίσωσι τὴν σταδιοδρομίαν αὐτῶν ἀναμετροῦσαι πρὸς ἀσφαλῆ ρύθμισιν τῶν σχέσεων αὐεῶν πρὸς τὰ νέα πολιτικὰ καθεστῶτα τῶν χωρῶν αὐτῶν. Δῴη αὐτοῖς ὁ Κύριος ὅπως αὐξάνωσι τὴν «αὔξησιν τοῦ Θεοῦ». Ἀνερχόμενος ὅμως εἰς τὸν Ἀποστολικὸν τοῦτον Θρόνον ἔχω ἐνώπιόν μου μεταξὺ τῶν πρώτων καθηκόντων πρὸς ἐπιτέλεσιν, τὸ νὰ γείνω ἑρμηνεὺς τῆς μητρικῆς χαρᾶς τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ τὴν πλήρη ἐκκλισιαστ. ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων Σέρβων καὶ τῶν Ὀρθοδόξων Ρουμάνων, ἐλθοῦσαν ὡς συνέπειαν τῆς πλήρους Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως ἑκατέρου τῶν Ὀρθοδόξων ἐθνῶν. Ἡ ἁγιωτάτη Ἐκκλησία Κων]πόλεως, ἥτις τοὺς δύο τούτους λαοὺς ἐγέννησεν ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐπότισε τὸ γάλα τὸ πνευματικὸν καὶ συνήγαγεν ὑπὸ τὰς πτέρυγας τὰς μητρικὰς ἐν ἡμέρᾳ χειμῶνος παγεροῦ, λογίζεται σήμερον χαρὰν ἰδίαν τὴν χαρὰν τῶν τέκνων της τούτων καὶ εὐλογοῦσα ἀμφοτέρους ταῖς χερσὶ τὴν ἐθνικήν των ἀποκατάστασιν, εὔχεται αὐτοῖς ἀπὸ μέσης ψυχῆς τὸν ἐλεύθερον πολιτικὸν βίον πλούσιον εἰς ἔργα πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης. Εἴη μετ' αὐτῶν διὰ παντὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ὅτι «οὗ τὸ πνεῦμα Κυρίου ἐκεῖ ἐλευθερία».

Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς μητρὸς δὲν εἶναι πεπληρωμένη· ὁ υἱὸς αὐτῆς ὁ πρωτότοκος δὲν εὐτυχεῖ μετὰ τῶν ἄλλων. Μετὰ τοῦ Σερβικοῦ καὶ τοῦ Ρουμανικοῦ ὤφειλεν ἤδη νὰ ἔχῃ ἀπειργασμένην τὴν ἐθνικήν του ἀποκατάστασιν καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός.

(λογοκρισία τριῶν γραμμῶν)

Ὦ Ἕλληνες ἐτρέχετε καλῶς, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανεν; Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία θρηνεῖ διὰ τὴν νέαν συμφορὰν τὴν πλήττουσαν τὴν καρδίαν της ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ της· εἶναι ἡ μεγαλειτέρα τῶν συμφορῶν ὅσαι ἔπληξαν αὐτὴν ἐν διαρκείᾳ πέντε αἰώνων. Δὲν εἶναι ἀκόμη ἀντιληπτὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅλους πόσον μεγάλη εἶναι ἡ νέα συμφορά. Τοῦτο δὲ καθιστᾷ ἀκόμη τραγικωτέραν τὴν θέσιν τοῦ Ἔθνους.—Κύριε ἐνίσχυσον τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ τὸν ἀγωνιζόμενον φιλόχριστον στρατόν.

Ἐν ᾧ δὲ τὸ πρόβλημα τῆς σωτηρίας τοῦ Ἀλυτρώτου Ἔθνους ἔχει περιπλακῇ ἐπικινδύνως, ἐν ᾧ τὸ Ἐθνικὸν σκάφος ἤδη διαρρεῖ καὶ ἀβαρίαν ὑφίσταται, ἐν ᾧ ὁ κλύδων τῆς θαλάσσης ἔξωθεν ὁλονὲν ἐπιτείνεται, τὸ πλήρωμα, ἡμεῖς, ἔσωθεν ἀλληλοσπαρασσόμεθα.

Ἡ Πολιτεία κτυπᾷ κατὰ κεφαλῆς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν μητέρα, τὴν τρυφὸν, τὴν δι' αὐτὴν καὶ δεσμὰ καὶ φυλακὴν καὶ μάχαιραν καὶ ἀγχόνην ὑπομείνασαν. Οἱ πνευματικοὶ τοῦ πληρώματος πατέρες, οἱ καθῆκον ἔχοντες ν' ἀγρυπνῶμεν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτοῦ, ὡς λόγον ἀποδώσοντες, διαιρούμεθα πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ τῆς πανοπλίας στιγμῇ καὶ εἰς μάχην πρὸς ἀλλήλους συμπλεκόμενοι καὶ μετὰ δυνάμεως ὅσης πλείστης κατ' ἀλλήλων βάλλομεν καὶ παραιτούμεθα οὐδενὸς τῶν δυναμένων νὰ ἐπιταχύνωσι τὸν καταποντισμὸν καὶ σκάφους καὶ πληρώματος καὶ τῶν ἀρχηγῶν.

Ἀρά γε Χριστὸς καθεύδει, δοκιμάζων ἡμῶν τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπομονὴν διὰ μεγαλειτέρας ἢ κατὰ τὸ παρελθὸν δοκιμασίας; Ἢ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀφ' ἡμῶν καὶ ἐταράχθημεν; Εἶναι προφανὲς ὅτι «ἐσμικρύνθημεν καὶ πάλιν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ἐσμὲν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν». Πλὴν ἀλλὰ αὐτῷ μόνῳ ἁμαρτάνομεν καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύομεν. Ἡ πρὸς αὐτὸν πίστις ἐπιμαρτυρεῖ ἐνδομύχως ὅτι «οὐκ ἀπώσεται ὁ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ». Ἐὰν ὄχι δι' ἡμᾶς, ἀνοξίους ὄντας, διὰ τὴν ἀρετὴν ὅμως τῶν πατέρων ἡμῶν, οἵτινες παντοιοτρόπως ὑπηρέτησαν τὸ ἅγιον αὐτοῦ θέλημα, διὰ τὴν θυσίαν τῶν μυριάδων τῶν νέων μαρτύρων καὶ τῶν ἐθνικῶν ἡρώων, οἵτινες ἀπέθανον διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν καὶ διὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν, ὁ Κύριος θὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὸ Γένος ἡμῶν. Ἡ βοήθεια παρὰ Κυρίου θὰ ἔλθῃ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν φαίνεται ἐκλιποῦσα πᾶσα παρ' ἀνθρώπων ἐλπὶς, διὰ ν' ἀναγνωρίσωμεν καὶ ἀνθολογήσωμεν πάντες οἱ προσωπολάτραι καὶ ἀνθρωποπάρεσκοι ἡμεῖς, ἀπὸ μικροῦ ὡς μεγάλου ὅτι «ἡ σωτηρία οὐκ ἐξ ἡμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον».

Εἰς τὴν πίστιν ταύτην καὶ τὴν ἐλπίδα καλῶ ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἐγείροντος τοὺς νεκροὺς ἐπιθέτων τὴν χεῖρα εἰς τὸ πηδάλιον, ἐπιφωνῶ πρὸς πάντας «Εἰρήνη Ὑμῖν». Εἰρήνη οὐχὶ ἡ τοῦ κόσμου πρόσκαιρος καὶ ἐξωτερικὴ καὶ ἐν ἑαυτῇ τοὺς πολέμους ἐγκλείουσα, ἀλλ' ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα, ἡ δυναμένη νὰ φρουρήσῃ τὰς καρδίας καὶ τὰ νοήματα ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Πρὸ παντὸς καλῶ τοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὁμόνοιαν καὶ συνεργασίαν διὰ τὸ ἔργον τῆς διακονίας, εἰς ὃ ἐκλήθημεν πάντες ὑπὸ τοῦ διδόντος τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, τοὺς μὲν Ἀποστόλους καὶ Εὐαγγελιστὰς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους εἰς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων καὶ εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ Ἀλυτρώτου Ἔθνους ἡ τύχη κρεμᾶται εἴπερ ποτὲ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῶν ποιμένων αὐτοῦ. Εἶναι ἡ ὥρα ἡ κατ' ἐξοχὴν κρίσιμος διὰ ν' ἀποδείξωμεν ὅτι εἴμεθα ποιμένες καὶ οὐχὶ ἐπὶ μισθῷ τῶν προβάτων φύλακες. Περὶ τίνος ἐρίζομεν πρὸς ἀλλήλους; Ὑπάρχει εἰς τὸν Γολγοθᾶν θέσις δι' ὅλους ἡμᾶς.

Μία ἡνωμένη ἐν πίστει προσπάθεια δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ἐξ ἀνθρώπων συμβολὴν διὰ τὴν σωτηρίαν. Ἀπολαύομεν, ὡς Ἐκκλησία στρατευομένη καὶ νέον μαρτύριον ἀντιμετωπίζουσα, πολυτιμοτάτων συμπαθειῶν εἰς τὰς μεγάλος χριστιανικὰς χώρας, ἰδίως τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας. Προσέξωμεν μὴ δαπανήσωμεν καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἰς τὸν κατ' ἀλλήλων πόλεμον.

Ἀλλ' ὡς ποιμένες τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας ἔχομεν ὑποχρεώσεις μεγάλας καὶ πρὸς τὸ συνολον τῆς Ὀρθοδοξίας. Χηρεία ὑπερτριετὴς τοῦ Προεδρικοῦ Θρόνου τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἀνωμαλίαν, τὸ ὅλον τῆς Ἐκκλησίας σῶμα ἐπηρεάζουσαν. Καὶ μόνον διὰ τὰς ἐκ τούτων εὐθύνας ἐὰν ἔθετον τὴν χεῖρα εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν οἱ ἑπτὰ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν θὰ ἐδημιούργουν τὴν κατ' αὐτοὺς ἀνωμαλίαν, ἐξ ἧς ἡ τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας διαίρεσις. Ὅλοι γνωρίζουσιν, ἢ ὑπονοοῦσι τὴν σωρείαν τῶν ζητημάτων καὶ τῶν προβλημάλων, εἰδικῶν τε καὶ γενικῶν τῶν ἀναμενόντων τὴν λύσιν αὐτῶν, ἐξ ἀποφάσεως ἢ πρωτοβούλου ἐνεργείας τοῦ Κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἰς τὰ ὑπάρχοντα πρότερον ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἐξ' αὐτοῦ προελθοῦσα νέα τοῦ πολιτικοῦ χάρτου τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας διαχάραξις προσέθεσε καὶ νέα, τινῶν τῶν ὁποίων ἡ διευθέτησις ὤφειλε νὰ ἦναι ἤδη γεγονὸς χάριν τῶν συμφερόντων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ μερικώτερον χάριν ταῦ γοήτρου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου. Διὰ τινα τῶν ζητημάτων, τῶν ἀφορώντων τὸσύνολον τῆς Ὀρθοδοξίας, ἢ ὑπερβαινόντων τὴν ἁρμοδιότητα μιᾶς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας εἶναι δυνατὴ ἡ διευθέτησις δι' ἁπλῆς μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ γραμμάτων ἐπικοινωνίας. Ἄλλα ὅμως παρουσιάζουσι τοιαύτην σαβαρότητος μορφὴν, ὥστε νὰ ἔχῃ καταστῇ γενικῶς αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς συγκλήσεως Συνόδου, πανορθοδόξου πρὸς ἀσφαλῆ καὶ μόνιμον αὐτῶν διακανόνισιν καὶ χαίρω ὅτι ἀνερχόμενος εἰς τὸν Θρόνον εὑρίσκω πρὸ αὐτοῦ αἴτησιν ἐξ' ὀνόματος τῆς ἐν Ρουμανίᾳ ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας διὰ τὴν σύγκλησιν τοιαύτης Συνόδου, ἥτις ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ὑψίστην διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀποστολὴν, ρυθμίζουσα ἐν Πνεύματι ἁγίῳ τὰς σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὰς νέας μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν πατέρων·

Ἀλλὰ καὶ τὰ εἰδικὰ ζητήματα, τὰ ἀφορῶντα μόνην τὴν ἁγιωτάτην ταύτην τῆς Κων]πόλεως Ἐκκλησίαν ὡς μίαν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ ἀναμένοντα ἐπειγόντως τὴν λύσιν αὐτῶν ἐκ τῆς συμπνοίας τῶν ποιμένων αὐτῆς καὶ προθύμου συνεργασίας ὅλων τῶν παραγόντων τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ πολλὰ εἶνε καὶ ζωτικά.

Δὲν εἶναι ἀνεκτὸν πλέον νὰ διατελῇ ἐν ἀργίᾳ τὸ τὸ εἰς τοὺς Ἱ. Κανόνας καθηγιασμένον σύστημα Συνοδικῆς διοικήσεως, τὸ θαυμασίως ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν σύγχρονον περὶ διοικήσεως πεπολιτισμένην ἀντίληψιν χάριν τοῦ ἐκ καιρικῶν λόγων κρατήσαντος ὀλιγαρχικοῦ συστήματος τῆς διαρκοῦς Συνόδου. Τὸ ἀνεγνωρισμένον ἤδη εἰς τὸν λαὸν δικαίωμα μετοχῆς εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας δι' ἀντιπροσώπων αἱρετῶν ἀξίως τῶν δημοκρατικῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς φυλῆς χρήζει πληρεστέρας νομικῆς διατυπώσεως, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἄρσεως μὲν προστριβῶν μεταξὺ τῶν δύο τάξεων, ἐπεκτάσεως δὲ συμμετρικῆς τοῦ δικαιώματος τούτου εἰς τὸ σύνολον τοῦ ποιμνίου ἐπὶ τῇ βάσει ἴσων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων.

Αἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ὅλας τὰς πολιτείας, ἐν αἷς εἰσέρχεται ἡ δικαιοδοσία αὐτῆς εἶναι ἐπάναγκες νὰ καθορισθῶσι κατὰ τρόπον ἀσφαλίζοντα τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐλευθερίαν. Ἡ ὀρθ. Ἐκκλησία πιστῶς ἀκολουθοῦσα τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι» σέβεται τὰ δικαιώματα τῆς Κρατικῆς ἐξουσίας ἀποδιδοῦσα «τῷ τὸν φόρον, τὸν φόρον, τῷ τὸ τέλος τὸ τέλος, τῷ τὴν τιμὴν τὴν τιμήν». Δὲν εἶναι ἄρα ὑπερβολικὴ ἡ ἀξίωσίς της εἰς αἰῶνα μάλιστα ἐλευθερίας ὅπως ἔχῃ εἰς ἀκέραιον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διοικῇ ἑαυτὴν ἄνευ ἀναμίξεως τῆς πολιτείας. Εἰς τὰ θεμελιώδους σημασίας ζητήματα ταῦτα προστίθενται: Ἡ

συνολικὴ μόρφωσις τοῦ κλήρου καὶ τόνωσις αὐτοῦ νὰ ἦναι ὄχι μόνον τῶν μυστηρίων ὁ τελεστουργός, ἀλλὰ καὶ ὁ διδάσκαλος τοῦ ποιμνίου, καὶ ὁ πρωτεργάτης καὶ ὁ ρυθμιστὴς παντὸς ἔργου φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωφελοῦς. Ἡ θρησκευτικὴ μόρφωσις τοῦ λαοῦ, καὶ διὰ παντὸς μὲν ἄλλου μέσου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐναποθέσεως εἰς τὰ χεῖρας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς ἡρμηνευμένου ἐγκύρως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν γλῶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατανοουμένην. Ἡ ὑποβοήθησις τοῦ Μοναστηριακοῦ συνεσταιρισμοῦ ὅπως ἐπανεύρῃ τὰς ἀρχαίας του βάσεις συνοψιζομένας εἰς τὴν ἀπάρνησιν νομίμων δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγὼ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ ἐνίσχυσις τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ὡς τοῦ θεμελίου τῆς κατ' οἶκον ἐκκλησίας, δι' ἀναθεωρήσεως τῶν περὶ συστάσεως καὶ λύσεως αὐτοῦ ἰσχυουσῶν ἐν τῷ κλίματι τοῦ Θρόνου διατάξεων. Ἀλλὰ παρέλκει τοῦ λόγου ἡ ἔκθεσις ἐπὶ πάντων τῶν ζητημάτων, ἅτινα καλοῦσι τὴν ἱεραρχίαν τοῦ Οἰκ. Θρόνου μὲ τὸν Πατριάρχην ἐπὶ κεφαλῆς εἰς ὀρθὴν αὐτῶν διευθέτησιν. Ἀρκοῦσι δ' ἄλλως τε καὶ τὰ μνημονευθέντα μόνα εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει καιρὸς διὰ ζήλους καὶ ἐριθείας ἐφόσον ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Χριστοῦ ἀπαιτεῖ ὁλόκληρον τὴν προσοχὴν τῶν Οἰκοδομούντων.

Θὰ ἔπρεπε μόνον νὰ μνημονεύσωμεν ἔτι ὀνομαστὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἐν διασπορᾷ ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἐν ἔτι δηλονότι 1908 διὰ πράξεως τῆς Ἐκκλησίας γενομένη διευθέτησις ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς τότε πολιτικὰς περὶ τὸ Πατριαρχεῖον συνθήκας ἀπεδείχθη ἐκ τῆς πράξεως οὐχὶ προσήκουσα καὶ ἔχει ὑποχρέωσιν κανονικὴν ἡ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία νὰ μεριμνήσῃ ταχέως ὅπως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμφανισθῇ καὶ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς διασπορᾶς τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως τὴν κανονικὴν ἀρχὴν, ἣν ἡ εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ταύτην πόλιν πρὸ 50ετίας συνελθοῦσα μεγάλη Σύνοδος ἐκήρυξεν οὐσιώδη διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἑνότητος τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. Εἶδον ἄλλως τε ἐξ αὐτοψίας τὸ πλεῖστον καὶ κράτιστον μέρος τῆς ἐν τῇ διασπορᾷ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατενόησα ἐξ αὐτογνωσίας πόσον θὰ ἐξυψωθῇ τὸ τῆς Ὀρθοδοξίας ὄνομα ἰδίως ἐν τῇ μεγάλῃ χώρᾳ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐὰν τὰ ὑπὲρ δύο ἑκατομμύρια ὀρθοδόξων ὀργανωθῶσιν εἰς μίαν ἐνιαίαν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ὡς «Ἀμερικανικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία».

Ἰδιαιτέραν ὅλως αἰσθάνομαι χαρὰν ὅτι θέτω ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ πρώτου Αὐτῆς Θρόνου διὰ τὴν καλλιέργειαν μὲν σχέσεων, ὅσον ἔνεσι, στενωτέρας φιλίας μεθ' ὅλων τῶν μὴ ὀρθοδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Διὰ τὴν προαγωγὴν δὲ τοῦ ἔργου τῆς Ἑνώσεως μετ' ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, ὧν καὶ τῶν διαφορῶν ἡ φύσις ἐπιτρέπει τὴν ἐλπίδα καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης ὑπεκκαίουσι τὸν πόθον.

Ἤδη διαπνέει τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας πάσας, ζωηρότερος, ἢ ἄλλοτε ὁ πόθος τῆς ἑνώσεως μετὰ τῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας Ἐκκλησιῶν.

Τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης ἅτινα ἐξεδηλώθησαν διαρκούσης τῆς παγκοσμίου συμφορᾶς ὑπὸ τῶν λειτουργῶν καὶ τῶν ποιμνίων τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων, πρὸς τὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς δικαίους πόθους τῶν τέκνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐδημιούργησαν ἀτμόσφαιραν ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης ἐντὸς τῆς ὁποίας μελετῶντες ἤδη τὰς χωριζούσας διαφορὰς βλέπομεν αὐτὰς ὁλονὲν σμικρυνομένας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ γενικεύηται ἡ πεποίθησις καὶ νὰ ἐντείνεται ἡ ἐλπὶς, ὅτι ὁ Κύριος συνέταμε τὰς ἡμέρας τοῦ χωρισμοῦ. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ὡς Ἐκκλησία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, τῶν ἀγνοουσῶν δογματισμοὺς ἀπὸ καθέδρας, ὡς Ἐκκλησία τῶν Μεγάλων μαρτύρων, ἥτις φέρουσα τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου ἐξακολουθεῖ ν' ἀνταναπληροῖ τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκὶ αὐτῆς ἔχει ἀποταμιευμένον εἰς εἰς τὰς καρδίας ἰδίᾳ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀνεξαρτήτως δόγματος, θησαυρὸν ἀνεκτίμητον αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ τιμῆς.

Τὸν θησαυρὸν τοῦτον, ὃν εἶδον ἰδίοις ὄμμασιν ἐκχειλίζοντα ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς ἐκλογῆς μου, ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν ὡς ποιμένων καὶ ὡς ποιμνίου νὰ διατηρήσωμεν καὶ νὰ πρυσανξήσωμεν. Πέποιθα δὲ ὅτι οὕτως ἔσται διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ὁποίας καὶ εἴμεθα ὅ,τι εἴμεθα ὡς Ἔθνος καὶ ὡς Ἐκκλησία, τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν ἡμῶν ἐκπληροῦντες διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς ἀγνοούμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν... ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες».

Διὰ τοῦτο ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ περισπούδαστοι καὶ τέκνα ἀγαπητά. Μείνωμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ «ἥτις ἐστὶν ὁ σύνδεσμος τῆς τελειότητος» καὶ ἥτις καὶ τὴν πικρίαν μεταποιεῖ εἰς γλυκύτατα, καὶ τὴν θλίψιν μεταβάλλει εἰς χαρὰν, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν μεταβάλλει εἰς ἐλπίδα. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς Ἀγάπης, ὁ διὰ τῆς θλίψεως ὁδηγῶν εἰς τὴν δόξαν καὶ ἄτομα καὶ λαοὺς, ὁ πιστὸς εἰς τὰς ἐπαγγελίας Αὐτοῦ, δὲν θ' ἀφήσῃ ἡμᾶς νὰ πικρανθῶμεν, ὑπὲρ ὃ δυνάμεθα, ἀλλὰ «ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑπενεγκεῖν». Αὐτῷ μόνῳ τιμὴ, δόξα καὶ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α'.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

† ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. πρωτ. 404 / διεκπ. 218

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ἐντιμότατοι ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐνοριῶν τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατᾶ, τοῦ καθ' ἡμᾶς Καταστένου, καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοί. τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἀναλαβόντες θείᾳ εὐδοκίᾳ τὴν διὰ τῆς ὁμοθύμου ψήφου κλήρου καὶ λαοῦ ἀνατεθεῖσαν ἡμῖν διακυβέρνησιν τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, πόθῳ ἁπλέτῳ προαγόμεθα προσαγορεῦσαι ἐν τοῖς πρώτοις πατρικῶς ὑμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ἐν Χριστῷ ἀγαπητὰ ἡμῖν καὶ περιπόθητα πνευματικὰ τέκνα, ἥδιστα τῆς ὑμᾶς ποιμαντορικῆς καὶ πατρικῆς ἡμῶν ἐπικοινωνίας διὰ τῆς παρούσης ἡμετέρας Πατριαρχικῆς εὐχετικῆς Ἀποδείξεως καταρχόμενοι. Συγκεκινημένοι δὲ μυχιαίτατα ἐξ ὧν ἔσχομεν ἀπειροπληθῶν ἐκδηλώσεων καὶ τεκμηρίων τῆς μεγάλης ὑμῶν ἀγάπης καὶ τοῦ ἀκραιφνεστάτου φρονήματος, μέγα ἡμῖν ἀποτελούντων μετὰ Θεὸν ἔρεισμα εἰς τὴν ἀκρικῆ καὶ μετ' ἐλπίδος ἐπιτέλεσιν τῆς ἐμπιστευθείσης τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν μεγάλης καὶ τιμιωτάτης, εἴπερ ποτὲ δὲ πολυφρόντιδος καὶ πολυκαμάτου ἱερᾶς ἐντολῆς, ἐκφράζομεν κατὰ πρῶτον πρὸς πάντας τὴν ἐγκάρδιον πατρικὴν ἡμῶν εὐχαριστίαν καὶ εὐαρέσκειαν, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τὰς εὐχὰς ἡμῶν καὶ τὴν εὐλογίαν πρὸς πάντας ἀνταποδόντες. Πατρικῆς δὲ ἀγάπης καὶ ὀφειλετικῆς μερίμνης λόγους εἶτα πρὸς ὑμᾶς ἀπευθύνοντες, προτρεπόμεθα ὅπως σπουδάσητε περιπατεῖν πάντοτε ἀξίως τῆς κλήσεως, εἰς ἣν ἐκλήθητε ἐν Χριστῷ καὶ ἀξίως τοῦ τετιμημένου ὀνόματος ὑμῶν, προκόπτοντες ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ καὶ ἀρετῇ καὶ διὰ τοῦ γενναίου φρονήματος καὶ τῆς καλῆς ὑμῶν διαγωγῆς καὶ πολιτείας παράδειγμα γινόμενοι εἰς μίμησιν. Ἐπειδὴ δὲ πάσης θεοφιλοῦς ἐπιδόσεως βάσις ἀσφαλὴς ἐστιν ἡ πρὸς Θεὸν πίστις καὶ ἡ εὐσέβεια, ἡ γὰρ εὐσέβεια «πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης», κατὰ τὸν Ἀπόστολον, τοῦτο πρὸς πάντας ὑμᾶς πνευματικῶς καὶ πατρικῶς συνιστῶμεν καὶ προτρεπόμεθα, ἵνα τὰ πάντα ἐν Θεῷ καὶ σὺν Θεῷ κατεργάζησθε, ἀδιασάλευτον ἔχοντες τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν καὶ τὴν πρὸς τὰ ἅγια τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν θρησκείας δόγματα καὶ τὰς ἱερὰς τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις εὐλάβειαν καὶ ἀφοσίωσιν. Τὴν πίστιν δὲ ὑμῶν καὶ δι' ἔργων χριστομιμήτων ἀξιοχρέως δεικνύοντες, σπουδάσατε ὡς ἀληθεῖς χριστιανοὶ οἱ πάντες φιλεῖν καὶ ἀσκεῖν ὅσα σεμνὰ καὶ εὔφημα, ὅσα τίμια καὶ ἅγια οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ κλήρου προσέχοντες ὑπερεκπερισσοῦ ἑαυτοῖς ἵνα ἐν πᾶσιν ἦτε ἄσπιλοι καὶ ἀδιάβλητοι, ἀνελλιπῶς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ εὐπρέπειαν ἐν τῇ ἐκπληρώσει

τῶν ἱερατικῶν ὑμῶν καθηκόντων καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ἀκολουθίαις διατηροῦντες καὶ φυλάττοντες, καὶ περὶ πάντα δὲ τύπον καλῶν ἔργων ἑαυτοὺς παρεχόμενοι οἱ δὲ ἐκ τοῦ λαοῦ ἐναμίλλως καὶ αὐτοὶ ἐν πάσῃ εὐκοσμίᾳ καὶ ἀρετῇ τὰ τοῦ βίου καὶ τοῦ οἴκου ὑμῶν διέπειν φιλοτιμούμενοι, φίλεργοι, ἐγκρατεῖς, εὐθεῖς καὶ τίμιοι ἐν ταῖς συναλλαγαῖς, τὴν εὐκοσμίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐν τῇ συμπεριφορᾷ ὑμῶν πρός τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ σύνοικα ἔθνη φυλάττοντες, ἰδιαιτέρως δὲ φροντίζοντες περὶ τῆς ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ τῆς ἀναπτύξεως ἐν αὐτοῖς ἀρχῶν ἠθικῶν καὶ γενναίων, δι' ὧν καὶ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς οἰκείοις καὶ τῷ Ἔθνει ὠφέλιμοι γενέσθαι δυνήσονται. Καὶ πρὸς τὴν εὔτακτον δὲ καὶ λυσιτελῆ τῶν κοινοτικῶν καὶ ἐνοριακῶν ἡμῶν πραγμάτων διεξαγωγὴν καὶ παντὸς ἀπὸ τῆς παρ' ὑμῶν μερίμνης ἐξαρτωμένου ἐκπαιδευτικοῦ ἢ φιλανθρωπικοῦ καθιδρύματος τὴν καλὴν καὶ καρποφόρον λειτουργίαν ζηλωτῶς οἱ πάντες συντρέχειν καθῆκον ἱερὸν ἔχοντες, ὀφείλετε, ὡς εἰκός, οἱ ἀμέσων ἰδίᾳ τῶν κοινῶν ὑπουργημάτων προϊστάμενοι καὶ τὰ ἐκπαιδευτικά, φιλανθρωπικὰ καὶ οἱαδήποτε κοινὰ καθιδρύματα ἢ σωματεῖα διοικοῦντες καὶ διέποντες, διαχειρίζεσθαι τὴν ἐμπεπιστευμένην ἀρχὴν μετὰ πάσης φιλοτίμου προθυμίας καὶ πρυσοχῆς, μηδὲν εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν ἢ κατ' αὐθαιρεσίαν πράττοντες· ἀλλὰ τὰ πάντα μετὰ περισκέψεως καὶ ἀκραιφνοῦς γνώμης, συνῳδὰ τοῖς κανονισμοῖς καὶ τῇ τάξει διεξάγοντες, καὶ διὰ τῆς καλῆς ὑμῶν διαχειρίσεως καὶ μερίμνης ἐνισχύοντες καὶ ἐπὶ τὰ κρείττω προάγοντες. Ταῦτα διὰ βραχέων ἐπὶ τῇ πρώτῃ μεθ' ὅλων ὑμῶν τῶν ἐν Χριστῷ ἀγαπητῶν τέκνων ἐπικοινωνίᾳ πατρικῶς προτρεπόμενοι, καὶ τὸ καθῆκον τοῦ μνημονεύειν τοῦ ὀνόματος ἡμῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς μυσταγωγίαις καὶ τελεταῖς, κατὰ τὴν κανονικὴν τάξιν τοῖς λειτουργοῦσιν ὑπομιμνήσκοντες, ἐπὶ δὲ τούτοις ὁλοψύχως καὶ αὖθις ὑμᾶς εὐλογοῦντες καὶ ἐπευχόμενοι, ἐξαιτούμεθα τὰ κράτιστα καὶ σωτηριώδη κοινῇ τε καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ δοτῆρος παντὸς ἀγαθοῦ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ Ἰνδικτιῶνος Ε'.

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΕΥΧΕΤΗΣ

Β'.

ΠΑΤΡΙΑΡΧ. ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

† ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. | πρωτ. 408
| διεκ. 219

Ἱερώτατε Μητροπολῖτα ὑπέρτιμε καὶ ἔξαρχε ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε χάρις εἴη τῇ αὐτῆς Ἱερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Τοῦ Θεοῦ οὕτως ὁρίσαι εὐδοκήσαντος τὰ περὶ ἡμᾶς, προκρίσει καὶ ψήφῳ τῆς ἐντιμοτάτης Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως καὶ τῆς σεβασμίας χορείας τῶν ἐν Χριστῷ ἀγαπητῶν ἀδελφῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν, ἐκλήθημεν ἐπὶ τὸν Ἁγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, ἐν στερήσει κανονικοῦ προέδρου ἀπὸ τριετίας διατελοῦντα.

Ἔξω τῆς ἀμέσου ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Θρόνου περιοχῆς τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἀρχιερατικὴν ἡμῶν διακονίαν ἄχρι τοῦδε ἐκτελέσαντες καὶ τοπικῶς δὲ τυχόντες μακρὰν τὰς διατριβὰς ποιούμενοι, κατεπλάγημεν, ὡς ἀληθῶς, τὸ ἄγγελμα λαβόν-

τες τῆς ἐκλογῆς ἡμῶν καὶ δέος καὶ ἀτολμία κατέλαβον ἡμᾶς οὕτως ἀπροσδοκήτως προκριθέντας καὶ ἐπὶ τὴν ἀνάληψιν κληθέντας ἐν τῇ ὑπάτῃ πρωθιεραρχικῇ βαθμίδι καθηκόντων πανυπερσέπτων καὶ περιλάμπρων, ἀλλὰ καὶ μεγάλων ἀείποτε καὶ δυσχερεστάτων, νῦν δὲ ἐπὶ πλέον καὶ ἐξαιρετικήν τινα ἄλλην συνεπαγομένων εὐθύνην καὶ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων διὰτὴν ἐπιβαλλομένην εἴπερ ποτὲ σύντονον καὶ δεξιὰν ἐπιτέλεσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ὀφειλέτας ἑαυτοὺς ὑπηρετεῖν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἐν πάσῃ τεταγμένῃ διακονίᾳ καὶ μέχρι θυσίας ἑαυτῶν συναισθανόμενοι, οὐ δίκαιον, οὐδὲ προσῆκον ἐθεωρήσαμεν ἀποστέρξαι καὶ ἀποφυγεῖν τὸν οὕτως ἐκφαντικῶς διὰ τῆς ὁμοθύμου ψήφου καὶ ἀξιώσεως κλήρου καὶ λαοῦ ἀνατεθέντα ἡμῖν καὶ ἀπαιτηθέντα παρ' ἡμῶν μέγαν, ὡς ἀληθῶς, ἀγῶνα ἐπὶ τῆς ὑπάτης καὶ προτεταγμένης σκοπιᾶς, καὶ μὴ καὶ ἐν αὐτῇ εἴ τι δυνάμεθα πρᾶξαι καὶ συναντιλαβέσθαι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους τὸ ἐφ' ἡμῖν.

Οὕτως οὖν τῇ φωνῇ καὶ τῇ ψήφῳ τῇ καλεσάσῃ ἡμᾶς ὡς κελεύσει Θεοῦ ὑπείξαντες καὶ ὑποταγέντες καὶ εἰς Θεὸν καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀναθέμενοι, ἀπεδεξάμεθα καὶ ἀπήραμεν ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὰ ἐνταῦθα μετ' ἐλπίδος κατευθυνόμενοι.

Δείγματα δὲ [στοργῆς καὶ ἀγάπης μέχρι μυχίων καρδίας συγκινήσαντα καὶ ἐνθαρρύναντα ἡμᾶς λαβόντες ἐν πάσαις δι' ὧν διήλθομεν ταῖς ἡμετέραις εὐσεβέσι καὶ φιλογενέσι παροικίαις ταῖς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἔτι δὲ ἐκδηλώσεων [ἐξιδιασμένης συμπαθείας καὶ τιμῆς πρὸς τὴν γεραρὰν ἡμῶν Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν παντοίων καὶ παρὰ πάντων τῶν τε ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἐν τέλει ἡγετῶν τυχόντες ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ, κατήχθημεν Θεοῦ συναιρομένου τῇ κδ' τοῦ λήγοντος μηνὸς εἰς τὸν γαλήνιον λιμένα τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, ἐν ἀφάτῳ συγκινήσει ψυχῆς πρὸς αὐτὴν καὶ τὸ πανίερον κειμήλιον τῆς εὐσεβοῦς φιλοκαλίας τῶν πατέρων ἡμῶν προσατενίσαντες καὶ προσκυνήσαντες καὶ δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἐν ἐλπίδι πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεὸν ἀναπέμψαντες.

Αὐθημερὸν δὲ ἐν μέσῳ ἀπείρου συρροῆς καὶ φιλοστόργων ἐκδηλώσεων σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος εἰς γῆν ἀποβιβασθέντες καὶ τὰ τῆς ἐπισήμου ἐνθρονίσεως ἐπιτελέσαντες, ἀνέβημεν θείῳ ἐλέει τὰς ἱερὰς βαθμίδας τοῦ Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου καὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ βαρέων ἡμῶν ποιμαντορικῶν καθηκόντων ἐπελαβόμεθα, τοῦτο ὡς μέλημα ἡμῶν κύριον καὶ πάντοτε, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν ταῖς παρούσαις κρισίμοις στιγμαῖς ἔχοντες καὶ στοχαζόμενοι, τὴν εἰρήνην μὲν καὶ τὴν εὔκλειαν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τὴν πάσῃ δὲ δυνάμει καὶ ἐν αὐταπαρνησίᾳ ἐξυπηρέτησιν τῶν τιμαλφῶν τοῦ Γένους συμφερόντων.

Ταῦτα οὖν τὰ οὕτω βουλῇ θείᾳ γενόμενα καὶ συντελεσθέντα φιλαδέλφως καὶ τῇ φίλῃ αὐτῆς Ἱερότητι ἀνακοινούμενοι καὶ τὴν κανονικὴν τάξιν τοῦ μνημονεύειν τοῦ ὀνόματος ἡμῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς ὑπομιμνήσκοντες, εὔκαιρον ἡγούμεθα ἀδελφικὴν διατυπῶσαι προτροπὴν καὶ παρακέλευσιν ὅπως στοιχοῦσα διηνεκῶς ταῖς διακελεύσεσι τῶν ποιμαντορικῶν καθηκόντων καὶ ὁδηγὸν τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς τῆς Ἐκκλησίας θεσμοὺς ἔχουσα, μὴ διαλείπῃ ἐπαγρυπνοῦσα ἐφ' ἧς ἐτάχθη ἱερᾶς φυλακῆς, σπουδάζουσα ἐποικοδομεῖν καὶ στηρίζειν ἐν τῇ πατρῴᾳ πίστει καὶ εὐσεβείᾳ καὶ τῇ ἐλπίδι τὸ πεπιστευμένον αὐτῇ λογικὸν ποίμνιον καὶ μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ μερίμνης τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ καὶ περιφρούρησιν καὶ καθοδήγησιν ἐπιτελοῦσα καὶ προνοοῦσα. Οἶδε γὰρ ἡ Ἱερότης αὐτῆς ἐν οἷαις ἐξαιρετικαῖς τὰ καθ' ἡμᾶς εὑρηνται περιστάσεσι καὶ οἷα ἄγρυπνος καὶ ἀνύστακτος ἀπαιτεῖται προσοχὴ πάντων καὶ μέριμνα, ὅπως ἀλύμαντον τὴν παραδεδομένην ἡμῖν τι-

μαλφῆ παρακαταθήκην διαφυλάξωμεν καὶ ὅπως εἰς λιμένα εὔδιον καὶ σωτήριον τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ τοῦ Γένους καταγάγωμεν. Διὸ καὶ πρὸ παντὸς πρὸς τὴν τοιαύτην ὑπὸ τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων ἐπιβεβλημένην ἐξαιρετικὴν προσοχὴν καὶ πρόνοιαν ὑπεγείροντες, προτρεπόμεθα καὶ συνιστῶμεν ὅπως πάντες οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ εἴπερ ποτὲ προσέχωσι ποιμαίνειν ὁσίως καὶ θεοφιλῶς τὸν εὐσεβῆ τοῦ Θεοῦ λαὸν, νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὰ πρὸς οἰκοδομὴν καὶ στήριξιν καὶ παράκλησιν τοῦ πεπιστευμένου ποιμνίου στοχαζόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι καὶ ὡς ἐμπρέπει γνησίοις ποιμέσιν ἐπαγρυπνοῦντες, ἵνα μή τις ἔξωθεν ἐπιβουλὴ ἢ ἔσωτερικὴ ἀτασθαλία τὴν ἰδίαν πνευματικὴν ποίμνην λυμήνηται. «Προσέχετε γάρ, φησιν, ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος».

Ἀλλὰ περὶ τούτων μὲν οὐκ ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ αὐτῆς Ἱερότης καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἤδη κατὰ τὸ τῆς ποιμαντορίας καθῆκον οὐ παύεται τὰ δέοντα πράττουσα καὶ προνοοῦσα, τὴν θεοφιλῆ καὶ σωτηριώδη διαποίμανσιν καὶ τὴν εἰς νομὰς σωτηρίους ἀσφαλῆ κοθοδήγησιν τοῦ πεπιστευμένου ποιμνίου ὡς ἱερὰν αὐτῆς ὀφειλὴν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας γνωρίζουσα. Διαβεβαιούμενοι δὲ αὐτὴν ὅτι τὸ ἐφ' ἡμῖν μετὰ φιλαδελφίας καὶ προφρόνως πάντοτε παρέξομεν μετὰ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου πᾶσαν ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν εἰς πᾶν τὸ δυνάμενον ἐπιρρῶσαι καὶ κρατῦναι τὸ ἔργον ἑκάστου εἰς δόξαν Χριστοῦ, κατασπαζόμεθα καὶ αὖθις ἀδελφικῶς αὐτὴν καὶ ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτὴν καὶ ἐπὶ τὸ λογικὸν αὐτῆς ποίμνιον πᾶσαν κραταίωσιν καὶ πᾶν σωτηριῶδες ἀγαθὸν παρὰ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς Ἱερότητος αὐτῆς.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος**

† Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

† Ὁ Ἀμασείας **Γερμανὸς**

† Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων **Πολύκαρπος**

† Ὁ Βερροίας **Καλλίνικος**

† Ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος**

† Ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος**

† Ὁ Χαλδίας, Χερροιάνων καὶ Κερασοῦντος **Λαυρέντιος**

† Ὁ Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων **Σμάραγδος**

† Ὁ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν **Ἀγαθάγγελος**

† Ὁ Μετρῶν **Ἰωακεὶμ**

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ

Λέγων τις ὅτι τὰ ἑλληνικὰ μνημεῖα ὑπερτεροῦσιν πάντων τῶν ἄλλων, δὲν ἐπαινεῖ αὐτὰ ἀποχρώντως. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι διὰ τῶν μνημείων τούτων ἐτέθη τι ἀπόλυτον ἐν τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ πρὸς αὐτὰ ἀμιλλώμενοι ἢ ἀντιγράφουσιν ἢ βαίνουσιν ψηλαφῶντες. Ἡ τελειότης αὕτη ἅπαξ μόνον ἐπετεύχθη, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἑλλὰς εἶναι ὁ μόνος θησαυροφύλαξ τῶν πολυτιμοτάτων εἰς πάντα φιλόκαλον ἄνθρωπον κειμηλίων. Ἂς φυλάττῃ αὐτὰ ἀνενδότως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ζηλοτύπως! Ἔστω δὲ πεπεισμένη ὅτι ὁ Φειδίας ὑπῆρξεν ὁ κυριώτατος καὶ ὁ κραταιότατος προστάτης τοῦ ἔθνους.

E. Renan.

Ἕκαστος ἔχει τρεῖς χαρακτῆρας· ἐκεῖνον, ὃν δεικνύει, ἐκεῖνον, ὃν πράγματι ἔχει καὶ ἐκεῖνον, ὃν νομίζει ὅτι ἔχει. Ἀλφόνσος Κάρρ.

Ὁ Εὐριπίδης, ὀνειδιζόμενος ὑπό τινος ὅτι εἶχε στόμα δυσῶδες. «Ναί», εἶπε, «διότι πολλὰ μυστικὰ κατεσάπησαν ἐν αὐτῷ».

Ἡ ἐργασία εἶναι προσευχή. Ἱερὸς Αὐγουστῖνος

Ἡ ἑπομένη βαρυσήμαντος συμβουλὴ πρὸς τοὺς νέους ὑπάρχει ἐγγεγραμένη ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου τοῦ ἐν Ὀξωνίᾳ σχολείου: «**Periunt et impntautur**», ἤτοι «Ἀπόλλυντα (αἱ ὧραι) καὶ εἴμεθα ὑπεύθυνοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1921

Γ'.

ΣΕΡΒΙΑ

Ἡ **Σερβικὴ Ἐκκλησία**, διήνυσε τὸ 1921 βίον ὁμολώτερον ἢ κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος καὶ ἠσχολήθη ἵνα προετοιμάσῃ τὴν ἐργασίαν πρὸς ἀφομοίωσιν τῶν νεωστὶ κατὰ τὰς Συνθήκας προσαρτηθεισῶν μεγάλων χωρῶν ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν ἔποψιν. Ἐπλήγη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Πέτρου τοῦ Α', ὅστις πνευματικὸν τέκνον ἀφωσιωμένον τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκ]σίας οὔτε ἀνδρείαν οὔτε δικαιοσύνην φεύγων πὐτύχησεν ἵνα μὴ ἀφήσῃ τὸ ἔθνος τῶν Σέρβων καὶ ἐν γένει τῶν Νοτίων Σλάβων (Γιουγκοσλάβων) διηρημένον τὸν δὲ θρόνον αὐτοῦ δυσκλεᾶ καὶ ἐπαίσχυντον, ἀλλὰ τούναντίον θείᾳ εὐδοκίᾳ καί εὐλογίᾳ τῶν πρεπόντων ἄξιον ἐν τῷ φρονίμῳ, σώφρονι, μεγαλόφρονι καὶ τῶν δικαίων κριτικῷ υἱῷ αὐτοῦ τῷ Μεγαλειοτάτῳ Ἀλεξάνδρῳ **βασιλεῖ Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβήνων.** Οἱ Σέρβοι μετὰ τῶν Κροατῶν, Δαλματῶν, Ἐρζεγοβινοσνίων καὶ Μαυροβουνίων ἀποτελοῦσι μίαν ἐθνότητα, τὴν αὐτὴν γλῶσσαν τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ ἔθιμα ἔχουσαν καὶ μίαν τῶν Σλοβήνων, οἵτινες κυρίως κατοικοῦσι τὴν Καρνίαν καὶ Στιρίαν τῆς τέως Αὐστρίας. Ὑπὸ τοιοῦτον σκῆπτρον νῦν ἡ ἡνωμένη Ἐκ]σία βεβαίως δὲν θ' ἀπαντήσῃ δεινοὺς ἵνα ἐμποδίσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς νέας ἀνασυγκροτήσεως ἢ ἀποσπάσωσιν αὐτὴν τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω ὁρμῆς.

§ 2. Ἡ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τῇ Τουρκίᾳ συνορεύουσα Σερβία νῦν εὐθὺς πρὸς Ν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος χωρήσασα ἔχει ἐπὶ τῇ πολιτικῇ μεταβολῇ ἵνα φροντίσῃ περὶ τῶν προσαρτηθεισῶν ἐκ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου μητροπόλεων, τῶν ἐν τῇ Β Μακεδονίᾳ καὶ Ἰλλυρίᾳ ἐν γένει, τῶν ἐν Βοσνίᾳ καὶ Ἐρζεγοβίνῃ, αἵτινες καίπερ τῇ Αὐστροουγγαρίᾳ κατὰ τὴν βερολίνιον συνθήκην προσωρινῶς ἢ διὰ παντὸς προσηρτημέναι, ἐξηρτῶντο ὅμως δι' ὡρισμένης Συμβάσεως (1880) ἀπὸ τῆς Ἐκ]σίας τῆς ΚΠόλεως, τῶν ἐν Νόβι παζὰρ (Γιενὶ-παζὰρ) τοῦ Μαυροβουνίου, ἐχούσης ἀπὸ τοῦ 1766 ἀρχηγὸν τὸν Βλαδίκαν τῆς Κετίγνης, τῶν ἐν Δαλματίᾳ (οὐχὶ τῆς πολυθρυλήτου **Ζάρας**, ἥτις ὑπῆχθη τῇ Ἰταλίᾳ) καὶ τῶν ὑπὸ τὸ πατριαρχεῖον τοῦ διὰ πολλοὺς λόγους ἱστορικοῦ **Κάρλοβιτς**, (Καρλοβιτσίου) ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐν καιρῷ ἀποσπασθῆ αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Βουκοβινης καὶ τῆς Τρανσυλβανίας, αἵτινες νῦν τῇ Ρουμανίᾳ, ὡς ἀνωτέρω ἐν τῇ οἰκείᾳ παραγράφῳ ἐσημειώθη, προσαρτηθήσονται. Διότι, ὡς γνωστὸν τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταῖς πολιτικαῖς διοικήσεσι συμμεταβάλλεσθαι εἴωθε κατὰ ἀρχαιοτάτην διάταξιν, κράτος δὲ ἀνεξάρτητον, πρέπει ἀνεξάρτητον ἵνα κρατῇ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ οὐχὶ βεβαίως δογματικῶς ἀλλὰ διοικητικῶς, πολιτικῶς, ἀπονέμῃ δὲ τὰ πρεσβεῖα τῆς τιμῆς καὶ τὴν προκαθεδρίαν τῷ Οἰκουμ. Πατριάρχῃ.

Εὐτύχημα δὲ ὅτι οἱ συνενούμενοι τῷ παλαιῷ βασιλείῳ ἀδελφοὶ τῆς Κροατίας καὶ Σλαβονίας αὐτοὶ μόνοι διπλασιάζοντες τήν τε ἐπιφάνειαν καὶ τὸν πληθυσμὸν τοῦ σερβικοῦ λαοῦ ἔχουσιν ἑτοίμους ἕδρας πολιτισμοῦ τὴν **Ἀγράμην**, μετὰ πανεπιστημίου καὶ Σλαυϊκῆς Ἀκαδημείας, τὸ **Καρλοβέτσιον**, ἐν ᾧ ἡ ἕδρα τοῦ αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκόπου, ὑφ' ὃν ἓξ τελοῦσιν ἐπίσκοποι, ἡ Ἱερατικὴ Σχολὴ καὶ τὸ παρ' αὐτῷ ἀρχαῖον μοναστήριον (1512 μ. Χ.). **Κρουσεδόλ**, ὅπου ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Μιλάνου, ἐνῷ καὶ σερβικὸν τυπογραφεῖον, καὶ τὸ **Σεμλὶνον** ἀντικρὺ τοῦ Βελιγραδίου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δανουβίου.

§ 3. Τὸ Μαυροβούνιον ἐπανελθὸν πολιτικῶς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ σερβικοῦ βασιλείου, ἀφ' οὗ ἕνεκα πολιτικῶν λόγων μετὰ τὸ 1389, ἀπεσπάσθη ἐπαναφέρει καὶ τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ, ἥτις ἕδραν εἶχε τὴν πολιτικὴν πρωτ. τὴν Κετίγνην εἰς τοὺς κόλπους τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, οὐδεμία δὲ δυσχέρεια ἐπὶ τῇ νέᾳ ἀποκαταστάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων ἀπαντηθήσεται, καθόσον καὶ τὰ κατὰ τὴν Μητρόπολιν ταύτην τοῦ Μαυροβουνίου εἶναι καὶ ἐν λεπτομερείαις ταὐτὰ τῇ ἐν Βελιγραδίῳ. Ὁ εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποθα-

νόντος γηραιοῦ μητροπολίτου Μητροφάνους κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ ἡνωμένου βασιλείου ἀπὸ τῆς μητροπόλεως Ρασκοπρεσρένης κληθεὶς κ. Γαβριὴλ (Δόζιτς) εἶναι ὀρ τῆς θεολογίας τοῦ Ε. Πανεπιστημίου, εἶναι πρόσωπον γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἐνταῦθα ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις, διότι καὶ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκ. Π]χείου κατὰ τὸ 1911 προεχειρίσθη εἰς τὴν χηρεύουσαν μητρόπολιν Ρασκοπρεσρένης, τῇ ἐνεργείᾳ δὲ καὶ μεσιτείᾳ τῆς Μ. Ἐκ]σίας κατὰ τὸ διάστημα τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἀπὸ βαρυτέρων ποινῶν ἀπαλλαγεὶς ἐν περιορισμῷ ὑπὸ τοὺς Αὐστροούγγρους ἔμεινεν, αὐτὸς συντελέσει οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν εὐόδωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τοῦ ἡνωμένου βασιλείου, ὡς καὶ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης μητροπολῖται, οἵτινες εἶχον τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν πρὸς τὸν Οἰκουμεν. Πατριάρχην.

§ 4. Ἡ Σερβικὴ Ἐκ]σία εἶχε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἵν' ἀσχοληθῇ καὶ περὶ τὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας πρόσοδον ὑπερπεντακοσίων χιλιάδων χριστιανῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος τῆς μεγάλης Δημοκρατίας τῆς Τσεχοσλοβακίας, διά τε τὸ ὅμορον καὶ ἔν τινι μέτρῳ τὸ ὅμαιμον, ἐπειδὴ ἡ Δυτικὴ Ἐκ]σία δὲν ἐνέκρινεν ἀξιώσεις τινὰς αὐτῶν π.χ. τὴν κατάργησιν τῆς ἀγαμίας, τὴν χρῆσιν ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς κοινῆς γλώσσης, τὸν σχηματισμὸν μικτῶν συμβουλίων ἐξ ἱερέων καὶ λαϊκῶν διὰ τὴν διαχείρισιν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν. Ἡ πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ θέσις τῶν ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ τῆς Τσεχο-Σλοβακίας ἐθνῶν μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν Ἀψβούργων ἀσφαλισθεῖσα δι' οἰκείων ἄρθρων ἐν τῷ Τσεχο-Σλοβακικῷ πολιτεύματι (§§ 121, 122, 123, 124), ἔδωκε πλέον ὥθησιν εἰς τὴν ἀπὸ τριῶν αἰώνων ἐρριζωμένην καὶ μὴ λησμονηθεῖσαν θρησκευτικὴν τῶν πνευμάτων κίνησιν, οὕτω δὲ ἀπεμακρύνθησαν πολλοὶ τῆς Ρώμης οὐχὶ ἐκ πείσματος ἀλλὰ καὶ ἐκ συναισθήσεως καὶ ἐκ πεποιθήσεως ὅτι θὰ εὕρωσι σύμφωνον πρὸς τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἱστορίαν τὴν νέαν αὐτῶν θρησκευτικὴν ἐκδήλωσιν. Ἐντεῦθεν ἐν ἀσυνήθει χαρᾷ ἐτελέσθη ἡ χειροτονία τοῦ ἱερέως κ. Παυλικίου καὶ ἡ ἀνύψωσις αὐτοῦ εἰς πρῶτον ἐπίσκοπον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Τσεχοσλοβακίᾳ. Ὁ Πριμᾶτος οὗτος ἔσται ὁ ἀρχηγὸς τῆς **Νέας** ἐν τῇ Μ. Δημοκρατίᾳ Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ὀρθοδοξίας, ἧς, εἰρήσθω καὶ τοῦτο σπουδαιότατον ὄν, τὸ καταστατικὸν πρὸ τριμηνίας ἀνεγνώρισεν ἡ Κυβέρνησις τοῦ εὐγενεστάτου τῆς Δημοκρατίας Προέδρου κ. Μαζαρίκ.

Νῦν ἡ λειτουργία εἰς τὴν Τσεχικὴν γλῶσσαν τελεῖται κατὰ τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Σερβικῆς Συνόδου Ἐπισκόπου κ. Δοσιθέου, ὡς δ' ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀγγλικῶν φύλλων μανθάνομεν, εἰς τὴν τελουμένην ἑκάστοτε βυζαντινὴν λειτουργίαν ὑπὸ τοῦ σ. Ἐπισκόπου τούτου πυκνότατον ὠθεῖται ἐκκλησίασμα. Λεπτομέρειαι τῆς ὀργανώσεως τῆς **Νέας Αὐτοκεφάλου Ἐκ]σίας** κανονίζονται, καὶ τὰ κατὰ τὴν χειροτονίαν τούλάχιστον δύο ἀκόμη ἐπισκόπων.

§ 5. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ ἀδελφὴ Ἐκ]σία τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τοῦ Σερβικοῦ ἔθνους διήνυσε τὸ ἔτος ἐν ἐργασίαις πόρῳ διαρρύθμισιν τῶν νέων ἐπαρχιῶν καὶ κανονισμὸν τῶν κατ' αὐτὴν, ἄνευ ἐσωτερικῶν περισπασμῶν, ὅπερ λίαν εὐχάριστον καὶ εὐλογητόν. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἀξιομνημόνευτος μεταβολὴ τοῦ διοικητικοῦ συστήματος καὶ ἡ αἴτησις τῆς εἰς πατριαρχεῖον ἀνυψώσεως, ἥτις ὑπάρχοντος νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κατὰ τὰ νόμιμα καὶ τὰ κοινὰ τῶν Ἐκκλησιῶν δίκαια διευθετηθήσεται. Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἡ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης ἐν ἡμέραις πονηραῖς ἀναθρέψασα καὶ σκιάσασα αὐτὴν ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἑνώσει, καὶ ἐν τῇ νέᾳ σταδιοδρομίᾳ τὰ κράτιστα εὔχεται εἰς δόξαν Κυρίου.

Β. Α. Μ

Ἐὰν ἄνθρωπός τις ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ζωήν, ἀμφιβάλλω ἐὰν ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶλλον ἐθρήνησαν διὰ τὴν ἀπώλειάν του, ἤθελον ἐπανίδει αὐτὸν εὐχαρίστως· τόσον ταχέως σχηματίζονται νέοι δεσμοί, τόσον ἡ ἀστασία εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ ζωή μας μηδὲν, καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς καρδίας τῶν φίλων ἡμῶν!

Chateaubriand.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ

Προϋπάντησις τῆς Α.Θ.Π. ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐπιτροπῆς

Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα προϋπήντησεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἡ ὑπὸ τῶν Δύο Σωμάτων ὁρισθεῖσα Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπ. Χαλκηδόνος Γρηγορίου, Νεοκαισαρείας Πολυκάρπου καὶ Ρόδου Ἀποστόλου καὶ τῶν ἐντίμων Συμβούλων Ξ. Ζώτου, Α. Παπᾶ καὶ Σ. Θωμάρενς, ἀπὸ βαθέος ὄρθρου ἀναχωρήσασα ἐκ Φαναρίου διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ ὁρισθείσης ἀτμακάτου, καταλλήλως διακοσμαθείσης. Τὴν ἐπίσημον ἐπιτροπὴν συνώδευσεν ὁ διερμηνεὺς τῶν Πατριαρχείων κ. Σπ. Κωνσταντινίδης καὶ ὁ βοηθὸς γραμματεὺς τῆς Ι. Συνόδου ἱεροδ. Ἰάκωβος, ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὁμογενοῦς Τύπου. Πλεῖσται ὡσαύτως ἀτμάκατοι φέρουσαι τὰ μέλη τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, τὸ Προεδρεῖον τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀντιπροσωπεῖαι τῶν διοφόρων Σωματείων καὶ Συλλόγων ἐξῆλθον εἰς προϋπάντησιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Τῆς ἐπιτροπῆς ἀνελθούσης ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ὁ Σεβ. Μητροπ. Νεοκαισαρείας προσελθὼν προσέφερεν εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα περιεστοιχισμένην ὑπὸ τῶν συνοδῶν Αὐτῆς Αἰδεσιμ. κ. κ. Κ. Χατζηδημητρίου καὶ Δ. Καλλιμάχου τὰ πατριαρχικὰ διάσημα καὶ τὴν ῥάβδον, ὁ δὲ σεβ. μητροπ. Χαλκηδόνος προσεφώνησεν ἐξ ὀνόματος τῶν Δύο Σωμάτων, εἰς ὃν καὶ ἀπήντησε καταλλήλως ἡ Α. Θ. Παναγιότης.

Ἀκολούθως προσελθόντες ἠσπάσθησαν τὴν δεξιὰν τῆς Α. Θ. Π. καὶ προσεφώνησαν οἱ ἐξοχ. στρατηγοὶ κ. κ. Ἰωάννου, Ζυμβρακάκης, Μαζαράκης, ὁ Συναγματάρχης κ. Κονδύλης μεθ' ἱκανῶν ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἀξιωματικῶν τῆς Ἐθνικ. Ἀμύνης ὡς καὶ ἀντιπροσωπεία τῆς Κρητικῆς Ἀδελφότητος.

Ἐκκίνησις τῆς Πατριαρχικῆς πομπῆς

Διὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως ὁρισθείσης τῆς 11 ὥρας π. μ. ἡ Α. Θ. Π. κατῆλθεν εἰς τὴν ἀτμάκατον μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν συνοδῶν αὐτῆς περὶ ὥραν 10 π. μ. ὑπὸ τοὺς δαιμονιώδεις συριγμοὺς τῶν πλοίων τὰς μυριστόμους ἱαχὰς καὶ τὰς ζωηροτάτας ἐπευφημίας τοῦ κατακλύσαντος τὰς παραλιακὰς ὁδοὺς καὶ οἰκίας ἀπειροπληθοῦς λαοῦ.

Τὴν πατριαρχικὴν ἀτμάκατον καταπλέουσαν εἰς Φανάριον παρηκολούθουν ὑπερπεντήκοντα ἀτμάκατοι καὶ πλεῖστα ἀκάτια κατάμεστα πλήθους, ἐν μουσικοῖς ὀργάνοις καὶ ἀλαλαγμοῖς ἀνευφημοῦντος τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Ἄφιξις εἰς Φανάριον

Ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ Φαναρίου τὴν Α. Θ. Π. ὑπεδέχθη ὁ ἐξοχ. Ναύαρχος Γκίνης, ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου μετὰ τοῦ ὑπογραμματέως, ὁ Μ. ἀρχιδιάκονος, ὁ Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ· Σχολῆς ὁ Σχολάρχης τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας, οἱ ἐπίσκοποι καὶ πολλοὶ τῶν ἀρχιμανδριτῶν.

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ Πύλῃ τῶν Πατριαρχείων τὴν Α. Θ. Π. ὑπεδέχθησαν οἱ ὀφφικιάλοι τῆς πατριαρχικῆς Αὐλῆς ἡγουμένου τοῦ ἄρχοντος Μ. Πρωτεκδίκου κ. Γεωργίου Παπαδοπούλου ὅστις καὶ ἐνεχείρισε τὸ δικανίκιον εἰς τὴν Α. Θ. Π. ἥτις προβᾶσα πρὸ τῆς ἱστορικῆς Πύλης προσηυχήθη γονυπετὴς καὶ ἐν προφανεῖ συγκινήσει.

Ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ Ἱ. ναοῦ τὴν Α. Θ. Παν. ὑπεδέχθησαν ὁ Μ. Ἐκκλησιάρχης, ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης μετὰ τοῦ πατριαρχικοῦ πρεσβυτερίου καὶ ἱκανῶν προϊσταμένων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὡς καὶ οἱ χρηματίσαντες Σύμβουλοι.

Ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως

Περὶ ὥραν 11 π. μ. κατήρξατο τῆς τελετῆς τῆς ἐνθρονίσεως ὁ ἐπίτροπος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος Σεβ. Μητροπ. Καισαρείας κ. Νικόλαος. Παρῆσαν κατὰ ταύτην ὁ ἐξοχ. Ἁρμοστὴς τῆς Σερβίας κ. Σάποβιτς καὶ ὁ Συνταγματάρχης κ. Ἀνδράσεβιτς, ἐκπροσωπῶν τὸν πρεσβευτὴν τῆς

Οὐκρανίας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βεσσαραβίας Ἀναστάσιος, ὁ ἐπίσκοπος Τσαριτσὶν Δαμιανὸς, ὁ πρωθιερεὺς τῆς Σερβ. Ἁρμοστείας, ὁ πρωθιερεὺς τῆς Ἀγγλ. παροικίας τὸ προεδρεῖον τῆς Χριστιαν. ἑνώσεως τῶν Νέων, ὁ ἐξοχ. Ναύαρχος κ. Γκίνης, οἱ στρατηγοὶ, οἱ βουλευταὶ Θρᾴκης ὁ βουλευτὴς Ἀργυροκάστρου κ. Γκιόσκας, πλεῖστοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ἐθν. Ἀμύνης, τὰ μέλη τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, οἱ ἀντιπρόσωποι ἐκκλ. ἐπιτροπῶν, σχολικῶν ἐφορειῶν, Συλλόγων, Σωματείων, Ἐθνικῶν ἱδρυμάτων, ἀντιπρόσωποι καὶ ἀνταποκριταὶ τοῦ ὁμογενοῦς καὶ ξένου τύπου, ἰδίᾳ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὁ διευθυντὴς τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

Τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον, ἀντὶ τοῦ ἀπουσιάζοντος Μητροπ. Ἡρακλείας ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὁ σεβ. Μητροπ. Καισαρείας μετὰ τῆς εἰθισμένης προσφωνήσεως, τὸ δὲ μέγα μήνυμα ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος Μ. Πρωτεκδίκου κ. Γεωργ. Παπαδοπεύλου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀσθενοῦντα Μ. Λογοθέτην ἐξοχ. κ. Στ. Ἀριστάρχην, πρὸς οὓς καταλλήλως ἀπήντησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης.

Τῆς Α. Θ. Π. ἀνελθούσης εἰς τὸν πατριαρχ. Θρόνον ὑπὸ τὰς ζωηροτάτας ἐπευφημίας τοῦ ἀπειροπληθοῦς ἐκκλησιάσματος, τὸν πανηγυρικὸν ἀπήγγειλεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁ σεβ. Μητρ. Σελευκείας κ. Γερμανὸς, Σχολάρχης τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας, μεθ' ὃν ἡ Α. Θ. Παναγιότητος ἀπήγγειλεν τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον.

Ὑποβολὴ συγχαρητηρίων

Ληξάσης τῆς τελετῆς ἡ Α. Θ. Π. ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέγα Συνοδικόν, ἔνθα ἤρξατο ἀμέσως ἡ ὑποβολὴ συγχαρητηρίων ἀπὸ μέρους τῶν ἐπισήμων καὶ μὴ, ἥτις καὶ ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα.

Προσῆλθον πρὸς τοῦτο πλὴν τῶν κατὰ τὴν τελετὴν παρασταντων οἱ Σεβασμ. Μητροπολῖται Δέρκων καὶ Πισσιδείας, ὁ Σχολάρχης καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς θεολογικῆς Ἀκαδημείας Χάλκης, ὁ Σχολάρχης καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἀντιπροσωπεία τοῦ καθηγ. Συλλόγου τοῦ Ζωγραφείου, ἡ Διευθύντρια τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου κ. Ε. Ἀδὰμ μετὰ τῆς ὑποδιευθ. κ. Ε. Στρούβαλη, ἡ Διευθύντρια μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου, αἱ Ἐφορεῖαι τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τοῦ Ἰωακειμείου, ἡ Ἐφορεία τῆς Μαρασλείου Σχολῆς, τὰ προεδρεῖα τοῦ καθηγ. Συνδέσμου καὶ τοῦ Ἐκκλησ. Μουσικοῦ Συλλόγου, οἱ ἀρχιερ. Προϊστάμενοι Πέραν, Γαλατᾶ, Ταταούλων μετ' ἀντιπροσωπειῶν τῶν οἰκείων Σωματείων, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀρδαμερίου κ. Ἰωακείμ, τὸ προεδρεῖον τῆς ἀντιπροσωπείας καὶ ἡ Κεντρ. Ἐφορεία Πέραν, τὰ προεδρεῖα τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος Φιλελευθέρων Ἀρχῶν, Ἑλλην. Λέσχης καὶ Ἑλλην. Πολιτικῆς Λέσχης Πέραν, τὸ Σῶμα τῶν Ἑλλήνων Τραπεζιτῶν, ὁ Διευθυντὴς τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, τὸ Κεντρ. Συμβούλιον τῶν ἐξ Ἐπαρχιῶν τοῦ Πόντου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βάρνης κ. Νικόδημος ὡς πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π]χικοῦ Ναοῦ μετὰ τῶν μελῶν αὐτῆς, τὸ προεδρεῖον τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων δικηγόρων, ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος μετὰ τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς Ἁγ. Στεφάνου, ἀντιπροσωπεία τῆς ἐνταῦθα Χιακῆς Παροικίας, οἱ ἀντιπρόσωποι Νικομηδείας Ἀθ. Κωνσταντινίδης, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῶν Ἀσύλων τῶν Μητέρων, τὸ προεδρεῖον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἀλευρομεσιτῶν, οἱ ἰατροὶ κκ. Ν. Βασιλειάδης καὶ Σώτροπας, οἱ δικηγόροι Π. Χατζαναστάσης, Π. Μαμμόπουλος καὶ Ξ. Λευκοπαρείδης, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως κ. Γ. Σεκέρογλους, οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐφημερίδων «Νεολόγου» καὶ «Χρόνου» καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ὁμογενεῖς.

Διὰ γραμμάτων μὲν συνεχάρησαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Μεσημβρίας, Ἀγχιάλου καὶ ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως, ὁ Ἄρχων Μ. Λογοθέτης ἐξοχ. κ. Στ. Ἀριστάρχης, ὁ τέως ἐν Ἑλβετίᾳ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος Μ Κέπετζης, ὁ κ. Ν. Φωτιάδης, ὁ ἐν Βερολίνῳ καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Καλιτσινάκης, τὸ προεδρεῖον τοῦ Μικρασιατικοῦ Συνδέσμου Ἀλεξανδρείας, ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ Βεβεκίου, τηλεγραφικῶς δὲ ὁ καθηγ. κ. Ἀλ. Ἀλεβιζᾶτος, οἱ ἐν Βουκουρεστίῳ παροικοῦντες Μικρασιᾶται, ἡ Κοινότης Πριγκήπου, τὸ προσωπικὸν τῶν Σχολῶν καὶ αἱ Ἐφοροεπιτροπαὶ Χαλκηδόνος, Κοντοσκαλίου καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ὁμογενεῖς.

Παρουσίασις πατ]κῶν ὑπαλλήλων

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐγένετο ἡ ἐπίσημος παρουσίασις τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ὑπὸ τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας Σεβ. Μητροπολ. Νεοκαισαρείας κ. Πολυκάρπου, ὅστις διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς ὑπέβαλε τὰ συγχαρητήρια τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐξέφρασε τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν αὐτῶν. Ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀπαντῶσα διὰ λόγων μεστῶν ἐννοιῶν πυχαρίστησε καὶ συνέστησεν εἰς πάντας τὴν αὐστηρὰν καὶ εὐσυνείδητον ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Ἡ Σύνοδος

Τὴν ἐπιοῦσαν Τετάρτην ἡ Α. Θ. Παναγιότης προήδρευσε τὸ πρῶτον τῆς συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προσφωνήσας καταλλήλως τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἐξ ὀνόματος τῶν ἁγ. ἀρχιερέων ἀπήντησεν ὁ πρῶτος τῇ τάξει Σεβ. Μητροπολίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἀπεφασίσθη ὅπως παρασχεθῇ ἀμνηστεία εἰς τοὺς ἑπτὰ τέως συνοδικοὺς καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν δι' ὅσα ἀντικανονικῶς ἐνήργησαν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ζήτημα τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ἐπιτροπὴ δὲ κατηρτίσθη ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπ. Ἀμασείας καὶ Βερροίας καὶ τοῦ Ἀρχιγραμ. τῆς Ἱ. Συνόδου συντάξῃ καὶ δημοσιεύσῃ τὸ ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιευόμενον σχετικὸν ἀνακοινωθέν.

Ὡσαύτως ἐνεκρίθη ὅπως τὴν αὔριον Κυριακὴν τελεσθῇ συνοδικὴ λειτουργία προεξαρχούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον

Τὴν Πέμπτην ἡ Α. Θ. Παναγιότης προήδρευσε τῆς συνεδρίας τοῦ Ε. Μ. Συμβουλίου, ὅπερ καὶ προσεφώνησε καταλλήλως. Εἰς τὴν Πα]αρχικὴν προσφώνησιν ἀπήντησεν ὁ πρόεδρος Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμασείας καὶ ὁ κ. Ν. Φερμάνογλους. Ἡ συνεδρία ἀφιερώθη εἰς συζητήσεις καὶ ἀνταλλαγὴν γνωμῶν περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος τῶν Πατριαρχείων, ἐγένετο δὲ δεκτὴ πρότασις τῆς Α. Θ. Π. ὅπως καταρτισθῇ ἐπιτροπὴ ἐξ ἑνὸς κληρικοῦ καὶ ἑνὸς λαϊκοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν Αὐτῆς πρὸς λῆψιν συντόνων μέτρων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου. Ἡ Α. Θ. Π. ἐξέφρασε τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι ταχέως θέλει λυθῇ τὸ οἰκον. ζήτημα, ὡς ἀπαρχὴν δὲ τῶν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον γενησομένων δωρεῶν, ἀνήγγειλε τὴν προσφορὰν 2000 λιρ. στρλ. παρ' ἀνωνύμου ὁμογενοῦς.

Ἐκφράσεις εὐχαριστιῶν

Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ διερμηνεὺς τῶν Πατριαρχείων κ. Σ. Κωνσταντινίδης μεταβὰς παρὰ τῷ Συνταγματάρχῃ κ. Μπαλλὰρ Διευθυντῇ τῆς Διασυμμαχικῆς Ἀστυνομίας διεβίβασε τὰς πατριαρχικὰς εὐχαριστίας διὰ τὰ ληφθέντα μέτρα προνοίας κατὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ ἐνθρόνισιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος διαπνεομένη ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτις «οὐ λογίζεται τὸ κακόν, πάντα στέγει, πάντα ὑπομένει», ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ἐκτιμηθήσεται δεόντως ὑπὸ ἐκείνων εἰς οὓς ἀναφέρεται ἡ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπιείκεια, ὁμοφώνως ἀποφασίζει:

Ἀπονέμει ἀμνηστείαν εἰς πάντα τὰ καθ' οἱονδήτινα τρόπον ἀντικανονικῶς ἐνεργηθέντα παρ' Ἀρχιερέων τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀπὸ τῆς 23 Νοεμβρ. 1921 μέχρι σήμερον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ζήτημα τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. ΣΥΝΟΔΟΥ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΚΛΗΣΕΙΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 3, ἀριθμ. πρωτοκ. 2828 καὶ ἡμερομ. 11 Ἰανουαρίου 1922 ἐρήμην ἀποφάσεως Βλαδιμήρου καὶ Αἰκατερίνης Βουδιᾶ,

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφοίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' αὖξ. ἀριθ. πρωτοκ. 2819 καὶ ἡμερομηνίαν 26 παρελθόντος Νοεμβρίου ἀγωγὴν Βλαδιμήρου Βουδιᾶ κατὰ Αἰκατερίνης (τὸ γένος Δημητρίου Νικολαΐδου), ὡς νόμιμον βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τῆς ἐναγομένης,

Ἐπιδικάζει τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων τέκνον Θεολογία τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρί,

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ καὶ ἀπολειφθείσῃ τὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς Γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος

Διατάσσει τὴν τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὸν

Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ προεδρεύων (ὑπ:) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

Τὰ Μέλη 2

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

(ὑπ.) Οἰκονόμ. Γεώργιος

Ὁ Γραμματεύς, Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μη]λει Χαλκηδόνος

Ὁ Γραμματεὺς, Διάκονος Σεραφείμ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθμ. 1 ἀριθμ. πρωτ.-2826 καὶ ἡμερομ. 23 παρελθόντος Νοεμβρίου ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομ·-4- παρελθόντος Ὀκτωβρίου καὶ ἀριθ. πρωτ. 2796 ἀγωγὴν Σοφίας (τὸ γένος Κωνστ. Μῆκα) κατὰ Ἰωάννου Βοτίκα ὡς νόμιμον βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην. Κυρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιδικάζει τὰ δύο κοινὰ τῶν διαδίκων τέκνα Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην τῇ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως μητρί,

Ἐπιτίθησι τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι καὶ ἡττηθέντι ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. Διατάσσει τὴν α' τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ Προεδρεύων (ὑπ.) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

Τὰ Μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος. Οἰκονόμ. Γεώργιος.

Ὁ γραμματεύς

Διάκονος Σεραφείμ.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Χαλκηδόνι

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφείμ 1

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 165 καὶ ἡμερομ. 1 Νοεμβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Βασιλικῆς Κ. Ἀρσενικοπούλου τὸ γένος Γ. Ἀγγελίδου. καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ἀρσενικοπούλου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πολιτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ καὶ ἐκκλήτως,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6194 καὶ ἡμερομ. 2 Σεπτεμβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Βασιλικῆς Κ. Ἀρσενικοπούλου κατὸ Κωνσταντίνου Ἀρσενικοπούλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς καὶ συνέχειαν ἀριθμ. τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἑπτακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀρ.786) προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐνρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.— 5

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος της διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Γόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 5 Φεβρουαρίου 1922.

Ο ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΙ ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠ. ΣΕΛΕΥΚΕΙΑΣ Κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΛ. ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

Ἀλλὰ τίς ἡ πυκνὴ αὕτη καὶ ἀθρόα συρροή, ἡ ἐν εἰσόδοις καὶ ἐξόδοις, ἡ δίκην ἀγάρρου καὶ τηλεβόα ποταμοῦ κατασκλύσασα τὸν ἱερὸν τοῦτον περίβολον καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου; Διατί ἡ φιλόστοργος ἡμῶν Μήτηρ, ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν ἱερὰν αὐτῆς διπλοΐδα περιβεβλημένη, πεποικιλμένη, ἀνέτειλε σήμερον «ὡς ἀστὴρ ἑωθινὸς ἐν μέσῳ νεφέλης καὶ ὡς ὁ ἥλιος ἐκλάμπων ἐν ναῷ Κυρίου;» (Σοφ. Σειρ. 50, 2). Διατί ἡ θεόλεκτος τῶν Ἱεραρχῶν χορεία καὶ σύμπας ὁ εὐαγὴς κλῆρος ἀγαλλομένῳ ποδὶ καὶ σκιρτώσῃ καρδίᾳ συνῆλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ σηκῷ, ἵνα δόξαν καὶ αἶνον ἀναπέμψῃ τῷ οὐρανίῳ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορι, Χριστῷ; Διατί ἡ περίσεμνος τῶν προβούλων καὶ λογάδων τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους πλειὰς καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πᾶν εὐσεβὲς σύστημα καὶ συγκρότημα ὡς τηλαυγεῖς δορυφόροι περιέζωσαν τὸ ἱερὸν τοῦτο τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος πολλάδιον, τὸν περίβλεπτον Οἰκουμ. Θρόνον; Διατί ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου λαὸς αὐθόρμητος ἐκ τῶν περάτων τῆς βασιλίδος ταύτης τῶν πόλεων συνδραμὼν ἀπ' ὄρθρου βαθέος κατέλαβε τὰς ῥύμας καὶ τὰς ἀγυιὰς τοῦ περικλυτοῦ Φαναρίου, δημοτελῆ συστήσας ἑορτὴν καὶ πανήγυριν; Διατί ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν αἰώνων ἀκούεται κηρύσσων καὶ πάλιν ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας «ἐπ' ὄρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών, ὕψωσον τῇ ἰσχύϊ τὴν φωνὴν σου ὁ εὐαγγελιζόμενος Ἰερουσαλήμ, ὑψώσατε, μὴ φοβεῖσθε» (40, 9). Ἀλλὰ τί εὐαγγελίσωμαι; «Ἰδοὺ ἔρχεται ποιμὴν, ὃς ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ καὶ τῷ βραχίονι αὐτοῦ συνάξει ἄρνας καὶ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ βαστάσει» (ἔνθ. ἀνωτ.). «Ἐγὼ, λέγει, βοσκήσω τὰ πρόβατά μου καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω αὐτά.... τὸ ἀπολωλὸς ζητήσω καὶ τὸ πλανώμενον ἐπιστρέψω καὶ τὸ συντετριμμένον καταδήσω καὶ τὸ ἐκλεῖπον ἐνισχύσω καὶ τὸ ἰσχυρὸν φυλάξω καὶ βοσκήσω αὐτὰ μετὰ κρίματος» (Ἰεζεκ. 34, 15, 16). Τὸν καλὸν τοῦτον ποιμένα, τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Κυρίου, τὴν Θεόστεπτόν Σου κορυφὴν Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅπως ἴδῃ ἀνερχομένην τὰς βαθμίδας τοῦ περιβλέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἐπευλογοῦσαν αὐτὸν, πομπηθὲν συνέρρευσεν ὁ εὐσεβὴς οὗτος λαός. Τὸν δεξιὸν καὶ ἔμπειρον οἰακοστρόφον τῆς νοητῆς ὁλκάδος τοῦ Χριστοῦ, ὃν οὐχὶ

μόνον ψῆφος κλήρου καὶ λαοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀόρατος τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχηγὸς μετὰ μακρὰν καὶ πολυκύμαντον ἀναμονὴν καὶ προσδοκίαν ἐκάλεσεν ἐπὶ τὸ πηδάλιον, τὴν Ὑμετέραν, λέγω, Παναγιότητα, ὅπως χαιρετίσῃ ἐπιλαμβανομένην τοῦ ἔργου αὐτῆς, προσῆλθεν ὁ εὐαγὴς οὗτος κλῆρος. Τὸν δεινὸν καὶ παλαίμαχον ἀθλητὴν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὑπὲρ τῶν θεσμίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀπαραγράπτων τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους δικαίων, ὃν ἡ τὰ πάντα σαφῶς οἰκονομοῦσα χεὶρ τοῦ Κυρίου ἤγειρεν ἐν οὕτω χαλεποῖς καὶ κρισίμοις καιροῖς, τὸν Θεοπρόβλητον Οἰκ. Πατριάρχην, ὅπως παραθαρρύνῃ καὶ ὅλῃ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ συναντιλάβηται εἰς τὸ πολύμοχθον αὐτοῦ ἔργον, συνῆλθεν ἐνταῦθα ὁ τῶν Ἱεραρχῶν σύλλογος καὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους τὸ σύστημα. Καὶ εἰς ἐμέ, ταπεινὸν τοῦ λόγου ὑπηρέτην, κλῆρος καὶ λαὸς ἀνέθηκε τὸ βαρὺ τοῦτο καθῆκον, ἵνα ἐπάρας τὴν ἀσθενῆ μου φωνὴν προσαγορεύσω τὴν Θεοφρούρητόν Σου κορυφὴν καὶ γένωμαι διερμηνεὺς τῶν ἀναγκῶν, τῶν πόθων καὶ τῶν ἐλπίδων αὐτοῦ, ἐν οὕτω μεγάλῃ καὶ πυκαζούσῃ Ἐκκλησίᾳ. Συγγνώμη ἄρα ἔστω μοι, ἂν ὁ λόγος ἀτεχνοτέραν διαγράψῃ τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων καὶ τῶν αἰσθημάτων τούτων τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἐν τῇ μακραίωνι ἱστορίᾳ, ἣν διήνυσεν ὁ Θρόνος οὗτος τοῦ Πρωτοκλήτου, σπανίως ἢ οὐδέποτε ἴσως ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας αὐτοῦ Πατριάρχης ὑπὸ τὰς δυσχερεῖς καὶ κρισίμους περιστάσεις, ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικάς, ὑφ' ἃς καλεῖται σήμερον ὅπως ἀνέλθῃ αὐτὸν ἡ Θειοτάτη σου κορυφή. Δὲν ὑπαινίσσομαι τὴν πρόσφατον διχογνωμίαν καὶ διάστασιν περὶ τὴν ἀνάδειξίν Σου, περὶ τῆς ταχείας καὶ εἰρηνικῆς διευθετήσεως τῆς ὁποίας ἀκράδαντον ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν ὑγιᾶ καὶ σώφρονα ἀντίληψιν τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος καὶ εἰς τὴν πρόθυμον συνεργὴν ἐκείνων, οἵτινες τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην ἡγοῦνται ὡς τὴν κρηπίδα πάσης ἐπὶ τὰ κρείττω προαγωγῆς καὶ προόδου τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους. Ἀλλὰ ἀναφέρω τὸν νοῦν, ὡς εἰμὶ βέβαιος, ὅτι οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς κλήσεως Αὐτῆς ἔπραξεν ἡ Ὑμετέρα Σεπτὴ κορυφή, ἀναφέρω τὸν νοῦν εἰς τὴν καθόλου τοῦ παλαιφάτου τούτου Θρόνου κατάστασιν, ἣν ἐγέννησε πρωτοφανὴς συρροὴ περιστάσεων κλονήσασα μέχρις αὐτῶν τῶν θεμελίων τὸ τέως ὑπάρχον καὶ ἀπαιτοῦσα τὴν στιβαρὰν ἐκείνην χεῖρα καὶ τὴν εὐρεῖαν διάνοιαν, ἥτις ἀρραγεῖς θὰ θέσῃ τὰς βάσεις τῆς μελλούσης ἀναδημιουργίας. Καὶ τοῦτο πράττων δὲν ἀφορᾷ εἰς μίαν μόνην ὄψιν τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Θρόνου, ὡς ὀργανισμοῦ ἐν ἰδίοις ὁρίοις περιλαμβανομένου καὶ δρῶντος πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ οὐρανίου σκοποῦ, οὗ στοχάζεται πᾶσα ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀναμετρῶ καὶ τὸ ὕψος εἰς ὃ ἀνεβίβασε τὸν Θρόνον τῆς Κ]πόλεως καὶ τὸν Πατριάρχην αὐτῆς ὡς προκαθήμενον τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ κέντρον τῆς ὅλης Ὀρθοδοξίας, ὡς Οἰκουμ. Πατριάρχην, ἡ καθολικὴ τῆς Ἐκκλησίας φωνή· καὶ λαμβάνω σπουδαίως ὑπ' ὄψιν τὸν νέον τίτλον τιμῆς, δι' οὗ ἐκόσμησε τὸ στέμμα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν, δι' οὗ ἐκάλυψε τοὺς ὤμους αὐτοῦ ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα τῆς ὑποδουλώσεως τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, δὲν λησμονῶ τοὐτέστι τὸν Πατριάρχην ὡς ἀρχηγὸν καὶ κεφαλὴν τοῦ ἀλυτρώτου Ἔθνους. Θὰ ἔβαλλον πόρρω τοῦ παρόντος, ἂν ἐπεχείρουν νὰ ἀνελίξω ὡς ἐν εἰκόνι πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς Σεπτῆς Σου κορυφῆς τὰς λεπτομερείας ἑκάστης τῶν ὄψεων τοῦ πολυσχιδοῦς τούτου ἔργου, οὗ τὴν ἐπ' αἰσίαις ὥραις ἀνάληψιν ἐγκαινίζει ἡ σήμερον πανηγυριζομένη ἐπὶ τοῦ εὐκλεοῦς τούτου Θρόνου ἀνάρρησίς Σου. Θὰ ἀρκεσθῶ διὰ τοῦτο εἰς μόνας τὰς γενικὰς αὐτοῦ γραμμάς.

Καὶ πρῶτον ἐκλήθης, Παναγιώτατε, ὅπως ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης ἰθύνῃς τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Θρόνου, τὸν ὁποῖον ἐκόσμησαν διὰ τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σοφίας αὐτῶν ἀστέρες πρώτου μεγέθους σελαγίζοντες ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἅπαντος ἐν τῷ νοητῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Φώτιοι. Ποία τιμὴ καὶ ποία ἀναγνώρισις ὑπερτέρα ταύτης; Ἀλλ' ἐκλήθης ὅπως ἀναλήβῃς τὴν πηδαλιουχίαν αὐτοῦ ἐν ὥραις, καθ' ἃς ὁ Θρόνος οὗτος, τὸ κλέος καὶ τὸ ἐγκαλλώπισμα τῶν ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀπὸ μακροῦ στερηθεὶς δεξιοῦ οἰακοστρόφου κινδυνεύει τελείως νὰ ἐξαρθρωθῇ. Διότι δὲν εἶναι μόνη ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ αἴγλη, ἥτις τοῦ χρόνου προϊόντος καὶ ὑπὸ τὰ ἀδυσώπητα πλήγματα τῶν καιρικῶν περιστάσεων βαθμηδὸν περιῃρέθη, ἀκολουθήσασα τὴν τύχην τῆς Πολιτείας, μεθ' ἧς ἀρρήκτως συνεδέθη πρὸ τῆς Ἁλώσεως καὶ μετ' αὐτήν. Εἶναι πρὸ παντὸς ἡ ἐξωτερικὴ συνοχὴ καὶ ὀργάνωσις, μετὰ τῆς ὁποίας ἀπαρεγκλίτως συμβαδίζει ἡ ζωτικότης καὶ ἡ πρὸς τὰ ἄνω τάσις καὶ πρόοδος, εἶναι τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον, ὡς πᾶς σκοπίμως καὶ λυσιτελῶς λειτουργῶν ὀργανισμός, ἐξασφαλίζει τὴν κανονικὴν ἑκάστου τῶν μελῶν λειτουργίαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ καθολικοῦ σκοποῦ· εἶναι τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἀνακοπὲν ἕνεκα τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων δὲν ἐξειλίχθη καὶ δὲν διεμορφώθη συμφώνως πρὸς τὰς

νεωστὶ δημιουργηθείσας ἀνάγκας καὶ τὰς νέας περιστάσεις. Ἡ ἔλλειψις τῆς συνεκτικότητος ταύτης καὶ τοῦ συστήματος ἐγέννησε παρ' ἡμῖν καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς τάξεσι τοῦ ἰθύνοντος κλήρου τὸν ἀτομισμὸν, ὄχι ὡς τὴν εὐγενῆ ἐκδήλωσιν ἀτομικῆς πρωτοβουλίας καὶ δράσεως πρὸς ἀρτιωτέραν ἐκτέλεσιν τοῦ ἄνωθεν ἑκάστῳ λαχόντος κλήρου «πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 13), ἀλλὰ εἰς τὸν ἀνάποδον τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς κενοδοξίας, ὅστις τὴν ἐξουσίαν χειρίζεται οὐχὶ εἰς οἰκοδομὴν, ἀλλ' εἰς καθαίρεσιν. Παραλείπω νὰ ἐξονομάσω τὰ δεινὰ, ὅσα ἐκ τῆς ἐλλείψεως ταύτης καὶ ἐκ τῆς συνδρομῆς ἀντιξόων περιστάσεων συνεσωρεύθησαν καὶ ἐπεκάθησαν ἐπὶ τοῦ ἀσπίλου σώματος τῆς Ἐκ]σίας ὡς σκωρία καταβιβρώσκουσα πᾶσαν αὐτοῦ ἰκμάδα καὶ ἀπειλοῦσα νὰ παραστήσῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ξένων τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἐχορήγησε τοὺς πρώτους χριστιανοὺς μάρτυρας καὶ ἐδωροφόρησε τοὺς ἄτλαντας τῆς Θεολογίας καὶ ἐγέννησε τοὺς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου ἀνὰ τὴν ἄρκτον καὶ τὴν ἑῴαν πᾶσαν, ὡς ἐκκλησίαν ἀποκομοῦσαν καὶ χρῄζουσαν τῆς ἔξωθεν συνδρομῆς καὶ ἐπικουρίας πρὸς ἀναβίωσιν καὶ ἀκμήν. Τίνα ταῦτα καὶ τίς ὁ τρόπος τῆς θεραπείας καὶ διορθώσεως αὐτῶν γινώσκει εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἡ Ὑμ. Θ. Παναγιότης, ὡς μαρτυρεῖ μὲν ἡ προσφατος ποιμαντορικὴ Αὐτῆς δρᾶσις ἐν τῇ προεδρείᾳ τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ ἐκλήθη ἐπὶ τὴν ὑψηλὴν ταύτην σκοπιάν, μαρτυροῦσαν δὲ καὶ τὰ βαθύφρονα τῆς πινυτῆς Αὐτῆς φρενὸς σπουδάσματα πρὸς ἀνόρθωσιν ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, ἀδελφῆς,οὐ μόνον ἐν πίστει, ἀλλὰ καὶ ἐν αἵματι.

Ἐκλήθης εἶτα, Παναγιώτατε, πρόεδρος τῶν προέδρων πασῶν τῶν ἁπανταχοῦ γῆς Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, στήλη πυρὸς φωτίζουσα καὶ καθοδηγοῦσα τὸν νέον Ἰσραὴλ διὰ τῆς ἐρήμου τοῦ παρόντος βίου εἰς τὴν Ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ, τὴν πόλιν τὴν οὐράνιον καὶ μένουσαν. Εἴπω τὸ ὕψος τῆς τιμῆς; ἄμετρον, οὐράνιον ὅσον! Ἀλλ' ὁ ὄγκος τῆς φροντίδος; Ἰδοὺ πῶς ἀριστοτεχνικῶς διαγράφει αὐτὸν ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος: «χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ' ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» (Β' Κορ. 11,28). Ἐάν τις ἱστάμενος πρὸς στιγμὴν ἔξω τῆς ὁλομελείας τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ρίψῃ ἐπαστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῆς, θὰ ἴδῃ μὲν μέλη αὐτῆς ποικίλα, κανονικῶς τὴν λειτουργίαν αὐτῶν ἐκτελοῦντα καὶ ἀραρότως τῆς κεφαλῆς τοῦ ὅλου σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦ ἀοράτου πρὸς ἄλληλα δεσμοῦ, ἀντεχόμενα· θὰ αἰσθανθῇ ὅμως μετὰ λύπης τὴν ἀπουσίαν στενωτέρας ὁρατῆς αὐτῶν ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας, ἥτις ἀπαραίτητος πάντοτε, ἀναγκαιοτέρα ἀποβαίνει, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐξωτερικῆς ἐκπροσωπήσεως τῆς μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὴν ἀπουσίαν ταύτην, ἐξέστω μοι εἰπεῖν, τὴν ἀτέλειαν ταύτην εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ διέγνω καὶ μὴ συνησθάνθη ἡ Σὴ θεοφρούρητος κορυφὴ ἐν τῇ μεγαλειώδει Αὐτῆς δράσει πρὸς ἔξαρσιν τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν Μητρὸς, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔναντι τῶν ξένων; Καὶ διαγνοῦσα εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἐμελέτησε τὸν τρόπον τῆς ἄρσεως αὐτῆς καὶ νὰ μὴ φέρῃ ἀνερχομένη τὰς βαθμίδας τοῦ Οἰκ. τούτου Θρόνου μεθ' ἑαυτῆς τὸ μεγαλοφυὲς σχέδιον τῆς ἀνασυνδέσεως τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ ἑνὸς δένδρου τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τὸν γηραιὸν αὐτὸν κορμὸν, τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, τὸ κέντρον, εἰς ὃ συνέρχονται καὶ ἀφ' οὗ ἐκπορεύονται αἱ τὸ ὅλον σῶμα συγκροτοῦσαι ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι; Ἢ μήπως δὲν ἰσχύει καὶ εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἡ θαυμασία εἰκὼν, ἣν διαγράφει ὁ Ἀπόστολος περὶ τῆς ὀφειλομένης μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἑκάστων ἠθικῆς ἀλληλεγγύης, οὕτως ὥστε τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων νὰ μεριμνῶσι τὰ μέλη καὶ «εἴτε πάσχει ἓν μέλος συμπάσχῃ πάντα τὰ μέλη εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος συγχαίρῃ πάντα τὰ μέλη» (Α' Κορ. 13, 25, 26); Ταῦτα λέγων δὲν εἰσηγοῦμαι, ἄπαγε! παπικὴν μοναρχίαν καὶ συγκέντρωσιν τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἐν ταῖς χερσὶ μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἢ καὶ ἑνὸς μόνου ἀτόμου ἐπὶ προφανεῖ καταλύσει θεσμῶν αἰωνίων, τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ ὁμοσπονδιακοῦ πολιτεύματος, ἐφ' ᾧ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς ἐναβρύνεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Διότι καλῶς γινώσκω ὄχι μόνον ὅτι ἡ διέπουσα ἡμᾶς θεσμοθεσία τυγχάνει ἀποστολοπαράδοτος καὶ εἰς τὸ διηνεκὲς ἔχουσα τὴν ἰσχὺν, συνῳδὰ τῷ ῥηθέντι «μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου», ἀλλὰ καὶ ὅτι τὴν ἀδιάσειστον αὐτῆς ὀρθότητα καὶ ἀλήθειαν ἐπιβεβαιοῖ ἡ προϊοῦσα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐξέλιξις. Ὅ,τι ἁπλῶς ποθῶ καὶ μετ' ἐμοῦ καὶ πᾶσα, πιστεύω, ὀρθόδοξος ψυχὴ, εἶνε ἡ ἐνεργοτέρα τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν σύμπραξις εἰς διευθέτησιν γενικωτέρων τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν ἀπασχολούντων ζητημάτων, εἴτε ταῦτα ἀφορῶσιν εἰς τὴν τελείωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἑκάστων, εἴτε εἰς τὰς ἐμπιπτούσας ἔν τισιν αὐτῶν δυσχερείας καὶ ἔριδας, εἴτε τέλος εἰς τὴν προσέγγισιν πρὸς Ἐκκλησίας ἔξω μὲν τοῦ περιβόλου τῆς Ὀρθοδοξίας εὑρισκομένας, ζωηρὸν ὅμως τρεφούσας τὸν πόθον

πρὸς τὴν μετ' αὐτῆς ἐπὶ ἠθικοῦ ἐδάφους συνεργασίαν ἢ καὶ τὴν τελείαν ἕνωσιν. Τίς ὅμως θὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου; Καὶ τίς ἄλλος ἀλλ' ἢ ἡ θεοφρούρητός Σου κορυφή, ἥτις ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ἐτάχθης ἐπὶ τοῦ Οἰκουμ. τούτου Θρόνου ὄργανον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν μεγάλων αὐτῆς ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας βουλῶν; Καὶ ποία ἄλλη ἢ ἡ Σὴ μεγαλοπράγμων διάνοια θὰ συλλάβῃ καὶ θὰ μαιεύσῃ καὶ θὰ διαπλάσῃ τὸν τύπον, ὑφ' ὃν τὸ ἐννόημα θὰ προσλάβῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ; Νέοι τότε χρόνοι ἀκμῆς καὶ μεγαλείου θὰ ἀνατείλωσιν ἀνὰ σύμπασαν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ αἰωνίους τίτλους τιμῆς καὶ δόξης θὰ ἀναγράψῃ ἡ ἱστορία περὶ τοῦ παλαιφάτου τούτου Θρόνου καὶ τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος.

Ἀλλ' ἐκλήθης τέλος, Παναγιώτατε, ὅπως ἀπὸ τῆς σήμερον εἰς τὰς στιβαράς Σου χεῖρας ἀναλάβῃς καὶ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ ἀλυτρώτου ἔθνους, Πατριάρχης ἅμα καὶ Ἐθνάρχης συνεχίζων τὴν χρυσῆν σειρὰν ἐνδόξων προκατόχων Σου, τῶν Γενναδίων, τῶν Λουκάρεων, τῶν Γρηγορίων, τοὺς ἄθλους τῶν ὁποίων μετ' ἀδιαπτώτου σεβασμοῦ τιμᾷ καὶ γεραίρει σύμπαν τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος. Καὶ ἐπὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἐκλήθης ὄχι ἀφοῦ ἡ πρὸ τριετίας ροδίσασα ἠὼς τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας ἐδωροφόρησεν εἰς ἡμᾶς τὸ ποθητὸν μεσουράνημα τῆς ὁλοκληρωτικῆς τοῦ ἔθνους ἀπολυτρώσεως, ἀλλ' ἐν στιγμαῖς, καθ' ἃς ἀπειλεῖται νὰ καταρρεύσῃ εἰς ἐρείπια τὸ ὑψηρεφὲς οἰκοδόμημα, ὅπερ ἤγειρεν ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου διὰ τῆς μεγαλοφυΐας δαιμονίου πολιτικοῦ ἀνδρὸς καὶ συμπολίτου Σου. Ἆρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἴδε. Ἡ γῆ ἡμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ἡμῶν πυρίκαυστοι, τὴν χώραν ἡμῶν ἐνώπιον ἡμῶν ἀλλότριοι κατεσθίουσιν αὐτὴν καὶ ἠρήμωται κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων» (Ἡσ. 1, 7).

«Τίς δώσει κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων καὶ κλαύσομαι τὸν λαόν μου τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός, τοὺς τετραυματισμένους θυγατρὸς λαοῦ μου;» (Ἱερεμ. 9, 1). Ἐκεῖ ἀνὰ τὰς χαριέσσας τοῦ Πόντου ἀκτάς, ὅπου ἀπὸ χιλιετηρίδων φυτευθὲν ἐθνικὸν ἄλσος κομῶν εἰς πόλεις ἀφνειὰς καὶ πολυανθρώπους, εἰς μυρμηκιὰν συνοικισμῶν καὶ χωρίων, ἀναλλοίωτον διὰ μέσου τῶν αἰώνων διαφυλαξάντων τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς αὐτῶν, ἐκεῖ πίπτουσι τὸν μαρτυρικὸν ἀναδούμενοι στέφανον ἡ μία καθ' ἣν ἀπηδαλιούχητον φέρεται τὸ σκάφος αὐτοῦ αὐτανδρον κινδυνεῦον νὰ καταποντισθῇ, σύσσωμον τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα πρὸς τὴν Σὴν ὡς πρὸς πολικὸν ἀστέρα ἐστράφη κορυφήν, παρὰ Σοῦ ἀπεκδεχόμενον φωτισμὸν ἐν τῷ σκότει καὶ ἀσφαλῆ εἰς λιμένα σωτηρίας καθοδήγησιν. Καὶ τὴν δμόθυμον ταύτην τοῦ λαοῦ Σου φωνὴν ἐπήκουσεν ἄνωθεν ὁ Θεός, καλέσας Σε εἰς τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ καὶ ἀποστέλλων Σε σήμερον ὡς ποτε τὸν προφήτην αὐτοῦ «Πρὸς πάντας, οὓς ἂν ἐξαποστείλω Σε, πορεύσῃ καὶ κατὰ πάντα, ὅσα ἂν ἐντέλλομαί Σοι λαλήσεις· μὴ φοβηθῇς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν καὶ οὐ μὴ δύνωνται πρός Σε, διότι μετὰ Σοῦ ἐγὼ εἰμὶ τοῦ ἐξαιρεῖσθαί Σε, λέγει Κύριος» (Ἱερεμ. 1, 7).

Τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὁ βαρὺς κλῆρος, ὅστις ἔλαχεν ἐπὶ Σέ! Σύνταξις καὶ ἀνόρθωσις ἐν τοῖς ἔσω, ἀνύψωσις καὶ ἀνάδειξις ἐν τοῖς ἔξω, ὑπεράσπισις καὶ διάσωσις τῶν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ, αὕτη ἐν κεφαλαίῳ ἡ πολυμερὴς δρᾶσις, ἥτις διανοίγεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν ἀκάματόν Σου δραστηριότητα. Μὴ φοβηθῇς, μηδὲ δειλιάσῃς, πρὸ τῶν δυσχερειῶν τοῦ ἐγχειρήματος. Ἔχεις συνεργοῦντά Σοι ἄνωθεν τὸν κύριον τῶν ὅλων: «ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. 12,9). Παρίσταταί Σοι ἐπίκουρος καὶ συναθλητὴς ἡ θεόλεκτος τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου χορεία. Συναντιλαμβάνεταί Σοι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν σκαμμάτων ἡ τῶν τετιμημένων τοῦ Ἔθνους λογάδων καὶ συμβούλων πλειάς. Σὲ περιβάλλει δι' ἀπείρου σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ὁ εὐσεβὴς οὗτος λαός, ὅστις παμπληθὴς συνέρρευσε πρὸς ὑποδοχήν Σου.

«Περίζωσαι, λοιπόν, τὴν ρομφαίαν Σου ἐπὶ τὸν μηρόν Σου, Δυνατέ, τῇ ὡραιότητί Σου καὶ τῷ κάλλει Σου καὶ ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε, ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραΰτητος καὶ δικαιοσύνης καὶ ὁδηγήσει Σε θαυμαστῶς ἡ δεξιά Σου» (Ψαλμ. 44, 4). Καὶ ἐπάρας τὰς ὁσίας Σου χεῖρας εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς, λέγων «εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ καὶ σωτήριον ἔθνεσι» καὶ ἐρεῖ πᾶς ὁ λαὸς Γένοιτο, Γένοιτο». (Ψαλμ. 105,48).

Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠ. ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΑ

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἐξ' ὀνόματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ἐντίμου Διαρκοῦς Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου προσαγορεύω Σοι τὸ ὡς εὖ παρέστης εἰς τὴν βασιλεύουσαν Πόλιν καὶ κομίζω Σοι ἐν τιμῇ καὶ χαρᾷ τὴν κλῆσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Γένους, ὅτι πρώτῳ ἐμοὶ ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ ἐπιθέσω ἐπὶ τῆς ἱερᾶς κορυφῆς Σου τὸν εὐλαβῆ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐπὶ τῆς τιμίας χειρός Σου τὸ φίλημα τῆς υἱϊκῆς στοργῆς Κλήρου καὶ Λαοῦ, ὧν ἐκλήθης Ἡγούμενος Θεοπρόβλητος.

Θεία βουλήσει καλεῖ Σε ὁ πάνσεπτος Οἰκουμενικὸς Θρόνος ἐπὶ τὴν πηδαλιουχίαν Αὐτοῦ εἰς συνέχισιν τῆς διακονίας καὶ τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων τῶν ἱερῶν προκατόχων Σου. Ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς καὶ ὥραις δυσχειμέροις ἐπὶ Σὲ ἀπέβλεψεν ἡ ἐθνικὴ ψυχή, ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἐλπίσασα ἐπὶ Σὲ ὡς τὸν Ἐπηγγελμένον καὶ ἐν τῇ ἀπορίᾳ ἐστήριξε τὴν πίστιν πρὸς Σέ, ὅτι τοῖς διαλογισμοῖς Σου οὐκ ἔστι ὅστις ὁμοιωθήσεταί Σοι. Καλεῖσαι ἐπὶ τὸν Θρόνον τὸν Ἅγιον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, ἅτινα ἔσπειραν αἱ καιρικαὶ περιστάσεις καὶ ἐγεώργησε τῶν ἐθνικῶν ὡρῶν ἡ ἀνωμαλία. Ὑπῆρξας ὅμως δόκιμος τῆς Ἐκκλησίας διάκονος, καλλίνικος ἀγωνιστὴς καλλινίκων ἀγώνων, ἡ δὲ χάρις τοῦ πνεύματός Σου καὶ τῆς Σοφίας Σου ἡ λαμπηδὼν κατηύγασε πάσας τὰς ὁδούς, ἃς θεία εὐδοκίᾳ ἐπορεύθης ἱεροπρεπῶς καὶ ἐθνοπρεπῶς ἕως σήμερον. Ἡ μεγάλη καὶ ὑποκάρδιος ἐκδήλωσις τῆς ἐθνικῆς ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τὴν βαθύτητα τῆς διανοίας Σου, τὸν φλογερὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν ἀκράδαντον πίστιν Σου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς παραδόσεις Αὐτῆς δὲν βρίθει παραβολῶν ἐν τῇ μακραίωνι τοῦ Ἀποστολικοῦ καὶ Ὑπερτάτου τῆς Ὀρθοδοξίας Θρόνου ἱστορικῇ ἐξελίξει. Ἔσο ὑπερήφανος διὰ τὸν πρὸς Σὲ ἐθνικὸν τοῦτον συναγερμόν, ἀλλὰ καὶ ἆρον ἐν ἐπιγνώσει τὸν βαρὺν σταυρόν, ὃς ἔλαχεν ἐπὶ Σὲ εἰς τὸν ἀνάντη Γολγοθᾶ τῆς μεγάλης διακονίας Σου, ἀγώνων ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστκιῶν, διαπλάσεως, περισυλλογῆς καὶ ἑνότητος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐρείσθητι ὅμως ἐπὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Ὑψίστου, Ὃς ηὐδόκησεν ἐπὶ Σὲ, περιβαλλόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς Ἱεραρχίας ἥτις ἔκκλησιν ποιησαμένη ἐπὶ τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοὸς αὐτῆς, ἐκάλεσεν ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σινᾶ τὸν νέον Μωσέα, καλὸν ἄγαλμα τῶν πόνων αὐτῆς, δορυφορούμενος ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν Κλήρου καὶ Λαοῦ ὧν προύβλήθης Ἡγούμενος Λαοπρόβλητος...

Ἐδοκιμάσθη ἡ Ἐκκλησία, Παναγιώτατε, ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν τῶν καιρῶν καὶ τὸ Γένος διέρχεται τὰς Συμπληγάδας τῶν τελειωτικῶν πεπρωμένων του. Καὶ ἐκείνη καὶ τοῦτο ὅμως Σέ γνωρίζουσι δόκιμον ἀγωνιστὴν, φανατικὸν ὑπέρμαχον τῶν παραδόσεών των καὶ τῆς μεγάλης κληρονομίας τῶν ἀοιδίμων Πατριαρχῶν ἣν Οὗτοι διέθεντο ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ ἐθνικῷ ἡμῶν κώδικι ἄχρι τοῦ πρώτου τῶν Ἐθναρχῶν Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου καὶ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ σεπτοῦ προκατόχου Σου. Τούτου δ' ἀκριβῶς ἕνεκα μνήμονες τῶν ἀρετῶν δι' ὧν ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐπροίκισέ Σε καὶ τῆς περιλάμπρου Ἀρχιερατείας Σου ἐπέθηκαν ἐπὶ Σὲ τὸν στέφανον τῆς τιμῆς διὰ τῆς πανδήμου ψηφίσεώς Σου ἐπὶ τὸν Θρόνον τὸν Μέγαν καὶ ἅγιον παρρησίᾳ δηλοῦντες ὅτι ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωή ἐστί.

Ὑψώθητι τοίνυν ἐν τῇ δυνάμει των καὶ πάρεσο, Παναγιώτατε, ὁ Πατριάρχης τῆς παραδόσεως, ὁ Ἐ-

θνάρχης τῆς προσδοκίας, ὁ Ἡγέτης τῶν παλμῶν τῆς Ἐθνικῆς ψυχῆς, ὁ πιστὸς θεματοφύλαξ τῆς παρακαταθήκης τῆς ἱερᾶς. Καλεῖσαι ἐπὶ τὴν ἐθνικὴν σκοπιάν. ἐπηγγελμένος καὶ λαοπρόβλητος. Ἡ Βουλὴ τοῦ Ὑψίστου ἂς σὲ κρατύνῃ ἐν τῇ ὑπερτάτῃ καὶ ὑπευθύνῳ ἐναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διακονίᾳ Σου. Αὕτη καλεῖ Σὲ σήμερον δι' ἐμοῦ παρὰ τὴν Πύλην τὴν Κεκλεισμένην, Ἥτις ἵσταται εἰς μαρτύριον φυλακῆς ποιμνίου καὶ λυτρώσεως Ἰσραὴλ εὐχομένου ἵνα τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Αὐθέντου καὶ Δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Μελετίου ὦ.ι πολλὰ τὰ ἔτη.

Η ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Α. Θ. Η.

«Ἀνταποδίδω ἐγκαρδίως ἀσπασμὸν τῶν Ἁγίων ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν Α. καὶ Ι. Σύνοδον καὶ τῶν Ἐντίμων κ.κ. Συμβούλων. Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας στγκινήσεως, ἀκούων τόσον ὑψηλοὺς λόγους ἀπευθυνομένους ἅμα τῇ ἐλεύσει μου εἰς τὴν πρωτεύουσαν ταύτην τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας.

»Οἱ λόγοι σου μὲ συνέτριψαν, ἅγιε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, διότι μοὶ ὑπέμνησαν εἰς ποῖον θρόνον καλοῦμαι νὰ ἀνέλθω καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις πρόκειται νὰ ἀναλάβω τὸ πηδάλιον. Παρηγοροῦμαι μόνον διότι ἔρχομαι οὐχὶ νὰ κυβερνήσω ἀλλὰ νὰ προσθέσω εἰς τὴν ὑπάρχουσαν προαίρεσιν τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τὴν ἐμὴν προαίρεσιν καὶ ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ προστρέξω πρῶτος εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Συνέτριψάν με οἱ λόγοι σου ὑπομνήσαντές μοι πύλας κεκλεισμένας καὶ μαρτύρια αἰώνων. Θὰ ἤθελον ἀναλαμβάνων τὸ ἔργον μου νὰ διέλθω διὰ τῆς πύλης ταύτης, ἐνῷ τώρα θὰ τὴν συναντήσω καὶ πάλιν κεκλεισμένην.

«Μὴ γένοιτο νὰ μικροψυχήσωμεν μηδὲ νὰ ἀποδειλιάσωμεν, διότι εὑρισκόμεθα πρὸ τοιούτων περιστάσεων. Τὸ ὄνειρον διελύθη καθ' ἣν στιγμὴν ἐκρατοῦμεν εἰς χεῖρας μας τὴν πραγματοποίησιν του. Ἀλλ' ἂς μὴ ἐκστομίσωμεν τὴν λέξιν «ἀπογοήτευσις» ὅταν γνωρίζωμεν ὅτι τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν, ἐνισχύει Κύριος.

Ἀντασπάζομαι ὑμᾶς πάντας, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ Ἐντιμότατοι τοῦ Γένους Σύμβουλοι καὶ τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν πρὸς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους».

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ

Μελετήσας ἐπὶ μακρὸν τὴν οὐσίαν τῆς μουσικῆς, συνιστῶ εἰς πάντας τὴν ἀπόλαυσιν τῆς τέχνης ταύτης, ὡς τῆς πασῶν ἐκλεκτοτάτης. Οὐδεμία ἄλλη ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀμεσώτερον καὶ βαθύτερον, διότι καὶ οὐδεμία ἄλλη ἀποκαλύπτει ἀμεσώτερον καὶ βαθύτερον τὴν πραγματικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀκρόασις ὡραίας τινὸς ἁρμονίας εἶναι ὥς τι λουτρὸν τοῦ πνεύματος, ἐπὶ στιγμὴν ἐξαγνίζει αὐτὸ ἀπὸ παντὸς ρύπου, ἀπὸ παντὸς δ,τι εἶναι εὐτελὲς ἢ χυδαῖον, ἐξαίρει τὸν ἄνθρωπον καὶ προκαλεῖ ἐν αὐτῷ τὰς εὐγενεστάτας ἰδέας ὧν εἶναι ἄξιος· τότε δὲ αἰσθάνεται καθαρὰ τί ἀξίζει ἢ μᾶλλον τί ἠδύνατο νὰ ἀξίζῃ.

Schopenhauer.

Ποτὲ μὴ ἀναβάλῃς τὴν εὐεργεσίαν, ἣν σκέπτεσαι νὰ κάμῃς. Μιᾶς ὥρας καθυστέρησις δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἄχρηστον, καὶ οἱ δυστυχεῖς δὲν ἔχουσι καιρὸν νὰ περιμένωσιν.

Κατὰ τὸν Εὐριπίδην

Ἔχεις φίλε μου ἐχθρούς; Προχώρει μή σε μέλει. Ἐὰν φράξωσι τὴν ὁδόν σου μὲ ἐμπόδια, κάμε μίαν περιστροφήν, ἐκπληρῶν ἀεὶποτε τὸ καθῆκόν σου εἰς τὸ πεῖσμα των. Ὁ μὴ ἔχων ἐχθροὺς δὲν σημαίνει τίποτε, διότι ἡ ζύμη του εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἕκαστος μαλάσσει αὐτὸν κατὰ τὸ δοκοῦν. Ὁ φιλαλήθης, ὁ σκεπτόμενος καὶ ὁ λέγων τὴν γνώμην του, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ κάμῃ ἐχθροὺς ὅσους αἱ παρατηρήσεις αὐτοῦ προσβάλλουσιν. Σὺ ὅμως ἀδιαφόρει περὶ τῶν ἐχθρῶν σου· πίστευσον δ' ὅτι εἶναι τοσοῦτον ἀναγκαῖοι, ὅσον ὁ ἀήρ, δν ἀναπνέομεν ὅπως διατηρῶμεν ἡμᾶς δραστηρίους καὶ προθύμους. Οἱ ἐχθροὶ ὁμοιάζουσι σπινθῆρας τοὺς ὁποίους ἐὰν δὲν φυσήσῃς σβέννυνται μόνοι των. Ἔχε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ἐὰν φιλονικῆς μετ' αὐτῶν τότε κάμνῃς τὴν ἐπιθυμίαν των.

Βύρων

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΙ ΛΟΓΟΙ

Ὑποδεχόμενος τὸ σῶμα τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας Χάλκης, προσελθὸν ὅπως ὑποβάλῃ τὰ σέβη αὐτοῦ, καὶ ἁπαντῶν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ προσαγόρευσιν τοῦ Σχολάρχου ἁγ. Σελευκείας ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος ὁ Δ', ἐξήνεγκε λόγους ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἐμπνεύσεως.

Μάτην ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ δὲν ὡδήγησε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ πρότερον καὶ τελευταίως εἰς δύο μεγάλας χώρας τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου κόσμου, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Μάτην ἡ Α. Θ. Παναγιότης δὲν ἐπεκοινώνησε μετὰ τῶν πνευματικῶν καὶ πολιτικῶν ἡγετῶν τῶν δύο τούτων μεγάλων λαῶν.

Μάτην δὲν ἐνεφορήθη Αὕτη τοῦ ὑπερόχου χριστιανικοῦ πνεύματος, οὗτινος πρὸς ἄλλοις ἀγαθοῖς πλουτοῦσιν οἱ λαοὶ οὗτοι.

Ἡ ἐπιπολαία παρατήρησις καὶ πρόχειρος τῶν γεγονότων ἐξέτασις ἀδυνατεῖ, ὡς ἐπόμενον, νὰ ἐνίδῃ τὴν βαθυτέραν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα αὐτῶν.

Ὅτι ἡ Ναζαρὲτ, ἡ κατ' ἄνθρωπον πατρὶς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εὑρίσκετο ἐν Γαλιλαίᾳ, χώρᾳ κατοικουμένῃ ὑπὸ πολλῶν ἐθνικῶν, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τῶν αὐστηρῶν Ἰουδαίων χαρακτηριζομένη ὡς Γαλιλαία τῶν Ἐθνῶν· ὅτι τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν Ἀποστόλων κατήγετο ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ἥτις πρὸς τῷ μικτῷ αὐτῆς πληθυσμῷ ἔκειτο μακρὰν τοῦ φανατικοῦ κέντρου τῶν Ἰουδαίων, καὶ διεκρίνετο πρὸς ἄλλοις διὰ τὸν ἐνθουσιώδη χαρακτῆρα τῶν κατοίκων αὐτῆς,

καὶ ὅτι ὁ Παῦλος, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ὁ ἀνὰ τὴν Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην κηρύξας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἱδρύσας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, καίτοι κατήγετο ἐξ Ἰουδαίων καὶ ἐπαιδεύθη Ἰουδαϊκῶς, ἐγεννήθη ὅμως καὶ ἀνετράφη ἐν τῇ ἑλληνικωτάτῃ Ταρσῷ καὶ εἶχε μητρικὴν γλῶσσαν, τὴν ἑλληνικήν,

ταῦτα πάντα εἶνε γεγονότα, εἰς ἃ δὲν ἀποδίδεται συνήθως ἡ πολλὴ καὶ μεγάλη σημασία, ἣν ταῦτα ἐν τῇ πραγματικότητι εἶχον καὶ ἔχουσιν.

Ἡ ἱστορία τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀτόμων μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν μεγάλων βουλῶν Του ἐκλέγει συνήθως τὰ φύσει καὶ θέσει κατάλληλα πρὸς τὸν σκοπὸν Αὐτοῦ ὄργανα.

Τὸν παγκόσμιον χαρακτῆρα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκ τῶν κόλπων τοῦ στενοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἐξελθόντα, μόνον Ἰουδαῖοι ἐκ Γαλιλαίας, καὶ δὴ καὶ κατ' ἐξοχὴν μόνον ὁ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ ἑλληνικῇ ἀτμοσφαίρᾳ γεννηθεὶς καὶ αὐξηθεὶς Παῦλος ἠδύνατο ἀβιάστως νὰ προσοικειωθῇ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ μέχρις ἐσχάτων νὰ ἀγωνισθῇ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν μεγάλων ἰδίᾳ πατέρων καὶ διδασκάλων αὐτῆς ἐχώρησε πάντοτε ἀσφαλῶς ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ θείου Ἱδρυτοῦ αὐτῆς, καὶ ἐνεφορήθη καὶ ἤσκησε τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας, ἃς ἐκήρυξεν Οὗτος, καὶ ἃς ἐν τοῖς πρώτοις ἐνεστερνίσθη καὶ διετύπωσεν ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος.

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὰ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἀποπνέοντα ὅλον τὸν ἀληθῶς οὐράνιον καὶ πνευματικὸν Αὐτοῦ χαρακτῆρα, κατ' ἀκολουθίαν δὲ εἰς πλήρη καὶ τελείαν εὑρεθέντα ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Αὐτοῦ ἐξωτερικὴν, λεπτολόγον καὶ κατ' οὐσίαν πλειστάκις διάστροφον τήρησιν τῶν ἐντολῶν καὶ διατάξεων τοῦ Μωσ. Νόμου;

Τίς ἐξ ἡμῶν λησμονεῖ τὴν ὑπ' Αὐτοῦ περίληψιν ὁλοκλήρου τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ εἰς δύο καὶ μόνον θεμελιώδεις ἐντολὰς ἢ μᾶλλον εἰς μίαν καὶ μόνην, τὴν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον; ΜΙΘ, ΚΙ', 34 κ. ἑ.

Καὶ τίς δὲν ἔχει πρὸ τῶν νοερῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τῆς ἀπείρουΑὐτοῦ ἀγάπης καὶ συγκαταβάσεως πρὸς τὰς παντοειδεῖς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν, ὅταν διέκρινεν ἐν αὐτοῖς ἀγαθὴν προαίρεσιν, πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον;

Τίς δὲ δὲν ἀναπολεῖ καὶ τὴν ἀληθῶς μεγάλην φυσιογνωμίαν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν, ὃς δι' ἀπείρων κινδύνων, κόπων καὶ στερήσεων (Β΄ Κορ. ΙΑ΄, 23 κ. ἑ.) περιῆγε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου καὶ καθίστατο τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος (Α΄ Κορ.Θ΄ 19 κ. ἑ.), ἵνα ὡς πλείστους κερδίσῃ;

Τὸ κατ' ἐξοχὴν ἱεωρητικὸν πνεῦμα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μεταφυτευθὲν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ δαψιλῶς ἐν αὐτῇ καλλιεργηθὲν φυσικὸν ἦτο, ὅπως τὸ ἐνιαῖον δόγμα τὸ θεμελιωδῶς διακρῖνον τὸν Χριστιανισμὸν καὶ οὐσιωδῶς δυνάμενον νὰ περιληφθῇ εἰς τὰς λέξεις: Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σωτὴρ, ὅπως τὸ δόγμα τοῦτο ἀναπτύξῃ καὶ πολλαπλασιάσῃ εἰς κύκλον ὅλον θεωρητικῶν ὅρων καὶ διδαγμάτων, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως μετ' αὐτοῦ συνδεομένων καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀπορρεόντων, καὶ ὅπως εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ταύτας διδασκαλίας ἐξαιρετικὴν ἀποδώσῃ σημασίαν καὶ σπουδαιότητα συνεπαγομένην αὐστηρὰν κατάκρισιν καὶ ἀποδοκιμασίαν πάσης ἄλλης οὕτως ἢ ἄλλως καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις διαφερούσης γνώμης καὶ ἰδέας.

Λαμβανομένων ὑπ' ὄψει καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ παθῶν ἐπακολούθημα φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον τῆς τοιαύτης καὶ παρομοίας κατευθύνσεως ὑπῆρξεν ἡ διάσπασις τοῦ ἑνιαίου σώματος τῆς Ἐκκλησίας, διάσπασις ἐπεκταθεῖσα καὶ εὐρυνθεῖσα διὰ τοῦ μεγάλου σχίσματος Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ τῶν διαφόρων παλαιοτέρων καὶ νεωτέρων ἀποχρώσεων αὐτοῦ.

Πᾶς τις ἐννοεῖ, ὅτι ποταμὸς ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τῶν πηγῶν αὐτοῦ, διασπασθεὶς καὶ διακλαδωθεὶς, δὲν ἐπαναφέρεται εὐκόλως εἰς τὰς πηγὰς αὐτοῦ, οὐδ' ἕκαστος τῶν κλάδων αὐτοῦ εἰς τὸ ἑνιαῖον ρεῦμα, ἀφ' οὗ διεσπάσθη, κἂν ἡράκλειοι πρὸς τοῦτο καταβληθῶσιν ἀγῶνες.

Ὅ,τι ὅμως δύναται ἄνευ ὑπερανθρώπων κόπων νὰ ἐπιτευχθῇ εἶνε, ὅπως τὰ διάφορα ρεύματα τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ, τὰ πρὸς διαφόρους διευθύνσεις τραπέντα, καὶ ὡσεὶ ἰδιαιτέρους αὐτοτελεῖς καὶ ἀνεξαρτήτους διὰ τοῦ χρόνου ἀποτελέσαντα ποταμοὺς, ὅπως τὰ ρεύματα ταῦτα λάβωσι σαφεστέραν κατὰ τὸ δυνατὸν συνείδησιν τῆς συγγενείας καὶ τῆς πρὸς ἄλληλα οὐσιώδους ταὐτότητος καὶ ὁμοιότητος αὐτῶν.

Τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, μυρία ἀγαθὰ εἰς τὴν Χριστιανωσύνην καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἐπαγγελλόμενον, δύναται νὰ συντελεσθῇ, ἂν οἱ ἡγέται πρῶτοι τῶν Χριστιανικῶν πληρωμάτων ἀπίδωσιν εὐθὺ πρὸς τὸν Μόνον Θεμέλιον τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ ἂν ἐμφορηθῶσιν καὶ ἀντικατοπτρίσωσι τὴν θεμελιώδη χριστιανικὴν ἀρχὴν τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης, ἧς κατὰ τὰ προεκτεθέντα, πρώτιστος καὶ μέγιστος φαρεὺς καὶ τύπος ἐγένετο ὁ Χριστὸς, καὶ ἥτις κατὰ τ'ἀνωτέρω ἐπίσης, ἔπειθε τὸν Παῦλον, ὅπως γίνεται τὰ πάντα τῆς πᾶσι, αὐτὸς πρῶτος ἐφαρμόζων τοὺς θαυμασίους περὶ ἀγάπης λόγους αὐτοῦ, καθ' οὓς αὕτη μακροθυμεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, πάντα στέγει, πάντα ὑπομένει (Α΄ Κορ. ΙΓ΄).

Ἀλλὰ μηδεὶς νομίσῃ, ὅτι λέγων ταῦτα περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι καὶ παραθεωρῶ τὸ χειραγωγίᾳ Θεοῦ συντελεσθὲν διὰ τῶν αἰώνων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ μέγα καὶ πολύμοχθον ἔργον τῆς βαθμιαίας διασαφήσεως καὶ τοῦ ἀκριβεστέρου καθορισμοῦ τῆς διὰ Χριστοῦ Ἀποκαλύψεως.

Μηδεὶς δ' ἐπίσης νομίσῃ ὅτι δὲν ἐκτιμῶ προσηκόντως τὸ πρὸ καὶ κατόπιν καὶ μέχρις ἡμῶν ἐρευνητικὸν πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας, τὸ διαπτύξαν καὶ διαπτύσσον τοὺς θησαυροὺς τῆς Χριστιανικῆς γνώσεως, καὶ πειρώμενον νὰ ἐμβαθύνῃ, ὅσον ἔνεστιν ἀνθρώπῳ, εἰς αὐτὰ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

Ὅ,τι ἐπιχειρῶ νὰ διατυπώσω, καὶ ὅ,τι ἂν δὲν ἀπατῶμαι ἀποδίδει καὶ τὸν νοῦν τῆς πρὸς τὸν σύλλογον τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας Χάλκης ἀληθῶς ἐμπνευσμένης ἀντιφωνήσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, εἶνε ὅτι ἐχόμενοι τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν, αἵτινες συναποτελοῦσι τὸν ἰδιαίτερον χαρακτῆρα ἡμῶν ὡς ὀρθοδόξων, ὀφείλομεν ἅμα νὰ ἔχωμεν πεπλατυσμένην, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ οὐχὶ στενὴν τὴν καρδίαν πρὸς πάντας τοὺς ὁμολογοῦντας τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, τοὺς ἑδραζομένους ἐν τῇ πρὸς τὸν Θεὸν πίστει αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Θεμελίου τῆς διὰ Χριστοῦ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Οὕτως ἔχοντες τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν καὶ ἐν αὐστηρῷ ἐπιστημονικῷ καὶ ἀμερολήπτῳ πνεύματι τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων αὐτῆς μελετῶντες, θὰ εὑρεθῶμεν ἐν βραχεῖ χρόνῳ εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ διακρίνωμεν τὸ οὐσιῶδες καὶ κύριον τοῦ ἐπουσιώδους καὶ δευτερεύοντος, καὶ ἀντὶ νὰ ἐγείρωμεν νέους φραγμοὺς νὰ διλύωμεν βαθμηδὸν τοὺς ὑπάρχοντας, ὥστε νὰ καταστῇ βαθμηδὸν δυνατὸν, ὅπως οἱ χθὲς καὶ πρῴην ἀποξενωμένοι καὶ πολέμιοι, αἰσθανθῶσι βαθύτερον τοὺς συνδέοντας αὐτοὺς δεσμοὺς καὶ τείνωσι πρὸς ἀλλήλους δεξιὰς φιλίας καὶ κοινωνίας.

Αἱ ἀρχαὶ αὗται, μετὰ ἰδιαιτέρου ἀπό τινος ζήλου προσβευόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, τείνουν εἰς τὴν ἐκ παντὸς τρόπου ἀνασύνδεσιν τῶν κεχωρισμένων μελῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, πρὸς ὃ καὶ ὑλικὰ οὐχὶ τυχαῖα καταβάλλονται μέσα πρὸς συγκρότησιν συνεδρίων, πρὸς μελέτας καὶ δημοσιεύματα.

Εἴπερ που ἀλλαχοῦ παρὰ τοῖς ἐξόχως πρακτικοῖς τούτοις λαοῖς κατενοήθη ἡ ἀνεκτίμητος σημασία καὶ σπουδαιότης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ὡς τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἀσφαλῶς καὶ ἀπόνως σχετικῶς ἄγει οὐ μόνον εἰς τὴν ἐνταῦθα τε καὶ πέραν τοῦ τάφου ἕνωσιν μετὰ ἀπείρου Θεοῦ καὶ τὴν μετ' Αὐτοῦ μακαρίαν κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κατὰ κόσμον ἄνεσιν καὶ εὐημερίαν.

Εἴπερ που ἀλλαχοῦ δ' ἐπίσης ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, παρὰ πάντα τὰ πλεονεκτήματα τῆς νίκης, ἣν ἀπεκόμισαν, κατέστη αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου ἐπιλύσεως τῶν ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἰδίᾳ πολέμου ἀνακυψάντων μεγάλων ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων, καὶ τῆς ἄρσεως τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐπαπειλουμένων τοῖς ἀνθρώποις μεγάλων ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν κακῶν.

Ὅθεν καὶ ὁ σύντονος ἐν Ἀμερικῇ ἰδίᾳ ἀγὼν καὶ ἡ προσπάθεια τῶν αὐτόθι Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐνσταλάξωσι τὸ πνεῦμα τοῦτο εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τῆς μεγάλης ταύτης Δημοκρατίας, πολλὰ δικαίως ἀπὸ τῆς καλλιεργείας καὶ ἀναπτύξεως αὐτοῦ ἀπεκδεχομένων διὰ τὴν ἀνθρωπότητα πᾶσαν καλά.

Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος τούτου διατελοῦν οἱ ἐνθουσιώδεις ἐκτιμηταὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ καλοῦ, οἱ ἕτοιμοι εἰς θυσίας καὶ ἀνεξάντλητοι εἰς δωρεὰς Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς φύσιν ὑπερόχως δεξιάν, εἰς νοῦν εὐρὺν καὶ πεφωτισμένον καὶ εἰς καρδίαν εὐπαθῆ πρὸς τὰ ἀληθῆ, τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ εὕρῃ εὐπροσδεκτοτάτην ἠχὼ τὸ ὡς εἰπεῖν νέον Εὐαγγέλιον, τὸ ἀνὰ πᾶσαν γωνίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς νῦν κηρυττόμενον.

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο δὲν εἶνε νέον. Εἶνε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερί-

ας, ὅπερ ἐκήρυξεν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι Αὐτοῦ καὶ ὅπερ θεμελιωδῶς διακατέχει ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, οὕτινος ὅμως δὲν ἐμφορούμεθα προσηκόντως ὅλοι δι' ἄγνοιαν, διὰ τοὺς ταλαιπώρους χρόνους, τοὺς ὁποίους διήλθομεν καὶ ἔτι καὶ νῦν διερχόμεθα, ἀλλὰ καὶ δι' ἔλλειψιν ζήλου, δι' ὀλιγωρίαν καὶ ἀμέλειαν, δὸς δι' εἰπεῖν καὶ διὰ προκαταλήψεις αἰώνων καὶ ἀνθρωπίνους ἄλλας ἀδυναμίας.

Τὸ ὅλον κήρυγμα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Γρηγορίων ἀναρρήσεως Αὐτοῦ καὶ ἰδιαιτέρως οἱ πρὸς τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας ἐμπνευσμένοι λόγοι Του ἐμβάλλουν πολλὴν τὴν ἐλπίδα, ὅτι πρὸς ἄλλοις ἀγαθοῖς θὰ ἠγηθῇ ἡμῶν ὡς ἄλλος Μωϋσῆς καὶ εἰς τὴν διάνοιξιν τῶν ὁριζόντων, οὓς ὑπηνίχθη καὶ οὓς ἐν τοῖς ἀνωτέρω προσεπαθήσαμεν νὰ σκιαγραφήσωμεν, προλειαίνων ὡς ἑπόμενον τὴν ὁδὸν καὶ καθιστῶν τὸ οὐχὶ εὐχερὲς τοῦτο ἔργον δυνατὸν διά τε τῆς πληθύνσεως τῆς προσηκούσης γνώσεως παρὰ τῷ κλήρῳ ἡμῶν καὶ διὰ τῆς ἐνσταλάξεως ἐν ταῖς καρδίαις πάντων τῆς πρὸς οὐδὲν ἀδυνάτου ἀγάπης καὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν ζήλου.

Π. Κομνηνός

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀπολεσθεῖσα περιουσία ἀνακτᾶται διὰ μακρᾶς φιλεργίας· βλάβη τῆς ὑγείας διορθοῦται διὰ σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας· λησμονηθεῖσαι γνώσεις ἀνακτῶνται διὰ μελέτης, ψυχρανθεῖσα φιλία θερμαίνεται διὰ συγγνώμης. Ἀλλὰ τί; ποτε ἐσυλλογίσθη τὰς ματαίως θυσιαζομένας ὥρας;

Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὡς τὰ εὐαίσθητα καὶ τρυφερὰ ἐκεῖνα ἄνθη, ἅτινα θάλλουσιν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων καὶ μαραίνονται εἰς τὰ ταπεινὰ μέρη, ἀναπτύσσεται μόνον ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν καρδιῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ἀγάπης μᾶλλον ἢ δόξης.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Περὶ τῆς ἐνδημίας Μητροπολιτῶν ἐν Κων]πόλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς χηρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου

Δ'.

(συνέχεια ἐκ σελ. 22)

Φθάνομεν εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμούς. Ἡ ἐπανάληψις τῶν ἀπαγορευτικῶν Διατάξεων ὑποδηλοῖ σαφῶς ὅτι αὗται συνεχῶς παρεβιάζοντο, ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων Μητροπολιτῶν θεωρούντων ὑπερηδίστην τὴν ἐν Φαναρίῳ διατριβὴν καὶ ἐνασμενιζόντων εἰς τὸ ἐν αὐτῷ ἀλευρογύρισμα, καθὰ εἴδομεν ἀπὸ τῆς ΙΑ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς ΙΔ' τοὺς Μητροπολίτας Χαλκηδόνος. Κατὰ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα ἡ διαμονὴ αὕτη τῶν πλησιοχώρων Μητροπολιτῶν προσλαμβάνει τὴν μορφὴν δικαιώματος. Τῷ 1741, πατριαρχεύοντος Παϊσίου τοῦ Β', φιρμάνιον τοῦ Σουλτάνου Μαχμοὺτ Α' (μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ἐκδόσεως Χάττι Σερὶφ δι' ὅπερ εἶχον μετρηθῆ 35 πουγγία), ἐκδοθὲν διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μ]λίτου Ἡρακλείας Γερασίμου, καθώριζε νὰ μὴ γίνεταί τις Πατριάρχης ἂν δὲν ἐρωτηθῇ ἡ κατάστασίς του καὶ δὲν δώσουν καλὴν μαρτυρίαν διὰ τὸν βίον καὶ τὴν διαγωγήν του οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς, ὁ Ἡρακλείας, ὁ Νικομηδείας, ὁ Κυζίκου, ὁ Νικαίας, ὁ Χαλκηδόνος (Ὑψηλάντου τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν). Ἐγκαθιδρύεται λοιπὸν ἐν Φαναρίῳ ἡ πενταρχοντία τῶν μνησθέντων Μητροπολιτῶν ὡς ἐποπτικὸν διαβούλιον ἢ μόνιμα μέλη τῆς ἐνδημούσης Συνόδου· ὅπως πρὸ 1400 ἀκριβῶς ἐτῶν, τῷ 341 ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως Παύλου Α' τοῦ Ὁμολογητοῦ, οἱ Ἀρειανοὶ ὑποκινούμενοι ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Ἡρακλείας Θεοδώρου καὶ Νικομηδείας Εὐσεβίου ἠμφισβήτουν τὴν νομιμότητα τῆς ἐκλογῆς φωνασκοῦντες ὅτι ἐπὶ πάσης ἐκλογῆς Ἀρχιεπι-

σκόπου Κων]πόλεως ἔδει νὰ βαρύνῃ ἡ γνώμη τῶν δύο τούτων Μητροπολιτῶν ὡς πλησιοχώρων.

Μετ' οὐ πολλὰ ἐτη ὁ Οἰκουμεν. Πατριάρχης Σαμουὴλ Α΄ ὁ Χαντζερῆς, ὅστις ἐξ ἀρχοντικοῦ Φαναριωτικοῦ οἴκου καταγόμενος παρέμεινεν ἐπὶ μακρὰ ἐτη εἰς τὸν ἐν Φαναρίῳ οἰκόν του ὡς Μητροπολίτης Δέρκων καὶ μετεῖχε τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐκ καταγωγῆς καὶ ἀνατροφῆς ἁλαζὼν καὶ ἀπολυταρχικὸς συνεπλήρωσε τὴν πενταμελῆ τῶν Γερόντων Μητροπολιτῶν ὁμάδα εἰς ὀκταμελῆ καὶ κατέστησε τούτους μόνιμα μέλη τῆς ἐιδημούσης Ἱ. Συνόδου καὶ Ἐφόρους ἁπάντων τῶν λοιπῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Θρονου· οὗτοι δέ οἱ ὀκτὼ ἦγον καὶ ἔφερον ἐκτοτε τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἐξήσκουν ἀφόρητον σατραπικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας ὡς δῆθεν Ἔφοροι καὶ κηδεμόνες ταύτης.

Συνελθούσης τῷ 1858 τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως κατ' ἐπαναληπτικὴν ἐπιταγὴν τῆς Πύλης ἐνεργούσης κατ' ἀπόφασιν τῶν Μ. Δυνάμεων ληφθεῖσαν κατὰ τὴν Συνθήκην τῶν Παρισίων, οἱ Γέροντες, οἱ προσπαθήσαντες νὰ ἀποφύγωσι τὴν σύγκλησιν ταύτης, κατεξανέστησαν ὡς ἀντελήφθησαν τὸ κρατοῦν πνεῦμα, μὴ ἐννοοῦντες ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀφίσωσι νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν αὐτῶν ἡ πολυθέλγητρος ἐξουσία, ὅπως ἀφ' ἑτέρου ὁ Μ. Λογοθέτης Νικ. Ἀριστάρχης καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ Φαναριῶται Ἄρχοντες ἠννόουν νὰ ἐξακολουθήσωσι τυραννοκρατοῦντες καὶ αἰσχρῶς ἐκμεταλλευόμενοι τὴν Ἐκκλησίαν (βλέπε Ὕψηλ. τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν) καὶ καθορίζοντες ὡς προορισμὸν τοῦ ἱδρυομένου Μικτοῦ Συμβουλίου τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαπληκτισμῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων καὶ τῶν συζυγικῶν μικροδιαφορῶν «κοδζὰ καρὴ καβγασὶ» κατὰ τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἔκφρασιν τοῦ Ἀριστάρχου. Προέβησαν μάλιστα οἱ Γέροντες τὸ πρῶτον εἰς προφορικὴν καὶ εἶτα εἰς ἔγγραφον διαμαρτύρησιν συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κατόπιν Μητροπολίτου Κυζίκου Νικοδήμου πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν καὶ ἑτέραν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι παρεβιάζοντο τὰ ἀρχαῖα δίκαια καὶ προνόμια αὐτῶν καὶ ὅτι μονονοὺ θείῳ δικαίῳ ἡ διοίκησις τῆς Ἐκ]σίας ἀνῆκεν αὐτοῖς, πρὸς ἣν διαμαρτύρησιν ἀπήντησεν ἀναιρετικῶς ὁ ἐκ τῶν ἐξεχόντων μελῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως Κ. Καραθεοδωρῆς δι' ὑπομνήματος ὑπὸ τὸ εὐαγγελικὸν ρητὸν «ἀμὴν λέγω ὑμῖν· οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε». Δὲν ἐννόουν δὲ οἱ Γέροντες νὰ ἀπομακρυνθῶσι τοῦ Φαναρίου οὐδὲ μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν συνεχίζοντες τὰς πρὸς κατάργησιν αὐτῶν ἀντιδραστικὰς ἐνεργείας, συνεπικουρούντων πάντων τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῶν μὴ ἀρεσκομένων εἰς τὴν καταργησιν τοῦ κράτους τοῦ σατραπισμοῦ καὶ τῆς αὐθαιρεσίας· οὕτως ὥστε ἐδέησε νὰ ἀπολυθῶσιν οἱ Γέροντες, ἐπιβιβασθέντες βίᾳ τῇ ἀρωγῇ πυροσβεστῶν ἐπὶ φορτηγίδων ἐκ τῆς ἀποβάθρας τοῦ Φαναρίου ἐπιστατοῦντος τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου Ἰωακεὶμ, τοῦ κατόπιν Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἰωακεὶμ Γ΄.

Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο νὰ προνοήσῃ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις καὶ περὶ τῆς ἐν Κων]πόλει ἐνδημίας καὶ διατριβῆς τῶν Ἀρχιερέων· ἐφ' ᾧ καὶ περιελήφθησαν ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Κανονισμοῖς αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις: «Οἱ Ἀρχιερεῖς πάντες ἐν γένει ὀφείλουσι συμφώνως τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Κανόσι νὰ ἐδρεύωσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν. Οὐδεὶς τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου Ἀρχιερέων δύναται ἐνδημῆσαι εἰς Κων]Πολιν ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ Πατριάρχου καὶ εἰδήσεως τῆς Συνόδου». Αἱ Διατάξεις αὗται τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν εἶναι ἁπλῆ καὶ καθαρὰ ἐπανάληψις τῶν Διατάξεων τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν σχετικῶν νόμων, καθ' οὓς ὅπως μεταβῇ ἀρχιερεύς τις καὶ παραμείνῃ εἰς τὴν πόλιν ἑτέρου (συνεπῶς καὶ εἰς τὴν Κων]πολιν) ἀπαιτεῖται ἡ ἄδεια τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. Τὸ μόνον νέον στοιχεῖον ὅπερ προσθέτει τὸ ἄρθρον Ι΄ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν προκειμένου περὶ τῆς ἕδρας τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου εἶναι ἡ ἀνακοίνωσις ἢ εἴδησις τῆς ἀδείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐδρεύουσαν Σύνοδον· ἀλλὰ ἁπλῆ εἴδησις οὐχὶ δὲ ἄδεια τῆς Συνόδου. Ἡ ἔννοια τῆς ἐκφράσεως εἶναι τόσον σαφὴς, ἐφόσον τοὐλάχιστον αἱ ἑλληνικαὶ φράσεις δὲν ἔχασαν

τὴν σημασίαν αὐτῶν, ἐξαγομένη μάλιστα ἐκ τῆς ἀντιδιαστολῆς «τῇ ἀδείᾳ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῇ εἰδήσει τῆς Συνόδου ὥστε οὐδεμία χωρεῖ σοφιστικὴ ἀμφισβήτησις. Βεβαίως, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου διδομένην εἴδησιν τῇ Συνόδῳ, δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑποβληθῶσιν αὐτῷ εὐσεβάστως σκέψεις ἢ ἀντιλήψεις τινὲς τῶν μελῶν, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὸν Πατριάρχην ἐναπομένει τὸ δικαίωμα τῆς παροχῆς ἢ οὐχὶ ἀδείας. Τοῦτο προσεπιρώννυται ἐκ τοῦ προηγηθέντος θεμελιώδους ἄρθρου τῆς ἱδρύσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου, καθ' ὃ ἡ ἱδρυομένη μόνιμος δωδεκαμελὴς ἐκ Μητροπολιτῶν Σύνοδος ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου διατελοῦσα ἢ θεωρουμένη κατὰ τὴν ἀνέκαθεν ἐπικρατοῦσαν καὶ καθεστῶσαν τάξιν ἡ ἀνωτάτη πνευματικὴ Ἀρχὴ τῶν ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον χριστιανῶν, θέλει καταβάλει πᾶσαν προσπάθειαν καὶ σπουδὴν εἰς ὅλας τὰς πνευματικὰς ὑποθέσεις τοῦ Ἔθνους «κατὰ τοὺς Ἱ. Ἐκκλησιαστικοὺς Κανόνας». εἴδομεν δὲ τὴν ἐπὶ τῶν Ἱ. Κανόνων τεθεμελιωμένην Βυζαντινὴν Νομοθεσίαν θεσπίζουσαν ὅτι πρὸς μετάβασιν εἰς Κ]πολιν καὶ διατριβὴν ἐν αὐτῇ ἀπαιτεῖται ἡ ἄδεια τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου ταύτης οὐδενὸς δὲ ἄλλου· οὔτε περιοδικῆς, οὔτε ἐνδημούσης, οὔτε διαρκοῦς Συνόδου. Ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατὸν οἱ Ἐθνικοὶ Κανονισμοί, οἱ ἐπικαλούμενοι τοὺς Ἱ. Κανόνας, νὰ θεσπίσωσί τι ἐναντίον τούτων.

Τὸ συμπέρασμα πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀπορρέει ἀφ' ἑαυτοῦ. Μὴ ὑπάρχοντος Ἀρχιεπισκόπου Κωι]πόλεως πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ ὑποβληθῇ ἡ αἴτησις ἀδείας, τῆς διαρκοῦς Συνόδου σχολαζούσης καὶ μὴ δικαιουμένης νὰ συνεδριάζῃ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κανονικοῦ αὐτῆς Προέδρου καὶ νὰ διοικῇ ἢ νὰ λαμβάνῃ ἐγκύρους ἀποφάσεις, τῶν δὲ καθηκόντων τοῦ Τοποτηρητοῦ καθοριζομένων ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν εἰς μόνην τὴν διεκπεραίωσιν τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ἄνευ οὐδενὸς ἑτέρου ἀπολύτως δικαιώματος, ἕπεται ὅτι πᾶς Μητροπολίτης ἔχων μίαν ἐκ τῶν εὐλόγων αἰτιῶν τῶν ἀναγραφομένων ἐν τοῖς Ἱ. Κανόσι καὶ τοῖς νόμοις πρὸς ἐνδημίαν εἰς Κων]πολιν, παρ' οὐδενὸς Ἱ. Κανόνος ἢ νόμου κωλύεται νὰ πράξῃ τοῦτο. Τὸ πολὺ πολὺ ἀρκεῖ μία ἁπλῆ τυπικὴ εἴδησις τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸν Τοποτηρητὴν διὰ τὰ μέλη τῆς Συνόδου, ἵνα τηρηθῇ μέχρι κεραίας ἡ διάταξις τοῦ παρατεθέντος ἄρθρου τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν. Λέγω τὸ πολὺ πολύ· διότι εἰς τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο προφανῶς ἐξυπονοεῖ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κ]πόλεως παρόντα καὶ προεδρεύοντα τῆς Συνόδου. Ἁπλῆ εἴδησις ὅμως, οὐχὶ αἴτησις κανονικῆς ἀδείας, ἥτις εἰς μόνον τὸν κανονικὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὑποβάλλεται, κατὰ τὰς κανονικὰς καὶ νομικὰς διατάξεις, καὶ παρ' αὐτοῦ μόνου ἐκδίδεται· προσκαλῶ δὲ πάντα ἐναντιοφρονοῦντα νὰ ὑποδείξῃ Κανόνα τινὰ ἢ νόμον παρέχοντας ἢ ἀναγνωρίζοντας εἰς ἐνδημοῦσαν Σύνοδον, ἄνευ κανονικῆς ἀδείας αὐτοῦ τοῦ Προέδρου συνεδριάζουσαν, τὸ δικαίωμα ἐκδόσεως τοιαύτης ἀδείας.

(ἔπεται συνέχεια)

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ὅπου ἡ γυνὴ εἶναι ἐξηυτελισμένη, ἐκεῖ καὶ ἡ κοινωνία εἶναι ἐξηυτελισμένη· ὅπου ἐκείνη ἐνάρετος καὶ μορφωμένη, ἐκεῖ καὶ ἡ κοινωνία θὰ εἶναι κατ' ἀναλογίαν προηγμένη. Ἐξ οὗ ἕπεται ὅτι ἐκπαιδεύοντες τὴν γυναῖκα ἐκπαιδεύομεν τὸν ἄνδρα, ἡ βελτίωσις τοῦ χαρακτῆρος ἐκείνης ἰσοδυναμεῖ πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἰδικοῦ του, ἐὰν εὐρύνωμεν τὸν κύκλον τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας ἐκείνης, εἶναι ὡς νὰ ἐκτείνωμεν καὶ ἐξασφαλίζωμεν τὸ τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου· διότι αἱ οἰκογένειαι παράγουσι τὰ ἔθνη καὶ αἱ μητέρες τοὺς λαούς.

Σαμουὴλ Σμαΐς

Η ΖΩΗ

Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα στενό, κάποτε μακρὺ κάποτε σύντομο μονοπάτι, πάντα ὅμως γεμάτο ἀγκάθια καὶ τριβόλια.

Εἶναι ὄνειρο ποῦ σβύνει σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ ἀφίνει κάποτε πίσω του ὡς κοχλίας παρήγορα ἴσως, ἀλλὰ προσκαιρα ἴχνη τῆς διαβάσεώς του.

Εἶναι οἴνιγμα ἀνεξήγητον καὶ ἀρχὴ τῆς ὁποίας ἀγνοεῖται τὸ τέλος.

Εἶναι πάλη ἀγρία μὲ πολλὰ θύματα καὶ ὀλίγους νικητάς. Εὐτυχεῖς ὅσοι δὲν εὑρεθοῦν κάτω ἀπὸ τοὺς θριαμβευτικοὺς τροχοὺς τοῦ ἅρματός της.

Δνὶς Καΐτη Κουλαπίδου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1921

Δ'.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, εἰς ὃ κανονικῷ ἔτι δικαίῳ ὂν προσηρτήθησαν αἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ, Μακεδονίᾳ, Θράκῃ καὶ ταῖς νήσοις ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἐπαρχίαι, ὁμαλὴν τέως καὶ πεφεισμένην ὁδὸν βαίνοντα καὶ πρὸς τὴν μεγάλην αὐτῶν κλῆσιν παρασκευαζόμενα καὶ κρατυνόμενα δυστυχῶς μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν ἐκείνην τῆς 1 Νοεμβρίου τοῦ 1920 ἐξετράπησαν τῆς κοινῆς εὐφημίας καὶ ἐταράχθησαν. Ὁ γνωστὸς πολιτικὸς σάλος ἐμπαθὴς καὶ βίαιος ἐπεισπεσὼν εἰς τὸ παλαιὸν βασίλειον εἰσήλασε καὶ εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πολιτεία πικρῶς κατὰ τῶν καθεστηκυιῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ἐπελθοῦσα ἐζήτησε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα χειρώσῃ καὶ ὄργανον τῆς πολιτικῆς κινήσεως ἵνα καταστήσῃ νόμῳ χαρίτων καὶ δωρεῶν πολιτευομένη. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν κωλύει πατράσι τέκνα καὶ ἀδελφοῖς ἀδελφοὺς ἐν τῷ ἀληθεύειν παρρησιάζεσθαι κατὰ τὸν ἱερὸν Φώτιον, δυστυχῶς οὔτε πολιτικοὶ οὔτε κληρικοὶ αὐτάρκεις πρὸς τὴν ἐπιδρομὴν ἢ ἐπιβολὴν κατὰ τοῦ τέως ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος τοῦ μὴ τοῖς νέοις ἄρχουσιν ἀρεστοῦ, ἵν' ἀντιστῶσι ἀνεδείχθησαν καὶ τὴν σπουδὴν καὶ τὴν βίαν ἔστω πρὸς ὥρας ἀναστείλωσι, καιροῦ δὲ δοθέντος προετοιμάσωσι κατὰ τὰ θέσμια τ' ἀναπαλλοτροίωτα τὴν ἀρεστὴν ἐκκλησιαστικὴν τροποποίησιν καὶ τὴν προσωπικὴν μεταβολὴν διακανονίσωσιν. Ἐξ ὑστέρων ἀποδείκνυται ὅτι οἱ ἐν τῷ στενῷ ἐκείνῳ ἐκκλησιαστικῷ περιβόλῳ τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκ]σίας κληθέντες προθύμως ὑπήκουσαν καὶ παρὰ τὸ ἱερὸν αὐτῶν ἔνδυμα ὑπερεθεμάτισαν, οὐδὲν ἀντεῖπον ἢ ἀντεπαρετήρησαν· ἐπέλιπεν αὐτοῖς ἡ τὰ πατροπαράδοτα καὶ θεμελιώδη διδάγματα τῆς Ἐκκλησίας κινοῦσα καὶ ζωοῦσα δύναμις καὶ ἐπὶ τὰ ἑτοῖμα τραπέντες καὶ προτραπέντες ἐδημιούργησαν χάος ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν μὴ κανονίσαντες τὴν θέσιν αὐτῶν. Ἐνόμισαν ὅτι καὶ οἱ ἡμέτεροι ἐδῶ περὶ πολλὰ καὶ ἄλλα ἐθνικὰ κατατριβόμενοι ἴσως καὶ δελεαζόμενοι κατὰ γραμμὴν, καὶ αὐτοὶ θὰ ὑποκύψωσι καὶ ἄνευ ἑτέρου διὰ μιᾶς πολιτικῆς ὑποδείξεως γινομένης μάλιστα ἀνεπιτηδείως θὰ ἀναγνωρίσωσι καθεστὼς ἐκκλησιαστικὸν παρὰ τοὺς κανόνας ὑφεστώς· ἀλλ' ἠπάτησαν οὐ ἐστοχάσθησαν.

Οἱ πολιτικοὶ δυστυχῶς ἐντὸς τοῦ θείου περιβάλλοντος παρεισεφθάρησαν καὶ πολιτικοὶ ἀδόκιμοι, τοσοῦτον δὲ μάλιστα κατακορεῖς πάθους γενόμενοι πολλὰ κατετόλμησαν, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ διεσείσθημεν οὐχὶ ἐκ φόβου ἀλλ' ἐξ ἀπορίας καὶ διεπυνθανόμεθα εἴ γε ἐπαληθεύουσι τὰ τεκταινόμενα ἢ τὰ γενόμενα, ὡς ἐγένοντο. Ἀλλ' εἴθε μηδεὶς εἴη ἔνοχος ἀρᾶς ἐπὶ τῇ δημιουργηθείσῃ ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ καταστάσει τῆς Ἐκ]σίας.

Μάτην αἱ συμβουλαὶ, αἱ ἐπικλήσεις αἱ ἐντεῦθεν, αἱ ὑποδείξεις, αἱ ἐξηγήσεις, καθ' ἃς διὰ κανονικῶν μέσων ἠδύναντο ἵνα τὰ πολλὰ βασκανίας ἐπὶ τὴν ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ῥήματα διαλευκανθῶσι καὶ ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν καὶ κανονικὴν ὁδὸν τραπῶσι καὶ μὴ ἐκτραχυνθῶσιν. Ἀντὶ τούτου ὅμως οἱ ἐξ ἐμπαθείας καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἱερὰ τυφλωθέντες δὲν ἠδυνήθησαν ἵνα διακρίνωσι ἀπὸ τοῦ χείρονος τὸ κρεῖττον καὶ τὴν ἐν τῷ Βασιλείῳ ἐκκλησιαστικὴν τάξιν πρὸς κοινὴν σωτηρίαν διαθέσωσι· τούναντίον, ἐπειδὴ τὰ πάντα κατὰ τὰς ἐλπίδας αὐτῶν δὲν ἀπέβησαν ἐτόλμησαν ἵνα καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀδελφὰς Ἐκ]σίας καὶ εἰς τὰς δυνάμει εὐμενῶν ἐκχωρήσεων ὀρθοδόξους κοινότητας τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῆς παρ' αὐταῖς εὐταξίας ἐν μέσῳ ἀλλογενῶν καὶ ἀλλοθρήσκων ἐμφυσήσωσι δι' ἐγκυκλίων καὶ ἀποστόλων ἐπιτηδείων (εἰς Ἀμερικὴν π.χ.) καὶ ἀποφάσεων ἔτι ἀσυστόλων καὶ χριστιανικῆς καὶ κανονικῆς ἀποστασίας μεστῶν. Ἐνέ-

σπειραν δὲ τὴν πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν διαίρεσιν αὐτοὶ δυστυχῶς οἱ τεταγμένοι καὶ διὰ ἡσυχίαν τήν τε ἔσω καὶ τὴν ἔξω κατὰ ἀνώτερον καθῆκον ἐγκαθιδρυμένοι καὶ μεταξὺ τῶν μὴ ἐκκλησιαστικῶς ἔτι τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκ]λίᾳ κατειλεγμένων μητροπόλεων ἀφιλανθρώπως πάνυ καὶ διαίως. Ἡ τῶν ἀληθῶν κανόνων «φυλακὴ καὶ τήρησις σπουδαίῳ μὲν ἐποφείλεται παντὶ, πολὺ δὲ πλέον τοῖς ἀπευθύνειν τὰ τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς Προνοίας ἠξιωμένοις καὶ τούτων ἔτι μάλιστα τοῖς ἐν αὐτοῖς τούτοις πρωτεύειν λαχοῦσιν.» Ὅσῳ γὰρ ὑπερέχουσι οὗτοι, λέγει ὁ ἱερὸς Φώτιος, τοσούτῳ νομοφυλακεῖν ὀφείλουσι». Ἀλλὰ ποῦ ἡ φυλακὴ αὕτη; ποῦ νοῦς διέπων καὶ ὀδηγῶν; Σύγχυσις ἐν παντὶ ὅπερ πράττεται καὶ ὁρᾶται.

Καὶ περὶ μὲν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, διὰ τῶν πόνων καὶ θυσιῶν τῆς ὁποίας τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ κατ' αὐτὸ Ἐκκλησία ἵσταται, ἡ στάσις ἡ κυβερνητικὴ ἴσως ἀδιάφορος. ἀλλὰ περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου ἀκατανόητος δι' ἡμᾶς τοὐλάχιστον. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Βασιλείου χειροῦται, ὑπεδουλοῦταιδιότι, βεβαίως δὲν ἔχει ἀρχηγοὺς γινώσκοντας τὰ ἑαυτῶνκαθήκοντα, ἀλλὰ χαμαὶ νεύοντας,οὐδέποτε δὲ πρὸς τὸ ὕψος τὸ ἐπουράνιον τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἀτενίζοντας, ἐνῷ κατὰ παράδοξον συγκυρίαν τ' ἄλλα ἐν τῷ Βασιλείῳ ἀνεγνωρισμένα θρησκεύματα εἶναι **ἐλεύθερα ἀπολύτως** καὶ νέα ἴσως αὐτοῖς παρέχονται δίκαια παρὰ τὰ πανταχοῦ ἀνεξιθρησκείας διεθνῆ τοιαῦτα. Καὶ οὕτω ἡ μὲν Ἐκκλησία ἡ τοῦ κράτους κατέστη ὄργανον καὶ θεράπαινα πολιτείας, αἱ δὲ ξέναι αἱ μὴ ὀρθόδοξοι, ἔστω καὶ αὐτὴ ἡ ὀρθόδοξος ρωσικὴ θὰ ἔχωσιν αὐτοτέλειαν, αὐτενέργειαν ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτῶν.....

Κατὰ καθῆκον καλοῦμεν τοὺς ἁρμοδίους ἵνα τρίψωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ τὴν δοκὸν ἀπ' αὐτῶν ἐκβάλωσι καὶ ἐν οὐτωσὶ δὴ κρισίμοις τῷ Ἔθνει καιροῖς ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει ἀποκαταστήσωσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην κανονίζοντες ἐν καιρῷ τὴν πλέον ἢ ἀνώμαλον θέσιν αὐτῶν ἐναντι τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἧς τὸ κῦρος μέγα, νῦν μάλιστα ὅτε διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀπὸ Ἀθηνῶν μητροπολίτου εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ὁ μητροπολιτικὸς θρόνος εὑρίσκεται ἐν **χηρείᾳ κανονικῇ**.

Κύριος οἶδεν ὑφ' οἵας συνεχόμεθα λύπης χαράσσοντες ἁπλούστατα καὶ ἀφ' ἱερᾶς σκοπιᾶς τὰς γραμμὰς ταύτας ἐν χαρμοσύναις χριστιανικαῖς ἑορτῆς. Ἀγάπης, ὡς ἀληθῶς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον, οὐδὲ τιμιώτερον τοῖς θείοις λόγοις ἐπιμαρτύρεται· διὰ ταύτης τὰ διεστῶτα συνάπτονται καὶ εἰρηνοποιοῦνται, ὅταν πάντες ἐξετάσωσιν ἑαυτοὺς καὶ ἀνακρίνωσιν. Ἄλλως οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν
ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

ΑΙ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ ΚΟΡΑΗ

—Πολιτεία ἥτις δὲν ἔχει βάσιν τὴν παιδείαν, εἶναι οἰκοδομὴ εἰς ἄμμον.

—Ἡ παιδεία εἶναι ἡμέρωσις τῶν ἠθῶν.

—Τὸ κυριώτερον τέλος τῆς παιδεύσεως τῶν ἐθνῶν εἶναι ἡ χρηστοήθεια.

—Μόνη ἀληθὴς κιβωτὸς καὶ μόνον ἀσφαλές κλειδίον τοῦ πλούτου εἶναι ἡ δαικία.

—Ἡ σοφία εἰς κεφαλὰς κακὰ ἀνατεθραμμένας γίνεται καθὼς καὶ ὁ πλοῦτος κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπηρέτης.

—Ἀπὸ δύο ἐπ' ἴσης ἀπαίδευτα ἔθνη, ἀπὸ δύο ἐπ' ἴσης ἀπαίδευτα ὑποκείμενα τὸ πλουσιώτερον εἶναι τὸ ἐλεεινότερον.

—Ὀλιγώτερον κακὸν εἶναι ἡ ἀμάθεια παρὰ κακὴ καὶ ἀμέθοδος παιδεία. Εἶναι βέβαιον ὅτι μεταξὺ τῶν ἀπαιδεύτων, εὐκολώτερον εὑρίσκει τις ἄνθρωπον χρηστὸν παρὰ τῶν ὅσοι χωρὶς μέθοδον ὀρθὴν ἐπαιδεύθησαν.

—Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς σχολῆς παιδείας, φρόντισε νὰ κατασταθῶσι πλέον λογικοὶ παρὰ λόγιοι. Ἡ λογιότης χωρὶς τὴν γυμνασίαν τοῦ λογικοῦ εἶναι ψευδοπαιδεία.

—Ἡ παιδεία εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας παιδικὴν ἀγωγὴν ἄλλον καρπὸν δὲν φέρει παρὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἀνοησίας των.

—Τί προσμένεις ἀπὸ τὰς ἐπιστήμας ὅταν δὲν ἐπικτίζωνται εἰς παιδικὴν καλὴν ἀνατροφήν;

—Ἀπὸ δύο κακῆς ψυχῆς ἀνθρώπους ὁ γραμματισμένος καὶ λογιώτερος εἶναι ὁ χειρότερος. Καθὼς ἐξ ἐναντίας ἀπὸ δύο καλὰς ψυχὰς ἡ γραμματισμένη εἶναι ἡ καλλιτέρα. διότι τρέχει ὀλιγώτερον κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν ἀρετήν της.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

Συνεπείᾳ πνευματικῆς ὑπερκοπώσεως, εἰς ἣν ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἐκλογῆς Αὐτῆς ὑπεβλήθη, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀσθενήσασα ἠνιγκάσθη νὰ παραμείνῃ ἐν τοῖς ἰδίοις δώμασι, καθ' ὅλην τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα.

Τὴν Α. Θ. Π. τακτικῶς ἐπεσκέπτετο ὁ θεράπων ἰατρὸς κ. Ν. Φερμάνογλους, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τὰ τῆς ὑγείας δὲ Αὐτῆς ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱ. Συνόδου διηρώτησεν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος, ἐξ ὀνόματος δὲ τῶν Π]χικῶν ὑπαλλήλων οἱ οἰκεῖοι τμηματάρχαι, ὡς καὶ πλεῖστα ἔγκριτα μέλη τῆς ὁμογενοῦς κοινωνίας, μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθησάσης τὰ κατὰ τὸν σεπτὸν ἀσθενῆ.

Τῶν συνεδριῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. προήδρευσεν ὁ πρῶτος τῇ τάξει Σ. Μητροπ. Καισαρείας, ὅστις καὶ ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ τὴν Τετάρτην.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἰσελθοῦσα ἤδη εἰ τὸ στάδιον τῆς τελείας ἀναρρώσεως θ' ἀναλάβῃ ὅσον οὔπω τὰ ὑψηλὰ Αὐτῆς καθήκοντα.

Ἐπίσημα συγχαρητήρια.—Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Παλαιοκαθολικῶν κ. Χέρτσογκ ἀπέστειλε τὴν ἀκόλουθον συγχαρητικὴν ἐπιστολήν:

> Ἁγιώτατον ἀρχιεπίσκοπον Κων]πόλεως καὶ Οἰκουμ. Πατριάρχην κ. κ. Μελέτιον,

«Οἱ δύοΣεβ. Μητροπολῖται, εἰς τοὺς ὁποίους κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη προσωρινῶς ἐνεπιστεύθησαν τὴν διοίκησιν τοῦ Οἰκουμ.Θρόνου, ἔδωκαν τινὰ φανερὰ δείγματα τῆς ἀδελφικῆς αὐτῶν εὐνοίας πρὸς τὰς Παλαιοκαθολ. Ἐκκλησίας, ὥστε τολμῶ, ἵνα ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀνόδου τῆς Ὑμ .Παναγιότητος ἐπὶ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου ἐξ ὀνόματος τῶν ὁμοδόξων μου, προσφέρω τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς μου. Δῴη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ Χ.,ἡ αἰώνια Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν Ὑμ. Παναγιότατα πολλὰ ἔτη εὐτυχοῦς πατριαρχείας.

Ἐπὶ μίαν χιλιετηρίδα τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον, ἐπειδὴ ἔχεται στερρῶς τῆς ὁμολογίας τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀποστολ. ἐκκλησ. πολιτεύματος εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνωτάτων ἱεραρχῶν τῆς Δυτ. Ἐκκλησίας ἐγένετο «σημεῖον ἀντιλεγόμενον».Εἴθε, ἐπειδὴ ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἔλαβε νέαν κατεύθυναιν,τὸΟἰκουμ. Πατριαρχεῖον νὰ ἀποβῇ σημεῖον ἑνώσεως καὶ εἰρήνης δι' ὅλην τὴν χριστιαν. Ἐκκλησίαν.

Ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας τὸ Οἰκουμ. Πατ]χεῖον ἀπετέλει ἀδιάσειστον φρούριον πρὸς διάσωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐναντίον τῶν ἀπίστων. Δῴη Κύριος ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τῶν Ὑμ. Παναγιότητος, ὅπως ἀνατείλῃ νέα ἐποχὴ διὰ τὴν Μίαν,Ἁγίαν,Ἀποστολικὴνκαὶ Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ δόξα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ, ὅπως πάντες οἱ ἐν τῷ ἁγίῳ Αὐτοῦ ὀνόματι ὀνομαζόμενοι κραταιωθῶσιν ἐν τῇ πίστει.»

— Ὡσαύτως διὰ γραμμάτων καὶ τηλεγραφικῶς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα συνεχάρησαν, ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Πορφύριος, ὁ Σεβ. Μητροπολ. Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Κωνσταντῖνος, ὁ Σ. Μητροπ Καρπάθου καὶ Κάσσου κ. Γερμανός,ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Ἱερᾶς καὶ Σητείας κ. Ἀμβρόσιος, ὁ στρατηγὸς κ. Δαγκλῆς, οἱ βουλευταὶ Κρήτης, Λέσβου, Ἠπείρου καὶ Κύπρου, ἡ ἑλληνικὴ παροικία Βηρυττοῦ, ἡ Μικρασιατικὴ παροικία Ἀλεξανδρείας, ἡ κοινότης Μαδύτου. πλεῖστα Σωματεῖα καὶ ἐπιφανεῖς ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Συγχαρητικαὶ ἐπισκέψεις.— Τὴν Α. Θ. Π. ἐπισκεφθέντες συνεχάρησαν ὁ Ἐπίτροπος Σινᾶ πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Νικόδημος, ἐπιδοὺς καὶ συγχαρητικὰ γράμματα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπ. Σιναίου κ. Πορφυρίου, ἡ Ἐφορεία τῆς Π]χικῆς Σχολῆς Μαρασλῆ, οἱ ἱερατ. προϊστάμενοι Μακροχωρίου, Ἁγ. Στεφάνου καὶ Βεβεκίου μετὰ τῶν οἰκείων Ἐφοροεπιτροπῶν, ὁ ἡγούμ. τῆς ἐν Κυζίκῳ Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης Ἀρχιμ. κ. Ἰω. Μαρκιανίδης, τὸ προεδρεῖον τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος Κ]πόλεως, τὸ προεδρεῖον τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου, τὰ προεδρεῖα Μουσ. Ἐκκλησ. Συλλόγου, Καθηγ. Συνδέσμου, Δικηγ. Συλλόγου,Ἰατρείου Ἑλλ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Γαλατᾶ, Συνδέσμου ἀποφοίτων τοῦ Ζωγραφείου, Διδασκαλικῆς Ἑνώσεως, Συνδέσμου Ἀλευρομεσιτῶν, ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐλεῶν ὑπὲρ τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων, ἀντιπροσωπεία τῆς Χιακῆς παροικίας, ἡ Κοσμητεία τοῦ Συσσιτίου Τζιβαλίου, ὁ

ἀντιπλοίαρχος Π. Ν. Ν. κ. Τούμας, ὁ κ. Π. Ἀργυρόπουλος, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Πχικοῦ τυπογραφείου κ. Ὀδυσσεὺς Θεοδωρίδης, ὁ κ. Γ. Ψάλτης καὶ οἱ κκ. Κ. καὶ Α. Σισμάνογλου ἔμποροι.

Τῆς Α. Θ. Π. οἰκουρούσης, λόγῳ ἀσθενείας, προσελθόντες ἐνεγράφησαν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον ὁ Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος τοῦ Μητροπολίτου Δέρκων Πρωτοσ. κ. Πολύκαρπος μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, ὁ ἱερατ. προϊστάμενος Τὸπ-καποὺ Σακελλ. Γεώργιος μετὰ τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς καὶ ὁ ἰατρὸς κ. Προκόπ. Παπαμιχαήλ.

Εἰρηνικαὶ ἐπιστολαί.— Ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπεστάλη πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸν ἡ ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει εἰρηνικὴ ἐπιστολὴ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Γραμμάτων πανήγυρις.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ Οἰκουμ. Διδασκάλων ἦγε τὴν ἑκπαλαι καθιερωμένην αὐτῆς ἑορτὴν ἡ μεγαλώνυμος Πατριαρχικὴ τοῦ Γένους Σχολή. Τῆς εἰθισμένης λειτουργίας ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων εὐεργετῶν τῆς Γεραρᾶς Σχολῆς γενομένης ἐν τῷ Πανσέστῳ πατριαρχ. Ναῷ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος προέστη, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π., οἰκουρούσης ἕνεκεν ἀσθενείας, ὁ Σεβ. Μητροπ. Γέρων ἅγιος Καισαρείας κ. Νικόλαος, συνιερουργούντων τῶν σεβ. μητροπ. Ἀγκύρας Γερβασίου, Ἡλιουπόλεως Σμαράγδου καὶ Σαρ. Ἐκκλησιῶν Ἀγαθαγγέλου, ὡς καὶ τῶν αἰδεσ. Κ. Δ. Καλλιμάχου καὶ Κ. Χατζηδημητρίου. Παρῆσαν κατὰ ταύτην ὁ ἐκ τῶν Συμβούλων κ. Ν. Φερμάνογλους, ὁ ἄρχων Μ. Πρωτέκδ. Γ. Παπαδόπουλος, οἱ Ἔφοροι τῆς Σχολῆς, ὁ αἰδεσ. Σχολάρχης μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ μαθητῶν αὐτῆς.

Ἀκολούθως ἐγένετο ἡ νενομισμένη τελετὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Σχολῆς, παρισταμένων πλὴν τῶν ὡς ἄνω ἐξονομασθέντων, τοῦ Σ. Γέροντος ἅγιος Νικαίας κ. Βασιλείου, τοῦ Σεβ. μητροπ. Βάρνης κ. Νικοδήμου, τοῦ Ἐπιτρόπου Σινᾶ ἀρχιμ. κ. Νικοδήμου, τοῦ ἐξοχ. Στρατηγοῦ κ. Ἰωάννου μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ, τῶν πατριαρχικῶν κληρικῶν ὑπαλλήλων, τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Προόδου» κ. Κ. Σπανούδη καὶ πολλῶν ἀρχαίων τροφίμων τῆς Σχολῆς, τιμώντων τὴν γεραρὰν πνευματικὴν αὐτῶν τροφόν.

Θεολ. Ἀκαδημία.— Ἐνεκρίθη αἴτησις τῆς Ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Ἀκαδημείας ὅπως ἅπασα ἡ ἀκίνητος αὐτῆς περιουσία ἐγγραφῇ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀκαδημείας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 3, ἀριθμ. πρωτοκ. 2828 καὶ ἡμερομ. 11 Ἰανουαρίου 1922 ἐρήμην ἀποφάσεως Βλαδιμήρου καὶ Αἰκατερίνης Βουδιᾶ,

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' αὖξ. ἀριθ. πρωτοκ. 2819 καὶ ἡμερομηνίαν 26 παρελθόντος Νοεμβρίου ἀγωγὴν Βλαδιμήρου Βουδιᾶ κατὰ Αἰκατερίνης (τὸ γένος Δημητρίου Νικολαΐδου), ὡς νόμιμον βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ὑπαιτιότητι τῆς ἐναγομένης,

Ἐπιδικάζει τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων τέκνον Θεολογία τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρί,

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ καὶ ἀπολειφθείσῃ τὰ τέλη τῆς παρούσης δίκης ἀνιόντα εἰς Γρόσια χίλια προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος

Διατάσσει τὴν τρὶς συνεχῶς δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν

Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Χαλκηδόνος.

Ὁ προεδρεύων (ὑπ:) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

Τὰ Μέλη 1

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

(ὑπ.) Οἰκονόμ. Γεώργιος

Ὁ Γραμματεύς, Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μη]λει Χαλκηδόνος

Ὁ Γραμματεὺς, Διάκονος Σεραφείμ

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.– 6

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 12 Φεβρουαρίου 1922.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ ΤΕΩΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Περὶ τῆς ἐνδημίας Μητροπολιτῶν ἐν Κων]πόλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς χηρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου

Ε'.

Εἰς ταῦτα ὅμως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προβληθῇ ὡς ἀντίρρησις τὸ ἔθος τὸ κρατῆσαν, ὅπως οἱ Μητροπολῖται καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς χηρείας τοῦ Πα]χικοῦ θρόνου ὑποβάλωσιν αἰτήσεις ἀδείας πρὸς ἐνδημίαν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Συκίνη, κατὰ τὸν ἀρχαῖον λόγον, ἡ ἐπικουρία. «Τὸ παρὰ Κανόνας εἰσδεχθὲν οὐκ ἔλκεται εἰς ὑπόδειγμα. Παραφυλάττειν δεῖ τὸ ἔθος καὶ τὴν συνήθειαν περὶ ὧν ἔγγραφος οὐ κεῖται νόμος. Τὰ νόμῳ συνιστάμενα νόμῳ ἐναντίῳ ἀναιρεῖται. Τῆς συνηθείας καὶ τῆς χρήσεως ἡ αὐθεντία οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἥκει ὥστε καὶ τὸν λογισμὸν καὶ τὸν νόμον ὑπερνικᾶν. Τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀνυπόστατον, οὐ βεβαιοῦται τῇ χρονίᾳ διαδρομῇ. Πανταχοῦ τοίνυν ἔνθα νόμος ὡρισμένος ἐστὶ ἐκεῖνον δεῖ φυλάττειν καὶ οὐ κρατεῖ τὸ παρὰ τοῦτον γινόμενον κἂν πάνυ δικαιότατον ᾖ. Τὰ ἐξ ἀρχῆς βέβαια ἐκ τῶν ἐπισυμβαινόντων οὐκ ἀκυροῦται» βροντοφωνοῦσι τὰ αἰώνια καὶ ἀπαράβατα γενικὰ ἀξιώματα τοῦ ἀρχαίου Ρωμαϊκοῦ Δικαίου τὰ ἀναστηλωθέντα ὡς νομικὰ ἀξιώματα ἐν τῷ ἐπιτήμῳ Κώδικι τῆς Βυζαντινῆς Νομοθεσίας (ἐν τοῖς Βασιλικοῖς) καὶ ἐξ αὐτῆς παραληφθέντα ἐν ταῖς Νομοθεσίαις ἁπάντων τῶν ἐθνῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. «Περιαιρεθῆναι παντάπασι τὴν συνήθειαν τὴν παρὰ τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα εὐρεθεῖσαν ἔν τισι μέρεσι θεσπίζει ἡ Πρώτη ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος περὶ παρεισδυσάσης καταχρήσεως. «Οὐδὲν γὰρ τῶν παρανόμως καὶ ἀτάκτως παρυφισταμένων πρόκριμα τῶν κανονικῶς ὑφισταμένων ἀποφέρεσθαι δύναται», ὁρίζει ἡ ΑΒευτέρα Σύνοδος. «Καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ νόμου τὸ ἔθος ὡς ἄγραφος νόμος ἰσχύει..... ὅτε μὴ ἐγγράφῳ νόμῳ ἐναντιοῦται», ὁρίζεται ἐν τῷ Νομοκάνονι. «Καινὸν οὐκ εἰσάγει ἡ συνήθεια, ἐὰν παλαιῷ τινὶ νόμῳ μάχεται» διδάσκει ὁ μέγιστος τῶν Βυζαντινῶν Κανονολόγων καὶ ἑρμηνευτῶν Βαλσαμὼν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Νομοκάνονος. Αἱ παραβιάσεις λοιπὸν καὶ ἀθετήσεις καὶ καταστρατηγήσεις σαφῶν καὶ κατηγορηματικῶν Διατάξεων τῶν ἱ. Κανόνων καὶ τῶν νόμων οὐδὲν νέον δικαίωμα ἐξ ἔθους δημιουργοῦσιν· ἐξακο-

λουθοῦσι νὰ εἶναι πάντοτε παρανομίαι, κατ' οὐδὲν μὲν ἐξισθενοῦσαι ἢ μειοῦσαι τὸ κῦρος τῶν νόμων, μόνον δὲ καταδεικνύουσαι τὸ εὐλίσθον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ οὐδὲν πλέον.

Αἱ ἐξ ἀγνοίας λοιπὸν τῆς κανονικῆς καὶ νομικῆς τάξεως— «τὸ γὰρ ἀληθὲς ἐκ τῶν κατὰ πλάνην γινομένων οὐ βλάπτεται» (Βασιλικὰ)— ἢ ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸ γόητρον τοῦ θρόνου καὶ κυρίως πρὸς ἔκδοσιν διαβατηρίου παρὰ τῶν πολιτικῶν Ἀρχῶν ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις ἀδείας πρὸς ἐνδημίαν παρὰ Μητροπολιτῶν δέον νὰ θεωρῶνται ὁποῖαι πραγματικῶς εἰσίν, ἁπλᾶ δηλονότι τυπικὰ ἔγγραφα εἰς τὰ ὁποῖα δέον νὰ παρέχηται ἀπαρεγκλίτως καὶ ἀσυζητητεὶ τυπικὴ καταφατικὴ ἀπάντησις, καίπερ καὶ ἡ ἀπάντησις περιττεύει ἀρκούσης τῆς πρωτοκολλήσεως τοῦ ἐγγράφου, καὶ οὐχὶ ἐξ ἀγνοίας τοῦ νόμου ἢ ἐξ ἐκλογικῶν κομματικῶν ὀπισθοβουλιῶν νὰ ἐξετάζωνται αἱ ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις κατ' οὐσίαν καὶ νὰ κρίνωνται αὗται ὡς ἀφορμὴ ἐνασκήσεως, ἀναρμοδίως καὶ ἀντικανονικῶς, ἀνυπάρκτου ἐξουσίας καὶ δικαιοδοσίας καὶ μάλιστα ὑπὸ στενὸν κομματικῆς νοοτροπίας πρίσμα. Φέρ' εἰπεῖν εἰς τὸν Μητροπολίτην Θ. ὡς φιλίως ἔχοντα πρὸς ἕνα τῶν ἡγετῶν νὰ χορηγῆται πάνυ προθύμως καὶ τηλεγραφικῶς ἡ ἄδεια κατόπιν προσυνεννοήσεως καὶ ὁδηγιῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατυπώσεως ταύτης, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς ἕτερους κατόπιν προσπεποιημένης ἀρνήσεως χάριν τῶν προσχημάτων καὶ τῆς δημοσίας γνώμης· εἰς ἄλλους δὲ λ.χ. τὸν Μητροπολίτην Β. νὰ ἀντιτάσσηται σκαιὰ καὶ ὑβριστικὴ ἀρνητικὴ ἀπάντησις καὶ νὰ πιεσθῇ οὗτος ὅπως ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καὶ ληφθῇ πρόνοια ἵνα κρατηθῇ ἐκεῖ μακρὰν τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, ὡς κρινομένης πάντῃ ἀσυμφόρου τῆς ἐν αὐτῇ παρουσίας του. Ἀλλ' ὅταν τὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας ρυθμίζει στενῆς κομματικῆς νοοτροπίας πνεῦμα, οὐδόλως παράδοξον νὰ ἐκλαμβάνωμεν τὴν ἕδραν τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου ὡς αἰχμαλωτισθεῖσαν Σιὼν ἢ ὡς οἶκον τοῦ πατρός μας, κτῆμα ἡμῶν εἰς ἀεὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς ἀπολύτους κυρίους ἐναὐτῇ ἵνα λαλῶμεν καὶ ἐνεργῶμεν κατὰ τὸ δοκοῦν. Οἱ δὲ Κανόνες καὶ οἱ νόμοι ὑπάρχουν μόνον διὰ τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι pour la galerie.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; τὸ ἀποτέλεσμα κεῖται ἐνώπιόν μας. Ἡ ἔκδοσις αὐθαιρέτων ἀποφάσεων αἵτινες ὑβρίζουσι κυρίως ὡς παρ' ἀναρμοδίων καὶ ἰδιωτῶν, ἐπὶ πλέον παρὰ τοὺς Κανόνας καὶ τοὺς νόμους ἐκδιδόμεναι νὰ μὴ λαμβάνωνται παντάπασι ὑπ' ὄψει ὑπὸ τῶν ἐχόντων τὸ θάρρος τῆς γνώμης των καὶ τὴν συναίσθησιν καὶ ἐπίγνωσιν τῶν κανονικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων Μητροπολιτῶν καὶ νὰ μένωσιν αἱ ἀποφάσεις αὗται νεκρὸν γράμμα, οὐχὶ βεβαίως πρὸς ἐξαρσιν τοῦ γοήτρου τῆς ἐκδούσης αὐτὰς ὀλιγαρχίας. Διότι ἡ νεκρανάστασις τῆς Δεκαρχίας τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἢ τῶν Τριάκοντα Τυράννων τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ἢ εἰς ἐποχὴν ἐγγυτέρω ἡμῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα τῆς Βενετίας ἢ τῆς Γερουσίας τοῦ Πατριάρχου Χαντζερῆ εἶναι ἁπλοῦν ὄνειρον. Οἱ νεκροὶ δὲν ἀνίστανται πλέον, ἀλλ' οὔτε καὶ αἱ ἐποχαὶ καὶ τὰ συστήματα τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τοῦ σατραπισμοῦ ἐπανέρχονται ἢ ἔχουν πέρασιν ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ κόσμος σήμερον βιδίζει πρὸς τὰ ἐμπρός, δὲν ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὡς τελικὸν συμπέρασμα. Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν συναφῶν αὐτοῖς νόμων, αἰτήσεις παροχῆς ἀδείας πρὸς ἐνδημίαν καὶ διατριβὴν ἐν Κων]πόλει ἕνεκεν μιᾶς εὐλόγου αἰτίας ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ὑποβάλλουσιν οἱ Μητροπολῖται πρὸς μόνον τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως. Μὴ ὑπάρχοντος δὲ Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ δὲ Τοποτηρητοῦ μὴ ὄντος Ἀρχιεπισκόπου Κ]πόλεως μηδὲ ἀπονεμομένου αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν ἑτέρου δικαιώματος πλὴν τοῦ διεκπεραιωτοῦ τῶν διατυπώσεων καὶ τοῦ παρασκευαστοῦ τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, πᾶς Μητροπολίτης, ἔχων λόγους ἀποχρῶντας πρὸς ἐνδημίαν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἀκωλύτως καὶ ἐλευθέρως δίδων εἴδησιν, ἁπλῶς καὶ τυπικῶς τῆς ἐλεύσεώς του εἰς τὸν Τοποτηρητὴν καὶ οὐδὲν πλέον.

Αὕτη εἶναι ἡ κανονικὴ καὶ νομικὴ λύσις τοῦ ζητήματος. «Ὁ δὲ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω».

ΤΕΛΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ο ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Εἷς ἐκ τῶν βαθυτέρων ἱστορικῶν τῆς Γαλλίας ὁ Μινιὲ, κρίνων τὴν εὐγενῆ μορφὴν τοῦ Βενιαμὶν Φραγκλίνου, γράφει τὰ ἑξῆς ἐπιγραμματικά: «Ὁ πτωχὸς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος κατέφυγεν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ἄεργος καὶ ἄπορος, κατήντησε νομοθέτης καὶ ἄρχων αὐτῆς. Ἀπὸ πάμπτωχος ἔγινε πλουσιώτατος διὰ τῆς ἐργασίας, ἀπὸ ἀμαθὴς ἔγεινε σοφός διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστος καὶ ἀπέκτησε τὸν θαυμασμὸν ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀμερικῆς διὰ τῶν ἀνακαλύψεών του εἰς τὴν ἐπιστήμην, διὰ τῶν ἐλδουλεύσεών του εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν, διὰ τοῦ μεγαλείου τῶν ἰδεῶν του, διὰ τοῦ πλήθους τῶν εὐεργετημάτων του πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα».

Ἀληθῶς εἰς τὰς γραμμὰς αὐτὰς τοῦ Γαλάτου συγγραφέως ἀπεικονίζεται μετὰ δυνάμεως ὁλόκληρος ἡ ὀντότης τοῦ διασήμου τέκνου τοῦ Νέου Κόσμου.

Ὁ Βενιαμὶν Φραγλῖνος ἐγεννήθη εἰς τὴν Βοστώνην τῷ 1706. Ἦτο υἱὸς πτωχοῦ σαπωνοποιοῦ καὶ κηροποιοῦ. Καὶ χωρὶς νὰ εὕρῃ εὐνοϊκὰς συνθήκας νὰ μορφωθῇ, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανὲν στήριγμα ἔξωθεν, κατώρθωσε διὰ τῆς ἰδικῆς του ἐπιμελείας καὶ φιλοπονίας, διὰ τῶν ἀόκνων ἀγώνων του, νὰ αὐτοδημιουργηθῇ εἰς ἕνα ἥρωα τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος του καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ὀντότητά του ὡς ἑνὸς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του εἴς τε τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Εὐρώπην.

Ὁ Φραγκλῖνος ὅταν ἦτο ἀκόμη 10 ἐτῶν ἔδειξε τοιαύτην δίψαν πρὸς τὰ γράμματα ὥστε οἱ γονεῖς του, καίτοι εὑρισκόμενοι εἰς μεγάλας στερήσεις, τὸν εἰσήγαγον εἰς ἓν λατινικὸν σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅμως μετὰ ἓν ἔτος ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ἀποσύρουν, ἐλλείψει πόρων. Ἐνδεκαέτης ὁ Φραγκλῖνος προσεκολλήθη εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ πατρός του, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὴν κατασκευὴν κηρίων.

Ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη δὲν τοῦ ἤρεσκεν· ἔκλινε νὰ ἀσπασθῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μαχαιροποιοῦ, ἀλλὰ δι' αὐτὸν τὸ ἔργον ἐφάνη μετὰ μικρὰν δοκιμὴν ὅτι ἦτο βαρύ, καὶ ἐπεθύμησε νὰ γίνῃ ναύτικός, ἀλλὰ τὸν ἀπέτρεψαν οἱ γονεῖς του.

Ὁ Φραγκλῖνος ἐδείκνυεν ἀκατανίκητον ἀγάπην πρὸς τὰ βιβλία. Οἱ Παράλληλοι Βίοι τοῦ Πλουτάρχου εἶχον κινήσει ἰδιαιτέρως τὴν τὴν παιδικήν του περιέργειαν. Ἕν ἄλλο βιβλίον, ἡ πραγματεία πῶς νὰ κάμῃ τις τὸ καλὸν, τὸν ἀπερρόφησεν ἐξ ὁλοκλήρου. «Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου τούτου —ἔγραφε βραδύτερον ὁ Φραγκλῖνος— μοὶ ἐγέννησε λαμπρὰς ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν κανόνες δι' ὅλην τὴν μετέπειτα ζωήν μου καὶ ἂν ποτὲ ἔτυχε νὰ φανῶ χρήσιμος ὡς πολίτης, ἡ κοινωνία ὀφείλει εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ὅ,τι καλὸν ἔκαμα».

Ἡ ἀγάπη αὕτη πρὸς τὰ βιβλία ὤθησε τὸν πατέρα του νὰ προσκολλήσῃ τὸν δωδεκαέτη Φραγκλῖνον εἰς τὰς τυπογραφικὰς ἐργασίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνησχολεῖτο ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός του.

Εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν ὁ Φραγκλῖνος ἀφίνει τὴν Βοστώνην καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ὁπόθεν μετέβη ἄνευ ὀβολοῦ εἰς Φιλαδέλφειαν, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ γίνῃ τὸ κέντρον τῆς μετὰ ταῦτα πολυμερεστάτης δράσεώς του. Ἐκεῖ ὁ Φραγκλῖνος ἐδημιούργησε διὰ τῆς φιλοπονίας του συνθήκας εὐνοϊκάς. Βαθμιαίως ἔγινεν ἰδιοκτήτης μεγάλου τυπογραφείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξῆλθον τὰ τελειότερα ἔργα τῆς τυπογραφικῆς τέχνης. Βραδύτερον διὰ τῆς πρωτοβουλίας του, ἱδρύθησαν καὶ ἄλλα τυπογραφεῖα εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, διὰ

τῶν ὁποίων ἠδυνήθη νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν φωτισμὸν τῶν συμπολιτῶν του.

Ὁ Φραγκλῖνος μὲ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρά του, ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ὡς ὁ χρηστότερος πολίτης, ὁ τελειότερος ἄνθρωπος. Πᾶν ὅ,τι ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Φραγκλίνου ἐθεωρεῖτο ὡς Εὐαγγέλιον. Εἰλικρινὴς, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, φιλοπρόοδος, ἐργατικὸς, εἶχεν ἐπισπάσει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀμέριστον ἐκτίμησιν τῶν συμπολιτῶν του, οἱ ὁποῖοι εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύοντο τὰ δημόσια ὑπουργήματα καὶ τὰς διπλωματικὰς ἀποστολὰς, πρὸς ἐπίλυσιν προβλημάτων, ἀναφερομένων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἀποικιῶν.

Εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ἵδρυσε τῷ 1751 ἐπιστημονικὸν σωματεῖον, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον ἐξειλίσσετο εἰς τὸ περίφημον Πανεπιστήμιον τῆς Πενσυλβανίας. Ἐδημιούργησε τὴν πρώτην Βιβλιοθήκην, τὴν Λέσχην, τὸ Νοσοκομεῖον καὶ τὴν Ἀμερικανικὴν Φιλοσοφικὴν Ἑταιρείαν, διετέλεσεν ἐπὶ μακρὰ ἔτη μέλος τῆς Συνελεύσεως τῆς Φιλαδελφείας, ἀπεστάλη δὲ ἐπανειλημμένως εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς εἰρηνοποιὸς καὶ διαιτητὴς τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν ἀποικιῶν καὶ τῆς Μητροπόλεως, διαφορῶν, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε σταθμίσει σοβαρῶς ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, συντελέσασα ἀρνητικῶς εἰς τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὅταν τῷ 1775 ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς τελευταίας του εἰς Ἀγγλίαν ἀποστολῆς καὶ ἐπληροφορήθη τὰς αἱματηρὰς σκηνὰς τοῦ Λέξιγκτον καὶ τῆς ὁμονοίας ὁ Φραγκλῖνος ὁ εἰρηνοποιός, ὁ πιστεύων εἰς τὴν συμβιβαστικὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν τῆς πατρίδος, μετέβαλε θεμελιωδῶς τὰς σκέψεις του καὶ ἐθεώρησεν ὅτι ἡ Ἐτανάστασις ἦτο ἐπιβεβλημμένον νὰ συνεχισθῇ ἀντὶ πάσης θυσίας, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν, τὴν πλήρη πολιτικὴν τῆς πατρίδος του χειραφέτησιν ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς βασιλικῆς ἀπολυταρχίας.

Ἐκλεγεὶς μέλος εἰς τὸ Κογκρέσσον, εἰργάσθη εἰς παντοίας ἐπιτροπὰς ὡς πρωταγωνιστὴς τῆς ἱερᾶς ὑποθέσεως τῆς πατρίδος του, ἀνέλαβε τὸ ἔργον τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν φίλων τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἀγῶνος ἐν Εὐρώπῃ, μετέσχε τῆς ἀποστολῆς πρὸς ἐξέγερσιν τοῦ Καναδᾶ κατὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἦτο εἷς ἐκ τῶν πέντε εἰς οὓς ἀνετίθετο ἡ σύνταξις τῆς περιφήμου Προκηρύξεως τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Ἡ Ἐπανάστασις μεταδίδεται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς εἰς ὅλας τὰς Πολιτείας. Ὁ ὅρκος κατὰ τῆς βασιλικῆς τυραννίας ἠκούετο μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν.

Ἀλλ' ὁ Ἀμερικανικὸς λαός, ὁ ὁποῖος ὠρθώθη ἀδυσώπητος τιμωρὸς τῆς ὕβρεως καὶ τῆς βίας ἑνὸς τυραννικοῦ Μονάρχου, εἶχεν ἀνάγκην νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν κόσμον τὴν ἔννοιαν τοῦ ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας ἱεροῦ ἀγῶνος. Πάντες τότε ἐστράφησαν πρὸς τὸν Φραγκλῖνον. Ἦτο ὁ συνετὸς, ὁ σοφός, ὁ ἀκέραιος, ὁ πνευματώδης, ὁ εὔγλωτος, ὁ πολύγλωσσος, ὁ γνώστης τῆς Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς καὶ Ἱσπανικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης, ἃς εἶχεν ἐκμάθει διὰ τῆς παροιμιώδους φιλοπονίας του. Ὁ Φραγκλῖνος δέχεται τὴν ἐντολήν. Ἀναχωρῶν ἐδάνεισεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν ἀγωνιζομένην πατρίδα του. Εἰς τὸ Παρίσι ὁ Φραγκλῖνος ἔγινε τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ κόσμου. Ὡς μέλος Ἀκαδημειῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν Ἱνστιτούτων ἐν Εὐρώπῃ, ὡς ἄνθρωπος, ὡς πολίτης, ὡς συγγραφεὺς, ὡς διπλωμάτης, ὡς ἐπιστήμων καὶ ἐφευρέτης καὶ ὡς ἀνθρωπιστὴς, ἐπέβαλεν ἐν Εὐρώπῃ τὴν ὀντότητά του καὶ κατέστη ἀληθῶς κολοσσιαῖον ἠθικὸν κεφάλαιον ὑπὲρ τῆς ἐν ἐπαναστάσει πατρίδος του. Δὲν ἤρκει ν' ἀγωνίζωνται καὶ νὰ νικοῦν αἱ Ἀμερικανικαὶ φάλαγγες εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐπὶ ἔτη μακρά. Ἔπρεπε νὰ νικᾷ ἡ πατρίς του καὶ εἰς τὰ πεδία

τῆς διπλωματίας, ἔπρεπε νὰ δημιουργηθοῦν συμμαχίαι καὶ νὰ ἐξευρεθοῦν τὰ ἐφόδια καὶ ὅλα τὰ οἰκονομικὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξησφάλιζον τοὺς καρποὺς τῆς αἱματηρᾶς θυσίας.

Ὁ Φραγκλῖνος ἐδείχθη ἄξιος τοῦ δυσχεροῦς τούτου ἀγῶνος, αἱ δὲ διπλωματικαί του νῖκαι δὲν εἶνε κατώτεραι ἐκείνων ἃς ἐκέρδιζεν ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων, ὅστις μοιραίως ἦτο καταδικασμένος νὰ βλέπῃ ἐκπνέουσαν τὴν ἔπανάστασιν, ἄνευ τῆς Γαλλικῆς ἐπικουρίας εἰς ἄνδρας καὶ στόλον καὶ ἐφόδια καὶ οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅλα ἀποτελέσματα τῶν ἐξαισίων ἐν Εὐρώπῃ νικῶν τοῦ Βενιαμὶν Φραγκλίνου.

Ἡ ἐμφάνεια τοῦ Φραγκλίνου εἰς τὰς Γαλλικὰς αἰθούσας, λέγει ὁ διάσημος Γερμανὸς Σλόσερ, ἦτο γεγονὸς μεγίστης σημασίας δι' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Καὶ ἡ ἀμφίεσίς του καὶ ἡ ἁπλότης τῆς ἐξωτερικῆς παραστάσεώς του καὶ ἡ μετριοφροσύνη του καὶ ἡ σπινθηροβολία τοῦ πνεύματός του συνετέλεσαν εἰς ἕνα θρίαμβον, νὰ διατεθῇ ἡ Εὐρώπη ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῆς πατρίδος του.

Καρπὸς τῶν ἐξαισίων τούτων διπλωματικῶν ἀθλημάτων ἦτο ἡ συμμαχία Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς, τὴν ὁποίαν ὑπέγραφεν ὁ Φραγκλῖνος ἐν Παρισίοις τῷ 1778. Ἄνευ φίλων καὶ συμμάχων, ἄνευ διπλωματικῶν νικῶν, κανὲν ἔθνος δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ εὐκόλως τοῦ ἀνικειμενικοῦ σκοποῦ τῶν θυσιῶν του.

Ἡ συμμαχία τοῦ 1778, τὴν ὁποίαν κατειργάσθη ὁ μέγας πολίτης τῆς Φιλαδελφείας, ἔσχε τὸ κοσμοϊστορικὸν ἀποτέλεσμα, ὅτι ηὐτύχησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Φραγκλῖνος, μετὰ τόσους αἱματηροὺς ἀγῶνας, τὰ ὑπογράψῃ καὶ τὴν συνθήκην τῶν Βερσαλλιῶν τοῦ 1783, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τῆς ἡττημένης Μοναρχίας ἡ πλήρης ἐλευθερία τῆς νεαρᾶς Δημοκρατίας.

Μετὰ τὰς περιλάμπρους ταύτας ἐπιτυχίας, ὁ Φραγκλῖνος, διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐλευθέρας ἤδη πατρίδος του, ἐπόθησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, ἀλλ' ἡ πατρίς του τὸν κρατεῖ ἀκόμη μακρὰν ἐπὶ τρία ἔτη, διὰ νὰ συμπληράσῃ συστηματικώτερον τὴν ἀποστολήν του. Συνῆψεν ἐμπορικὰς συνθήκας μετὰ τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Πρωσσίας καὶ ἀφοῦ ἡρμήνευσεν εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς τοῦ θριάμβου τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέτειράν του, ὅπου εἰργάσθη διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Συντάγματος 1787.

Αἱ τελευταῖαι ἀναλαμπαὶ τοῦ Φραγκλίνου ἦσαν οἱ εὐγενεῖς ἀγῶνές του πρὸς κατάργησιν τῆς δουλεμπορίας, τοὺς ὁποίους μετεβίβαζεν ὡς ἱερὰν ἐπιταγὴν εἰς τοὺς ἐπερχομένους. Εἰς τοιαύτην ἱερὰν ἀσχολούμενος ὑπόθεσιν παρέδιδε τὸ πνεῦμα γαλήνιος τῷ 1790, εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν.

Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος, εἷς τῶν μεγίστων διπλωματῶν τῆς Ἀμερικῆς, σοφὸς φυσιοδίφης καὶ ἐφευρέτης, μαθηματικὸς καὶ διάσημος οἰκονομολόγος, γεωπόνος καὶ συγγραφεὺς πολυγράφος, εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἠθικολόγος, ὅστις ἐπέδρασεν ὅσον ὀλίγοι εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Ἀμερικανικοῦ χαρακτῆρος. Εἶνε ἀξιομνημόνευτα τὰ παραγγέλματα τὰ ὁποῖα ἀνέγραψε, διὰ νὰ φθάσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἠθικὴν τελειότητα. Ἤθελε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐγκράτειαν, διὰ νὰ διατηρῇ ὑγιᾶ τὸν νοῦν καὶ καθαρὰς τὰς ἰδέας του —εἰς τὴν σιωπήν, ἀποφεύγων ματαίας συζητήσεις, εἰς τὴν τάξιν, ὡς ἀπαραίτητον ὅρον ἐξοικονομήσεως τοῦ χρόνου,— εἰς τὴν ἀποφασιστικότητα, δηλαδὴ εἰς τὴν ἐνεργητικότητα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφασισθέντων,—εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν δραστηριότητα, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸν ἐβοήθουν εἰς τὴν πρακτικὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν του, θὰ παρεῖχον εὐπορίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν καὶ θὰ τὸν ἔφερον εὐκολώτερον εἰς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ δικαιοσύνην. Ἐπεδίωκεν ἐπίσης τὴν μετριοπάθειαν, τὴν ψυ-

χραιμίαν, τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην.

Ὁ Φραγκλῖνος τονίζει ἰδιαιτέρως τὴν ἱερότητα τῆς ἐργασίας. «Ἡ ὀκνηρία—λέγει—ὅπως ἡ σκωρία, καταστρέφει περισσότερον ἀπὸ τὴν κοινὴν χρῆσιν. Τὸ κλειδὶ ποῦ συχνὰ μεταχειριζόμεθα λάμπει. Ἀλώπηξ κοιμωμένη δὲν συλλαμβάνει ὄρνιθας. Ἡ πεῖνα βλέπει ἀπὸ μακρὰν τὴν θύραν τοῦ ἐργατικοῦ ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ· καὶ οἱ κλητῆρες καὶ οἱ χωροφύλακες δὲν τὴν πλησιάζουν, διότι ἡ ἐνεργητικότης πληρώνει τὰ χρέη, ἐνῷ ἡ ὀκνηρία τὰ αὐξάνει. Δὲν ἔχει ἀνάγκην μήτε ἀπὸ θησαυρὸν, μήτε ἀπὸ κληρονομίαν· ἡ ἐργασία εἶνοι ἡ μήτηρ τῆς εὐτυχίας, καὶ ὁ Θεὸς δίδει τὰ πάντα εἰς τοὺς ἐργαζομένους».

Ὅταν εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνηγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου τῆς Φιλαδελφείας πολίτου, ὁ μέγιστος τῶν ρητόρων τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, Μιραμπώ, ἀγγέλλων τὸ θλιβερὸν συμβὰν, ἔλεγε τὰ ἑξῆς θαυμάσια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τό ὡραιότερον ἐγκώμιον: Κύριοι, ὁ Φραγκλῖνος ἀπέθανεν. Ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ παντοκράτορος τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀπηλευθέρωσε τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἔχυσε χειμάρρους φωτὸς εἰς τὴν Εὐρώπην. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κατεῖχε θέσιν ἔξοχον ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς ἰδικόν των δύο κόσμοι καὶ τὸν διεκδικοῦν δύο ἱστορίαι ἡ ἱστορία τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ πολιτικὴ ἱστορία. Βωμοὺς καὶ θυσιαστήρια θὰ ἀνήγειρεν ἡ ἀρχαιότης εἰς τιμὴν τῆς μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς ταύτης διανοίας, ἡ ὁποία, ἐργαζομένη πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος, κατώρθωσε νὰ καταβάλῃ τὸν κεραυνὸν καὶ τοὺς τυράννους!

Πρωθιερεὺς Δ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἡ θρησκεία σκορπίζει εὐτυχίαν. Ζ. ΚΑΙ·Υ·

Θρησκεία εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία δι' ἕν κράτος.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Θρησκευτικαὶ διαμάχαι εἶναι ὁ τρυγητὸς τοῦ διαβόλου.

ΛΑ-ΦΟΝΤΑΙΝ

Ἀφαίρεσε τὸν Θεὸν καὶ τὴν θρησκείαν καὶ οἱ ἄνθρωποι ζοῦν ἀσκόπως.

TILLOTSON

Ἡ μόνη θρησκεία ποῦ ἔπρεπε νὰ πρεσβεύωμεν εἶναι νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐνεργῶμεν ὡς τίμοι ἄνθρωποι.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Θρησκεία ποῦ δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ κυβερνήσῃ τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶναί ποτε ἱκανὴ νὰ τὸν σώσῃ.

J. HOWE

Ἀληθὴς θρησκεία ἀπεχθάνεται τὴν βίαν· δὲν ἔχει ἄλλα ἐπιχειρήματα ἐκτὸς τῆς πειστικότητος.

ΑΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Αἱ θρησκεῖαι δὲν ἀποδεικνύονται, δὲν ἱδρύονται, δὲν ἀνατρέπονται διὰ τῆς λογικῆς! Εἶναι μυστήρια τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀπὸ τὰ πλέον μυστηριώδη καὶ πλέον ἀνεξήγητα· εἶναι ἔμφυτοι καὶ ὄχι τῆς λογικῆς.

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

Ἡ θρησκεία εἶναι ἀναγκαία εἰς τὴν λογικὴν, ὅπως ἡ λογικὴ εἰς τὴν θρησκείαν.

ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ

Δὲν δύναμαι νὰ ἀμφιβάλλω εἰς τὴν ὕπαρξιν Μιᾶς Διανοίας, ἡ ὁποία διευθύνει τὰ πάντα, ὅσον δὲν δύναμαι νὰ ἀμφιβάλλω περὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς μου.

ΕΔΙΣΩΝ

Θρησκεία εἶναι μᾶλλον θεία ζωὴ παρὰ θεία γνῶσις. Τὸ μέσον τῆς κρίσεως περὶ θρησκείας εἶναι διὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος.

JEREMY TAVLOR

Κακοὶ ἱερεῖς φέρουν τὸν διάβολον ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἀνήθικος λαὸς δηλοῖ διεφθαρμένον κλῆρον.

ΣΧΙΛΛΕΡ

Ὅσους περισσοτέρους ἐγγάμους ἄνδρας ἔχομεν τόσον ὀλιγώτερα ἐγκλήματα θὰ ὑπάρχουν. Ὁ γάμος καθιστᾷ τὸν ἄνδρα ἐναρετώτερον καὶ φρονιμτώτερον.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1921

Ε'.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Ἀλεξανδρείας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησία ἐβίωσεν ὑπὸ τὸν πάπαν καὶ πατριάρχην κ κ. Φώτιον βίον ὁμαλὸν, εἰρηνικὸν καὶ ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῆς πρὸς τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας, καίτοι δὲν ἐπέλιπον καὶ αὐτῇ ἀνωμαλίαι τινὲς εὐτυχῶς παροδικαὶ ἕνεκα τῆς κρατούσης παρὰ τῷ ἑλληνισμῷ πολιτικῆς εὐκαταστασίας.

Λυπηρὸν σημεῖον εἶναι ὅτι ἡ Ἐκ|σία τῆς Ἀλεξανδρείας δὲν εὑρίσκεται ἔτι εἰς κανονικὰς σχέσεις πρὸς τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανόν. Καὶ ταῦτα ἐν χρόνοις, καθ' οὓς πανταχόθεν ζωηρὰ ἐκδηλοῦται κίνησις πρὸς σύσφιγξιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἀγῶνες διεξάγονται προφορικῶς τε καὶ γραπτῶς ὑπὲρ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν ἑνότητι πίστεως.

Ἡ Α.Θ.Μ. καταβάλλει συντόνους προσπαθείας λίαν ἐπαινετὰς πρὸς σύμπηξιν κοινοτήτων ὀρθοδόξων, στήριξιν δὲ τῶν παλαιῶν, ἐν αἷς εὑρίσκει εὐτυχῶς οὐχὶ φαρισαϊκὰ καθεστῶτα ἀλλ' εὐγενῆ καὶ ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ φιλοπατρίᾳ διαπρέποντα τέκνα.

ΣΤ'.

ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς **Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης** ταραχθεῖσαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ παγκοσμίου πολέμου οὐκ ὀλίγον συνεκίνησεν ἡ βία καὶ δυναστεία ὑπερορία τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ, εἶτα δὲ μεῖζον ἡ μετὰ τὴν πολιτικὴν ἀποκατάστασιν καὶ τάξιν ἐπελθοῦσα διχοστασία τῶν μελῶν τοῦ Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος πρὸς τὸν πατριάρχην, αἱ ἐνέργειαι καὶ ἀντενέργειαι τῶν ἐξ ἡμῶν καὶ τῶν οὐκ ἐξ ἡμῶν, οἵτινες εὑρόντες εὐκαιρίαν, ἣν ἀνέκαθεν ἐπεδίωκον ἤρχισαν ἵνα βυσσοδομῶσι κατὰ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν δικαίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων. Ἡδιαίρεσις καὶ ἀσυμφωνία τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ τὸν γεραρὸν αὐτῶν ἀρχηγὸν οὐκ ὀλίγον συνετέλεσε βεβαίως ἕνεκα τῶν μεταβολῶν τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος, ἵνα ἀναπτερωθῶσιν αἱ ἐλπίδες τῶν ἐναντίων, χριστιανῶν μὲν καὶ αὐτῶν ἀλλ' ἀγνωμόνων καὶ συμφεροντοσκόπων. Οὗτοι καὶ ὑπὸ τῶν διαφόρων εἰς Παλαιστίνην **ἀποστολῶν** βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῆς πρὸς τὴν Ρώμην διαλλαγῆς τῆς φιλελευθέρου Γαλλίας ὠφελούμενοι—Παλαιστινείου Ἑταιρείας μὴ δρώσης—ἀνέλαβον συστηματικὸν ἀγῶνα δι' ἄρθρων, διὰ συγγραμμάτων, διὰ ἐπιτηδείων ἐνεργειῶν, κατὰ τὰς ρωμαίας ἐμπνεύσεις ἵνα ἐκ παντὸς ζητήσωσι τὴν ἀπὸ τοῦ Παναγίου Τάφου ἀπομάκρυνσιν τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ τῆς διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῶν τῶν Φραγκισκανῶν ἀντικαταστάσεως, ὡς ἐγράφετο ἡμῖν πρὸ δύο μηνῶν ἐκ τῆς Ἁγίας Πόλεως. Οἱ ἐπιτήδειοι ἀπετόλμησαν θρασύτατα ἵνα διακηρύξωσι διὰ δημοσιευμάτων ὅτι τὰ κτητορικὰ ἔγγραφα καὶ λοιπὰ χρυσόβουλλα καὶ φιρμάνια τὰ ἐν χερσὶ τῆς Ἱ. Ἀ. Ἀ. εἶναι πλαστὰ καὶ ὅσα τοιαῦτα ληρήματα, ὑποστάθμης θεομισοῦς τυρεύματα. Ἀγνοοῦσιν οἱ λόγιοι γράφοντες ὅτι τὰ τῆς Ἁγ. Ἀδελφ. ἐπὶ τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων δίκαια ἀνεγνωρίσθησαν καὶ κατησφαλίσθησανδιὰ **διεθνῶν** συνθηκῶν καὶ ἑπομένως ἅτε αἰωνόβια εἶναι καὶ ἀδιάσειστα μὴ διασεισθέντα καὶ ἀπὸ μεταβολῆς εἰς μεταβολὴν πολιτικὴν (πρβλ. πρωτόκ. τῆς 22 Ἰουνίου 1878 Βερολινίου Συνθήκης καὶ ὅλον τὸ 62 ἄρθρον αὐτῆς, ἐφ' οὗ δὲν εἶναι ἀνάγκη ἵνα ἐκτείνωμεν λόγον). «Οἱ Ἕλληνες, ἔγραφεν ἡ **«Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία»** ἔχουσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὰς ἑδραιοτέρας καὶ ἀρχαιοτέρας ἱστορικὰς παραδόσεις ἐξικνουμένας οὐ μόνον μέχρι τῆς πρώτης τοῦ χριστιανισμοῦ περιόδου, ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῆς ἔτι...». Ἡ Ἱ. Ἁγ. Ἀδ. πόσους ἀγῶνας δὲν διεξήγαγεν ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῶν Προσκυνημάτων, ἡ ἱστορικὴ δὲ καὶ νομικὴ θέσις αὐτῆς ἡ μέχρι τοῦδε ἡ αἰωνόβιος δὲν ἔδειξεν ὅτι ἔχει πολιτικοὺς ἢ αὐταρχικοὺς

σκοποὺς, εἶναι ἱερὰ Ἀδελφότης τασσομένη ὑπὸ πᾶσαν πολιτικὴν ἐν Παλαιστίνῃ Κυβέρνησιν, τηροῦσα ἐν δυνατῇ μοναχικῇ ἠρεμίᾳ τὰ ἐπὶ τοῦ Παναγ. Τάφου δίκαια αὐτῆς. Εὐτύχημα ὅτι νῦν ἡ Παλαιστίνη τελεῖ ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν φιλελευθέρου καὶ φιλοδικαίου κράτους.

Εὐτυχῶς τῇ ἀδελφικῇ συναντιλήψει καὶ τῆς Μητρὸς Ἐκ]σίας ἡ ὀξυνθεῖσα διάστασις τῶν ἀδελφῶν ἐμετριάσθη πρὸ τοῦ ἔξωθεν κινδύνου καὶ διελύθη πρὸς χαρὰν πάντων τῶν ὀρθοδόξων τῇ βαθύφρονι μερίμνῃ καὶ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ βρεττανικῶν ἀρχῶν. Ἐπείγοντα διοικητικὰ καὶ οἰκονομικὰ συμφέροντα ἐκάλουν τὴν Ἱ. Ἀδελφότητα εἰς ὁμόνοιαν. Τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα, ὅπερ εἶχε στενοχωρήσει τὴν ἱερὰν Κοινότητα πρὸς ἀπόσβεσιν ἐπειγόντων χρεῶν, ἐκανονίσθη ὁπωσδήποτε ἐπεμβάσει καὶ προνοίᾳ τῶν ἀρχῶν· ἡ ἐκποίησις κτημάτων καὶ γαιῶν κατ' ἀρχὴν λυπηρὰ, ἀλλὰ ἔπρεπεν ἅπαξ διὰ παντὸς ἵνα τεθῇ τέρμα καὶ εἰς τὸ παρελκυσθὲν τοῦτο ζήτημα, ὅπερ ἀνυπολογίστους ζημίας ἔφερε τῇ Ἀδελφότητι καὶ λυθῇ.

Ἡ Σιωνῖτις Ἐκκλησία τοῦ λοιποῦ ἀπολαύουσα ὡς καὶ πρότερον, πλήρους ἐσωτερικῆς αὐτονομίας ἐπαναφέρουσα πλήρη καὶ ἀμέριστον τὴν σύμπραξιν ὅλων τῶν ἀδελφῶν ὑπὸ τὸν γεραρὸν αὐτῆς πατριάρχην κ. κ. Δαμιανὸν, ἀπηλλαγμένη τῶν ἄλλοτε ἔξωθεν ἐκτάκτων δαπανῶν καὶ κινήσεων θέλει περισυλλεγῇ ἵνα συντηρήσῃ ἀλώβητον τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ζωὴν, ἀπρόσκοπτον τὴν πνευματικὴν αὐτῆς καὶ φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν καὶ τὴν προσκυνηματικὴν αὐτῆς ἀποστολήν. Εἴθε ὁ ἀρξάμενος κύκλος τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ ἀποδώσει τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς αἴγλην.

Ζ'.

ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἡ τοῦ ὀρθοδόξου κλίματος τοῦ πατριαρχείου τῆς Ἀντιοχείας ἀδελφὴ Ἐκκλησία ζωῆς νέας καὶ εὐσεβοῦς κινήσεως δείγματα ἔδειξεν ἱκανὰ ὑπὸ τὴν Α. Θ. Μ. τὸν πατριάρχην κ. Γρηγόριον. Τάσεις περισυλλογῆς τῶν διεσπαρμένων ἐν διαφόροις κοινότησιν ὀρθοδόξων, ἐνδυνάμωσις αὐτῶν ἐν τῇ πίστει τῆς Ὀρθοδοξίας, ἥτις ἐμαστίζετο ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων ἀντιπροσώπων τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας, πολλὰ ἐπιτυχούσης πρὸς διαίρεσιν τῶν ἐν πίστει ἀδελφῶν χριστιανῶν, μελέτη πρὸς βελτίωσιν τῶν κατ' αὐτὴν, καὶ ἀνασυγκρότησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος ἐπὶ μονιμωτέρου καὶ συνεκτικωτέρου τύπου ἀπησχόλησαν τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἁγία τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου θρόνου Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πατριάρχου συνελθοῦσα ἐν ἐπαλλήλοις συνεδρίαις ἐφρόντισε περὶ **εἰδικοῦ Κανονισμοῦ**, ὅστις παραπεμφθήσεται τῇ **Γαλλικῇ Διοικήσει**· ὃ ὅτι αὕτη ἐβεβαίωσεν ὅτι θὰ τηρήσῃ τὸ statuquo ante τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, ἤτοι τὰς θρησκευτικὰς καὶ κοινοτικὰς προνομίας. Ἡ τῶν Ἀντιοχέων Ἐκκλησία ἔλαβε καὶ ἀποφάσεις φιλαδέλφους πρὸς τὰ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἁγίας Σιὼν καὶ τῆς Ἑλλάδος τελούμενα πρὸς παγίωσιν ὁμονοίας καὶ ἀλληλεγγύης, ἅμα δὲ καὶ φιλανθρώπους πρὸς τοὺς δεομένους τῆς χριστιανικῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως.

Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἐν Συρίᾳ καὶ τῇ Μεσοποταμίᾳ ὁ τῶν **ἑκατομμυρίων** χριστιανικὸς πληθυσμὸς—μόνον οἱ Νεστοριανοὶ ἐξ ἡμισείας οὐνῖται καὶ μὴ τοιοῦτοι εἰς τρία σχεδὸν ἑκατομ. ἀνέρχονται—μετὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ ἀναγνώρισιν τῶν διαφόρων οὐνιτικῶν ἐκκλησιῶν ἢ ὁμίλων, εἶναι διηρημένος ἐν αὐτῷ τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν, οὕτως ὥστε ὑπάρχουσιν ἓξ πατριάρχαι Ἀντιοχείας, ὧν ὁ τῶν Λατίνων ἔχει τὴν ἕδραν αὐτοῦ ἐν Δαμασκῷ, ὡς ὁ τῶν Ὀρθοδόξων. Καίτοι ἑκάστη τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων τῶν χριστιανικῶν εἰς τὰ καθ' ἑαυτὴν παραδεδομένα ἔμεινεν ἐλευθέρα, τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας δι' ἐγκυκλίου τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1894 de disciplina Orientalium conservanda et tuenda (Orientaliun dignitas ecclesiarum) εὐδοκησάσης κατ' ἀνάγκην ἵνα συγκατανεύσῃ εἰς τοῦτο, ἀφ' οὗ οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι, καὶ περιορισθείσης μόνον εἰς τὴν ὑποταγὴν τῇ Ρώμῃ, ἐν τούτοις ἡ διαίρεσις καὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ συγκρούσεις ἐξακολουθοῦσιν ὑπ' αὐτὸ τὸ ἑνωτικὸν ὄνομα τοῦ πάπα. Τούτου ἀκριβῶς λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, πρέπει φρονίμως ἵνα ἐπιδιωχθῇ ἂν μὴ ἡ συνένωσις τῶν πο-

λυωνύμων τούτων Ἐκκλησιῶν, ἡ συμφιλίωσις αὐτῶν τοὐλάχιστον, ἀλλὰ συμφιλίωσις στενὴ, διότι δογματικαὶ διαφοραὶ δυσδιάκριτοι δὲν ὑφίστανται, πολιτικαὶ δὲ ὀξύτητες τέως ὑποθαλπόμεναι διὰ διαφόρους λόγους δὲν εἶναι δυνατὸν ἵνα ἐξακολουθήσωσιν ὑπὸ τὴν ἐνιαίαν καὶδικαίαν διοίκησιν τὴν Γαλλικήν. Συμφιλίωσις δὲ καὶ συνένωσις τῶν χριστιανῶν αὐτῶν καὶ μεγάλην πολιτικὴν σημασίαν πάντως θὰ ἔχῃ καὶ ἐν τῷ συμφέροντι αὐτῶν.

Η.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία Κύπρου ἐν τῷ σάλῳ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ἐλευθέρων τε καὶ μὴ ἐπὶ τῇ διεκδικήσει τῶν ἀπαραγράπτων τοῦ ἑλληνισμοῦ δικαίων ἀπρόσκοπτον τὴν ὁδὸν εἶχεν ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῆς τῇ ἐσωτερικῇ ὑπὸ τὴν ἐλευθέραν διοίκησιν τῆς Ἀγγλίας. Ἀπὸ τῆς δεκαετοῦς ἐν Κύπρῳ δράσεως τοῦ νῦν ἐπ᾽ αἰσίοις τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον κοσμοῦντος, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ καὶ τῆς συμπράξεως ἱκανῶν ἀρχιερέων διὰ τὴν ὅσον ἔνεστι ἀνάδειξιν τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, νέα ζωὴ ἐνεφυσήθη, ἥτις ἀκολουθεῖται ἐπὶ τοῦ νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Ἡ Ἐκκλησία ἐδείχθη ἄγρυπνος φρουρὸς οὐ μόνον τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῆς νήσου ἀλλὰ καὶ τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων, δὲν ἀπώκνησεν ἵνα ἀποστείλῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς εἰς Εὐρώπην ὅπως συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ καὶ ἐκλιπαρήσῃ ὑπὲρ εὐοδώσεως παλαιῶν εὐσεβῶν πόθων τοῦ ἑαυτοῦ ποιμνίου, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ ἀνανεουμένων καὶ ἐπαναλαμβανομένων.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου εἴη ἐπ᾽ αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν ὀρθοτομούσης.

Β. Α. Μ

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΔΟΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

Ἡ ἀγριότης τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐξημέρωσις τῶν ἀνθρώπων δὲν ὁμοιάζει τῶν ἀγρίων θηρίων τὴν ἐξημέρωσιν· ταῦτα κινοῦνται μόνον ἀπὸ τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα εὔκολα μαλάσσονται· ἀλλ᾽ ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὰ πάθη ἔχει καὶ ὅπλον φοβερὸν, τὸν νοῦν, ὅστις, ἀφοῦ μίαν φορὰν γενῇ σύμμαχος τῶν παθῶν, ἐπινοεῖ παντοίας μηχανὰς νὰ τὰ πληρώσῃ, ἕως νὰ κατασταθῇ καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων ἀγριώτερος.

Τῶν διχονοιῶν, τῶν στάσεων, τῶν πολέμων ἡ πηγὴ δὲν ἀποξηραίνεται, ἐὰν μὴ ἡμερωθῶσι τῶν ἀνθρώπων τὰ πάθη.

Οἱ νόμοι ἀναστέλλουσιν ἐπί τινα μὲν χρόνον τὰ πάθη, δὲν ἰσχύουν ὅμως νὰ ἡμερώσουν αὐτὰ, ἂν μὴ προσλάβωσι συνεργὸν τὴν χρηστὴν τῶν νέων ἀγωγὴν καὶ ἀπαξαπάντων τῶν πολιτῶν τὴν ἐκπαίδευσιν· οἵα προσήκει εἰς τὴν τάξιν καὶ τὸ ἐπιτήδευμα ἑκάστου.

Ἡ δύναμις τῆς ἀγωγῆς.

Τὸ περισσότερον μέρος ἀπὸ τῶν καταδικαζομένων ἀπὸ τοὺς νόμους κολάζονται, διότι δὲν ἐφρόντισαν νὰ χαλινώσωσι τὰ πάθη εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Κακὸς ἄνθρωπος δὲν γίνεται ἕνας εἰς μίαν στιγμὴν χρόνου καὶ τὰ πάθη δὲν εἶναι κατ᾽ ἀρχὰς πλὴν μικροὶ σπινθῆρες. Ὅταν ὁ λόγος τὰ κυβερνᾷ, γίνονται φῶς, τὸ ὁποῖον λάμπει εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ νέου καὶ διαδίδεται εἰς ὅλην του τὴν πατρίδα. Ὅταν ἀφεθῶσι νὰ φέρωνται χωρὶς χαλινὸν, ἀνάπτουσι πυρκαϊὰν ὀλεθρίαν, τὴν ὁποίαν νὰ σβέσῃ ἄλλο τι πλέον δὲν δύναται παρὰ τὰς ποινὰς τῶν νόμων.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Μόσχοι σιτευτοὶ δὲν ὑπάρχουν δι᾽ ὅλους τοὺς ἀσώτους. Ὁ τῆς παραβολῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐξαίρεσις.

Β. ΑΟUGHTON

Τὰ Ἔθνη δημιουργοῦσι τὴν ἱστορίαν καὶ οὐχὶ ἡ ἱστορία τὰ Ἔθνη.

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν φαύλῃ πολιτείᾳ τοὺς χρηστοὺς ὡς ἀχρήστους ἔχουσι.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ

(Λογοκρισία)

Εἰς τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολὴν τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Παλαιοκαθολικῶν κ. Ἐδουάρδου Χέρτσοκ, ἡ Α.Θ.Π. ἀπήντησε διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς:

Σεβασμιώτατε Ἐπίσκοπε τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Παλαιοκαθολικῶν, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ κύριε Ἐδουάρδε Χέρτσογ, χάρις εἴη τῇ Αὐτῆς Σεβασμιότητι καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄσμενοι προαγόμεθα ἐκφράσαι πρὸς τὴν Αὐτῆς Σεβασμιότητα τὰς ἐνθέρμους ἡμῶν εὐχαριστίας ἐφ' οἷς εὐηρεστήθη διὰ τῆς τιμίας Αὐτῆς ἐπιστολῆς διαβιβάσαι πρὸς ἡμᾶς φιλόφροσι συγχαρητηρίοις ἐκ μέρους Αὐτῆς τε καὶ τοῦ ὅλου σώματος τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει ἡμῶν εἰς τὸν Ἁγιώτατον Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Κων]πόλεως.

Ἡ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἰδιαιτέρως τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας συμπάθεια καὶ τιμὴ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως τῆς ἀρχαίας ἑνιαίας πίστεως ἑδραζομένην σεβασμίαν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἔστιν ἀπ' ἀρχῆς ἤδη γνωστὴ καὶ τὰ περὶ ὧν ἀναφέρει ἡ περισπούδαστος Σεβασμιότης Αὐτῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη δείγματα τῆς ἀδελφικῆς ταύτης ἀγάπης τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἀποτελοῦσιν ἁπλῶς εὔκαιρον ἐκδήλωσιν τοῦ ἰδιαιτέρως στενοῦ συνδέσμου, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων προέκυψε καὶ χάριτι θείᾳ ὑφίσταται μέχρι σήμερον μεταξὺ τῶν δύο Ἐκ]σιῶν.

Διαβεβαιούμενοι τὴν Σεβασμιότητα Αὐτῆς ὅτι τὸ ἐφ' ἡμῖν πᾶσαν καταβαλοῦμεν μέριμναν καὶ προσπάθειαν ὅπως τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς συνδέσμου ἔτι μᾶλλον ἐνισχυθῇ καὶ κραταιωθῇ, ἵνα ὁ ὑφιστάμενος σύνδεσμος οὐ μόνον εἰς πλήρη καταντήσῃ, Θεοῦ ἐπευλογοῦντος, ἑνότητα ἐν τοῖς μυστηρίοις καὶ τῇ χάριτι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς σημεῖον ἀποῦν ἑνώσεως καὶ εἰρήνης τῆς ὅλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, εἰς δόξαν Χριστοῦ, ἐξαιτούμεθα ὁλοψύχως τὰ κράτιστα παρὰ Θεοῦ καὶ διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς ἀγάπης.

1922 Φεβρουαρίου 8.

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Σεβασμιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ **ΜΕΛΕΤΙΟΣ**

ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Ἡ Α.Θ.Π. ἅμα τῇ ἀναρρήσει Αὐτῆς ἀπηύθυνε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας κ. Ράνδαλλ.

Ἐν πανδήμῳ τῆς Ἐκκλησίας τελετῇ ἐντεθρονισμένος ἀπὸ τῆς χθὲς ἐπὶ τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Κωνσταντινουπόλεως, ἀπευθύνω ἐξ αὐτοῦ ἀδελφικὸν ἐν Χριστῷ τῷ Ἀρχιποίμενι ἀσπασμὸν τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι ὡς πρωτοθρόνῳ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, εἰς διαβεβαίωσιν τῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένων χάριτι Θεοῦ ἀγαθωτάτων σχέσεων καὶ τῶν βασίμων ἐλπίδων περὶ προαγωγῆς τούτων τῇ ἄνωθεν ἀντιλήψει εἰς πλήρη ἐν μυστηρίοις κοινωνίαν πίστεως καὶ χάριτος. Ἀναμιμνήσκομαι ἡδέως τῶν ἐνδείξεων τῆς γνησίας ἀγάπης, ὧν ἀπήλαυσα παρὰ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος διερχόμενος ἐξ Ἀγγλίας καὶ ἐπιλαμβάνομαι τῆς εὐκαιρίας ὅπως βεβαιώσω Αὐτήν, ὅτι τὴν ἐπ' αὐταῖς εὐγνώμονα διάθεσίν μου συμμερίζεται καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μου».

Ἡ Α. Σεβασμιότης ἀπήντησε τηλεγραφικῶς ὡς ἑξῆς:

Μελετίῳ Πατριάρχῃ Κων)πόλεως

Εὐχαριστῶ τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ἐπὶ τῇ φιλόφρονι ἀναγγελίᾳ τῆς ἐνθρονίσεως Αὐτῆς. Ἀγάλλομαι διὰ τὰς εὐτυχεῖς σχέσεις τὰς ἤδη ὑφεστώσας, προσεύχομαι δὲ ὅπως ὁδηγήσωσιν εἰς στενωτέραν κοινωνίαν μεταξὺ τῆς Ἀγγλικ. ὁμολογίας καὶ τοῦ συνόλου τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Βραβευέτω καὶ κραταιούσθω ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ».

ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀριθ. | Πρωτ. 656 / Διεκπ. 154

ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πατριάρχη Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Δαμιανὲ, τὴν φίλην ἡμῶν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν

Ἀρχοῦσα μὲν ἡν δήπου τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ ἡ θλῖψις ἡ ἀπὸ τῆς τοῦ παγκοσμίου πολέμου συμφορᾶς, ὥστε συνειδέναι μὴ χωρὶς εἶναι παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ, καὶ πρόσθετος μέντοι ὡς ἐκ περισσοῦ ἐπεφύλακτο αὐτῇ δοκιμασία. Ἐν χηρείᾳ γὰρ εὑρεθεῖσα ἅμα τῇ τοῦ πολέμου ἀνακωχῇ διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ θρόνου παραιτήσεως τοῦ ὀλίγον ὕστερον ἐν μακαριστοῖς γενομένου ἀειμνήστου Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Ε′, τοῦ ἀπὸ Χαλκηδόνος, οὗ τῶν καλῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγώνων εὐγνωμόνως μνησθήσονται αἱ μέλλουσαι γενεαί, παρέτεινε τὸν βίον ἐπὶ τριετίαν ὅλην ἐν στερήσει κανονικοῦ Ποιμένος. Οἵδε δὲ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκ]σία δοσην ὑπὲρ τὸ προσῆκον παρατεινομένη ἀπεργάζεται τὴν ἀνωμαλίαν ἡ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ μάλιστα τῶν Προεδρικῶν Θρόνων ὀρφανία, ἀλλ' οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι. Ἡ γὰρ περὶ τὸν ἁγιώτατον Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἀστάθεια ἡ μετὰ τὴν ἀνακωχὴν ἐμπόδια ἐπ' ἐμποδίοις σωρεύουσα, εἰς νέας ἑκάστοτε εἶλκεν ἀναβολὰς τὰς περὶ ἐκλογῆς ἀποφάσεις, ὥστε πολλὴν καὶ ἐκ τούτων προστεθῆναι θλῖψιν τῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι.

Τοῦ Κυρίου δ' εὐδοκήσαντος γενέσθαι τὴν ἐκλογὴν κατὰ φθίνοντα παρελθόντα Νοέμβριον, ἐκλήθημεν ἡμεῖς κανονικῇ ψήφῳ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Ἀθηνῶν ἐπὶ τὸν Ἀποστολικὸν τοῦτον Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἀφάτῳ πρὸς τὴν ἡμῶν ἀναξιότητα συγκαταβάσει τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐξ Ἀμερικῆς, ἔνθα τὸ ἀδόκητον τῆς κλήσεως ταύτης ἄγγελμα κατέλαβεν ἡμᾶς πρὸς τὴν κληρωθεῖσαν ἡμῖν καθέδραν τὰ βήματα κατευθύναντες, παρεδώκαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τῆς ὡρισμένης ἐκκλησιαστικῆς ἐνθρονίσεως τῇ κδ' παριππεύσαντος μηνὸς Ἰανουαρίου ἐν τελετῇ πανδήμῳ τελέσαντες, ἐπελαβόμεθα σὺν Χριστῷ ἀντιλήπτορι, «οὗ ἡ δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» τῶν καταπιστευθέντων ἡμῖν ἱερῶν καθηκόντων.

Ὡς οὖν παρὰ Κυρίου ἠλεημένοι τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας προΐστασθαι ὁμολογοῦμεν μὲν ἐνώπιον τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ὡς αὐτὴν διακατέχει τε καὶ ὁμολογεῖ ἡ **Μία** Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὀρέγομεν δὲ δεξιὰν κοινωνίας πᾶσι τοῖς Προέδροις τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ δι' αὐτῶν πάσῃ Ἐπισκοπῇ Ὀρθοδόξων τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας, οὐ τύπον μόνον ἐκκλησιαστικὸν καλῶς κείμενον ἐπιτελοῦντες, ἀλλὰ καὶ ἣν ἔχομεν ἐνδόμυχον ἐκδηλοῦντες συναίσθησιν, ὅτι οὐκ ἔστιν «ἄξιος περιπατῆσαι τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθημεν» εἰ μὴ σπουδάζομεν «τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» ὡς Παῦλος ἡμῖν ὁ οὐρανοβάμων ἐντέλλεται. Καὶ γὰρ διὰ τὸ ψυγῆναι τὴν ἀγάπην τῶν πολλῶν ἐν τῷ αὐχμηρῷ τῆς τοῦ πολέμου καταστροφῆς ἀνέμῳ, ἐπιβέβληται εἴ περ ποτε νῦν κοινὴ τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας προσπάθεια πρὸς τὸ συσφιγχθῆναι τοὺς δεσμοὺς τῶν μελῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἑαυτά τε καὶ τὴν Κεφαλὴν, ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστὸς, ὡς οὕτω μόνον ἐξὸν ἐλπίσαι ἀνόρθωσιν «τῶν παρειμένων χειρῶν καὶ τῶν παραλελυμένων γονάτων» καὶ ἀτόμων καὶ λαῶν.

Καὶ ἡ μὲν πρόθεσις αὕτη, δῴη δ' ὁ Κύριος «ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας» τοιούτους ἡμᾶς γενέσθαι ἐν τοῖς ἔργοις οἵοι νῦν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συμποίμενις ἐν τοῖς λόγοις ἐμφανιζόμεθα, συνυπουργούντων καὶ Ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐν τῇ δεήσει. «Ἀλλήλων γάρ φησι, τὰ βάρη βαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ», πρὸς Ὃν καὶ αὐτοὶ οὐ διαλείψωμεν δεήσεις ποιούμενοι ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας ἀγαπητῆς Μακαριότητος καὶ τῆς ἧς προΐσταται Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας.

Ἀλλ' οὐκ ἰσχύομεν παρασιωπῆσαι ὅσην αἰσθανόμεθα ἐν ἑαυτοῖς τὴν κατάνυξιν δεξιὰν τείνοντες κοινωνίας ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ πρὸς τὸν Σεβάσμιον Πρωθιεράρχην τῆς Μητρὸς Σιών. Ἀναμιμνησκόμεθα γὰρ νῦν εἴπερ ποτε ζωηρότερον Σιὼν τῆς Ἁγίας, ἐν ᾗ ἐποτίσθημεν τὰ νάματα τὰ πνευματικὰ καὶ ἐξεπαιδεύθημεν ἐκ νεότητος τὰ γράμματα τὰ ἱερὰ καὶ ἐγυμνάσθημεν τὴν γυμνασίαν τῆς εὐσεβείας καὶ ἐδιδάχθημεν μᾶλλον αἱρεῖσθαι «συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν».

Τούτων δὲ καὶ πολλῶν ἄλλων ἀναμιμνησκόμενοι νῦν, λογιζόμεθα οὐχ ἡμᾶς αὐτοὺς, τὴν Μητέρα δὲ μᾶλλον Σιὼν τιμηθεῖσαν διὰ τῆς ἡμετέρας ἐκλογῆς. Διὰ τοῦτο καὶ δικαίως ἂν ἀξιώσαιμεν θερμὰς ἀναφέρεσθαι ἀπό τε τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ τὰς δεήσεις ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας εὐδοκιμήσεως ἐν τῷ ἔργῳ, εἰς ὃ ἐκλήθημεν παρὰ Χριστοῦ.

Ἐν ἀγάπῃ δὲ πολλῇ καὶ αὖθις τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα περιπτυσσόμενοι καὶ τὰ ἔτη Αὐτῆς παρὰ Κυρίου ὡς πλεῖστα καὶ σωτήρια ἐξαιτούμενοι, διατελοῦμεν

1922 Φεβρουαρίου 8

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ **ΜΕΛΕΤΙΟΣ**

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Ἀπὸ τῆς Εἰρηνικῆς Ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Μακαρ. Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, ταυτοσήμου πρὸς τὴν ἀνωτέρω, πλὴν τῆς προσφωνήσεως, ἡ πέμπτη παράγραφος ἐλλείπει ὅλως.

Αἱ δὲ εἰρηνικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀντιοχείας, τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου καὶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Οὐγγροβλαχίας, ταὐτόσημοι ὡσαύτως ὡς πρὸς τὰ ἄλλα, ἔχουσιν ὧδε κατὰ τὴν προσφώνησιν καὶ τὴν πέμπτην παράγραφον:

«Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πατριάρχα τῆς μεγάλης θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς... κύριε Γρηγόριε.....

Ἀσμενέστερον δὲ νῦν εἴπερ ποτὲ ἀναμιμνησκόμεθα τῶν πνευματικῶν ἡμῶν μετὰ τῆς Ἁγιωτάτης ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας δεσμῶν. Ἐν ταύτῃ γὰρ, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον οἱ μαθηταὶ ἐκλήθησαν χριστιανοὶ, ἐδεξάμεθα τὸν πρῶτον τῆς ἱερωσύνης βαθμὸν καὶ τὰ πρῶτα τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας βήματα διηνύσαμεν καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτῆς τὰ ἱερὰ ἐκδιδάσκεσθαι γράμματα κατηρξάμεθα. Ἀναμιμνησκόμεθα δὲ ἵνα βεβαιώσωμεν τὴν Ὑμετέραν πεφιλημένην Μακαριότητα, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς νέας θέσεως ἡμῶν οὐδὲν ἡμῖν ἔσται οὕτω προσφιλὲς ὅσον τὸ δύνασθαι παρέχειν ἡμᾶς αὐτοὺς χρησίμους τῇ γερασμιωτάτῃ τῶν Ἀντιοχέων Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἰδιαιτέρα πνευματικῇ ἡμῶν Μητρί».

«Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου.... κύριε Κύριλλε.....

Ἀσμενέστερον δὲ νῦν εἴπερ ποτε ἀναμιμνησκόμεθα τῆς Ὑμετέρας ἀγαπητῆς Μακαριότητος καὶ τῶν περὶ Αὐτὴν ἀδελφῶν καὶ τῶν κοινῶν ἐπὶ ὀκταετίαν ὅλην σκαμμάτων ἐν τῇ ἀμπέλῳ τῇ εὐκλιματούσῃ, ἣν ὁ Κύριος φυτεύσας ἐν Κύπρῳ διὰ Παύλου καὶ Βαρνάβα καταρτίζει καὶ διαφυλάτιει διὰ τῶν αἰώνων θάλλουσαν καὶ καρποφοροῦσαν καρπὸν ἁγιωσύνης. Οὐδὲ ἔχει πάντως ἀνάγκην ἡ Ὑμετέρα ἀγαπητὴ Μακαριότης τῆς παρ' ἡμῶν διαβεβαιώσεως, ὅτι χαρὰν ἰδίαν ποιούμεθα πᾶσαν τῆς Κύπρου χαρὰν καὶ τἀνάπαλιν, ὡς τὴν ζωὴν αὐτῆς ζήσαντες καὶ τοῖς πόθοις αὐτῆς ζυμωθέντες. Διὰ τοῦτο καὶ διηνεκὴς ἔσται ἡ προσευχὴ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς κατὰ Χριστὸν εὐτυχίας αὐτῆς».

«Πανιερώτατε καὶ Σεβασμιώτατε Μητροπολῖτα Οὐγγροβλαχίας καὶ Ἔξαρχε πάσης Ρουμανίας, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας..... κύριε Μύρων...

Ἀλλὰ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Προέδρῳ τῆς ἐν Ρουμανίᾳ Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τὸ πρῶτον ἐπιστέλλοντες αἰσθανόμεθα πλημμυροῦσαν τὴν καρδίαν χαρᾶς διὰ τὴν ἐλθοῦσαν παρὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς ἐπὶ τὸ φιλόχριστον καὶ εὐσεβὲς τῶν Ρουμάνων Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ εὐλογίαν. Χαρὰν γὰρ ἰδίαν ἀληθῶς, περισπούδαστε ἐν Κυρίῳ ἀδελφὲ ποιεῖται ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μήτηρ Ἐκκλησία τὴν χαρὰν τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ διὰ τὸν θρίαμβον τῶν περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐθνικῆς ἑνότητος καὶ ἐθνικῆς ἐλευθερίας θεοφιλῶν ἀγώνων καὶ εὐχαριστεῖ τῷ Δοτῆρι τῶν ἀγαθῶν Θεῷ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας ταύτης τοῦ Ρουμανικοῦ Ἔθνους καὶ εὐλογεῖ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἐν γνησίᾳ μητρικῇ φιλοστοργίᾳ τὴν ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν τῶν Ρουμάνων ἑνότητα, εὐχομένη πλούσιον ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς τὸν νέον βίον καὶ τὸν ἐθνικὸν καὶ τὸν ἐκκλησιαστικόν. Δῴη ὁ Κύριος εὐθηνίαν ἀγαθῶν τῷ εὐσεβεῖ Βασιλεῖ τῶν Ρουμάνων καὶ τῷ Οἴκῳ Αὐτοῦ καὶ τῷ Ἔθνει ὁλοκλήρῳ .

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις.— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης προσελθοῦσα ἐν σώματι ὑπέβαλε τὰ συγχαρητήρια αὐτῆς πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν Οἰκουμ. Θρόνον. Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καταλλήλως προσεφώνησεν ὁ Πρόεδρος κ. Γεώργ. Σταυρίδης, ἰατρὸς, ἀναπτύξας τὰκατὰ τὴν σύστασιν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, προθύμως, ὡς εἶπε, τιθεμένης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου. Εἰς ταῦτα καταλλήλως ἀπαντήσασα ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν πατριωτικὴν αὐτῆς δρᾶσιν.

Τὴν ἐπιοῦσαν Τετάρτην ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Σεβ. ἁγίου Νικαίας καὶ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς ἀντεπεσκέφθη τὸν ὕπατον Ἁρμοστὴν τῆς Σερβίας κ. Σάποβιτς γενομένη δεκτὴ μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν μ. μ. τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσκέφθη καὶ συνεχάρη ἡ Α. Σοφολογιότης ὁ Ἀρχιραββῖνος κ. Βεζαρὰν, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο Ραββίνων καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ λαϊκοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Καποῦ κεχαγιά Ἡ Α. Σοφ. προϋπαντηθεῖσα μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν ὡδηγήθη εἰς τὸ ἐπίσημον Γραφεῖον, ἔνθα ὑπεδέχθη Αὐτὴν ἡ Α. Θ. Π. Ἡ συνδιάλεξις, διεξαχθεῖσα μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, περιεστράφη περὶ τὰς εἰλικρινεῖς σχέσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους· ἡ Α. Σοφ. κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς προεπέμφθη τιμητικῶς.

Ὀλίγον βραδύτερον τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθη ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων κ. Ζαβὲν, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἐπισκόπων, δύο μελῶν τοῦ Λαϊκοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Καποῦ κεχαγιᾶ. Τὴν Α. Θ. Μ. προϋπαντηθεῖσαν μετὰ τῶν προσηκουσῶν τῷ ἀξιώματι τιμῶν ὑπὸ τῶν πατριαρχικῶν ἐφημερίων καὶ διακόνων ὑπεδέχθη μετ' ἀδελφικῆς ἐγκαρδιότητος ἐν τῷ ἐπισήμῳ γραφείῳ ἡ Α. Θ. Π. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας διὰ θερμῆς προσλαλιᾶς συνεχάρη τὴν Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει καὶ ηὐχήθη τὰ εἰκότα ἀπὸ μέρους τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἀρμενικοῦ Ἔθνους. Ἡ Α. Θ. Π. ἀπαντῶσα δὲν παρέλιπε νὰ ὑπομνήσῃ τοὺς ἱστορικοὺς δεσμοὺς καὶ τὰ κοινὰ ἰδεώδη τῶν ἀδελφῶν ἐθνῶν, ὧν ἕνεκα, εἶπε, δὲν διακρίνει τὸ Ἀρμενικὸν Ἔθνος ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ, διότι εὗρεν αὐτὸ παντοχοῦ συμπάσχον, συναγωνιζόμενον καὶ συνεργαζόμενον. Ἀκολούθως ἡ συνομιλία λίαν ἐγκάρδιος περιεστράφη περὶ τὴν σημερινὴν θέσιν τῶν δύο Ἐθνῶν καὶ τοὺς ἀγῶνας αὐτῶν. Μεθ' ὃ ἡ Α. Μ. ἀπῆλθε προπεμφθεῖσα ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. μέχρι τῆς μεσαίας κλίμακος καὶ εἶτα μετὰ τῶν αὐτῶν τιμῶν ὑπὸ τῶν πατριαρχ. ἐφημερίων καὶ διακόνων.

Ἱ. Σύνοδος.— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης τρίτης, προτάσει τῆς Α. Θ. Π. ἐνεκρίθη ἡ ἀριστίνδην πρόσκλησις ὡς συνοδικοῦ τοῦ σεβ. Γέροντος ἁγίου Νικαίας κ. Βασιλείου εἰς πλήρωσιν μιᾶς χηρευούσης ἕδρας ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅστις καὶ παρεκάθησεν ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης.

Εἰρηνικαὶ ἐπιστολαί.— Ἐγκριθεῖσαι καὶ συνοδικῶς ἀπελύθησαν ὡσαύτως εἰρηνικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς τοὺς Μακαρ. Πατριάρχας Ἀλεξανδρείας Φώτιον καὶ Ἀντιοχείας Γρηγόριον, πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου Κύριλλον καὶ τὸν σεβ. Μητροπ. Οὐγγροβλαχίας κ. Μύρωνα.

Κανονικαὶ ψῆφοι.— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐνεκρίθη ἡ πλήρωσις τῶν χηρευουσῶν Μητροπόλεων Προύσης, Προικοννήσου, Ἐλασσῶνος καὶ Μαρωνείας.

Καὶ διὰ μὲν τὴν Μητρόπολιν Προικοννήσου προταθέντων ὑποψηφίων τοῦ Πανοσ. πρώην Μ. πρωτοσυγκέλλου κ. Γεωργίου καὶ τῶν θεοφ. ἐπισκόπων Δωδώνης Παναρέτου καὶ Ἀμισοῦ Εὐγενίου, διὰ δὲ τὴν Μητρόπολιν Προύσης τῶν σεβ. Μητροπ. Κυζίκου Κωνσταντίνου, Βάρνης Νικοδήμου καὶ Μογλενῶν Πολυκάρπου, διὰ τὴν Μητρόπ. Μαρωνείας τὸν σεβ. Μητροπ. Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου, Δαρδανελλίων Εἰρηναίου καὶ Τυρολόης Χρυσοστόμου, καὶ διὰ τὴν Μητρόπολιν Ἐλασσῶνος τῶν σεβ. Μητροπ. Δαρδανελλίων Εἰρηναίου Ἀπολλωνιάδος Ἰωακεὶ καὶ Κωνσταντίας Ἰωάννου, τῶν ἁγίων ἀρχιερέων κατελθόντων ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ, ἐγένοντο ψῆφοι κανονικαὶ ἱερουργούντων κατὰ σειρὰν τῶν μητροπ. Καισαρείας, Νικαίας, Χαλκηδόνος, καὶ Ἀμασείας, ἐξελέγησαν μητροπ. Προικοννήσου ὁ πρ" Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Γεώργιος παμψηφεί, μητροπ. Προύσης ὁ σεβ. Μητροπ. Κυζίκου κ. Κωνσταντῖνος μητροπ. Μαρωνείας ὁ σεβ. Μητροπ. Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος καὶ μητροπ. Ἐλασσῶνος ὁ σεβ. μητροπ. Δαρδανελλίων κ. Εἰρηναῖος. Ἀκολούθως προσελθὼν

ἐνώπιον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Γεώργιος ηὐχαρίστησεν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς Αὐτῆς.

Εἶτα σκέψεως γενομένης περὶ πληρώσεως τῆς χηρευσάσης Μητροπ. Κυζίκου, ὑποψήφιοι προὐτάθησαν οἱ σεβ. μητροπ. Βερροίας κ. Καλλίνικος, Φιλαδελφείας κ. Χρυσόστομος καὶ Ἀνέων κ. Ἀλέξανδρος. Γενομένων δὲ ψήφων κανονικῶν ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχ. Ναῷ, ἱερουργοῦντος τοῦ σεβ. μητροπολ. Νεκαισαρείας κ. Πολυκάρπου, μητροπολίτης Κυζίκου ἐξελέγη παμψηφεὶ ὁ σεβ. μητροπ. Βερροίας κ. Καλλίνικος, ὅστις καὶ εὐχαριστήσας ἀκολούθως ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Εἶτα ὁ ἐψηφισμένος Μητροπ. Προικοννήσου ἀνέγνω τὸν νενομισμένον τύπον εὐχαριστίας.

Ἐκκλησ. Σύνδεσμος.—Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνδέσμου ἐν σώματι προσελθὸν τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. Ἐξ ὀνόματος τῆς ὁλομελείας τοῦ Συνδέσμου τὴν Α. Θ. Π. προσεφώνησε καταλλήλως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας, πρόεδρος τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, ἥτις ἀντιφωνοῦσα ἐπηυλόγησε τὸ τὸ ἀναμορφωτικὸν τοῦ Συνδέσμου ἔργον εὐχηθεῖσα πλήρη εὐόδωσιν εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Κλῆρος Ἀρχιεπισκοπῆς.—Καὶ ὁ ἱ. κλῆρος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς προσελθὼν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτοῦ. Ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Π. ὁ χωρεπίσκοπος Σταυροδρομίου θεοφ. ἅγιος Εἰρηνουπόλεως κ. Φώτιος, διερμηνεύσας τὸν βαθύτατον σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν συναδέλφων αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτοῦ μεσιτῇ πολυτίμων ὑποθηκῶν, ἡ Α. Θ. Π. ὑπέμνησε διὰ μακρῶν τὰ καθήκοντα τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου, μὴ περιοριζόμενα, ὡς ἐτόνισεν, εἰς τὸ καθαρῶς τελετουργικὸν μέρος, ἀλλ' ἐπεκτεινόμενα καὶ εἰς εὐρυτέραν ἀκτῖνα φιλανθρωπικῆς καὶ καθόλου κοινωφελοῦς δράσεως συνῳδὰ τῷ πνεύματι τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας, ὡς ὀρθῶς ἀντιλαμβάνεται ταύτης ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος (Κεφ. Α' 27).

Πατριαρχικὴ Μ. τοῦ Γ. Σχολή.— Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ δημοσιευθέντων ἀναγράφομεν τὰ κατὰ τὴν τελετὴν τῆς μεγαλωνύμου Πατρ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

Μετὰ κατάλληλον εἰσηγητικὴν προσλαλιὰν τοῦ Σχολάρχου Αἰδεσ. κ. Ἀλεξ. Ζώτου, καθ' ἣν ἐχαρακτήρισεν ὡς εὐοίωνον διὰ τὸ μέλλον τῆς Σχολῆς τὴν ἀπόφασιν τῆς Α. Θ. Π. ὅπως ἀντιπροσωπευθῇ κατὰ τὴν τελετὴν, ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων κ. κ. Κοκκολᾶτος, ἰατρὸς, ἀνέγνω κατὰ τὰ ἐωθότα, ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ διαρρεῦσαν σχολ. ἔτος 1920-1921.

Εἶτα ἀνῆλθεν τὸ βῆμα ὁ καθηγητὴς γραμματεὺς ἑλλογ. κ. Μ. Αὐθεντόπουλος καὶ ἀπήγγειλε, κατὰ τὰ τεθεσπισμένα, τὸν ἐπὶ τῇ πανηγύρει λόγον.

Ὁ ῥήτωρ εἶχεν οἰκειότατον πρὸς τὸ ἐν τῇ Σχολῇ ἔργον του θέμα: **«Τὰ φιλοσοφικὰ, ὡς μάθημα σχολικὸν καὶ ὡς ἐφόδιον βιοτικὸν»**, ἤτοι κατὰ πόσον ἡ φιλοσοφικὴ προπαιδεία, ὡς σπουδάζεται ἐν τῷ σχολείῳ, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς συνέκδημος τῶν ἀποφοίτων διὰ τὴν ζωὴν, ἐγκύρως πάντοτε ἀληθεύοντος, ὅτι: «δὲν σπουδάζομεν διὰ τὴν σχολὴν, ἀλλὰ σπουδάζομεν διὰ τὸν βίον».

Ἐπεσκόπησεν ἀκολούθως ὁ σοφὸς ἀγορητὴς διὰ βραχέων τὴν ἱστορίαν ἢ μᾶλλον τὴν τύχην τοῦ φιλοσοφικοῦ μαθήματος εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς γυμνάσια, ὧν τὰ προγράμματα ἀντεγράφησαν ἥκιστα ἐκλεκτικῶς ἐκ τῆς γερμανικῆς μόνον παιδεύσεως, οὐδαμῶς στεργούσης ἐπὶ ὅλην πεντηκονταετίαν τὴν ἐπαρκῆ φιλοσοφικὴν στοιχείωσιν τῆς νεολαίας, ἐξαιρέσει τῆς Πατρισρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἀπὸ δεκαετηρίδων πολλῶν ἀφθονωτέραν παρεχούσης τὴνφιλοσοφικὴν διδασκαλίαν κατὰ μίμησιν τῆς γαλλικῆς ὡς πρὸς τοῦτο ἐλευθεριότητος.

Χωρῶν εἰς τὰ κύριον μέρος τῆς ἐπιστημονικῆς του πραγματείας ὁ ῥήτωρ δὲν παρέλιπε νὰ μεθαρμόσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ σχολείου παρεχομένην δαψιλῆ τῶν φιλοσοφικῶν διδασκαλίαν πρὸς τὰ προέχοντα τῆς ἐποχῆς προβλήματα, πρὸς τοὺς εὑρεῖς τῆς σήμερον ἰδεολογικοὺς ὁρίζοντας τῶν διανοουμένων. Καὶ διεξῆλθεν ὅσα τῶν νεωτέρων φιλοσοφικῶν συστημάτων θὰ ἀπασχολήσωσι μετ' οὐ πολὺ τοὺς τροφίμους τῆς Σχολῆς, οἵτινες πάντοτε θὰ ἐνθυμῶνται, ὅτι ἡ νεωτέρα φιλοσοφία βασίζεται ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν διδαγμάτων.

Περαίνων, τὸν λόγον ἔστρεψε καὶ ἐπὶ τὰ ἀπώτερα τοῦ πολέμου αἴτια, ἐνθυμίσας τὴν μονονοὺ προφητικὴν ἐκείνην τοῦ θείουΠλάτωνος ἀπόφανσιν, καθ' ἣν **«πάντες οἱ πόλεμοι ὃ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν γέγονται»**, καὶ ηὐχήθη ὑπὲρ τῆς μεγαλωνύμου Σχολῆς ὅ,τι ἡ σύγχρονος ἑλληνικὴ φιλοτιμία ὑπεκκαιομένη ὑπὸ τοῦ νῦν ἀγλαΐζοντος τὸν οἰκουμ. Θρόνον Πατριάρχου, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ πράξῃ.

Ὁ λόγος τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Μ. Αὐθεντοπούλου διά τε τὴν ἐμβρίθειαν καὶ τὴν καλλιέπειαν ἐπεσπάσατο τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ πικνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

Τὴν σεμνὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ προεξάρχων μητροπολίτης ἅγιος Καισαρείας διὰ καταλλήλου προσαλιᾶς, διαβιβάσας τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ προσρήσεις πρὸς πάντας τοὺς ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς γεραρᾶς Σχολῆς φιλοτίμως ἐργαζομένους.

— Κατὰ τὴν ἐν τῷ νέῳ θεάτρῳ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐκτελεσθεῖσαν συναυλίαν ὑπὸ πολυμελοῦς ὁμίλου μουσικῶν ὑπὲρ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐξεπροσώπησεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος, τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας.

Φιλογενεῖς δωρεαί.— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπ' αἰσίοις ἀφίξεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς Αὐτὴν, οἱ εὐσεβόφρονες ὁμογενεῖς κ. κ. Γ. Ψάλτης καὶ Γ. Ἀθανασιάδης ἐδωρήσαντο ὁ μὲν πρῶτος δύο πολυτελῆ ἀνάκλιντρα μετὰ ὀκτὼ ὁμοιομόρφων πολυθρονῶν καὶ μαρμαροστρώτου τραπέζης διὰ τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν, καὶ πλήρη ἐπίπλωσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ κοιτῶνος, ὁ δὲ δεύτερος βαρύτιμον πολυθρόναν διὰ τὰ πατριαρχ. δώματα.

† Λόρδος BRYCE. Μετ' ὀδύνης πραγματικῆς ἤκουσαν οἱ ἐν Ἀνατολῇ χριστιανικοὶ λαοὶ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου φιλανθρώπου Ἄγγλου Λόρδου Bryce, ὅστις πρὸ ὀλίγου μόλις χρόνου διωργάνωσεν ἐν τῷ Δημαρχείῳ Λονδίνου τὸ ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνο Συλλαλητήριον ὑπὲρ τῶν πιεζομένων Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Εὐγνωμονοῦσαι αἱ ἐν Λονδίνῳ Ἑλληνικὴ καὶ Ἀρμενικὴ Κοινότητες ἐτέλεσαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου ἐπιμνημοσύνους τελετάς.

Κατὰ τὴν τελεσθεῖσαν τῇ 5 Φεβρουαρίου (ν. ἡ) ἐν τῇ Ἑλλην ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγ. Σοφίας παρέστησαν ὁ ἐπίσκοπος Browne, ἀντιπροσωπεύων τὸν Σ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας, ὁ Vice-Chancelor τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου, καὶ πολλαὶ ἄλλαι προσωπικότητες· τὸ Εὐαγγέλιον ἀνέγνω ὁ ἱερεὺς κ.J A Douglas Ἐν τέλει ὁ διακεκριμένος ὁμογενὴς Sir I. Στανρίδης ἀπήγγειλε κατάλληλον ἐγκωμιαστικὸν λόγον, ἐν κατακλείδι τοῦ ὁποίου ἐξῆρε τὴν ὑπέροχον δρᾶσιν τοῦ Λόρδου Bryce ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος καὶ ἰδίᾳ τῆς δοκιμαζομένης Ἑλλάδος, ἥτις εὐγνωμονοῦσα, ὡς εἶπε, θὰ θέσῃ τὸ ὄνομα τοῦ εὐγενοῦς φιλέλληνος παραπλεύρως πρὸς τὰ ὀνόματα τῶν δύο ἄλλων μεγάλων Ἄγγλων, τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ Γλάδστωνος τῶν τοσοῦτον ἐργασθέντων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος·

Ἡ τῆς Ἀρμενικῆς Κοινότητος ἐτελέσθη ἐν τῷ Βασιλ. παρεκκλησίῳ Savoy ὑπὸ τοῦ οἰκείου προϊσταμένου. Ὁ ἐπίσκοπος Gore ἀνέγνω ἀγγλιστὶ τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας ἄνευ τοῦ Filioque. Ὁ δὲ πρόεδρος τῆς Κοινότητος ἀπήγγειλε κατάλληλον λόγον.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 198

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 167 καὶ ἡμερ. 22 Νοεμβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Μαρίας Α. Πούππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Πούππου),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πολιτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀρ. πρωτ.6959 καὶ ἡμερομ. 15)28 Ὀκτωβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Α. Πούππου κατὰ Ἀλεξάνδρου Πούππου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας, καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ πάντων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἐννεακόσια δέκα ἓξ (916) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

Πολύκαρπος 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Ἰανουαρίου 1922

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομήν.

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.— 7

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ῥόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 19 Φεβρουαρίου 1922.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ (ΤΕΩΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ) ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Ἐπὶ Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καταστάσεως

(25 Νοεμβρ. 1921—24 Ἰανουαρ. 1922).

Α.

Αἱ αἰτιάσεις αἱ διατυπωθεῖσαι κατὰ τοῦ κύρους τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς ἐνταῦθα καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν Ἀθήναις, αἱ ἐνστάσεις περὶ ἀντικανονικότητος ταύτης ὡς ἐκ τῆς μὴ συμμετοχῆς εἰς αὐτὴν συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν ἀντιπροσώπων ἁπασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ἀρνηθέντων ὑπηρεσίαν Ἑπτὰ τέως Συνοδικῶν, οἵτινες, κατὰ τὸ 1919, ἐκδιώξαντες τοὺς τότε Συνοδικοὺς ἐγκαθιδρύθησαν ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ **ἐπαναστατικῷ διαιώματι** καὶ διότι τὸ φρόνημα τῶν διωχθέντων δὲν συνεφώνει πρὸς τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ, καθὰ ἀναγράφεται ἐν τοῖς ἐπισήμοις πρακτικοῖς, αἱ ἐξενεχθεῖσαι ἀπειλαὶ περὶ ἐνεργειῶν πρὸς μὴ ἀναγνώρισιν τῆς ἐκλογῆς παρὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, περὶ συνελεύσεων τῆς Ἱεραρχίας πρὸς μὴ ἀναγνώρισιν τοῦ ἐκλεγέντος καὶ ἀνάδειξιν ἑτέρου Πατριάρχου, πάντα ταῦταμὲ παρώρμησαν νῦν, ὅτε ὁπωσδήποτε ἡ πρώτη ἔξαψις θὰ ἐξεθύμανεν, ἡ δὲ ψυχραιμος καὶ νηφάλιος ἐξέτασις τῆς καταστάσεως θὰ ἤρξατο νὰ ἀνακτᾷ τὰ δίκαιά της, ὅπως προβῶ εἰς ἱστορικὴν καὶ στατιστικὴν ἀνασκόπισιν τῶν προηγουμένων πατριαρχικῶν ἐκλογῶν, ἐξ ἧς θὰ καταφανῇ κατὰ πόσον ἡ ἐκλογὴ Μελετίου τοῦ Δ' εἶνε ἀντικανονικὴ καὶ κατὰ πόσον αὕτη προσκρούει πρὸς τὰ κρατήσαντα κατὰ τὴν ἐκλογὴν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου θέσμια καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν καὶ παράδοσιν.

Ἄρχομαι ἀπὸ τῶν ἐγγυτέρω, ἀπὸ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν. Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τούτων τὰ μέλη τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως εἰσί: 1) Τὰ 12 μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ οἱ τυχὸν παρεπιδημοῦντες Μητροπολῖται (συνήθως 4-6) μετὰ καὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας· 2) Τὰ 8 μέλη τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου· 3) 10 ἀντιπρόσωποι τῶν συντεχνιῶν Κων]πόλεως· 4) 24 πατριαρχικοὶ καὶ κυβερνητικοὶ βαθμοῦχοι καὶ ἀντιπρόσωποι ἐμπόρων, τραπεζιτῶν, ἐπιστημόνων, ἐνοριῶν· 5) 4 ἀντι-

πρόσωποι Σάμου καὶ παραδουναβείων Ἡγεμονιῶν· 6) 28 ἀντιπρόσωποι ὡρισμένων ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, τῶν λοιπῶν 56 ἐπαρχιῶν ἀφεθεισῶν ἄνευ ἀντιπροσώπων, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων 28 ἐπαρχιῶν. εἰς τὰς ὁποίας **τὸ πρῶτον τότε** ἐχορηγεῖτο δικαίωμα ἀντιπροσωπείας, αἱ 6 (Τυρνόβου, Βόσνης, Λαρίσσης, Βιδύνης, Σοφίας, Σκοπείων) ἀπεσπάσθησαν ἤδη τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, ὅπως ἐξέλιπον ἤδη καὶ οἱ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τῶν παραδουναβείων Ἡγεμονιῶν. Τὸ ὅλον περὶ τὰ 90 μέλη, ἐξ ὧν 15-18 Μητροπολῖται, οἱ δὲ λοιποὶ λευκαί.

Φέρε ἴδωμεν νῦν πόσοι παρέστησαν κατὰ τὰς 13 ἐκλογὰς τὰς λαβούσας χώραν ἀπὸ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν.

Τῷ 1860 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἰωακεὶμ τοῦ Β΄ ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις ἀπηρτίσθη ἐξ 83 μελῶν, ἐξ ὧν 22 Μητροπολῖται καὶ 61 λαϊκοί.

Τῷ 1863 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Σωφρονίου τοῦ Γ΄. παρέστησαν 74 μέλη, 18 Μητρσπολῖται δηλαδὴ καὶ 56 λαϊκοί.

Τῷ 1867 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Γρηγορίου τοῦ ΣΤ΄. ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις ἠρίθμησεν 77 μέλη, 17 Μητροπολίτας καὶ 60 λαϊκούς.

Τῷ 1871 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀνθίμου τοῦ ΣΓ΄ τὰ μέλη τῆς Συνελεύσεως ἀνῆλθον εἰς 73, 17 Μητροπολίτας καὶ 56 λαϊκούς.

Τῷ 1873 κατὰ τὸν ἐκλογὴν Ἰωακεὶ τοῦ Β΄. τὸ β΄. τὰ μέλη ἦσαν 75, 18 Μητροπολῖται καὶ 57 λαϊκοί.

Τῷ 1877 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. παρῆσαν 16 Μητροπολῖται καὶ 60 λαϊκοί, τὸ ὅλον 76.

Τῷ 1884 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἰωακεὶμ τοῦ Δ΄. παρευρέθησαν 18 Μητροπολῖται καὶ 59 λαϊκοί, τὸ ὅλον 77.

Τῷ 1887 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Διονυσίου τοῦ Ε΄ παρῆσαν 83, δηλ. 17 Μητροπολῖται καὶ 66 λαϊκοί.

Τῷ 1891 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Νεοφύτου τοῦ Η΄ παρῆσαν 15 Μητροπολῖται καὶ 65 λαϊκοί, τὸ ὅλον 80. Κατὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἅπαντες οἱ Ἰωακειμικοὶ ἀντιπρόσωποι 24 τὸν ἀριθμὸν, ἡγουμένων τῶν Σουλίδου, Σπαθάρη, Βαγιάννη, Χατζοπούλου, Ἀνθοπούλου, διαμαρτυρηθέντες ἀπεχώρησαν ἐν σώματι, ἀσθενούντων δὲ καὶ 3, ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις περιωρίσθη ἐν συνόλῳ εἰς 52 μέλη, ἅτινα καὶ διενήργησαν τὴν ἐκλογὴν, χωρὶ οὐδεὶς νὰ προσβάλῃ τὸ κῦρος ταύτης.

Τῷ 1895 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀνθίμου Ζ΄. τοῦ Τσάτσου, προσῆλθον 85 μέλη, 15 Μητροπολῖται καὶ 70 λαϊκοί.

Τῷ 1887 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Κωνσταντίνου τοῦ Ε΄ οἱ ἐκλέκτορες ἦσαν 81, 14 Μητροπολῖται καὶ 67 λαϊκοί.

Τῷ 1901 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄. τὸ β΄ ἠριθμοῦντο 18 Μητροπολῖται καὶ 71 λαϊκοί, ἐν συνόλῳ 89.

Τῷ 1913 κατὰ τὴν ἐκλογὴν Γερμανοῦ τοῦ Ε΄. οἱ ἐκλέκτορες ἦσαν 81, 19 Μητροπολῖται καὶ 62 λαϊκοί.

Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ ἐκλογῇ Μελετίου τοῦ Δ΄. παρῆσαν 18 Μητροπολῖται (οἱ πέντε δι' ἐκπροσωπήσεως) καὶ 95 λαϊκοί, ἐν οἷς ἀντιπρόσωποι 25 ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου, ἤτοι Καισαρείας, Κυζίκου, Νικομηδείας, Νικαίας, Χαλκηδόνος, Δέρκων, Ἀμασείας, Νεοκαισαρείας, Ἰκονίου, Τραπεζοῦντος, Φιλιππουπόλεως, Ρόδου, Ἀγκύρας, Βάρνης, Χαλδίας, Ἀγχιάλου, Δυρραχίου, Δρυϊνουπόλεως, Κορυτσᾶς, Βελεγράδων, Προικοννήσου, Κολωνίας, Καλλιουπόλεως, Ροδοπόλεως, Μετρῶν. Πλεονεκτεῖ λοιπὸν εἰς ἀριθμὸν μελῶν, δὲν ὑστερεῖ ἡ τελευταία Ἐκλογικὴ Συνέλευσις τῶν προηγηθεισῶν. Ἂν δὲ μετεῖχον αὐτῆς καὶ οἱ 7 ἀποσχόντες Συνοδικοί, καθὼς καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Μητροπολῖται Τραπεζοῦντος, Φιλιππουπόλεως καὶ ὁ σχολάζων Μητροπολίτης Πελαγωνείας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιεικῶς πάνυ ἀνεγνωρίσθη δικαίωμα συμμετοχῆς, ἐνῷ ἡ ἐπαρχία του ἀποφάσει καὶ τῶν Ἑπτὰ

προσηρτήθη εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας, ἐγκαθιδρύσασαν ἐν αὐτῇ Σέρβον ὀρθόδοξον Μητροπολίτην, ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς τελευταίας Συνελεύσεως θὰ ἦτο κατὰ πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀνώτερος πασῶν τῶν προηγηθεισῶν.

Ἀναφερόμενοι νῦν εἰς τὴν προγενεστέραν τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν ἐποχήν, τί εὑρίσκομεν; Μετὰ μὲν τὴν Ἅλωσιν, τὰς ἐκλογικὰς συνελεύσεις τὰς συγκροτουμένας ἐξ Ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν, λογάδων τοῦ Ἔθνους, πρωτομαγιστόρων συντεχνιῶν, ἐμπόρων, **ἄνευ ἀντιπροσώπων οὐδεμιᾶς ἐπαρχίας**, μὴ ἀριθμούσας οὐδέποτε ἄνω τῶν 60-70 μελῶν· ἐπὶ δὲ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ἐκ τῶν τυχὸν εὑρισκομένων ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀρχιερέων καὶ τῶν κληρικῶν ὀφφικιάλων ἐξισουμένων πρὸς συγκλητικούς, τῶν συγκλητικῶν καί τινων μεγιστάνων τοῦ Κράτους, 50-60 προσώπων, **ἄνευ συμμετοχῆς καὶ πάλιν ἢ ἀποστολῆς ψηφοδελτίου τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεραρχῶν ἢ ἀντιπροσώπων ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν**, τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως διενεργουμένης συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς 123 Νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὁριζούσης τάδε: «θεσπίζομεν, ὁσάκις χρεία γένηται ἐπίσκοπον χειροτονηθῆναι, συνιέναι τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, ἐν ᾗ μέλλει ἐπίσκοπος χειροτονεῖσθαι καί προκειμένων τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων, ἐπὶ τρισὶ προσώποις ψηφίσματα ποιεῖν.....» Καὶ τὸ σύμψηφον διὰ γραμμάτων τῶν ἔξω ἀρχιερέων; Οὔτε λέξις περὶ τούτου οὔτε χρῆσις αὐτοῦ οὐδέποτε ἐγένετο.

Τοιοῦτον τὸ ἔθος, τοιαύτη ἡ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινοεπόλεως καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἡ ἐπὶ 1600 συναπτὰ ἔτη τηρηθεῖσα καὶ ἀπαρεγκλίτως ἐφαρμοσθεῖσα, χωρίς ποτε νὰ προβληθῶσιν αἱ ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων ἐνστάσεις αἱ προβληθεῖσαι τελευταῖον ὑπὸ τῶν 7 Συνοδικῶν· ἐνῷ ἂν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αὗται, ἅπασαι συλλήβδην αἱ γενόμεναι πατριαρχικαὶ ἐκλογαὶ θὰ ἦσαν ἀντικανονικαὶ καὶ ἄκυροι, οὐδεὶς δὲ Οἰκουμ. Πατριάρχης ἀπὸ τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμ. Συνόδου ἄχρι σήμερον ὑπῆρξε νομίμως καὶ κανονικῶς ἐκλεγείς.

Ἐπίσης, ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι Κυζίκου, Αἴνου, Βιζύης, ἐγώ, ἅπαντες οἱ Μητροπολῖται ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ Δ΄. ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμ. Σύνοδος ὑπήγαγεν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοὺς Μητροπολίτας τῶν Διοικήσεων Θράκης, Πόντου καὶ Μ. Ἀσίας, ἐξελέγημεν ὑπὸ τῆς ἐνδημούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου παρόντων ἢ συμψήφων διὰ γραμμάτων, ἕπεται ὅτι ἐπὶ 1500 ἔτη ἤδη οὐδενὸς Μητροπολίτου ἡ ἐκλογὴ ὑπῆρξε νόμιμος καὶ κανονική. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολῖται τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς ἐνδημούσης ἐν Ἀθήναις Συνόδου ἄνευ οἱασδήποτε συμμετοχῆς τῆς ὁλομελείας τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς, ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς ἁπάσας τὰς λοιπὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας συμβαίνει τὸ αὐτό, συνάγεται ὅτι ἐκ τῶν 400 Ἱεραρχῶν συμπάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας οὐδὲ εἷς ὑπάρχει νομίμως καὶ κανονικῶς κεχειροτονημένος καὶ δέον νὰ καθαιρεθῶμεν ἅπαντες ἀνεξαιρέτως.

Ἀλλὰ μὴ ταρασσέσθω οὐδενὸς ἡ καρδία· ἅπασαι αἱ ἐκλογαί, ἅρα καὶ τοῦ Μελετίου Δ΄ ἐγένοντο ἐγκύρως καὶ κανονικῶς. Αἱ διατάξεις τῶν Ἱ. Κανόνων περὶ συγκλήσεως συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας καὶ συμψήφου τῶν ἀπόντων ἀπὸ μακρῶν αἰώνων περιῆλθον εἰς ἀχρηστίαν νομιμοποιηθεῖσαν συνῳδὰ ταῖς διατάξεσι τῆς ἐπισήμου Βυζαντινῆς νομοθεσίας, τῶν «Βασιλικῶν» θεσπιζούσης **«ὥσπερ ἡ θέσις τοῦ νόμου ἢ ἔγγραφός ἐστιν ἢ ἄγραφος, οὕτω καὶ ἡ ἀναίρεσις αὐτοῦ ἢ δι' ἐγγράφου γίνεται νόμου ἢ δι' ἀγράφου, τουτέστι τῆς ἀχρηστίας»** Καὶ μικρὸν κατω-

τέρω «ἐν τῇ τῶν νόμων ἑρμηνείᾳ τῆς συνηθείας δεῖ προσέχειν τῆς πόλεως καὶ ὅπως ἐπὶ τοῦ ὁμοίου ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ἐψηφίσθη» (Βασιλικῶν Ε'. Α.). Τὰς διατάξεις ταύτας τῶν Βασιλικῶν παραθέτει καὶ ὁ Βαλσαμὼν ἐν τῷ Νομοκάνονι (Α.', Γ.'). Ἐνταῦθα δὲ δὲν ἔχουν καὶ τὴν ἐλαχίστην θέσιν οἱ περὶ συμψήφου Κανόνες τῆς Α' καὶ Ζ' Οἰκοτμ. Συνόδου, τὰς ὁποίας ἐπεκαλέσθησαν οἱ 7 Συνοδικοί, καὶ δι' ἄλλον λόγον· καθόσον ἐκεῖνοι μὲν νομοθετοῦσι περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας Ἐπισκόπων, ἐνταῦθα δὲ δὲν πρόκειται ποσῶς περὶ τούτου, ἀλλὰ περὶ ἄλλης καθαρῶς διοικητικῆς πράξεως, «**περὶ μεταθέσεως ἤδη κεχειροτονημένου Ἐπισκόπου**» ἀπὸ μιᾶς ἐπαρχίας εἰς ἑτέραν τοιαύτην.

Ἀλλ' ὑπάρχει, λέγουσιν, ἡ σύμβασις τῆς Ἀδριανουπόλεως. Περὶ αὐτῆς πολὺς λόγος ἐγένετο, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν πολλοὶ γινώσκουσι τί συνέβη· θὰ τὸ εἴπω ἐγὼ διὰ νὰ καταδειχθῇ τὸ ὅλως ἀβάσιμον καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἐνστάσεων. Ἐγγράφῳ ἐπιτακτικῇ ἀξιώσει τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐκλήθησαν οἱ Μητροπολῖται εἰς Ἀδριανούπολιν, χορηγηθείσης κατοικίας, τροφῆς καὶ 1500 δραχμῶν ἑκάστῳ· λέγω ἐπιτακτικῇ ἀξιώσει, τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης ὁμολογήσαντος ὅτι κατὰ δηλώσεις τοῦ Ἁρμοστοῦ κ. Στεργιάδου θὰ ὡδηγοῦντο βίᾳ ἐν συνοδείᾳ χωροφυλάκων ὅσοι τῶν Μητροπολιτῶν θὰ ἐτόλμων νὰ παρακούσωσι· τὰ αὐτὰ ἐτηλεγράφησεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ὁ Καλλιουπόλεως. Συνῆλθον λοιπὸν ἑκόντες ἄκοντες εἰς Ἀδριανούπολιν τριάκοντα δύο Μητροπολῖται· δὲν ἦσαν δὲ παρόντες 37. Ἐπίσης δὲν ἐξεπροσωποῦντο ὡς χηρεύουσαι 11 Μητροπόλεις, Ἐφέσου, Προύσης, Κρήτης, Σισανίου, Μαρωνείας, Σωζουπόλεως, Ἐλασσῶνος, Προικοννήσου, Βελλᾶς, Κολωνίας, Ἐλευθερουπόλεως. Ἠξίωσαν δὲ οἱ 30 (τῶν Μυριοφύτου καὶ Νευροκοπίου ἀρνηθέντων νὰ ὑπογράψωσι), νὰ ἀναβληθῇ ἡ ἐκλογὴ Πατριάρχου μέχρι τέλους τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων οἱ νὰ συμμετάσχωσι ταύτης πάντες οἱ Μητροπολῖται, ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν.

Τώρα ἐρωτῶ: ἦτο κανονικὴ καὶ ἔγκυρος ἡ ἐν Ἀδριανουπόλει Συνέλευσις; ἦτο κἂν νόμιμος ἢ ἐξεπροσώπει τὴν ὁλομέλειαν τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, ἢ τοὐλάχιστον τὴν πλειονοψηφίαν ταύτης; οἱ παρατεθέντες ἀριθμοὶ μαρτυροῦσιν εὐγλώττως. Ἐπὶ 80 Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου παρίσταντο 30, ἀπουσίαζον δὲ ἀγνοοῦντες τὰ γενόμενα 37, ἐν οἷς οἱ τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἐπισημοτέρων ἐπαρχιῶν· πρὸς τούτοις δὲ καὶ 11 ἕτεροι χηρευουσῶν Μητροπόλεων. Αὕτη εἶνε ἡ ἀπαρτία καὶ ἡ πλειοψηφία τῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως. Αὕτη εἶνε ἡ θέλησις τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας. Τριάκοντα παρόντες καὶ ὑπογράφοντες ἐπὶ ὁλικοῦ ἀριθμοῦ ὀγδοήκοντα. Ἐρωτῶ πάντα μὴ κηρύξαντα διαζύγιον πρὸς τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἀριθμητικὴν, ἐδικαιοῦντο τριάκοντα Μητροπολῖται, ὧν πολλοὶ ἤχθησαν ἐκβιαστικῶς, ἄνευ τῆς γνώμης καὶ συναινέσεως τῶν πλειοψηφούντων ἁπάντων συναδέλφων των, νὰ λαλῶσιν ἐν ὀνόματι τῆς ὁλομελείας τῆς Ἱεραρχίας, νὰ λαμβάνωσιν ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἀποφάσεις, ἐπικαλούμενοι **ὅλως ἀνιστορήτως** τὴν διηνεκῆ πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας περὶ συμμετοχῆς συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἀντιπροσώπων ἁπασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκ. Θρόνου κατὰ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου; Ἐνῷ, καθὰ εἴδομεν, οὐδέποτε ἄλλοτε συνέβη τὸ τοιοῦτον; Ἐπιτρέπονται τοιαῦται γκάφαι εἰς τοιαύτας Συνελεύσεις; Ὥστε ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Καὶ ὅμως τὰ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Δύο Διοικητικὰ Σώματα, ἐν πνεύματι ἐπιεικείας καὶ εἰρήνης ἀπεδέχθησαν τὴν ἄποψιν ταύτην τῆς μὴ ἐκπροσωπούσης τὴν πλειοψηφίαν τῆς Ἱεραρχίας Συνελεύσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἀνέβαλον τὴν διὰ τὴν 6 Ἰουνίου ὁρισθεῖσαν ἐκλογὴν κατὰ τὸ διάστημα τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ τούτων ληξασῶν ἐξέδωκαν

τῇ 6 Ὀκτωβρίου τὴν γνωστὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον, συνυπογραφόντων καὶ τῶν 7 Συνοδικῶν, δι' ἧς καθοριζομένης **ὁριστικῶς καὶ ἀφεύκτως** τῆς ἐκλογῆς, προσεκαλοῦντο νὰ συμμετάσχωσι ταύτης ἅπαντες οἱ Μητροπολῖται τοῦ Θρόνου, ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι ἁπασῶν τῶν ἐπαρχιῶν· τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως, ἂν δηλ. ἀπεδέχετο τοῦτο αὕτη.

Ἀτυχῶς ἡ τελευταία, βασισθεῖσα, ὡς ἐγνώσθη ἤδη, εἰς τοὺς λελανθασμένους ὑπολογισμοὺς ἑνὸς μόνου νεαροῦ Μητροπολίτου, οὐδέποτε ὑπηρετήσαντος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ συνεπῶς ἀγνοοῦντος **τέλεον** καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὴν γνωστὴν περὶ ἀποχῆς ἀπόφασιν καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τοῖς κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς τοῦ Κράτους ταύτην, ἐνῷ εἶνε **ἀπολύτως βέβαιον** ὅτι ἂν συμμετεῖχον οὗτοι ταύτης, θὰ ἐπεκράτει **ἀσφαλέστατα** ἡ ἀποψίς της. Τὸ συμπέρασμα ἀπορρέει ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ποῦ λοιπὸν ἔγκειται ἡ ἀντικανονικότης τῆς ἐκλογῆς Μελετίου τοῦ Δ'. ὥστε νὰ γίνηται τόσος θόρυβος καὶ νὰ ἐπισείωνται ἀπειλητικῶς συνελεύσεις τῆς Ἱεραρχίας καὶ μὴ ἀναγνωρίσεις καὶ ἀποκηρύξεις καὶ ἐκλογὴ νέου Πατριάρχου καὶ σχίσματα; Καὶ ἂν γίνουν ὅλα αὐτὰ τί θὰ προκύψῃ; Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος ἀπὸ 12 ἐτῶν δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανὸν καὶ δὲν τὸν μνημονεύει. Ἔπαθε τίποτε ἐκ τούτου ὁ Δαμιανός; ἢ ἔχασε τὴν ἕδραν του; Ὁ Πατριάρχην Ἀντιοχείας Γρηγόριον ἐπὶ μακρὰ ἔτη δὲν τὸν ἀνεγνώριζον οἱ λοιποὶ Πατριαρχικοὶ Θρόνοι, προεξάρχοντος Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. Ἐξεθρονίσθη διὰ τοῦτο ὁ Γρηγόριος;

Ἀλλὰ λέγουσιν· ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις τῆς 25 Νοεμβρίου δὲν ἐψήφισεν οὐσιαστικῶς τὸν Μελέτιον, ἐψήφισε τὸν Βενιζέλον. Δεδόσθω. Τίς ὅμως εὐθύνεται ἐπὶ τούτῳ; Εδόθη προσοχὴ καὶ σημασία εἰς μωρὰς ὑποσχέσεις καὶ ἐγένετο ἀσπαστὴ ἡ χειρίστη πολιτικὴ, ἡ πολιτικὴ τῶν ἀπειλῶν, τοῦ ἐκβιασμοῦ, τῆς τρομοκρατίας, ἥτις πολιτικὴ, καθὰ διδάσκει ἡ διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος ἱστορία, ἐξερεθίζουσα τὰ πνεύματα ἄγει πάντοτε εἰς τὰ ἀντίθετα τῶν προσδοκωμένων καὶ ἐπιδιωκομένων ἀποτελέσματα. Ἐνῷ ἂν ἐγίνετο χρῆσις τοῦ χορηγηθέντος τὸ πρῶτον ἤδη δικαιώματος τῆς παρουσίας ἐν τῇ Συνελεύσει ἁπάντων τῶν Μητροπολιτῶν καὶ ἀντιπροσώπων ἁπασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο ὅλως διάφορον. Καθόσον, ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Ἑλλην, Κράτους θὰ ἤρχοντο 120 λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ 50 Μητροπολῖται, οἵτινες θὰ ἀπετέλουν ὀγκώδη πλειοψηφίαν ἐν τῇ Συνελεύσει. Καὶ ἂν θεωρηθῶσιν ἔνιοι τῶν Μητροπολιτῶν τούτων ὡς ὕποπτοι, ἡ πλειοψηφία πάντοτε θὰ ὑφίστατο καὶ αὕτη θὰ κατήρτιζε τὸ τριμελὲς ψηφοδέλτιον ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Τραπεζοῦντος, Κυζίκου, Βιζύης ἢ Αἴνου ἢ Μηθύμνης, ἐξ οὗ ἕνα καταναγκαστικῶς θὰ ἐψήφιζον οἱ Μητροπολῖται ἐν τῷ Ναῷ. Διατὶ νὰ μὴ προτιμηθῇ ἡ ἀσφαλὴς αὕτη ὁδός; διατί νὰ ἀπόσχουν οἱ 7 Συνοδικοὶ καὶ οἱ τρεῖς, Τραπεζοῦντος, Φιλιππουπόλεως καὶ Πελαγωνείας ἀντὶ νὰ παραστῶσι, καὶ νὰ ζητήσουν δὲ νὰ ἀναθέσωσιν αὐτοῖς τὴν ψῆφόν των δέκα ἄλλοι ὁμόφρονές των Μητροπολῖται, π. χ. Δράμας, Ἰωαννίνων, Μηθύμνης, Δρυϊνουπόλεως, Δυρραχίου, Γρεβενῶν, Κορυτσᾶς, Καστορίας, Χίου κτλ. καὶ ὄντες ἀπόλυτοι κύριοι τῆς ἐκλογῆς ἐν τῷ Ναῷ νὰ ἐκλέξωσι Πατριάρχην τὸν Καισαρείας ἢ Ἀμασείας καὶ οὐχὶ τὸν Μελέτιον; Τίς λοιπὸν εὐθύνεται ἐπὶ τούτῳ;

Τώρα πλέον εἶνε ἀργά. Τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Αἱ Αἰσθηματολογίαι καὶ αἱ παραφοραὶ καὶ αἱ ἀκρότητες δὲν ἔχουσι χώραν ἐν τῇ πολιτικῇ, ἥτις στοιχίζει καὶ κανονίζει τὰς ἐνεργείας της καὶ πράξεις μόνον κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἀτέγκτου πραγματικότητος. Εἶνε καιρὸς νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες καὶ τὶ ὑπαγορεύει τὸ συμφέρον τῆς

Πατρίδος. Εἶνε καιρὸς νὰ προορισθῇ ὁ πρὸ 35 ἐτῶν μαθητής μου ἐν τῇ Ἱερατικῇ Σχολῇ Κωνσταντινουπόλεως Ἀνδρουτσος, οὗτινος πασίγνωστον τὸ ὁρμητικὸν καὶ κάπως ἀτάσθαλον τοῦ χαρακτῆρος εἰς τὰ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μαθήματά του, ὑπομιμνησκομένου αὐτῷ ὅτι εἰς τοὺς ἐμμίσθους δημοσίους ὑπαλλήλους ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὸ πολιτεύεσθαι. Ἐκεῖ δύναται νὰ ἀποβῇ χρήσιμος καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἀντὶ νὰ χύνῃ ἀνευθύνως ἔλαιον ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ νὰ ὑποδαυλίζῃ σχίσματα καὶ νὰ ὁραματίζηται ἀρτικανονικότητας, ἅτινα πάντα ἡμᾶς μὲν πάντως θὰ ζημιώσωσι, τοὺς δὲ ἐχθρούς μας θὰ εὐφράνωσι. Δὲν ἀρκεῖ ἡ δυσχερής μας θέσις, ἀλλὰ θέλομεν νὰ τὴν καταστήσωμεν ἀπείρως δυσχερεστέραν δι' ἐμφυλίων σπαραγμῶν; Τί γίνεται ἡ νοημοσύνη τῆς φυλῆς μας, ἐφ' ᾗ τοσοῦτον ἐγκαυχώμεθα; Εἶνε καιρὸς νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μελετίου, τὸν ὁποῖον μέχρις ἐπ' ἐσχάτων προσηγόρευον κανονικὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ οἱ 7 Συνοδικοί, διανοίγεται ἡ ὁδὸς πρὸς διακανόνισιν τῆς δυσχερεστάτης καὶ ἀπελπιστικῆς ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως θέσεως τοῦ Θεοκλήτου, ὅντινα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησ. Δικαστηρίου τῷ Δικαστηρίου τῷ 1917 ὁ Ἀνδρουτσος μοὶ διεζωγράφιζεν ἐν Ἀθήναις ὡς μελάντερον κατὰ τὴν ψυχὴν Αἰθίοπος.

Αὗται εἶνε αἱ ὑπαγορεύσεις τῆς νηφαλιότητος, τῆς λογικῆς καὶ τῆς φιλοπάτριδος ἐξυπηρετήσεως τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστι, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον.

Β.

ΟΙ ΕΠΤΑ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔφθασεν ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὰν δίμηνον ἀναμονὴν εἰς Κ[πολιν, ματαιωθεισῶν πασῶν τῶν ἀπαισίων προβλέψεων καὶ σπερμολογιῶν, καὶ σκευωριῶν καὶ συκοφαντιῶν, γενόμενος δεκτὸς ἐν πρωτοφανεῖ συναγερμῷ καὶ ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ ὑπὸ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος καὶ ἐγκαθιδρύθη πανδήμως καὶ πανηγυρικῶς εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων καὶ Σχολαρίων. Τὸ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς Ἁλώσεως μέγα Ἐθνικὸν ἡμῶν Κέντρον ἐπανέλαβε τὴν κανονικὴν αὐτοῦ λειτουργίαν. Ἡ Ἐκκλησία Κων]πόλεως ἔχει τὸν Πρωθιεράρχην της. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ρίψωμεν ἓν ἀναδρομικὸν βλέμμα εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τὰ διαδραματισθέντα κατὰ τὸ δίμηνον χρονικὸν τοῦτο διάστημα τόσον ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὅσον καὶ ἐν τοῖς παρασκηνίοις, ἀνασύροντες τὸν πέπλον τὸν καλύπτοντα τὴν ἀλήθειαν πρὸς διαφώτισιν τοῦ δημοσίου.

Ἀρχώμεθα δὲ ἀπὸ τῶν Ἑπτὰ διότι

A tout seigneur tout honneur.

Οἱ αὐθαιρέτως εἰσπηδήσαντες ἀπὸ τοῦ 1919 ἐν τῇ Ι. Συνόδῳ ἑπτὰ τέως Συνοδικοὶ καὶ παραμείναντες ἐπὶ τριετίαν ἐν αὐτῇ παρὰ τὰς κατηγορηματικὰς Διατάξεις τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, οἱ μεταβαλόντες τὸν σεμνὸν τῶν Πατριαρχείων περίβολον εἰς στάδιον ἀναρχίας, μπολσεβικισμοῦ καὶ πάσης παρανομίας, εἶχον εὕρει λίαν καλὴν καὶ τερπνὴν τὴν ἐν τῇ Συνόδῳ πυραμονὴν καὶ ἠννόουν νὰ ἐφαρμόσωσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν φράσιν τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως «ὧν τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος». Καὶ ναὶ μὲν ἀνέφερον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἀνάγκην τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ὑποβαλόντες τῷ 1919 καὶ Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν Βενιζέλου περὶ τούτου, ἀνέπτυσσον ἐν ταῖς

συνεδριάσεσιν εὐγλώττως τοὺς λόγους δι' οὓς ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἀπαραίτητος προκαλοῦντες τὰς ἐπευφημίας τῶν συναδέλφων των (βλέπε Πρακ. Δύο Σωμ. 22 Ὀκτωβρ. 1921), ὥριζον ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκλογῆς, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἦσαν φενάκη διὰ τοὺς ἀφελεῖς. Εἰς τοὺς ἐμπίστους αὐτῶν ἀνεκοίνουν ὅτι ταῦτα πάντα ἦσαν πρὸς τὸ θεαθῆναι καὶ ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἔκειτο πολὺ μακρὰν ἐν τῷ μέλλοντι. «Διατὶ ἐπισπεύδεις τόσον τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν ἀδελφὲ, εἶπεν ἡμέραν τινὰ πρὸς τὸν ἅγ. Ἀγκύρας εἰς τῶν ἑπτά· τί θὰ κάμῃς μετ' αὐτήν; καὶ ἐγὼ μὲν ἔχω ἐπὶ τέλους μίαν φωλεὰν εἰς ἣν νὰ καταφύγω, τὴν Σ. σὺ ὅμως ποῦ θὰ μεταβῇς;»

Ὡς φρόνιμοι καὶ προνοητικοὶ ὅμως ἄνθρωποι εἶχον ἐν τῷ μεταξὺ καταστρώσει διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὸ διάγραμμα τῆς διανομῆς τῶν λαφύρων, καθορίσαντες λεπτομερῶς ποῖος θὰ ἐξελέγετο Πατριάρχης, ποῖος θὰ ἐλάμβανε τὴν Ἔφεσον, ποῖος τὴν Χαλκηδόνα, ποῖος τοὺς Δέρκους (τοὺς θέλω τοὺς Δέρκους καὶ θὸ τοὺς πάρω, ἐδήλου πρὸς τὸν Μητροπ. Χαλκ. ὁ ἅγ. Αἴ...), ποῖος τὴν Προῦσαν, ποῖος τὴν Κρήτην, ποῖος τὴν Κοζάνην, ποῖος τὴν Προικόννησον εἰς ἣν θὰ προσηρτῶντο αἱ Πριγκηπόνησοι ἵνα δύναται ὁ Μητροπολίτης ταύτης νὰ παραμένῃ ἐν ἀριστοκρατικῷ κέντρῳ,— ὡς ἤρμοζεν εἰς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ νέου Πορφυρογεννήτου —ποῖος θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν Πρωτοσυγκελλίαν καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸ δέρμα τῆς ἄρκτου εἶχεν ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβοδικαίως κατανεμηθῇ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι συναισθανόμενοι τὴν γενικὴν κατ' αὐτῶν κατακραυγὴν διὰ τὴν αὐθαίρετον κατακράτησιν καὶ ἀσύστολον ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐξουσίας καὶ τὸ ἔδαφος κλονιζόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας των, εἶχον ἐξαναγκασθῇ νὰ ἀποδεχθῶσι κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον τὰς τελεσιγραφικὰς ἀξιώσεις τῆς ἐν Ἀδριανουπόλει Παρασυναγωγῆς τῶν τριάκοντα Μητροπολιτῶν περὶ συμμετοχῆς συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ θρόνου εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐν καταφώρῳ ἀντιφάσει πρὸς τὸ ἀναφερθὲν Ὑπόμνημά των τοῦ 1919 πρὸς τὴν Ἑλλην. Κυβέρνησιν—ἐν ᾧ ἐδήλουν ρητῶς ὅτι τὰ Δύο Σώματα ὡς ἔχοντα περιωρισμένην δικαιοδοσίαν ἦσαν ὅλως ἀναρμόδια πρὸς τροποποίησιν τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν. — Ἀλλὰ, τρέμοντες τὴν ἐνταῦθα ἐπέλασιν τῶν τριάκοντα Μητροπολιτῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἥτις θὰ τοὺς ἐσάρωνεν ὡς κάρφη ἀχύρου ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ περιβόλου, παρεδέχθησαν τροποποίησιν τῶν σχετικῶν περὶ τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς Διατάξεων τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, αὐτοὶ οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὰ Δύο Σώματα δὲν ἐκέκτηντο νομοθετικὴν ἐξουσίαν πρὸς ἀνατροπὴν τῆς κειμένης νομοθεσίας. Ἀλλὰ, εἴπαμε, ξείπαμε, βέσσελαμ.

Ἡ ἀποδοχὴ ὅμως τῶν προτάσεων τῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως, πόρρω ἀπεῖχε τοῦ νὰ ᾖ εἰλικρινής. Εἶχον ἀποδεχθῇ τὰς προτάσεις μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὰς καταστρατηγήσωσι καὶ ὑπεκφύγωσι. Δὲν εἶχον ἄλλως τε, βέλος πολύτιμον ἐν τῇ φαρέτρᾳ των, τὴν δεδοκιμασμένην περὶ τὸ μηχανορραφεῖν ἐπιδεξιότητα τοῦ ἡγέτου αὐτῶν, ὅστις μέχρι μὲν τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1920 ἐλημέριαζεν ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῇ Ἑλλην. Ἁρμοστείᾳ— μόνον τὸ στρῶμμά του δὲν εἶχε μεταφέρει ἐν αὐτῇ —καὶ ἦγε καὶ ἔφερε τὸν τότε ἁρμοστὴν τῆς Κυβερνήσεως Βενιζέλου, μετὰ δὲ τὸν Νοέμβριον δι' ἀποτόμου *volte face* ὁ ἐν λόγῳ εἶχε κατορθώσει μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιδεξιότητος νὰ παραμείνῃ κύριος τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ ἀσκῇ ἐν τῇ Ἁρμοστείᾳ τὴν αὐτὴν ἐπιρροήν; Ἤρκεσε πρὸς τοῦτο μία χειρονομία. Μέχρι μὲν τοῦ Νοεμβρίου 1920 οἱ Ἑπτὰ ἦσαν ἔνθερμοι Βενιζελικοὶ καὶ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῶν Δύο Σωμάτων τῆς 22 Νοεμβρίου 1920 ἐλάμβανον ὁμοῦ ὡς τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν:

Συνεδρία τῶν Δύο Σωμάτων τῆς 22 Νοεμβρίου 1920.

«Ἡ Συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων ἀπεφάσισεν ἵνα τηλεγραφικῶς παρακληθῇ ἡ Α. Μ. ὁ πρώην Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὅπως παραιτηθῇ τῶν ἀξιώσεών του ἐπὶ τοῦ Θρόνου, ἀντίγραφον δὲ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένου τηλεγραφήματος διαβιβασθῇ διὰ τῆς ἐνταῦθα Ὑπάτης Ἁρμοστείας τῆς Ἑλλάδος τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Πρὸς τοῦτο ἀναγνωσθὲν ἐγκρίνεται ὁμοφώνως τὸ κόλουθον τηλεγράφημα:

Αὐτοῦ Μεγαλειότητα Κωνσταντῖνον

Λυκέρνην.

Αἱ τύχαι τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους κινδυνεύουσι καὶ πάλιν καθ' ἣν στιγμὴν ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένη ἡ πραγματοποίησις τῶν προαιωνίων αὐτοῦ πόθων τοὺς ὁποίους αἱ φύλακες τῶν λαϊκῶν δικαίων Μεγάλαι Δυνάμεις ηὐνόησαν. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸ ὁποῖον ἐπὶ πέντε αἰῶνας ἐκυριάρχησε καὶ κυριαρχεῖ τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς σκέψεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ αὐτὸν μακρὰν πάσης ἐσωτερικῆς διαρέσεως καὶ νὰ καθοδηγήσῃ πρὸς τὸν ὕπατον σκοπὸν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἑνώσεως ὑπὸ καθεστὼς ἐνηρμοσμένον πρὸς τὰς ὡραιοτέρας αὐτοῦ δημοκρατικὰς παραδόσεις, προάγεται νὰ ἐκζητήσῃ παρὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὅπως ἀποφασίσῃ Αὕτη ὅ,τι ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐνδείκνηται. Ἐν ὀνόματι τῶν Δύο Ὑπάτων Σωμάτων, τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Μ. Συμβουλίου, συνελθόντων ἐν ἐπισήμῳ συνεδρίᾳ, ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀναγκάζεται νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὅτι ἐὰν ὑπῆρξανΠρίγκηπες παραιτηθέντες τοῦ στέμματος πρὸς διάσωσιν τῆς ἰδίας αὐτῶν δυναστείας, τὸ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος καθῆκον ἐπιβάλλει εἰς Ὑμᾶς νὰ ἐγκαταλείψητε τὰς Ὑμετέρας διεκδικήσεις.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Κατὰ Ἰσύλιον δὲ τοῦ 1921 ἔγειναν ἔνθερμοι βασιλικότατοι καὶ συνῆψαν κρατερὰς λογομαχίας ἵνα ἀποστείλωσι συγχαρητήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν αὐτὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον. Καὶ τὸ ἀπέστειλαν ἰδιωτικῶς.

Ἄλλαξεν ὁ Μανωλιὸς
κι' ἔβαλλε τὰ ροῦχ' ἀλλοιῶς.

Ἀλλὰ διὰ τοὺς Ἑπτὰ αἱ μεταμορφώσεις αὗται, αἱ ἀναξιοπρεπεῖς καὶ ἐξευτελιστικαὶ διὰ πάντα τίμιον ἄνθρωπον, δὲν ἐστοίχιζον τίποτε, ἦσαν ἁπλᾶ τερτίπια, ἁπλαῖ ἐκφάνσεις ὑψηλῆς διπλωματικῆς πολιτικῆς. Ἂν αἴφνης αὔριον ὁ ἄνεμος τῶν ἐγωϊστικῶν βλέψεών των ἔπνεε πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ Κεμὰλ, ἂν ὁ κωμικὸς πατριάρχης τούτου σαγκὶν Εὐθὺμ παπᾶς τῷ Ἡγέτι τῶν Ἑπτὰ ὑπέσχετο τὴν Χαλκηδόνα ἢ τὰς Δέρκους, δὲν θὰ ἐδίσταζεν οὐδ ἐπὶ στιγμὴν οὗτος νὰ μεταμορφωθῇ εἰς φανατικὸν κεμαλικὸν καὶ νὰ γίνει τσουβάλι νὰ τὸν πατᾷ ὁ Εὐθὺμ παπᾶς.

Μὲ τὰς ὀπισθοβουλίας ταύτας οἱ Ἑπτὰ ἔλαβον τῇ 5 Ὀκτωβρίου τὴν περὶ πατριαρχικῆς ἐκλογῆς ἀπόφασιν καὶ τῇ ἐπαύριον 6 Ὀκτωβρίου 1920 ὑπέγραψαν καὶ ἐξέδωκαν τὴν γνωστὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱ. Συνόδου ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐδήλουν ὅτι **«λόγοι σπουδαῖοι Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ Ἐθνικοὶ ἐπιβάλλουσι τὴν ἄμεσον πλήρωσιν τοῦ χηρεύοντος Θρόνου καὶ ἀποῤῥάσει τῶν Δύο τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων ἡ ἐκλογὴ θὰ προχωρήσῃ ὁριστικῶς καὶ θὰ διεξαχθῇ ἀφεύκτως»** χωρὶς οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ ποιήσηται τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν περὶ τῆς ἀπαιτουμένης συγκαταθέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ἐκλογήν. Ταυτοχρόνως ὅμως οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ ὁμό-

φρονές των, εἰσηγοῦντο ἐν Ἀθήναις τὴν ματαίωσιν, τρίτην ταύτην φορὰν, τῆς ἐκλογῆς. Οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις, ἀείποτε ἀποδειχθέντες ἀδαεῖς τῆς ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ἔπιπτον θύματα τῆς ἀγνοίας αὐτῶν ταύτης καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος τῶν ἑπτά. Ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἐξυπηρέτουν τὸν ἀγῶνα τοῦ βασιλικοῦ καθεστῶτος καὶ ὅτι καταπολέμουν τὸν Βενιζελισμὸν, ἐνῷ ἐν τῇ πραγματικότητι ἐξηπηρέτουν μόνον τὰς ἐγωϊστικὰς καὶ ἰδιοτελεῖς βλέψεις τῶν ἑπτὰ καὶ τὴν ὑστερικὴν φιλοδοξίαν τοῦ Τραπεζοῦντος ἐννοοῦντος καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ γίνῃ Πατριάρχης, αἵτινες βλέψεις καὶ φιλοδοξίαι οὐδὲν τὸ κοινὸν εἶχον οὔτε πρὸς τὸ βασιλικὸν καθεστὼς, ἀντέταξαν ἀπροκαλύπτως τὸ *veto* αὐτῶν εἰς τὴν ἐκλογήν.

Ἡ ἔνστασις τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως κατὰ τῆς ἐκλογῆς συνεζητήθη ἐν τῇ συνεδριάσει τῶν Δύο Σωμάτων τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1921 καθ' ἣν «Ὁ Μητροπολίτης Δαρδανελλίων κηρυσσόμενος ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι λόγοι ἐθνικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ σοβαροὶ ὑπαγορεύουσι τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκλογῆς.

Οἱ κληρικοὶ πρέπει νὰ θέλωμεν καὶ θέλομεν ὅπως ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἀνασυγκροτηθῇ ὄχι μόνον ἀπὸ ἐσωτερικῆς ὑπάρξεως ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐξωτερικῆς. Παρουσιάσθησαν ζητήματα σπουδαιότατα, τὰ ὁποῖα ἐκτιμῶμεν βαθύτατα. Ἡ Ἐκκλησία εὑρέθη εἰς θέσιν δυσχερῆ καὶ ὀδυνηρὰν ὅταν ἔβλεπεν ἑαυτὴν μὴ ἔχουσαν τὸ κῦρος νὰ θίξῃ ζητήματα τὰ ὁποῖα ἡ ἐξέχουσα θέσις της τῇ ἀναγνωρίζει. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἀνασυγκροτηθῇ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πατριάρχην, θὰ ἀντλήσῃ δύναμιν, ἡ ὁποία θὰ προσδώσῃ αὐτῇ τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὴν διαπραγμάτευσιν τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ἰσχύν. Ἂν ἠθέλομεν νὰ διαπραγματευθῶμεν τὰ ζητήματα ταῦτα μὴ κῦρος μεμειωμένον καὶ τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας θὰ κατερρίπτομεν».

Εἰς τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα ὁ ἅγ. Δαρδανελλίων, ἐπευφημηθεὶς διὰ τὴν ἀγόρευσίν του, θὰ ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ καὶ τὰ ἐκ τῆς εἰς τὸ κατακόρυφον ἐξηχθείσης ἐξαρθρώσεως καὶ παραλυσίας τῶν Πατριαρχείων, προσάγων καὶ μερικὰ παραδείγματα οἷον α') Ἐν συνεδριάσει τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συνδέσμου», ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, εἶχεν ἀποτολμηθῇ νὰ ὑποβληθῇ πρὸς συζήτησιν πρότασις περὶ καταργήσεως ἢ οὐ τοῦ ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· β') ἐν παρομοίᾳ συνεδριάσει ἐξυβρίσθη δημοσία παρὰ διακόνου Συνοδικὸς Μητροπολίτης, γ') οἱ ἐφημέριοι τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ συνεζήτουν ἂν ὤφειλον ἢ οὐ ὑπακοὴν εἰς τὸν Τοποτηρητὴν, τὸ δὲ περιοδικὸν τοῦ Συνδέσμου ἐδημοσίευεν ἐξυβριστικὰ ἄρθρα κατὰ τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφάσεων Οἰκουμ. Συνόδου, δ') ὁ Τοποτηρητὴς Προύσης Δωρόθεος ἔγραφε πρὸς φίλους του ὅτι εἶχεν ἀπογυμνωθῇ τέλεον παντὸς κύρους καὶ πάσης ἐξουσίας ἀπομείνας μεγαλοπρεπὴς μονάς. ε') Ἡ Μ. Πρωτοσυγκελλία εἶχε καταστῇ τελείως ἀνεξάρτητος καὶ αὐτόβουλος, ὁ δὲ Τοποτηρητὴς Καισαρείας ἀπεκαλεῖτο ἐνώπιον πάντων ἐν αὐτῇ «παπᾶ Νικόλας». ς') Ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοὶ τῶν Πατριαρχείων περιήρχοντο τὸ Φανάριον μὲ κομψὰς ῥάβδους λιμοκοιτόρων ἀνὰ χεῖρας. ζ') Γραφεῖα λωποδυτικά, ὡς τὸ τῶν «Ἀποζημιώσεων» εἶχον ἐγκαθιδρυθῇ παρὰ τῶν ἐν τοῖς Πα]χείοις. η') Κλινοστρωμναὶ καὶ ἔπιπλα τῶν Πατριαρχείων ἐξηφανίζοντο θ') Καταχρήσεις χιλιάδων λιρῶν διεπιστοῦντο. ι') «Ἀριστόδειπνα πολυτελῆ» ὡς ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων Πατριαρχῶν, ἦσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. ια') Τὸ τελέφωνον τοῦ Μ. Συμβουλίου 1-9-2-0 μετεκομίσθη εἰς τὸν οἶκον ἑνὸς ἐκ τῶν ἑπτὰ ὅπου καὶ εὑρίσκεται ιβ') Ἅπαντα τὰ Σωματεῖα Κωνσταντινουπό-

λεως, Ἐφορεῖαι, Συμβούλια, ἐκκλησιαστικαὶ ἐπιτροπαί, εἶχον ἀναστατωθῇ διὰ φατριαστικῶν διορισμῶν καὶ παύσεων κτλ.

Αἱ περὶ ἀναστολῆς λοιπὸν προτάσεις τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως ἀπερρίφθησαν καὶ ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου ἐπεφορτίσθη νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῇ Ἑλλ. Ἀρμοστείᾳ. Μολονότι δὲ αὕτη ἐπέμενε ζητοῦσα τὴν ἀναβολὴν, χαρακτηρίσασα ὡς «ἀστείας» τὰς ἐξηγήσεις τῶν Πατριαρχείων, αἱ προκαταρτικαὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν ἐνέργειαι, συμφωνούντων καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξηκολούθησαν. Μόνον δὲ ὅτε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν Κωνσταντινουπόλεως ὑπεδήλωσαν σαφῶς τὸν ἀναποδογυρισμὸν τοῦ **τέντζερε** τῶν ἐλπίδων καὶ σχεδίων τῶν ἑπτὰ, οἱ ἐν Ἀθήναις, παραπλανάμενοι ὑπὸ τούτων καὶ τῶν διαρκῶς μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν ταξειδευόντων ὁμοφρόνων των, προέβησαν εἰς ἥκιστα συνετὰς ἀποφάσεις. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπηγόρευσαν **βία** εἰς τοὺς Μητροπολίτας τῶν Νέων Χωρῶν νὰ ἀποστείλωσι ψηφοδέλτια διὰ τὴν ἐκλογὴν ἢ νὰ μεταβῶσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀνακαλέσαντες τὰ ἐκδοθέντα διαβατήρια καὶ θέντες ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν τοὺς ὑπόπτους ἐπὶ φυγῇ, καθὼς καὶ παρεμποδίσαντες τὴν ἀνάδειξιν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων, ἐπιβαλόντες ἅμα τὴν ἀποστολὴν τηλεγραφημάτων Μητροπολιτῶν καὶ Σωματείων ἐξαιτουμένων **ταὐτοσημως** τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκλογῆς διὰ νὰ τελέσωσι δῆθεν οἱ Μητροπολῖται τὰς ἐπερχομένας ἑορτὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ποιμνίου των· ὡς νὰ μὴ εἶχον καιρὸν οἱ Μητροπολῖται ἀπὸ τῆς 25 Νοεμβρίου μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου νὰ μεταβῶσιν οὐχὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας των ἀλλ' εἰς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ Αὐστραλίαν, ὡς ἀπέδειξεν ἄλλως τε ἡ ἐν τῇ παρασυναγωγῇ Θεσσαλονίκης παραμονὴ αὐτῶν μέχρι τῆς 22 Δεκεμβρίου.

Ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν ἐδίστασαν οἱ ἐν Ἀθήναις νὰ ἀρνηθῶσιν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὸν χαρακτῆρα ἐθνικοῦ Κέντρου τῶν Ἀλυτρώτων Ἑλλήνων διεκδικοῦντες αὐτοὶ τὴν ἰδιότητα ταύτην ὡς καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν διεύθυνσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου «τῶν παπάδων ἀποσυρομένων εἰς τὰς ἐκκλησίας των». Ὅτε δὲ κατέστη πλέον καταφανὲς ὅτι ἡ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πλειοψηφία τῶν Δύο Σωμάτων, κατάπληκτος ὑπο τῶν ἀξιώσεων τούτων, δὲν ἠννόει νὰ ἀποδεχθῇ ταύτας καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ, πρὸς παράλυσιν τῆς ἐκλογῆς, προσεκλήθησαν οἱ Ἑπτὰ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας των, ἐγένοντο δὲ ἀπόπειραι πρὸς ἐπανάκαμψιν καὶ τῶν παρεπιδημούντων. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐγγράφως γενομένην πρὸς αὐτοὺς πρόσκλησιν ὑπὸ τῆς Ἀρμοστείας οἱ Ἑπτὰ δὲν συνεμορφώθησαν ἀποδεικνύοντες οὕτω ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἄγοντες καὶ φέροντες καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις. Εἰς συνδιαλέξεις των μάλιστα πρὸς φίλους δὲν παρέλειψαν νὰ κατειρωνευθῶσι τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἥτις θὰ τοὺς ἐστέρει «τὸ ψωμί των καὶ τὸ μέλλον των». Ἔλαβον ὅμως κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐκλογῆς τὴν ἀπόφασιν οἱ Ἑπτὰ, ὁ ἐν τῇ Μονῇ Χάλκης ἐμφωλεύων καὶ ἐκεῖθεν διευθύνων τὰς σκευωρίας Τραπεζοῦντος, ὁ ὑπὸ τῆς μονομανίας τῆς πατριαρχεύσεως οἰστρηλατούμενος καὶ δύο ἕτεροι ὁμόφρονές των νὰ ἀπόσχωσι τῆς ἐκλογῆς. Καὶ ὁ λόγος; Διότι δὲν ἐτηρήθη ἡ σύμβασις τῆς Ἀδριανουπόλεως. Ὡς ἂν αἱ ἀποφάσεις τῶν τριάκοντα Μητροπολιτῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως, αἱ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν λοιπῶν πεντήκοντα Μητροπολιτῶν τοῦ Θρόνου ληφθεῖσαι, καὶ τὰς ὁποίας οἱ **Ἑπτὰ** τρομοκρατηθέντες εἶχον ἐξαναγκασθῇ νὰ ἀποδεχθῶσι, νὰ ἀπετέλουν **Ὅρον** τινὰ δογματικὸν Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἄθικτον, ἀναλλοίωτον καὶ μὴ μου ἅπτου· ὡς ἂν αἱ αὐθαίρετοι ἀξιώσεις τῶν τριάκοντα παρασυναγώγων, οἵτινες, ἀντιλαμβανόμενοι τὸ ἔκνομον καὶ παρακεκινδυνευμένον τοῦ διαβήματός των εἶχον κηρυχθῆ ἀλληλέγγυοι κατὰ πάσης ἐνδεχομένης ποινῆς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας **ὅι' ἐνόρκου πρακτικοῦ συνωμοσίας**, νὰ ἀπετέλουν νόμον δυνάμενον νὰ καταργήσῃ τὸ νόμιμον τοιοῦτον τῶν Ἐθνι-

κῶν Κανονισμῶν. Ὡς ἂν ἡ ματαίωσις τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Ἀδριανουπόλει Συνελεύσεως **ἡ μὴ προελθοῦσα ἐκ τῶν Π]χείων**, νὰ ἔδει νὰ ἐκσπάσῃ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ματαίωσιν τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ὑποδουλωμένης οὕτω πλήρως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἢ μᾶλλον δι' Ἀθηνῶν διαβιβαζομένας θελήσεις κοὶ ἐπιταγὰς τῶν Ἑπτὰ καὶ Σας. Εἶναι δὲ ἐξηκριβωμένον ὡς μαθηματικὸν ἀξίωμα, ὅτι ἄνευ τῆς ἐνασκηθείσης βίας πάντες οἱ Μητροπολῖται τοῦ Θρόνου καὶ ψηφοδέλτια θὰ ἀπέστελον καὶ αὐτοπροσώπως θὰ προσήρχοντο εἰς τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν καθὼς καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν.

Καὶ μέχρι μὲν τῆς 22 Νοεμβρίου οἱ Ἑπτὰ ἐξηκολούθησαν συνεργαζόμενοι, ἔν τε τῇ Ἱ. Συνόδῳ καὶ ἐν τοῖς Δυσὶ Σώμασι, μόνον δέ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τούτων τῆς 22 Νοεμβρ. καὶ ἀφοῦ κατέστησαν γνωστὰ τὰ δυσμενῆ δι' αὐτοὺς ἀποτελέσματα τῶν 50 ἐκλογῶν ἀντιπροσώπων Κων]πόλεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Συμβάσεως τῆς Ἀδριανουπόλεως διενεργηθεισῶν, ὁ Μητροπ. Κυζίκου ὑπέβαλεν ἔγγραφον ἔνστασιν κατὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς, δι' ἧς, προβάλλων ἐσφαλμένως τοὺς Κανόνας περὶ συμμετοχῆς ἢ συμψήφου τῆς ἱεραρχίας μιᾶς Μητροπόλεως ἐν τῇ ἐκλογῇ χηρευουσῶν ἐπισκοπῶν αὐτῆς, **Κανόνας μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντας πρὸς τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογήν**, ὡς θὰ ἀποδείξω ἐν τοῖς ἑφεξῆς, ἐζήτησε τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκλογῆς· καὶ τῆς προτάσεώς του μὴ γενομένης ἀποδεκτῆς ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας ἀπεχώρισε μετὰ τῶν ὁμοφρόνων του θεατρικῶς τῆς συνεδριάσεως παρὰ τὰς προτροπὰς καὶ συστάσεις καὶ παρακλήσεις τῶν λοιπῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συναδέλφων των, λησμονοῦντες τὴν μεγάλην πρακτικὴν ἀλήθειαν ὅτι ἐν τῇ πολιτικῇ ἡ ἀποχώρησις ἰσοδυναμεῖ πρὸς αὐτοκτονίαν· λησμονοῦντες ὅτι διὰ τῆς ἀρνήσεώς των ὑπηρεσίας ἔθετον αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἐκτὸς νόμου, καὶ θεωρούμενοι ὡς παραιτηθέντες θὰ ἀντικαθίσταντο· λησμονοῦντες ὅτι αὐτοὶ πρὸ πάντων ὤφειλον νὰ ἀποφύγωσι τοιοῦτον πρωτοκόλλημα, αὐτοὶ οἱ παρανόμως εἰσπηδήσαντες ἐν τῇ Συνόδῳ ἐπὶ Τοποτηρητείας διὰ τῆς ἐκδιώξεως τῶν νομίμων Συνοδικῶν, «δικαιώματι ἐπαναστατικῷ» καθὰ εἶχε δηλώσει τότε εἷς ἐξ αὐτῶν, αὐτοὶ οἱ παρεδρεύοντες ἐν τῇ Ι. Συνόδῳ ἀπὸ τριετίας παρὰ τὰς κατηγορηματικὰς διατάξεις τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, αὐτοὶ εἰς τοὺς ὁποίους πολλάκις λαϊκοὶ συνάδελφοί των εἶχον ῥίψει κατὰ πρόσωπον τὴν μομφὴν ὅτι παρήδρευον παρανόμως καὶ ὅτι ἔδει νὰ ἀντικατασταθῶσιν, ὅπως ἀντικαθίσταντο καὶ τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου ὧν εἶχε λήξει ἡ διετία· λησμονοῦντες ὅτι εἰς τὰ συνταγματικὰ πολιτεύματα ἡ μειοψηφία δὲν στασιάζει ἀλλ' ὑποκύπτει εἰς τὴν πλειοψηφίαν καὶ ἔδει νὰ ὑπαταχθῶσιν εἰς αὐτὴν μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅπως ἀναπτύξωσιν ἐνώπιον τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως καὶ ὑποστηρίξωσι τὰ ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐκλογῆς ἐπιχειρήματά των, ὅτε δυνατὸν καὶ νὰ ἔπειθον τὴν ἐκλογικὴν Συνέλευσιν καὶ νὰ ἀνεβάλλετο ἡ ἐκλογή.

Ἐνώπιον λοιπὸν τῆς πολιτείας ταύτης **τῶν ἑπτὰ** ἀπετελούσης ἁπλῆν καὶ καθαρὰν ἄρνησιν ὑπηρεσίας καὶ ἀξίωσιν τῆς μειονοψηφίας ὅπως ἐπιβάλῃ τὰς θελήσεις των εἰς τὴν πλειοψηφίαν, ἥτις ἀξίωσις ἀποτελεῖ, ἐπαναλαμβάνω, ἀνατροπὴν παντὸν συνταγματικοῦ παλιτεύματος, οἷον εἶναι καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας, κανονικώτατον καὶ ἐπιβεβλημένον ἦτο νὰ πληρωθῶσιν αἱ κενωθεῖσαι θέσεις Συνοδικῶν ἐκ τῶν παρόντων μελῶν τῆς Συνελεύσεως Μητροπολιτῶν, ἵνα καταστῇ δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ ἡ ἐκλογή, τῶν δύο Σωμάτων περιορισθέντων εἰς μόνην τὴν ὑπόδειξιν τίνες τῶν παρόντων Μητροπολιτῶν θὰ ἀντικαθίστων τοὺς ἑπτά· ὑπῆρχον ἄλλως τε προηγούμενα Συνοδικῶν ἀποχωρησάντων καὶ ἀντικατασταθέντων ἐπὶ συνεδριάσεων τῶν Δύο Σωμάτων. Συνοδικοὶ δὲ ἐπὶ Τοποτηρητείας κληθέντες ὡς

τοιοῦτοι ἠδύναντο κάλλιστα νὰ ἀντικατασταθῶσι ἐν συνεδριάσει τῶν Δύο Σωμάτων προεδρευομένῃ ὑπὸ Τοποτηρητοῦ. Οὕτω δὲ χωρησάσης τῆς ἐκλογῆς ἐν συνελεύσει πολυπληθεστέρᾳ πασῶν τῶν προηγουμένων, ἀνεδείχθη Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διὰ καταπληκτικῆς πλειονοψηφίας ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος.

Ἅμα περατωθείσης τῆς ἐκλογῆς οἱ ἑπτὰ καὶ Σα ἀπῆλθον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅπως συνεχίσωσιν ἀλλαχοῦ τὰς στασιαστικὰς πλέον αὐτῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐνεργείας. Συνεσκέφθησαν εἰς Ἀθήνας μετὰ Ὑπουργῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἔσχον ἀκρόασιν παρὰ τῷ βασιλεῖ, ἔδωκαν συνεντεύξεις καὶ ἄρθρα εἰς δημοσιογράφους καὶ ἐφημερίδας διαστρέφοντες ἐννοεῖται τὰ γεγονότα καὶ κατέληξαν εἰς Θεσσαλονίκην, ἐνῷ ὁ Τραπεζοῦντος διηυθύνετο εἰς Λονδίνον ἵνα δυσφημήσῃ ἐκεῖ καὶ συκοφαντήσῃ τὴν ἐκθρέψασαν καὶ προαγαγοῦσαν αὐτὸν Ἐκκλησίαν καὶ προκαλέσῃ τὴν ἀνάμιξιν ξένων εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου πράγματα, ἐνῷ οἱ ἑπτὰ ἐτηλεγράφησαν εἰς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην προσπαθοῦντες νὰ πείσωσιν αὐτὸν νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν ἐκλογὴν ὡς λογιζομένην ἄκυρον καὶ ὑπέστησαν παρ' αὐτοῦ τὴν ἁρμόζουσαν ψυχρολουσίαν. Ἐτηλεγράφησαν πρὸς τοὺς Πατριαρχικοὺς Θρόνους καὶ τὰς λοιπὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, καταγγέλοντες τὸ ἀντικανονικὸν τῆς ἐκλογῆς καὶ ὑπέστησαν δευτέραν ψυχρολουσίαν μόνον παρὰ τοῦ Ἀλεξανδρείας λαβόντες μίαν τυπικὴν διπλωματικὴν ἀπάντησιν. Ἐξέδωκαν ἔγγραφον πρὸς τοὺς Μητροπολίτας τοῦ Θρόνου ζητοῦντες παρ' αὐτῶν 1) ἵνα τηλεγραφήσωσιν ὅτι ἐγκρίνουσι τὴν στάσιν των 2) ὅτι ἀναγνωρίζουσιν αὐτοὺς ὡς ἀποτελοῦντας Σύνοδον κανονικὴν 3) ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουσι τὸν διορισμὸν τῶν νέων Συνοδικῶν 4) ὅτι ἐξουσιοδοτοῦσι τοὺς ἑπτὰ ὅπως ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀποκηρύξωσιν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱεραρχίας ὡς ἀντικανονικὴν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ 5) ὅτι ἐξουσιοδοτοῦσι τοὺς ἑπτὰ ὅπως ὡς Σῶμα διοικοῦν τὴν Ἐκκλησίαν συγκαλέσωσι σύμπασαν τὴν Ἱεραρχίαν, ἵνα ἀποφανθῇ αὕτη τὸ τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς Κανόσι συνᾴδον.

Ἀλλ' αἱ ἀπαντήσεις τῆς Ἱεραρχίας δὲν ἀπέβησαν ἐπαρκεῖς οὔτε κατὰ τὸν ἀριθμὸν οὔτε κατὰ τὸ περιεχόμενον Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀπαντᾷ εἰς αὐτοὺς ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διὰ τῆς ἐγκυκλίου των τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1920 καθώρισαν ὅτι «λόγοι σπουδαῖοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἐθνικοὶ ἐπιβάλλουσι τὴν ἄμεσον πλήρωσιν τοῦ χηρεύοντος Θρόνου καὶ ὅτι ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων ἡ ἐκλογὴ θὰ προχωρήσῃ ὁριστικῶς καὶ θὰ διεξαχθῇ ἀφεύκτως» ἐντὸς 45 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐγκυκλίου.

Ρίπτει κατὰ πρόσωπονεἰς αὐτοὺς «ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν παρρησίᾳ ὅτι ἀπὸ πολλοῦ τὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν σκάφους φέρονται ἀνερμάτιστα καὶ ἀπηδολιούχητα βιαίως ὑπὸ τῆς πνοῆς τῶν ἑκάστοτε συμφερόντων λογικῶν καὶ πολιτικῶν καὶ κομματικῶν ἀνέμων ὠθούμενα πρὸς τὴν καταστροφὴν καὶ τὸ ναυάγιον καὶ ὅτι «σκοπίμως καὶ οὐχὶ δι' ἀγνοὺς ὑπολογισμοὺς ἐκρατήθη μακρὰν ἡ Ἱεραρχία νῦν δὲ μόνον ἐνεθορμήθησαν αὐτήν». Κακίζει τὴν ἀποχώρησίν των ἐκ τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως. Ἀπορρίπτει συλλήβδην πάσας τὰς προτάσεις των τονίζων ὅτι ἰδία διὰ τῆς ἀναμίξεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τοῦ Καίσαρος εἰς τὰ τοῦ Θεοῦ θὰ ἀνοίξῃ ἔτι περισσότερον ἡ πληγὴ καὶ θὰ καταστῇ στομῶσα, καὶ θὰ ὑποδουλωθῇ τέλεον ἡ Ἐκκλησία εἰς βλέψεις καὶ σκοποὺς πολιτικούς».

Τοιαύτη ἡ ἀπάντησις τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης. Φαίνεται δὲ ὅτι παρομοίας ψυχρο-

λουσίας γραπτῶς ἢ προφορικῶς ὑπέστησαν καὶ παρ' ἄλλων Μητροπολιτῶν, ἐφ' ᾧ καὶ συσκεφθέντες καὶ συνεννοηθέντες μετὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπεφάσισαν τὴν διὰ παντὸς μέσου καὶ ἀδροτάταις δαπάναις ταύτης **παρασυναγώγησιν** τῆς Ἱεραρχίας εἰς Θεσσαλονίκην.

(εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον)

Γ'. Ἡ παρασυναγωγὴ τῆς Θεσσαλονίκης.
Δ'. Ἡ δῆθεν καθαίρεσις τοῦ Πατριάρχου.

ΑΙ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ JOHN RUSKIN

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν τοῦτο πρέπει νὰ ἐντυπωθῇ εἰς τοὺς νέους: ὅτι ἡ οὐσία τοῦ ψεύδους ἔγκειται εἰς τὴν ἀπάτην καὶ ὄχι εἰς τοὺς λόγους. Δυνάμεθα νὰ ψευδώμεθα διὰ τῆς σιωπῆς, διὰ διφορουμένων λέξεων, διὰ τονισμοῦ μιᾶς συλλαβῆς, δι' ἑνὸς βλέμματος προσδίδοντος ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν φράσιν. Ὅλα ταῦτα τὰ εἴδη τοῦ ψεύδους εἶνε χειρότερα καὶ χαμερπέστερα ἀπὸ τὸ ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται διὰ λόγων.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ

Νομίζω ὅτι ἡ λυδία λίθος διὰ τὸν πράγματι μέγαν ἄνδρα εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη. Ταπεινοφροσύνην δὲν ὀνομάζω τὴν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς δυνάμεώς του ἢ τὸ ἀναποφάσιστον εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς γνώμης του. Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ὄχι μόνον ἐννοοῦν τὸ ἔργον των, ἀλλὰ καὶ ἔχουν τὴν συναίσθησιν ὅτι τὸ ἐννοοῦν βαθύτερον τῶν ἄλλων· ὄχι μόνον ἔχουν δίκαιον ὡς πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχάς των, ἀλλὰ καὶ γνωρίζουν ὅτι ἔχουν δίκαιον. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἀπαιτοῦν νὰ τοὺς προσκυνήσῃ τις. Συναισθάνονται ὅτι τὸ μεγαλεῖον δὲν εἶναι ἐν α ὐ τ ο ῖ ς, ἀλλ' ἐκδηλοῦται δι' α ὐ τ ῶ ν.

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Ἐὰν δὲν τύχωμεν ἀνατροφῆς, μὴ νομίσητε ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ μεγαλείτερον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μᾶς συμβῇ. Πιστεύσατέ με: ἡ ἔλλειψις πάσης ἀνατροφῆς δὲν εἶναι ὅ,τι περισσότερον παντὸς ἄλλου πρέπει νὰ φοβώμεθα. Νὰ φοβώμεθα πραγματικῶς μὴ τυχὸν λάβωμεν κακὴν ἀνατροφήν. Τὰ τέκνα τῶν πλουσίων πολλάκις γαμβάνουν τὴν χειροτέραν ἀνατροφήν, ἀγοραζομένην ἀντὶ πολλοῦ χρήματος, ἐνῶ τὰ τέκνα τῶν πτωχῶν ἐνίοτε λαμβάνουν τὴν ἀρίστην δωρεάν.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Δύναμις καὶ πλοῦτος χωρὶς ἐλευθερίαν εἶναι κατάρα πλέον παρὰ εὐλογία τοῦ Θεοῦ· εἰς μόνον τὰ ἐλεύθερα ἔθνη ἠμπορεῖ νὰ εὐδαιμονήσῃ ὁ πλούσιος καὶ δυνατός, ἐὰν μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον εἰς τὴν κοινὴν τῶν συμπολιτῶν εὐδαιμονίαν, ἐὰν ὁμονοῇ μὲ τοὺς συμπολίτας ὡς μ' ἀδελφούς, ἐὰν ὑποτάσσεται μ' αὐτοὺς εἰς τὸν ἱερὸν τῶν νόμων ζυγόν, ζυγὸν ἐλαφρὸν, ὡς τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ οἱ δίκαιοι νόμοι ἄλλο βάρος δὲν ἐπιβάλλουν παρὰ τὴν ἰσονομίαν, ἤγουν τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀδελφικὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ζυγός.

ΤΑ ΕΛΑΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Τρία μόνον ὑπάρχουν κύρια ἐλατήρια τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, ὅλαι δὲ αἱ ἀφορμαὶ εἰς αὐτὰ καὶ μόνα ἀναφέρονται.

Τὰ ἐλατήρια αὐτὰ εἶνε:

α'. Ὁ ἐγωϊσμός, ὁ ὁποῖος ἀποβλέπει εἰς τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ καλὸν (δὲν ἔχει δὲ ὅρια).

β'. Ἡ κακία, ἡ ὁποία θέλει τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου (φθάνει δὲ μέχρι τῆς ἄκρας σκληρότητος).

γ'. Ὁ οἶκτος, ὁ ὁποῖος θέλει τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου (φθάνει δὲ μέχρι τῆς γενναιοψυχίας, τῆς μεγαλοψυχίας).

Κάθε ἀνθρωπίνη πρᾶξις πρέπει ν' ἀνάγεται εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ κινητήρια, ἢ καὶ εἰς δύο συγχρόνως.

A. SCHOPENHAUER

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ΚΑΙ ΑΡΜΕΝΙΑ ΛΙΜΩΤΤΟΝΤΩΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ CANTERBURY

Ὁ προεδρεύσας τῆς Ἀγγλικανικῆς ταύτης Συνόδου Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας κ. Randall, κηρύττων τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν ἐν πρώτοις ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἀνέφερε τὰς περικυκλούσας τὸν κόσμον κρισίμους περιστάσεις, εἶτα ἐμνήσθη τῆς ἐκλογῆς τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου ἐν Κων]πόλει καὶ τοῦ Πάπα ἐν τῷ Βατικανῷ, χαρακτηρίσας ἀμφότερα ὡς γεγονότα πολὺ μεγάλης ἱστορικῆς σπουδαιότητος· ἀκολούθως ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐν Ρωσσίᾳ καὶ Ἀρμενίᾳ λιμωττόντων τὰ ἑξῆς: «Αἱ μᾶλλον σοβαραὶ τῶν χριστιανῶν ὑποχρεώσεις πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ κόσμου καὶ τὰ παθήματα, τὸ μεγαλείτερον ἴσως πρόβλημα τὸ ὁποῖον ἡ Χριστιανωσύνη ἔσχε ποτὲ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἦτο ὁ ἐν Ρωσσίᾳ λιμός. Τὰ γεγονότα παρεστάθησαν μετ' ἀκριβείας, ἱκανότητος καὶ ἁπλότητος ὑπὸ τοῦ δόκτορος Nansen καὶ τοῦ Sir Benjamin Robertson, ὅστις μάλιστα ἦλθεν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ πεδίον τοῦ λιμοῦ. Ἡ κατάστασις τὴν ὁποίαν προσεπάθησε νὰ διαζωγραφίσῃ ἦτο ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ διὰ λέξεων. Οὐδέποτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου παρουσιάσθη τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων, ἡ ὁποία νὰ δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὸν φρικώδη ἐκ πείνης θάνατον ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων. Κἂν ἔτι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Κυβερνήσεις ἐθεώρουν δυνατὸν, ὡς Κυβερνήσεις, νὰ βοηθήσωσιν ἐκ τῶν δημοσίων πηγῶν, μόνον τὸ ἄκρον τοῦ ἀνεκφράστου τούτου προβλήματος θὰ ἔθιγον: Τοιαύτη βοήθεια πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ ὑπὸ ἐθελοντικῆς προσπαθείας παντὸς εἴδους. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ παροῦσα Συνέλευσις συνῆλθεν ἵνα ἐξετάσῃ καθήκοντα καὶ ἀπορήματα— μικρὰ καὶ μεγάλα— δέκα χιλιάδες κυριολεκτικῶς ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν συνεπειῶν τῆς πείνης ἀνάγκη οἱ λαοὶ καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν νὰ καταφύγωσιν εἰς ὑπερτάτας προσπαθείας. Τὸ ἀγνοεῖν ἐντελῶς τὸ πρόβλημα τοῦτο θὰ ἦτο ἀνάξιον παντὸς συστήματος, πολιτικοῦ ἢ ἐκκλησιαστικοῦ, τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖ τὴν πίστιν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δευτέρα φοβερὰ ἀνάγκη, ἀπαιτοῦσα ὑλικὴν βοήθειαν ἦτο ἡ ἀφορῶσα τοὺς Ἀρμενίους. Ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Ἐριβὰν συνέρρευσεν ἐν καὶ ἥμισυ ἑκατομ. λαοῦ— τὸ 1)3 τούτου πρόσφυγες.—Ἵνα διατηρηθῇ ἐν τοῖς ζῶσιν ὁ ἀτυχὴς οὗτος λαὸς πολλαὶ χιλιάδες λιρῶν ἀγγλικῶν διενεμήθησαν ὑπὸ Ἀμερικανικῶν καὶ Ἀγγλικῶν ἑταιριῶν, ἀλλ' ἐὰν πρέπει νὰ ζήσωσι μέχρι τοῦ προσεχοῦς θέρους μέγα ἀκόμη μέρος βοηθείας ἀπαιτεῖται: τὸ ὀλιγώτερον ἥμισυ ἑκατομ. Ἀγγλ. λιρῶν ἀπαιτεῖται ἐπειγόντως. Ἂν αἱ συνθῆκαι τοῦ θέρους ὦσιν ἀνεκταί, θὰ ἦτο δυνατὸν, μετὰ τὸ προσεχὲς θέρος, νὰ ἐξαιρεθῇ μέγα μέρος τῆς ἐξωτερικῆς βοηθείας. Ἀλλὰ ἀπὸ σήμερον ἕως τότε πολλοὶ μῆνες μεσολαβοῦσι. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, καὶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία εἶνε ἀδελφοὶ ἡμῶν Χριστιανοί, καὶ ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε αἱ δυσκολίαι ἐνταῦθα, οἱ Ἄγγλοι πρέπει νὰ εἴπωσι καὶ πράξωσί τι τὸ θετικὸν πρὸς θεραπείαν τῶν μεγάλων τούτων ἀναγκῶν».

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ

Εἶμαι πολὺ μακρὰν νὰ πιστεύσω, ὅτι ἔχω περὶ Θεοῦ ἀκριβῆ τινα γνῶσιν. Αἱ γνῶμαί μου, τὰς ὁποίας ἐξέφρασα ἢ ἔγραψα συγκεφαλαιοῦνται ἅπασαι εἰς τοῦτο: Ὁ Θεὸς εἶναι Ὄν ἀκατανόητον, ἔννοιάν τινα προσεγγίζουσαν. Ἔπειτα εἰς τὴν φύσιν, καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους οὕτω βαθέως εἰσχωρεῖ τὸ θεῖον, ὥστε ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμὲν, λυπούμεθα καὶ χαίρομεν κατὰ τοὺς αἰωνίους νόμους, εἰς οὓς ὑποκείμεθα καὶ ἐνεργοῦντες καὶ πάσχοντες· ὀλίγον ἐνδιαφέρει ἂν ἀναγνωρίζωμεν αὐτούς. Τὸ παιδίον γεύεται τοῦ γλυκίσματος χωρὶς νὰ φροντίζῃ νὰ μάθῃ τίς τὸ παρεσκεύασε, καὶ τὸ στρουθίον ἐγγίζει διὰ τοῦ ράμφους του τὸ κεράσιον, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πῶς ἐβλάστησε.

ΓΚΑΙΤΕ

Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχω, ἀλλὰ ποῖος εἶμαι; Ὕπαρξις ἀμφιβάλλουσα, δηλιδὴ ἀτελής. Λοιπὸν δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὴν ἀτέλειάν μου χωρὶς νὰ συλλάβω τὴν ἔννοιαν ὑπάρξεως ἀπείρως τελείας. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν δύναται νὰ προέλθῃ οὔτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, διότι εἶμαι ἀτελὴς, οὔτε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἔτι ἀτελέστερος. Ἀναγκαίως θὰ μοῦ ἔχῃ δοθῇ παρ' αὐτοῦ τοῦ τελείου ὄντος.

ΚΑΡΤΕΣΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ ὀνομαστήρια τῆς Α.Θ Παναγιότητος.— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἁγ. Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἦγε τὴν ὀνοματικὴν ἑορτὴν ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Μελέτιος ὁ Δ'. Ἡ θεία λειτουργία ἐτελέσθη μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος, ἐν πυκνῇ συνδρομῇ λαοῦ, χοροστατούσης τῆς Α. Θ. Π. μετὰ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων. Κατὰ ταύτην ἡ Α. Θ. Π. στοιχοῦσα, καὶ ἐν τούτῳ, τῷ παραδείγματι τῶν μεγάλων προκατόχων Αὐτῆς, ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Ἀνέπτυξε τὰ κατὰ τὴν ὑπέροχον δρᾶσιν τοῦ ἑορταζομένου Ἱεράρχου, ἀγωνισθέντος μετ' αὐταπαρνήσεως ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας, οὗτινος, ὡς εἶπε, τὸ φαεινὸν παράδειγμα εὗρε καὶ θὰ εὑρίσκῃ πάντοτε πολλοὺς μιμητὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀκολούθως, μετὰ τὸ πέρας τῆς θ. λειτουργίας, ἤρξατο ἡ ὑποβολὴ τῶν συγχαρητηρίων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Πατριαρχῶν. Ἐν πρώτοις προσῆλθεν ἡ ἁγ. καὶ Ἱ. Σύνοδος, ἡγουμένου τοῦ πρώτου τῇ τάξει Σεβ. Μητροπ. Καισαρείας κ. Νικολάου, ὅστις καὶ προσηγόρευσε καταλλήλως, καὶ τὰ μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐξ ὀνόματος τοῦ ὁποίου προσεῖπε τὰ εἰκότα ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ, Σεβ. Μητροπ. Ἀμασείας κ. Γερμανός. Εἶτα δὲ οἱ ὑπάλληλοι τῆς Πηχικῆς Αὐλῆς, ἐξ ὀνόματος τῶν ὁποίων προσεφώνησεν ὁ τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας Σεβ. Μητροπολ. Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος.

Προσῆλθον μετὰ ταῦτα οἱ παρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς, οἱ ἀρχιερατικῶς καὶ ἱερατικῶς προϊστάμενοι, ὁ κλῆρος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ Ἐπίτροπος Σινᾶ ἀρχιμ. κ. Νικόδημος, τὰ Προεδρεῖα Ἐθν. Ἀμύνης, Λαϊκοῦ κόμματος, Ἐθνικοῦ Συνδέσμου, Ἑλλ. Λέσχης. Συνδέσμου Ἑλληνίδων, ὁ ἐξοχ. στρατηγὸς κ. Ἰωάννου, ὁ ἐξοχ. ναύαρχος κ. Γκίνης, ὁ ἐξοχ. συνταγματάρχης κ. Κονδύλης μετὰ τῶν ἀκολούθων αὐτῶν, ὁ κ. Π. Ἀργυρόπουλος, ἀντιπροσωπεῖαι τῶν καθηγ. Συλλόγων Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, Ζαππείου, Ἰωακειμείου, Ζωγραφείου, Ἐθνικοῦ Λυκείου καὶ Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου καὶ αἱ Ἐφορεῖαι αὐτῶν, τὰ Προεδρεῖα Ἑλλ. Φιλολογ. Συλλόγου, Ἐκκλησ. Μουσ. Συλλόγου, Διδασκαλικῆς Ἑνώσεως, Ἀδελφ. Τηνίων, τὸ Κεντρ. Συμβούλιον τῶν Ποντίων, ὁ γνωστὸς φιλέλλην δημοσιογράφος κ. W. Lloyde, ὁ Καπουκεχαγιᾶς τῆς Ἀρχιρραβινείας κ. Moise Fresco, πλεῖστοι ἐπίλεκτοι ὁμογενεῖς ἰατροί, δικηγόροι, ἔμποροι, καὶ ἀντιπρόσωποι διαφόρων ἄλλων σωματείων.

—Τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν πατριαρχικὴν τράπεζαν παρεκάθησαν οἱ Σεβ. Μητροπ. Καισαρείας, Κυζίκου, Νικαίας, Ἀμισσείας, Νεοκαισαρείας, Χαλκηδόνος, Μετρῶν καὶ οἱ κ. Κ. Σπανούδης καὶ Ν. Φραγκιᾶς.

Τὴν ἐπιοῦσαν Κυριακήν, παραστάντες κατὰ τὴν θ. λειτουργίαν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ, ὑπέβαλον εἶτα τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν οἱ ἀπαρτίσαντες τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν τῆς 25 Νοεμβρίου. Τὴν Α.Θ.Π. προσεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Διοικητ. Ἐπιτροπῆς κ. Μπεκές.

—Τηλεγραφικῶς καὶ δι' ἐπιστολῶν τὴν Α. Θ. Π. συνεχάρησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ἀγχιάλου Κωνσταντῖνος, Φιλαδελφείας Χρυσόστομος, Κρήνης Καλλίνικος, Καλλιουπόλεως Κωνσταντῖνος, Κυδωνιῶν Γρηγόριος, Ἀνέων Ἀλέξανδρος, ἐκ τοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων ὁ Λύδδης Νικόδημος, ὁ Θαβωρίου Σωφρόνιος, ὁ Κυριακουπόλεως Βασίλειος, ὁ Φιλαδελφείας Εὔδωρος, ἐκ τοῦ θρόνου Ἀντιοχείας ὁ Βηρυττοῦ Γεράσιμος, ὁ Ἀμίδης Μελέτιος, ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου ὁ Κιτίου Νικόδημος καὶ ὁ Πάφου Ἰάκωβος, οἱ θεοφ. ἐπίσκοποι Ροδοστόλου Ἀλέξανδρος καὶ Πέτρας Τίτος, ὁ Ἄρχων Μ. Λογοθέτης ἐξοχ. Στ. Ἀριστάρχης, πλεῖστα σωματεῖα καὶ ἐπιφανεῖς ὁμογενεῖς τῶν παρακειμένων ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἰωνίας καὶ τῶν νήσων, ἐξ Ἀμερικῆς, Ἀλεξανδρείας, Κύπρου, Συρίας, Ἱεροσολύμων κ. ἄ.

Διαλέξεις.—Ὁ πρωθιερεὺς κ. Καλλίμαχος προσκληθεὶς ἔκαμε διαλέξεις εἰς τὸν Ἑλλην. Φιλολογικὸν Σύλλογον, εἰς τὸ Ζάππειον Παρθεναγωγεῖον, εἰς τὴν Ἑλλην. Λέσχην τοῦ Πέραν, εἰς τὴν Μ. τοῦ Γένους Σχολήν, εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν ἵδρυμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Χριστιανῶν Γυναικῶν κτλ. διαπραγματευθεὶς διάφορα κοινωνιολογικά, λογοτεχνικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ζητήματα σχετιζόμενα ἰδίως μὲ τὴν ζωὴν τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου ὑπῆρξε παντοῦ μεγάλη. Ἐπίσης τελέσας τὴν θ. λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν Πέραν ἱ. ναὸν τῆς Ἁγ. Τριάδος ὡμίλησεν ἐπὶ κοινωνικοῦ ζητήματος ἐν μέσῳ ἀσφυκτικοῦ ἐκκλησιάσματος.

Ἐκ τοῦ Λάμπεθ Πάλας. — Ὁ αἰδ. Δρ Μπὲλλ ἰδιαίτερος Γραμματεὺς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν αἰδ. πρωθιερέα κ. Καλλίμαχον περιγραφει τὴν ζωηρὰν συγκίνησιν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπισήμων κύκλων διὰ τὴν αἰσίαν ἄφιξιν καὶ ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων. Σὺν ἄλλοις λέγει ὅτι τὰ ἀνταλλαγέντα τηλεγραφήματα μεταξὺ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου

καὶ τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀνεγνώσθησαν καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ συγκληθείσῃ Συνόδῳ ἐν τῷ Λάμπεθ Πάλας τῶν Ἄγγλων Ἱεραρχῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Καντουαρίας, ἐδημοσιεύθησαν δὲ εἰς τὸν ἀγγλικὸν τύπον καὶ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ τῆς Μητροπόλεως.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

—

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 782

Κλῆσις

Ἡ Εὐφημία Λουκᾶ Σταυρίδου, τὸ γένος Γιουβὰν χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὴ, τέως κάτοικος Τεκφοὺρ Σεραΐου Κων]πόλεως, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Λουκᾶ Θεοδώρου Σταυρίδου, ἐργάτου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, κατοίκου Κασήμ-πασᾶ Κων]πόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 16 Φεβρουαρίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων
Πολύκαρπος 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομήν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 198

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 167 καὶ ἡμερ. 22 Νοεμβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Μαρίας Α. Πούππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Πούππου),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πολιτικῶν Δικονομικῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 6959 καὶ ἡμερομ. 15)28 Ὀκτωβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Α. Πούππου κατὰ Ἀλεξάνδρου Πούππου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας, καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ πάντων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἐννεακόσια δέκα ἓξ (916) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων
Πολύκαρπος 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Ἰανουαρίου 1922

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2 1]2.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—8

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 26 Φεβρουαρίου 1922.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ(ΤΕΩΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ) ΚΑΔΛΙΝΙΚΟΥ

Ἐπὶ Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καταστάσεως

(25 Νοεμβρ. 1921—24 Ἰανουαρ. 1922).

Γ.

Η ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκλογῆς ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου προυκάλεσε τὴν ἔκρηξιν θυέλλης ἐν Ἀθήναις, ἀναρριπιζομένης ὑπὸ τῶν ἐκεῖ σπευσάντων ἐκ τῶν Ἑπτὰ καὶ τῶν ὁμοφρόνων των ἐπαναλαμβανόντων ἐν συνεντεύξεσι πρὸς Ὑπουργοὺς, πολιτευτὰς, δημοσιογράφους, κληρικοὺς, πρὸς αὐτὸν τὸν βασιλέα, τὰ πλέον ἀπίθανα τερατολογήματα, ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἐστρέφετο κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου οὗτινος τὴν ἐκθρόνισιν θὰ προεκήρυττε πρυσεχῶς ὁ Μελέτιος, ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἀπόρροια ἐναγοῦς σκηνοθεσίας, ἔργον τοῦ ἐκβιασμοῦ καὶ τῆς τρομοκρατήσεως τῶν ἐκλεκτόρων ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ἀμύνης, — διὰ τοῦ ἐγχειριδίου, ἐφώναζεν ὁ ἐκ τῶν Ἑπτὰ ἁγ. Σ.—ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀμασείας εἶχε λειποθυμήσει καὶ ἐξαναγκασθῇ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Μητροπολῖται νὰ ψηφίσουν φανερὰ καὶ συνεπῶς ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἀντικανονικὴ καὶ ἔδει νὰ ἀκυρωθῇ. Ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς δημαγωγίας ἦτο νὰ κατακρατηθῶσι τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα τῶν Πατριαρχείων, νὰ τηλεγραφήσωσιν οἱ Ἑπτὰ ὡς πλειοψηφία τῆς Συνόδου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μελέτιον παρακαλοῦντες νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἔλθῃ εἰς Κων]τολιν χάριν τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Λονδῖνον ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐντολῇ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὁ γνωστὸς ἐκεῖ ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων μεταβάσεων του Μητροπ. Τραπεζοῦντος ἵνα χρησιμοποιήσῃ τὴν ἐκεῖ καλὴν φήμην του ἐπιδιδόμενος εἰς τὸ μυσαρὸν ἔργον τῆς σκευωρίας καὶ συκοφαντίας κατὰ τοῦ νέου Πατριάρχου καὶ τῶν Πα]χείων παρὰ τοῖς Ἀγγλικοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις. Ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ὡδηγοῦντο δαπάναις τοῦ ἑλλην. δημοσίου εἰς Θεσσαλονίκην οἱ Ἱεράρχαι τῶν Νέων καὶ τῶν στρατιωτικῶς κατεχομένων χω-

ρῶν πρὸς συγκρότησιν Παρασυναγωγῆς—καθὼς ἐντολῇ καὶ δαπάναις τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως καὶ ἐν παντελεῖ ἀγοίᾳ τῶν Πα]χείων εἶχε συγκροτηθῇ ἡ Παρασυναγωγὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως—τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἐκχωρήσαντος οἰκείᾳ βουλῇ ἢ ἐξ ἀνάγκης διὰ τὰς συνεδριάσεις τὴν Μητρόπολιν του. Καὶ ἔνιοι μὲν τῶν Μητροπολιτῶν, οἷον οἱ ἐν Κ]πόλει εὑρισκόμενοι 17 τοιοῦτοι καθὼς καὶ οἱ Μητροπολῖται Νικαίας, Σμύρνης, Σάμου, Φιλαδελφείας Καλλιουπόλεως, Δυρραχίου, Βελεγράδων, Κυδωνικῶν, Κρήνης, Λέρου, Καρπάθου, Κώου, Ἀνέων, ἐν οἷς ὑπολογιστέους καὶ τοὺς Μητρ. Ἰκονίου καὶ Ροδοπόλεως, ἐν ὅλῳ 31, ἠρνήθησαν διαρρήδην νὰ μεταβῶσιν, ἀναγνωρίζοντες τὴν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς. Ἕτεροι δὲ ἀσθενεῖς ἢ προφασισθέντες ἀσθένειαν ἢ κώλυμα ἀνέθηκαν τὰς ψήφους των εἰς ἑτέρους, οἷον οἱ Μητροπολῖται Ἡρακλείας, Νικομηδείας, Τραπεζοῦντος, Μιτυλήνης, Φιλιππουπόλεως, Ξάνθης, Χίου, Ἴμβρου, Ἱσσιδείου, ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν Ἑπτὰ δηλώσας μοι ὅτι δὲν μετέβη ἐκεῖ «διότι ἤξευρε μὲ τί παλαβοὺς εἶχε νὰ κάμῃ». Πόσον δὲ ἐλευθέρως καὶ ἀπαραβιάστως συνήχθησαν μαρτυρεῖ ἐπισήμως τὸ ὑπὸ ἡμερομ. 9 Δεκεμβρίου 1921 ἔγγραφον πρὸς τοὺς Μητροπολίτας Ἰωνίας τοῦ κ. Π. Γουναράκη ἀρχιγραμματέως τῆς Ἀρμοστείας Σμύρνης ἀνακοινώσαντος αὐτοῖς, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ἀρμοστοῦ, ἀνυπόγραφον σημείωμα τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλλάδος «**ἐπιμένοντος** νὰ μεταβῶσιν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ **ἀπειλοῦντος ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει** ὅτι θὰ παύσῃ νὰ τοὺς ἀναγνωρίζῃ ὡς Μητροπολίτας καὶ νὰ συνεργάζηται μετ' αὐτῶν ἐν τῇ κατεχομένῃ ὑπὸ τοῦ Ἑλλην. στρατοῦ ζώνῃ». Καὶ ἐξετέλεσαν τὴν ἀπειλήν των ἀρνηθέντες τὴν ὑπὸ τοῦ Γ. Ἐκκλησ. Ταμείου καταβολὴν τῶν ἐπιδομάτων ὅλων τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων ὅσοι δὲν ἐδέχθησαν νὰ ἐξευτελισθῶσι μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ πωλήσωσι τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτῶν συνείδησιν καὶ ἀξιοπρέπειαν μετατρεπόμενοι εἰς τυφλὰ καὶ ἀσυναίσθητα ἑτεροκίνητα νευρόσπαστα τῆς κυριαρχούσης ἐν Ἀθήναις παλαιοκομματικῆς πολιτικῆς.

Διὰ τῶν ἐκβιαστικῶν καὶ τρομοκρατικῶν τούτων μέτρων, δι' ἀφειδῶν ὑποσχέσεων εὐνοίας καὶ ἠθικῶν ἀμοιβῶν, πρὸς δὲ δι' ἁδρῶν χρηματικῶν παροχῶν («ἀφοῦ μέ πληρώνουν» εἶπεν εἷς τῶν πρώτων τῇ τάξει Μητροπολιτῶν ἐνώπιον ἀκροατῶν ἐκθάμβων γενομένων ἐπὶ τῷ ἀκούσματι), ἐπετεύχθη ἡ εἰς Θεσσαλονίκην συγκέντρωσις 29 Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς συγκεντρώσεως ταύτης; τί θὰ ἔκαμνεν ἡ νέα Παρασυναγωγή; ἀκούσατε τὸ διάγραμμα τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς. Τὸ ἀντιγράφω ἀπὸ κυβερνητικὴν ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης:

«Ἡ Ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου συνῆλθεν ἐνταῦθα συγκροτήσασα τὴν δευτέραν αὐτῆς Συνέλευσιν μετὰ τὴν πρώτην τῆς Ἀδριανουπόλεως. **Ἀπετελέσθη ἐκ τῆς μεγάλης πλειονότητος τῶν Ἱεραρχῶν συνελθόντων ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως (!!!)** ἵνα ἀποφασίσωσι περὶ τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς. Καὶ ἡ πρώτη συνεδρίασις ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἱστορική. Ἐκήρυξεν ἑαυτὴν ὡς ὑπάτην κανονικὴν Ἀρχὴν, κυρίαρχον, ἀσκοῦσαν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν. Καὶ εἶνε πραγματικῶς τὸ μόνον κυρίαρχον ἐκκλησιαστικὸν σῶμα τῆς δικαιοδοσίας καὶ ἁρμοδιότητος τοῦ Οἰκουμεν. Θρόνου, αὐτὴ ἐλέγχουσα καὶ παρ' οὐδενὸς δυναμένη νὰ ἐλεγχθῇ, αὐτὴ κυροῦσα καὶ ἀναγνωρίζουσα καὶ παρ' οὐδενὸς δυναμένη νὰ κυρωθῇ καὶ ἀναγνωρισθῇ, αὐτὴ ἐκλέγουσα ἢ καθαιροῦσα καὶ παρ' οὐδενὸς δυναμένη νὰ καθαιρεθῇ ἢ διαλυθῇ. Τὸ κῦρος αὐτῆς ἀντλεῖ ἐκ τῆς νομίμου καὶ κανονικῆς ἐκλογῆς τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν ἱεραρχῶν καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν της, ἤτοι τῆς δεδηλωμένης πλειοψηφίας τῆς ὁλότητος αὐτῆς.....»

«Ὡς ὑπάτη ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ εἰς οὐδένα ὑπόκειται περιορισμόν. Ἐδραζομένη ἐπὶ τῆς

ἀσαλεύτου καὶ ἀκλονήτου βάσεως τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ μὴ ἐκβαίνουσα τῶν ὁρέων αὐτῶν ἀσκεῖ ἅπαντα τὰ δικαιώματα Συντακτικῆς ἐξουσίας πρὸς οὐδένα ἔχουσα νὰ λογοδοτήσῃ καὶ παρ' οὐδενὸς νὰ ἐλεγχθῇ. Τοῦτο δογματίζει ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἱστορία μακρῶν αἰώνων, τὴν ὁποίαν ἐκύρωσαν θεσμοὶ καὶ προηγούμενα ἀδιαφιλονεικήτου κύρους.

«Τούτων δεδομένων τὸ ζήτημα τοῦ κανονικοῦ ἢ μὴ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου, τοῦ ἐπικαίρου ἢ ἀκαίρου τῆς ἐκλογῆς τούτου, τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου οἱασδήποτε συναγωγῆς ἢ παρασυναγωγῆς πρὸς ἐκλογὴν αὐτοῦ εἶναι τῆς ἀπολύτου ἁρμοδιότητος τῆς συνελθούσης Ἱεραρχίας.....

«Πρὸ μιᾶς ὀργιώδους καὶ ἀκολάστου σκηνοθεσίας ἐκλογῆς δῆθεν Πατριάρχου, πρὸ μιᾶς κακοήθους αὐθαιρεσίας ὡρισμένων φυγάδων καὶ ἀνταρτῶν τῆς Κων]πόλεως ζητούντων νὰ μεταβάλωσι τὰ Πατριαρχεῖα εἰς ἄσεμνον οἶκον καὶ τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην ὡς ληστανταρτην κατασπιλοῦντα καὶ ρυπαίνοντα τὸ ἱερὸν τῶν Πα]χείων ἔδαφος..... πρὸ μιᾶς ἀνατροπῆς παντὸς κανόνος καὶ συγκλονισμοῦ τῶνθεμελίων τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἑπτὰ κανονικοὶ Συνοδικοὶ **ἀποτελοῦντες τὴν πλειονότητα εἰ μὴ τὴν ὁλότητα σχεδὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου**, ἐξανίστανται, διαμαρτύρονται, ἀποσύρονται τῆς Συνόδου καὶ καλοῦσι τὴν ὅλην Ἱεραρχίαν ἵνα ἀναθέσωσιν εἰς χεῖρας αὐτῆς τὰ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου.....

«Ἀλλ' ὄχι· ἡ συνελθοῦσα Ἱεραρχία ἔχεται στερρῶς τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας..... Οἱ δεμίον θὰ ἀκούσῃ καὶ πρέπει νὰ ἀκούσῃ ὕπουλον καὶ δολερὰν διαμαρτυρίαν διὰ τὴν συγκρότησιν αὐτῆς. Δὲν ἐκδειμαίνονται οἱ Ἱεράρχαι τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου ἀπὸ θορυβώδεις κραυγὰς καὶ ἀσυναρτήτους διαμαρτυρίας. Ἡ δημοσία γνώμη τῆς ὅλης Ἑλλάδος, τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ ὀτενίζει πρὸς αὐτούς (!!!) ὡς ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν ψυχικῶς καὶ πνευματικῆς συγκροτήσεως πλήρους, ἠθικῆς δὲ ἀντιλήψεως ἀκεραίας. Ἔχει δικαίωμα αὕτη ὄχι μόνον νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοῦ ἐκθέσμου τῆς γενομένης ἐκλογῆς δῆθεν Πατριάρχου, ὄχι μόνον νὰ ἀποφανθῇ ἄκυρον τὴν ἐκλογὴν τοῦ πλάνητος Ἀρχιερέως—τοιαύτη ἀρνητικὴ ἐνέργεια τῆς Ἱεραρχίας θὰ ἦτο ἀναξία ἑαυτῆς καὶ τοῦ κύρους της—..... Ἡ Ἱεραρχία ἔχει δικαίωμα καὶ ὀφείλει νὰ προβῇ καὶ εἰς θετικὴν ἐνέργειαν. Ἂν δὲν κρίνῃ εὔθετον τὸν χρόνον λόγῳ τοῦ κρισίμου τῶν περιστάσεων νὰ προβῇ σήμερον εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου,νὰ ἐπιληφθῇ ὅμως πάσης πρὸς ἐκλογὴν αὐτοῦ προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας. Νὰ ὁρίσῃ τόπον καὶ χρόνον, καθ' ὃν συνερχομένη νὰ ἐκλέξῃ τὸν κανονικὸν Πατριάρχην, **συγκροτοῦσα ἐν τῷ μεταξὺ τὴν οἰκείαν διοικητικὴν καὶ ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν** πρὸς διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων τῆς Μ. Ἐκκλησίας.....».

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ συντάκτης τῶν πομφολυγοπαφλασμάτων τούτων καὶ ὅσων ἄλλων νοστίμων κατ' ἀνάγκην στερῶ τοὺς ἀναγνώστας συντομίας ἕνεκεν, τὰ ὁποῖα γράφων θὰ ἐγέλα ἐξάπαντος καὶ ὁ ἴδιος ὑπὸ τὸν μύστακά του, πάρα πολὺ μικρὰν ἰδέαν θὰ ἔχῃ σχηματίσει περὶ τῶν πελατῶν του. Διὰ νὰ κόφτῃ καὶ νὰ σερβίρῃ εἰς αὐτοὺς τέτοιες **παλάβρες**, θὰ ἔχει σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀνθρώπους παθόντας τελείαν ἀποκολοκύνθωσιν νοός, ὥστε νὰ ἔχῃ πέρασι παρ' αὐτοῖς πᾶσα τερθρεία. Ἀξίζει δὲ νὰ ἐπιστήσωμεν ἰδίᾳ τὴν προσοχήν μας εἰς δύο λαμπραδάμαντας ἀριθμητικῆς καὶ στατιστικῆς *art nouveau*. 29 Μητροπολῖται ἔστω καί μέ τινας ἀναθέσεις ψήφων, **ἀποτελοῦσι τὴν μεγίστην πλειοψηφίαν** ἐπὶ ὁλικοῦ ἀριθμοῦ 80. Καὶ 7 Συνοδικοὶ **ἀποτελοῦσι σχεδὸν τὴν ὁλότητα** τῆς δωδεκαμελοῦς Συνόδου. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς Ἱ. Κανόνας καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τὰ ὁποῖα ἀναφέρει καὶ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ εἶδε

ποτὲ οὔτε στὸ ξύπνο οὔτε στὸ ὄνειρό του *guarda e passa*. Ἀλλὰ, *les affaires sont les affaires*.

Συνήχθησαν λοιπὸν ἑκόντες ἄκοντες εἰς Θεσσαλονίκην 29 Μητροπολῖται ἔχοντες καὶ 9 ἀναθέσεις ψήφων ἀπόντων, (ὧν εἷς ἀπέθανεν ἤδη) παρὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέσμια καθ' ἃ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ συγκροτηθῶσι Σύνοδοι περὶ δογμάτων καὶ περὶ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἀνατίθενται αἱ γνῶμαι ἢ παρίστανται ἀντιπρόσωποι τῶν κωλυομένων, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς συνήθεις διοικητικὰς Συνόδους. Ἀλλὰ, ἀρέοι ἀρέοι νὰ φαινώμεθα πολλέοι. Μεταξὺ δὲ τῶν 29 ἐφιγουράριζαν καὶ οἱ Ἑπτὰ κατήγοροι, μάρτυρες καὶ δικασταὶ ἅμα ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν ὑποθέσει. Οἱ βαθεῖς γνῶσται «τῶν προηγουμένων ἀδιαφιλονεικήτου κύρους τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ» δὲν γνωρίζουν ὅτι ὁ Χρυσόστομος διὰ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν παρὰ τὴν Δρῦν τῆς Χαλκηδόνος Σύνοδον ἀπήτησε τετράκις νὰ μὴ μετάσχωσι ταύτης ὁ Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος καὶ οἱ λοιποὶ κατήγοροι του τοῦθ' ὅπερ ἐποδοκιμάζει καὶ ὁ Φώτιος καὶ μὴ εἰσακουσθεὶς δὲν προσῆλθεν. Οἱ βαθεῖς γνῶσται «τῶν προηγουμένων ἀδιαφιλονεικήτου κύρους τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ» δὲν γνωρίζουν ὅτι ὁ Μέγας Ἀθανάσιος δὲν προσῆλθεν εἰς τὴν ἐν Τύρῳ Σύνοδον ἀπαιτῶν νὰ μὴ μετάσχωσι ταύτης οἱ κατήγοροί του «φάσκων μὴ δεῖν αὐτὸν ἐπὶ ἀντιδίκων κρίνεσθαι». Οἱ βαθεῖς γνῶσται τῶν Ἱ. Κανόνων ἀγνοοῦν ὅτι κατὰ στοιχειώδη νομικὴν ἀρχὴν εἰς οὐδένα οὐδαμοῦ κατήγορον ἐπιτρέπεται νὰ διαδραματίσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ ὑποθέσει πρόσωπον μάρτυρος καὶ ἔτι ὀλιγώτερον δικαστοῦ. Ἐν Θεσσαλονίκῃ δὲ οἱ Ἑπτὰ οὐ μόνον ἐκαθέσθησαν συμπάρεδροι τῶν λοιπῶν τῆς Παρασυναγωγῆς, ἀλλ' εἰς τὸν πρῶτον αὐτῶν, τὸν Μητροπολίτην Κυζίκου, ἀνετέθη ἡ προεδρεία ὡς ἐχέγγυον τῆς ἀκεραιότητος καὶ ἀμεροληψίας τῶν συζητήσεων!!!

Ἡ Παρασυναγωγὴ τῆς Θεσσαλονίκης ἅμα συνελθοῦσα ἐδιχάσθη· τὴν μίαν πτέρυγα ἀπετέλεσαν οἱ ριζοσπαστικοί, παρεμφερεῖς πρὸς τοὺς *sans calottes* ὡς ἀπεκλήθησαν οἱ ριζοσπάσται ἐπὶ Γαλλ. ἐπαναστάσεως, εἰς ἣν πτέρυγα ἐτάχθησαν οἱ Ἑπτὰ καὶ Σισ, οἱ δράσται τοῦ ἀναθέματος τοῦ 1916, οἱ συλλειτουργήσαντες μετὰ τοῦ καθηρημένου ποτὲ Ἀθηνῶν καὶ οἱ θαμῶνες τῶν ὑπουργικῶν γραφείων καὶ ἀντιθαλάμων τῶν Ἀθηνῶν· εἰς δὲ τὴν ἑτέραν οἱ μετριοπαθέστεροι, οἱ μὴ τολμήσαντες καὶ νὰ τηρήσωσι τὴν στάσιν τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἰωνίας, τοῦ Καλλιουπόλεως, τοῦ Σάμου, τοῦ Νικαίας κτλ. ἀλλ' ἀναμιμνησκόμενοι τοῦ κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν ὅρκου των τοῦ νὰ ..ρασπίσωσι μέχρις ἐσχάτης αὐτῶν ἀναπνοῆς τὰ δίκαια καὶ προνόμια τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου καὶ μὴ ἐννοοῦντες νὰ δημιουργήσωσι σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ ἤρξαντο αἱ ἀντεγκλήσεις. «Ἔπρεπε νὰ μὴ τολμᾶτε νὰ ὁμιλῆτε—ἐφώνησεν εἷς πρὸς τὸν γνωστόν ἀσυνάρτητον ἅγ. Δρυϊν..... σεῖς οἱ δημιουργοὶ τοῦ ἀναθέματος, οἱ κυλίσαντες εἰς τὸν βόρβορον τὸν ἄσπιλον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. «Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Μελετίου ἐλέχθη κατὰ πρόσωπον πρὸς τὸν Γ. Διοικητὴν Θεσσαλονίκης, εἶναι ἔργον σας· ἠθελήσατε νὰ ὑποδουλώσητε τὰ Πατριαρχεῖα καὶ σᾶς ἐκολάφισαν ὅπως σᾶς ἔπρεπε· καὶ ἐγὼ ἂν ἤμην ἐκεῖ θὰ συνετασσόμην μετὰ τῶν κολαφισάντων». Καὶ ἐπειδὴ ὁ γνωστὸς ἀκαταλόγιστος ἅγ. Μυρ. ἐπαναλάμβανε μετὰ στόμφου «ὁ ἅγιος πρώην Κιτίου» εἰς Μητροπολίτης ἀνέκραξεν «ἂν θὰ γραφοῦν εἰς τὰ πρακτικὰ οἱ λόγοι τοῦ Μυριοφ. προσθέσατε καὶ τοὺς ἐμούς: ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὁ ἐψηφισμένος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἡμῶν Μελέτιος»· καὶ ὁ Μυριοφ. ἐφιμώθη. Γνωσθέντος ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς Θεσσαλονίκην ὁ κ. Ἀνδρούτσος, ἀπητήθη νὰ τηλεγραφηθῇ εἰς Ἀθήνας νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἡ ἄφιξις τοῦ «ρυπαροῦ αὐτοῦ μισκίνη»· καὶ δὲν ἐπετράπη. Ταυτοχρόνως ὅμως εἷς ἐκ τῶν «ριζοσπαστικῶν» ἐπληροφόρει τὴν Συνέλευσιν, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου

ὄπισθεν τῆς ἕδρας ἑκάστου Μητροπολίτου παρίστατο εἷς ἀξιωματικὸς τῆς Ἀμύνης μὲ τὸ περίστροφον ἀνὰ χεῖρας ἐκβιάζων αὐτοὺς νὰ ψηφίσωσι τὸν Μελέτιον. Ὁ αὐτὸς δὲ ἐν δημοσιεύσει του ἀναγράφει πλειστάκις ὅτι οἱ ἐν τῇ Παρασυναγωγῇ τῆς Θεσσαλονίκης 29 Ἱεράρχαι μετὰ τῶν ἐκπροσωπουμένων 9 ἀπόντων, ἐν ὅλῳ 38, ἀπετέλουν τὰ 4]ō τῆς ὅλης Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, ἀριθμούσης 69 μέλη ζῶντα. Τὸ 38 ἀποτελεῖ τὰ 4]ō τοῦ 69. Μάθετε Ρωμηοὶ τὴν νέαν ἀριθμητικήν. Παραγκωνισθείσης λοιπὸν τῆς ἐκλογῆς Τοποτηρητοῦ, ὁρισμοῦ τῆς ἕδρας αὐτοῦ, διοικητικῆς ἐπιτροπῆς διοικούσης τὴν Ἐκκλησίαν κτλ. ἀπεφασίσθη μετὰ ἓξ συνεδριάσεις νὰ ἀποσταλῇ εἰς Κων]πολιν ἐπιτροπὴ ἥτις νὰ κοινολογήσῃ μετὰ τῶν ἐκεῖ Ἀρχιερέων πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ποῖοι ὅμως θὰ μετέβαινον; νέα σύγχυσις. Οἱ πάντες αἰσχυνόμενοι καὶ φοβούμενοι τὴν Κων]πολιν, ἀπέφευγον τὴν ἐντολήν. «Ναυαγοῦμεν λοιπὸν ἐν τῷ λιμένι» ἀνέκραξεν ὁ ἅγ. Διδυμ., ὁ δὲ ἅγ. Νικ. ἔφερε πρότασιν διαλύσεως τῆς Συνελεύσεως. Οὕτω μὲ τὰ πολλὰ κατωρθώθη νὰ πεισθῶσιν οἱ ἅγ. Ἰωαννίνων καὶ Κασσανδρείας—τοῦ ἁγ. Ἀδρ. ἀρνηθέντος κατηγορηματικῶς νὰ συμμετάσχῃ τῆς Ἐπιτροπῆς ἕνεκα τῆς ἐπιδειχθείσης ὑπὸ τοῦ ἁγ. Ι. παλιμβουλίας καὶ ἀστασίας ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ τῆς Παρασυναγωγῆς τῆς Ἀδριανουπόλεως— νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἐντολήν, πειθαναγκάσαντες καὶ τοὺς Ἑπτὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσωσι, παρὰ τὰς ἀρνήσεις των, διότι ἐλέχθη αὐτοῖς ὅτι ἦσαν ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῇ καταστάσει. Καὶ τοιουτοτρόπως διελύθη «ἡ ὑπάτη συντακτικὴ κανονικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου ἡ τοὺς πάντας ἐλέγχουσα καὶ παρ' οὐδενὸς δυναμένη νὰ ἐλεγχθῇ, ἡ τὰ πάντα κυροῦσα καὶ ἀναγνωρίζουσα καὶ παρ' οὐδενὸς δυναμένη νὰ κυρωθῇ καὶ ἀναγνωρισθῇ, ἡ ἐκλέγουσα ἢ καθαιροῦσα καὶ παρ οὐδενὸς δυναμένη νὰ καθαιρεθῇ ἢ διαλυθῇ, ἡ πρὸς οὐδένα ἔχουσα νὰ λογοδοτήσῃ καὶ παρ' οὐδενὸς νὰ ἐλεγχθῇ». Καὶ ἀναμιμνήσκεταί τις ἄκων τῶν λόγων τοῦ Ὑπομνήματος τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἀλεξίου τοῦ Στουδίτου· «ἐκλειπόντων γὰρ τῶν ἀμέμπτως πολιτευομένων ἐπλήθυναν οἱ ἀροτριῶντες τὰ ἄτοπα, κατὰ τὸν Ἰώβ: Παρεισεφθάρη τῷ βίῳ πᾶσα φαυλότης τανῦν, καὶ τολμᾶται ἀνέδην τὰ ἄσεμνα· ἡ δὲ σκηνὴ καὶ τὸ προσωπεῖον ὡς τίμιον λογίζεται ἐπιτήδευμα καὶ ἐπαινετόν». Μητροπολῖται ὅμως τῆς Παρασυναγωγῆς ἔσπευσαν νὰ γράψωσι πρὸς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην ὑποβάλλοντες αὐτῷ τὰ συγχαρητήρια, τὰ σέβη καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των, ἐνῷ ἕτερος ἔγραφεν ὅτι δὲν ἤρχετο εἰς Κ]πολιν ὅσον καὶ ἂν τὸν ἐξεβίαζαν, λέγεται δὲ ὅτ καὶ ἕτερος ἐπιφανὴς αὐτὸς ἐτηλεγράφησεν εἰς τοὺς Ἑπτὰ ὅτι δὲν ἐσκόπει νὰ ἔλθῃ εἰς Κων]πολιν, ἐνῷ εἰς δύο ἑτέρους Μητροπ. ἀπηγορεύετο ὑπὸ τοῦ Γ. Διοικητοῦ νὰ ἀλληλογραφῶσι μὲ τὴν Κων]πολιν, διότι ἐθεωροῦντο ὕποπτοι. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος εἶχε διατάξει τὴν διάλυσιν τῆς Παρασυναγωγῆς, ἀποφασίσασα ἅμα ὅπως εἰς οὐδεμίαν συζήτησιν ἢ κοινολογίαν ἢ ἐπαφὴν ἔλθῃ μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς παρασυναγωγῆς, μηδὲ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς ἡ εἰς τὸν περίβολον τῶν Πα]χείων εἴσοδος. Οἱ ἐπανακάμψαντες ἅμα Ἑπτὰ προέβαινον εἰς ἀστείας πρὸς τὸν τύπον δηλώσεις. Ἅπασα ἡ Ἱεραρχία θὰ ἤρχετο ἐνταῦθα μετὰ τὰς 20 Ἰανουαρίου μετὰ καὶ λαϊκῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐπαρχιῶν· θὰ συνήρχοντο εἰς Συνέλευσιν ἐν τοῖς κελλίοις τῆς ἐκκλησίας Παναγίας Καφατιανῆς Γαλατᾶ, ἢ ἐν τῇ Μονῇ Κουδουνᾶ τῆς Πριγκήπου, ἐξαρτήματος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μονῆς Μ. Σπηλαίου διὰ νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους. (Ἡ Μονὴ Κουδουνᾶ διαθέτει καὶ ἀριθμόν τινα κελλίων ἐφωδιασμένων μετ' ἀλύσσεων διὰ τοὺς φρενοβλαβεῖς). Ἦσαν ἀπόλυτοι κύριοι τῆς καταστάσεως ἀφοῦ ἦσαν 40, 50, οἱ δὲ ἐναντίοι 28 ἢ 18. Τὸν ἕτερον παράγοντα τῆς ἐκλογῆς τὸν ὀρθόδοξον λαόν, τὸν ἀποτελοῦντα κατὰ νόμον διὰ τῶν ἀντιροσώπων του τὰ 4]ō τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως δὲν τὸν

ἐλογάριαζαν διόλου· ἦτο *quastité negligeable*. Τὸ Πατριαρχεῖον ἦτο ἡ φυσική των ἕδρα· θὰ μετέβαινον λοιπὸν νὰ συνεδριάσωσιν ἐν αὐτῷ καὶ θὰ μετήρχοντο βίαν κατὰ πάσης τυχὸν ἀντιστάσεως. Ἐλησμόνουν ταῦτα φθεγγόμενοι ὅτι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Πατριαρχείων παρενεβάλλετο ἐπταπλοῦν χαλύβδινον τεῖχος, τὸ ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν πλήρωμα, κατὰ τοῦ ὁποίου συγκρουόμενοι οἱ Ἑπτὰ καὶ Σα θὰ συνετρίβοντο ὡς σκεύη κεραμέως.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀφίκετο καὶ ἐγκαθιδρύθη καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Παρῆλθε καὶ ὁ Ἰανουάριος καὶ αἱ Ἀπόκρεω καὶ ἡ «ὑπάτη κανονικὴ Ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας» ἤτις θὰ ἤρχετο εἰς Κων]πολιν ἀμέσως μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Δωδεκαημέρου ἐξηκολούθησε λάμπουσα διὰ τῆς ἀπουσίας της. Ἡ μόνη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐνέργεια ἦτο α') νὰ σταλῇ ὁ σχολάζων Μητροπολίτης Πελαγωνείας ἵνα πείσῃ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Ἰωνίας νὰ ἀπαιτήσωσι τὸν Πατριάρχην καὶ νὰ παύσωσι τὸ μνημόσυνόν του περὶ οὗ καὶ διαταγὴ διεβιβάσθη αὐτοῖς ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, καθὼς καὶ ἑτέρα νὰ μὴ δεχθῶσιν οἱ Μητροπολῖται τοῦ Θρόνου τὰ Γράμματα τοῦ Πατριάρχου· β') νὰ σταλῇ εἰς προπαγανδικὴν ἐνέργειαν παρὰ τοῖς λοιποῖς Πατριαρχικοῖς Θρόνοις ὁ γνωστὸς καθηγητὴς κ. Καρολίδης, ὅστις ὅμως ἐξεδιώχθη ἐκ Βηρυττοῦ, ὅπου κατὰ πρῶτον μετέβη καὶ ἐπανέκαμψε κατηχυμμένος· γ') ἡ παρὰ τῷ κ. Στεργιάδῃ προπαγανδικὴ ἐνέργεια κατὰ τοῦ Πατριάρχου τοῦ Τραπεζοῦντος, ἐκδιωχθέντος καθὰ ἀνέγραψαν οἱ ἐφημερίδες· δ') τῷ παρὰ τῷ Πρωθιεράρχῃ Ρουμανίας κατὰ τοῦ Πατριάρχου διάβημα τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀποτυχὸν οἰκτρῶς· ε') τὰ ἐπιστραφέντα πατριαρχικὰ Γράμματα παρὰ τῶν Ἑπτὰ καὶ τὰ ὑβρεολόγια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου. Εἰς ταῦτα δέον νὰ προστεθῇ καὶ ἡ πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπιστολὴ τῆς «κανονικῆς πλειοψηφίας τῆς Συνόδου» καὶ τῆς διμελοῦς Ἐπιτροπῆς (Ἰωαννίνων καὶ Κασσανδρείας) τῆς Παρασυναγωγῆς Θεσσαλονίκης, δι' ἧς ἐπιστολῆς, ἀντιτάσσοντες οἱ ὑπογράφοντες τὴν ἱερότητα!!! καὶ χριστιανικότητα στάσιν ταύτης πρὸς τὰς ἀντικανονικὰς καὶ ἐκνόμους ἀποφάσεις τῶν Πατριαρχείων (τὰς μητροπολιτικὰς μεταθέσεις) διαμαρτύρονται καὶ ἀπειλοῦσιν ὅτι τὰ μέλη τῆς Συνόδου θὰ δώσωσι λόγον ἐνώπιον τῆς λίαν προσεχῶς συνερχομένης Συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας. Εἴδομεν δὲ ποία ἦτο ἡ χριστιανικωτάτη ἀπόφασις τῆς Παρασυναγωγῆς τῆς Θεσσαλονίκης 1) νὰ δημιουργήσῃ Σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνακηρύττουσα ἑαυτὴν ὡς ὑπάτην κανονικὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν· 2) νὰ ἀνακηρύξῃ ἀντικανονικὴν καὶ ἄκυρον τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου καὶ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ προβῇ εἰς νέαν ἐκλογήν· (3 νὰ τηλεγραφήσῃ **εἰς τὸν Μητροπολίτην Μελέτιον** νὰ μὴ ἔλθῃ διότι δὲν ἀναγνωρίζονται τὰ γενόμενα τὴν 25 Νοεμβρίου· 4) νὰ ἐκλέξουν διμελῆ Ἐπιτροπὴν ἥτις μεταβαίνουσα εἰς Κων]τολιν νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἐκεῖ Μητροπολιτῶν, περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου. Αὗται εἶναι αἱ ἱερώταται καὶ χριστιανικώταται ἀποφάσεις τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ. *Scusate se é poco*· θὰ ἦμην δὲ λίαν εὐγνώμων πρὸς τὴν «κανονικὴν πλειοψηφίαν τῆς Συνόδου» ἂν εὑηρεστεῖτο νὰ μοὶ ὑποδείξῃ αὕτη τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας δυνάμει τῶν ὁποίων οἱ ἐπαναστατικῷ δικαιώματι ἐκδιώξαντες τῷ 1919 τοὺς νομίμους Συνοδικοὺς καὶ εἰσπηδήσαντες εἰς τὰς θέσεις των ἃς ἐξηκολούθησαν κατέχοντες παρανόμως ἐπὶ τριετίαν καὶ διεκδικοῦσιν εἰσέτι μετεβαπτίσθησαν εἰς «κανονικὴν πλειοψηφίαν τῆς Συνόδου». Ἀλλ' ὡς φαίνεται, αἱ λέξεις «κανονικὴ καὶ ἀντικανονικὴ» ἔγειναν μαστίχη ἀκατολογίστως ἀναμασσωμένη εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν παρ' ἀγνοούντων τέλεον τοὺς Κανόνας.

Ὡς κατακλεῖδα δὲ καταχωρίζω τὴν ἑξῆς χαρακτηριστικωτάτην περικοπὴν ἀνταποκρίσεως ἐκ Νέας Ὑόρκης πρὸς φιλελευθέραν ἐφημερίδα Ἀθηνῶν:

«Σᾶς γράφω πάντα ταῦτα, ἵνα πεισθῆτε, ὅτι τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην τὸν ἐξέλεξεν οὐχὶ ὁ κ. Βενιζέλος, οὐχὶ ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς, οὐχὶ ἡ Ἄμυνα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν.

«Ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν διὰ τῶν ἀτόπων, τῶν ἐκθέσμων, τῶν προσβλητικῶν ἀλλὰ καὶ ἀντεθνικῶν ἐπεμβάσεων καὶ ἐνεργειῶν της ἐξηγρίωσε τὸν ἐν Κων]πόλει κλῆρον καὶ λαὸν καὶ ἐξέλεξαν ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκλογὴ θὰ ἐσήμαινεν ὄντως καὶ σημαίνει ἀληθῶς τὴν ζωηροτέραν κατάκρισιν καὶ ἀπυδοκιμασίαν τῶν ἀξιοθρηνήτων κυβερνητικῶν ἐνεργειῶν ἐξ Ἀθηνῶν. Καὶ φρονοῦμεν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τώρα μαίνεται, διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ἀδεξιότητα καὶ εὐθύνην της ἀπέναντι τῶν φίλων καὶ ὀπαδῶν της. Διότι χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, αἱ ἐξακολουθοῦσαι μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου κυριολεκτικῶς μανιώδεις ἐνέργειαι καὶ πράξεις τῆς Κυβερνήσεως οὐδὲν συμφέρον κομματικόν της ἐξυπηρετοῦν καὶ βλάπτουν σοβαρῶς τὴν Ἑλλάδα. Τυφλοὶ εἶναι ὅσοι δὲν τὸ βλέπουσι!»

(Εἰς τὸ προσεχὲς Δ' Ἡ ὄπισθεν καθαίρεσις τοῦ Πατριάρχου).

ΑΔΟΞΟΝ ΕΘΝΟΣ

Ὅσον ἄδοξος εἶναι ἡ πόλις ἢ τὸ ἔθνος, ἐκ τοῦ ὁποίου γεννῶνται οἱ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀληθῶς χρήσιμοι ἄνθρωποι, τόσον ἀναλάμπει τούτων ἡ δόξα μεγαλητέρα· ἐπειδὴ χωρὶς προγενεστέρων παραδειγμάτων βοήθειαν γίνονται αὐτοὶ παράδειγμα εἰς τοὺς συμπολίτας καὶ μὲ τὴν ἰδίαν αὐτῶν δόξαν σκεπάζουσι τρόπον τινὰ τῆς πατρίδος των τὴν ἀδοξίαν.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δύναται πολύ, ἀλλὰ δὲν εἶναι παντοδύναμον. Ὅσον πλειότερα ἀντικείμενα σκέπτεται καὶ μελετᾷ ἐν ταὐτῷ, τόσον ἀσθενεστέρα γίνεται ἡ γνῶσίς του εἰς καθὲν ἰδίως ἀπ' αὐτά, ἀπαραλλάκτως ὅ,τι συμβαίνει καὶ εἰς τὰς αἰσθήσεις τόσον ἀτελέστερον, παραδείγματος χάριν, διακρίνει ἡ ὅρασις χρῶμα, σχῆμα καὶ μορφὴν ἑκάστου τῶν ὁρατῶν, ὅσον βλέπει περισσότερα ἐν ταὐτῷ.

Κοραῆς.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τὸ θέμα εἶναι ἐξόχως ἐνδιαφέρον, διότι ἀποδεικνύει τὴν ἀντίληψιν, τὴν ὁποίαν οἱ μεγαλείτεροι νόες ἐσχημάτισαν κατὰ τὴν ὑπερτάτην στιγμὴν τοῦ θανάτου περὶ τοῦ ἀνεξερευνήτου μυστηρίου, τοῦ ἁπλουμένου πέραν τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

Ὅ'οι ἐνθυμοῦνται ἐκ τῆς Ἱστορίας τὴν τελευταίαν τραγικὴν λέξιν τοῦ καρατομηθέντος Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου τοῦ Α'. Ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος, ἔρριψε βλέμμα ἀξιοπρεποῦς θλίψεως ἐπὶ τῶν παρισταμένων καὶ εἶπεν:

«Ἐνθυμηθῆτε».

Ὁ υἱὸς του Κάρολος ὁ Β' ἀποθνήσκων εἶπεν:

—«Μὴν ἀφήσετε τὴν Νέλλη νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης!» καὶ ἔκαμε κίνημα ὥσει διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην διότι ἤργει ἐκεῖνος νὰ ἐκπνεύσῃ.

Ὁ Κρόμβελ, αἰσθανθεὶς ἐγγίζον τὸ τέρμα, εἶπεν:

—«Ὁ Θεὸς εἶναι καλός. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ τὸν ὑπηρετήσω περισσότερον, ἀλλὰ ἡ ἐργασία μου ἔληξεν.»

Ὁ Ρισσελιέ, ἐρωτηθεὶς ἂν ἐσυγχώρει τοὺς ἐχθρούς του, ἀπήντησε μὲ εἰρωνικὴν λεπτότητα:

—«Δὲν εἶχα ἄλλους ἐχθροὺς πλὴν τῶν ὑπουργῶν.»

Ὁ διάδοχός του Μαζαρῖνος ἀπέθανε χυδαιότατα.

Ἔρριψε βλέμμα νοσταλγικὸν ἐπὶ τῶν θησαυρῶν του καὶ στενάξας εἶπε:

—«Καὶ θὰ τ' ἀφίσω ὅλα αὐτά!»

Ὁ Σὲρ Οὐῶλτερ Σκὼτ εἶπεν εἰς τὸν πιστόν του Λόγχαρτ:

—Λόγχαρτ, μοῦ μένουν ὀλίγαι στιγμαὶ διὰ νὰ σοῦ ὁμιλήσω.—Ἔσυ καλὸς ἄνθρωπος, φίλε μου, ἔσο ἐνάρετος, ἔσο πιστός.

Ὁ Λόγχαρτ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἤθελε νὰ καλέσῃ τὰς θυγατέρας του.

—Ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Σκὼτ, μὴ τὰς ἀνησυχήσῃς! Γνωρίζω ὅτι ἠγρύπνησαν ὅλην τὴν νύκτα! Ὁ Θεὸς μοῦ σᾶς!»

Ὁ Γκαῖτε ἀποθνήσκων εἶπε:

—«Περισσότερον φῶς!» Ἦσαν λέξεις ἄξιαι τοῦ τέλους ἑνὸς θριαμβευτικοῦ σταδίου.

Ὁ Νέλσων, τραυματισθεὶς θανατηφόρως καὶ ἐκπνέων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς «Νίκης», εἶπε:

—«Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἔκαμα τὸ καθῆκόν μου!»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1921

Θ.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ ἀπὸ τοῦ 1870 τῶν ἀγκαλῶν τῆς ἐκθρεψάσης Μητρὸς Ἐκκλησίας ἀπομακρυνθεῖσα Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας διετέλεσε καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐν τελείᾳ ἀπομονώσει ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐπολεμήθη ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἥτις ἔδειξεν ὀλιγωρίαν διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς καὶ ἐν γένει πᾶσαν φειδὼ ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν σχέσεσιν· ἀλλ' εὐτυχῶς ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῶν παραλόγων ἀξιώσεων καὶ ἐπιβουλῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐξημιμένων οὐχὶ ἑλληνικῶν οὐδ' ἐν καιροῖς ἰδίοις τὸ πρόσφορον ἀπονέμειν εἰδότων. Εὐχόμεθα ὅπως τὸ ἀνατέλλον ἔτος εὕρῃ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην ἥτις δὲν στερεῖται ἀνδρῶν εὐρείας ἀντιλήψεως καὶ ὀρθῆς ἐκτιμήσεως· ἄνευ ἐμποδίων καὶ τριβόλων, ἀπηλλαγμένην ἐσωτερικῶν φροντίδων ἱκανὴν ἵνα στραφῇ καὶ διατεθῇ σαφῶς πρὸς τὴν προγονικὴν πηγήν, ἀφ' ἧς τὰ τῆς ὀρθοδοξίας νάματα καθαρὰ αὐτῇ καὶ οὐχὶ ὀπισθόβουλα ἔρρευσαν.

Ι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΞΩΜΕΝ εἰς τὴν **Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.**

Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, ἡ ἀληθῶς μεγάλη ἐν ἔργοις, διήνυσε τὸ ἔτος τοῦτο ἐν ἀγωνίαις καὶ στενοχωρίαις οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων. Ἤλπιζεν ὅτι ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους θὰ ἠδύνατο ἴν' ἀπαντήσῃ τοὺς ἀρμοδίους ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἐκπληρώσει τῶν πρὸς τὴν ἀγωνιζομένην φυλὴν, τὴν ἀναγεννηθεῖσαν τελευταῖον καὶ ἀναζωογονηθεῖσαν, καθηκόντων καὶ οὐχὶ ἐν τῇ στενῇ καὶ αὐχμηρᾷ ὁδῷ τῆς προστασίας μόνων τῶν ἰδίων. Μετὰ τοσαύτας θυσίας εἰς αἷμα καὶ χρῆμα καὶ τοσαύτας ἐλπίδας διαψευδομένας ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἡ κοινὴ μήτηρ καὶ τροφὸς τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων καὶ δὴ ἡ ἀνεγνωρισμένη φυσικὴ καὶ νομικὴ προστάτις τῶν Ἀλυτρώτων, οὐ μόνον δικαιουμένη ἀλλὰ καὶ καθῆκον ἔχουσα ἵνα παρακολουθῇ διὰ τὸ ἐμπεπιστευμένον αὐτῇ ποίμνιον καὶ τὴν πολιτικὴν ἀκόμη ἐξέλιξιν ἀπὸ ὑψηλῆς σκοπιᾶς οὐχὶ κομματιζομένη, οὐχὶ εἰς πρόσωπα, ἀλλ' εἰς πράγματα ἀποβλέπουσα· μὴ ἀγνωμονοῦσα τοῖς ἐργασαμένοις τὸ ἀγαθὸν καὶ τοῖς στηρίξασι διὰ πολιτικῶν κατασκευασμάτων τὴν αἴγλην αὐτῆς ἀνέμενεν, ὡς ἔδειξεν ἐν δεδομέναις κυρίαις ὥραις, τὴν συνέχισιν καὶ ἀποτελείωσιν πλέον τοῦ ὑφ' ὅλου τοῦ Γένους ἀναληφθέντος μεγάλου ἀγῶνος. Διὰ τοῦτο συνεχίζουσα πορείαν παλαιφάτου κύρους μή ποτε διαμφισβητηθέντος ἀπηύθυνεν ἐκκλήσεις, ἐπικλήσεις, ἱκετείας, ἐπεδαψίλευσεν εὐλογίας καὶ εὐχὰς, ἐδέξατο δ' ἐπισκέψεις φαιδρὰς καὶ ὑποσχέσεις τρυφερὰς ἄνευ ἀποτελεσμάτων· ἀλλ' ἅμα καὶ ὑποκινήσεις κατ' ἀρχὰς μὴ ἐμφανεῖς διά τινα πατρικὰ αὐτῆς διαβήματα, συμβουλευτικὰ, παραινετικὰ, ἅτινα ἐθεωρήθησαν ἀπαραίτητα ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς κύκλῳ, τῷ ἐθνικῷ, ὡς κορωνὶς τῶν πρόσθεν ab antiquo αὐτῇ καλῶς πεπραγμένων καὶ ἰδίως ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Ἀλώσεως εὐσεβῶς διηνυσμένων.

§ 2. Ἡ λυπηρὰ ὅμως κατάστασις τῶν ἐθνικῶν ἐπετείνετο, ἡ πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν ὀφειλετικὴ εὐλάβεια κατεκρύπτετο, ὑπενομεύετο, ἡ πρὸς τὸ Ἐ. Κέντρον, τὸ μόνον ὑπευθύνως τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων χειριζόμενον καὶ πρὸς ὃ σύμπαν τὸ ἑλληνικὸν ἔστρεφεν ἀνέκαθεν τὰ ὄμματα αὐτοῦ, πειθαρχία καὶ ἁρμονία διεσαλεύετο, ἐπιτροπαὶ δὲ καὶ ἐγκύκλιοι τὴν τοῦ δικαίου φωνὴν παρὰ τὰ κανονικὰ παρεχάραττον, τοὺς ὑπὸ τὸ κλῖμα τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ τελοῦντας μητροπολίτας εἰς ἀπείθειαν ἐξεδίαζον καὶ εἰς συμμαχίαν μετὰ κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ δὴ ἐν ὑποθέσεσι καὶ ἐν πράγμασιν, ἅτινα ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς μήτε λαλεῖν μήτε πράττειν ἔξεστιν. Τὰ δ' ἐν Ἀνατολῇ; ..... Κλαυθμὸς καὶ βρυγμὸς ὀδόντων· χριστιανοὶ, θήραμα τοῦ

ἀρχαικάκου θηρός . . . Ἐπὶ τούτῳ λοιπὸν ἐνεκρίθη ἡ εἰς Λονδῖνον γνωστὴ ἀποστολὴ ἐπιτροπῆς πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων παρὰ τῇ Συνδιασκέψει ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμ. μητροπολίτου ἁγίου Προύσης κ. Δωροθέου, ὅστις εἶχε δύναμιν καὶ πεῖραν ἤδη κεκτημένην ἐκ τῆς προτέρας εἰς Παρισίους ἀποστολῆς ἵνα κατευθύνῃ εἰς ὁδὸν εἰρήνης τὰς δικαίας τῶν Ἀλυτρώτων ἀξιώσεις καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὰς παραδόσεις.

Τὰ τῆς ἐπισήμου πατριαρχικῆς ἀποστολῆς γνωστά. Τιμαὶ ὑπέρλαμπροι ἀπεδόθησαν τῷ Τοποτηρητῇ καὶ τοῖς παρ' αὐτῷ συμβούλοις, ἐπίσημοι δοχαὶ καὶ ἐντεύξεις παρὰ τοῖς εὐγενεστάτοις πολιτικοῖς, παρὰ τῷ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Καντουαρίας καὶ παρὰ τῷ μεγαλειοτάτῳ τόν τε θρόνον καὶ τὴν καρδίαν βασιλεῖ, ἱστορικαὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰδικῶς ἀκόμη διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ὀρθοδόξου καὶ ἀγγλικανικῆς, καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν χριστιανῶν διάθεσιν τοῦ εὐσεβόφρονος καὶ εὐγενοῦς ἀγγλικοῦ λαοῦ. Ἀλλ' ὁ Τοποτηρητὴς ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Θεοῦ, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ περιῴλλοντος, ὡς ἐγράφομεν, ἔπεσεν ἀξιοπρεπὴς ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ καθήκοντος ἕδρᾳ, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς ὑπάτης θέσεως, ἣν Ἐκ]σία καὶ Ἔθνος αὐτῷ ἐνεπιστεύθη, οὐ μόνον τιμίως καὶ ἐνδόξως ἀλλὰ καὶ θαρραλέως κατὰ τὸ παράδειγμα τόσων πατριαρχῶν, εἰ καὶ μὴ φέρων τίτλον τοῦ πατριάρχου, ἀλλ' ἐν τῷ χορῷ τῶν πατριαρχῶν ὁμοφώνῳ γνώμῃ ταχθείς. Δέον ἵνα μὴ λησμονηθῶσιν ἐν τῇ ψιλῇ ταύτῃ τῶν γεγονότων καὶ ἐν τόπῳ προσμεμετρημένῳ ἀναγραφῇ δύο σημεῖα, **πρῶτον** τὸ μέγα ἐκεῖνο καὶ ἱστορικὸν αὐτοῦ διάγγελμα πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀπαρηγορήτους, ὅπερ παραληρῶν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς ἐκ τῶν χειλέων αὐτοῦ προήνεγκε «**Εὐσταθεία Ἐκκλησίας, δόξα Ἔθνους**», διάγγελμα μεγάλης σημασίας καὶ δυνάμεως, καὶ **δεύτερον** αἱ ἀλησμόνητοι διὰ τὸν ἑλληνισμὸν ὕψισται τιμαὶ αἱ δοθεῖσαι τῷ μακαρίτῃ καὶ ζῶντι καὶ θανόντι, ὡς φιλοξενουμένῳ ἀρχηγῷ τῆς στρατευομένης Μ. Ἐκκλησίας. Ἡ Μ. Ἐκκλησία οὕτω θεία βουλῇ ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς ἀνυπόκριτον τὸν σεβασμὸν εὐγενεστάτου ἔθνους καὶ Ἐκ]σίας ἐδέξατο, σεβασμὸν πρὸς ὃν εὐγνωμόνως εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἀπὸ καρδίας ἀνταποκρινόμεθα, διότι καὶ βοηθὸν ἐν θλίψεσιν αὐτὴν ἔσχομεν καὶ παρήγορον τίμιον χριστιανόν.

§ 3. Αἱ τοῦ Φαναρίου συστάσεις τελευταῖον δὲν ἠξιοῦντο ἰδίας προσοχῆς παρ' ἐκείνοις, οἵτινες διὰ τῶν ἀποστόλων ἀκριβῶς τοῦ Φαναρίου καὶ κρατικῶς ἤτοι χωρογραφικῶς ἐπλησίασαν ἡμῖν εἰς ὀλίγων δεκάδων χιλιομέτρων ἀπόστασιν, ἀλλὰ τόν τε νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν κατὰ παρασάγγας ἀπεμακρύνθησαν.

Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία καιρίως λυπεῖται ὅτι διὰ κανονικοὺς λόγους σπουδαίους δὲν δύναται ἵνα ἐπικοινωνήσῃ πρὸς τὸ ἐπιβληθὲν ἐν τῷ βασιλείῳ ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς. τὸ παράτυπον, τὸ παράνομον, τὸ ἀσύστατον ἐν ὅλῳδὲν ἀρθῶσι κανονικῶς οἱ τὴν τοιαύτην στάσιν προκαλέσαντες λόγοι, οἵτινες δὲν εἶναι βουλεύματα μετατρεπτὰ κατὰ τὸ δοκοῦν βουληφόρων ἐνίων ἢ πολιτευτῶν ἡμερησίων ἀλλ' ἀμετάτρεπτα ἀπὸ θείας ἱερότητος καὶ ἀμετακίνητα

Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἐπειδὴ στερουμένη τοῦ πατριάρχου δὲν ἠδύνατο ἵνα ἐρρωμένως καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος ἀναμφισβητήτου ἰσύρους ἵνα προβῇ εἰς οἱαδήποτε διαβήματα, ἐθεωρήθη ὅτι εἶναι στάδιον ἐλεύθερον πρὸς ἐκμετάλλευσιν καὶ καλλιεργίαν τῆς πολιτικῆς τοῦ βασιλείου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπῆλθον αἱ διὰ τὴν ἐκλογὴν πατριάρχου ἀναβολαί, ἡ ἐν Ἀδριανουπόλει παρὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας παρασυναγωγή, ἡ ἐν ΚΠόλει συμφωνία. Κατὰ ταύτην, χάριν ὁμονοίας παρὰ τὰ ἔθιμα, τὸ Φανάριον ἐν τισιν ὑπεχώρησεν ἀλλὰ κριθείσης ἐπιτακτικῆς πλέον της παρουσίας οἰκουμενικοῦ πατριάρχου μετ' ἐξηγήσεις σαφεῖς καὶ ἱερὰς ἕνεκα τῶν παμπόλλων ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ὡρίσθη **ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος** τῆς ἐκλογῆς. Καὶ ἵνα μὴ εἰσερχώμεθα εἰς ἀφήγησιν γνωστῶν πραγμάτων ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς **κοινῇ ψήφῳ καὶ γλώσσῃ καὶ ἰδιοχείρῳ γραφῇ** δι' Ἐγκυκλίου ἀνακοινωθεῖσα τοῖς ἁγίοις ἀρχιερεῦσιν ὡρίζετο ἡ 45 ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐγκυκλίου, ὃ δὲ τὸ σπουδαῖον καὶ ἀξιομνημό-

νευτον ἐν τῇ περιστάσει ἐλέγετο καὶ ἀπὸ κοινῆς ὁμοφώνου συμφωνίας ἐγράφετο καὶ ὑπεγράφετο ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἄνευ ἑτέρου θὰ χωρήσῃ ἤδη **ὁριστικῶς** καὶ θὰ διεξαχθῇ ἀφεύκτως. Περίστασις πρώτη καὶ ἱστορικὴ διέφυγε τοὺς πολιτευομένους οὐχὶ ὅμως πολιτικοὺς ἑλλαδικοὺς βίᾳ ματαιώσαντας, ἄνευ λόγου καθ' ἡμᾶς, ἐνάσκησιν δικαιώματος τῶν ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους μητροπόλεων ὅπως μετάσχωσι τῆς ἐκλογῆς οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, καὶ ταῦτα παρὰ τὰ κεκανονισμένα καὶ τὰ τελευταῖον συντεθειμένα καὶ παρ' αὐτὸ τοῦτο τὸ πολιτικὸν αὐτῶν συμφέρον. Παρὰ πᾶσαν ὅμως προσδοκίαν, τῶν πραγμάτων ὁμαλῶς ἐχόντων, τινὲς τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἅλας καὶ τράπεζαν παραβαίνοντες κρίμασιν, οἷς οἶδε Κύριος, αὐτοὶ οἱ συνυπογράψαντες πάντα, μετέβαλον φρόνημα καὶ μετ' ἄλλων βίᾳ καὶ σπουδῇ εἰς Θεσσαλονίκην μεταβάντες ἢ ὁδηγηθέντες ἔπηξαν ἄνευ κανονικῆς ἀδείας **νέαν παρασυναγωγὴν** λησμονοῦντες τὸ τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς (Α δ'. 8) «ἀθετοῦντες οὐκ ἄνθρωπον ἀθετοῦσιν ἀλλὰ τὸν Θεὸν τὸν καὶ δόντα τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τὸ ἅγιον εἰς ἡμᾶς» καὶ συγκροτοῦσι διαβούλια, διατυποῦσι παραλόγους ἀξιώσεις μετὰ τὴν οἰκείᾳ βουλῇ ἐγκατάλιψιν τῆς θέσεως αὐτῶν καὶ τὴν ἄρνησιν τῆς τεταγμένης αὐτοῖς ὑπηρεσίας κατ' αὐτὴν δὴ ταύτην τὴν τελευταίαν ὥραν ἀπομακρύναντες ἑαυτοὺς τῆς περαιτέρω κανονικῆς καὶ ἐννόμου ἐνεργείας ὡς μελῶν τῆς ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ καὶ τῆς καθόλου Ἱεραρχίας. Τίς αὐτοὺς ἐκίνησεν; Κύριος καὶ αὐτοὶ γινώσκουσι.

§ 4. Ὅσον περίεργον, τόσον καὶ ἀληθὲς ὅτι οὗτοι λείπουσι τὴν τάξιν αὐτῶν παρὰ λόγον καὶ ὑπογραφὴν, ὑπὸ αὐτοκλήτων δὲ ὑποβολέων ὑποβολιμαῖα ὑποβαλόντων ἑτεροκίνητοι γίνονται, παραπλανῶνται πρὸς ἀμαύρωσιν τοῦ τηλαυγοῦς φάρου τοῦ ἐνταῦθα, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐν τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ, καθ' ὃν ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς ἱδρύσεως τοῦ Βασιλείου ἔδει ἵνα ἑορτασθῇ προσηκόντως καὶ ἡ τῆς μαρτυρικῆς Πύλης τῆς πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν Πατριαρχείων. Οἱ πολιτικοὶ οὗτοι ἄνδρες οἱ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀγροίκως ἐπεμβαίνοντες οὐδέποτε τὸ Φανάριον ἐπισκεψάμενοι ἢ τὰ κατ' αὐτὸ μελετήσαντες ἀγνοοῦσιν ὅτι ἡ τοῦ Φαναρίου Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἵδρυμα πολιτικοῦ κόμματος ἢ πολιτικὸς Σύλλογος, διὸ οἱ ἰθύνοντες τὰ τοῦ ὁμαίμονος κράτους καὶ οἱ τούτους περισαίνοντες κακὴν ὑπηρεσίαν τῇ πατρίδι παρέχουσι διὰ τῶν ἀσυστάτων αὐτῶν γραφομένων ἢ τῶν ἀσυστάτων συστάσεων μὴ θέλοντες ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι αὐτὸ τὸ μικρὸν τῶν πταισμάτων εἰς μέγεθος βαθμηδὸν —ὅπερ ἀπευχόμεθα — αἴρεται, παρὰ πᾶσι δὲ διαβοᾶται παρὰ τοῖς ἀλλοδαποῖς καὶ ἑτεροδόξοις, οἵτινες ἕτερα τινα παρ' ἡμῶν ὅλων ἤλπιζον μὴ ἐξουθενοῦντα τὴν εὐστάθειαν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, μηδὲ μειοῦντα τὸ ἀπ' αἰώνων τῆς ἐνταῦθα Ἐκκλησίας κῦρος, ὅπερ ξένοι καὶ ἑτερογενεῖς ἐσεβάσθησαν, ἡμεῖς δὲ προσπαθοῦμεν ἵνα καταρρίψωμεν. Δὲν θέλουσιν ἵνα μιμνήσκωνται ὅτι τὸ μικρὸν αὐτὸ Φανάριον ἐπιτηδείως, ἄνευ τηλεβόλων κρότου καὶ πατάγου ξιφῶν ὡδήγησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ τιμίου αἵματος μέχρι τῶν προθύρων τῆς Βασιλίδος, ἵνα σήμερον ἐν πολιτικῇ τυφλώσει καὶ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ ἐν μέσῃ ΚΠόλει μὴ ἀναγνωρίζωσι, καθιερώσωσι δὲ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας κακὸν προηγούμενον, πρωτάκουστον.

Συμπλοκὰς ἀσχήμονας ζητοῦντες, ἵνα τὰ ἑαυτῶν συγκαλύψωσιν βαρέα ὀλισθήματα, ἀνιστόρητοι δείκνυνται καὶ ἐπίβουλοι τῆς τοῦ πατριάρχου δυνάμεως, ἣν ὁ διπλωματικὸς κόσμος ἐν ἐπισήμοις Συνθήκαις ἀναγνωρίζει. Ἀναμνησθήτωσαν, παρακαλοῦμεν, τί ἔγραφεν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν Ἅλωσιν, ὁ διὰ τὰ ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ νόμιμα παθὼν Πατριάρχης **Μάξιμος ὁ Θεολογικώτατος, ὁ Παλαιολόγος πρὸς τὸν μεγαλοπρεπέστατον, ἐπιφανέστατον καὶ... δοῦκα τῆς Βενετίας, τὸν Ἰ. Μοτσενίγον** μετ' εὐλαβείας μὲν ἀλλὰ καὶ πατριαρχικῆς αὐθεντίας παραπονούμενος διὰ τοὺς ἀπὸ Βενετῶν τινων πιέσεις τῶν ὀρθοδόξων ἀπαιτῶν πολλὰ καὶ τὸ **ἀδίαστον ὅπερ νόμος Θεοῦ ἐστί.**

«Ἀλλ' ἡ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ καλουμένων ἀμέλεια καί τινων τῶ ἰδίῳ στοιχούντων θελήματι ἐξ ὑπερηφανείας, καὶ ὁ τοῦ ἀποστάτου Σατὰν φθόνος καὶ ταύτην τὴν εἰρήνην συνέχεε καὶ ἀνέστρεψεν, καὶ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τὸ καλῶς ἡνωμένον κακῶς ἐμέρισεν· ὧν τῶν τὴν εἰρήνην

ἀνετρεψάντων ἔνδικον τὸ κρῖμα, καὶ ἡ δίκη οὐκ ἐπινυστάξει».

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἄλλα συμβουλεύων παρενείρει ἀξιοσημείωτα τάδε: «**οὕτω προσφερόμενοι** [ὑμεῖς] **αὐτοὶ χριστιανοὶ ὄντες** [ἡμεῖς **προσθέτομεν καὶ ὁμαίμονες**] **κακὸν παράδειγμα δέδοτε τοῖς νῦν ἄρχουσι**(1). **Ὥραΐαι συμβουλαὶ εἰς ὦτα μὴ ἀκουόντων.**

§ 5. Ἀλλ' εἰς τὴν τοιαύτην πολιτικὴν ἀγνωμόνων πολιτικῶν ἐντρυφώντων ἐν ταῖς ἀπάταις **αὐτῶν** ὡς λέγει Πέτρος ὁ Ἀπόστολος (β, 13), καὶ τὴν κακὴν ἐκτίμησιν τῆς ῥεούσης πολιτικῆς καταστάσεως, μεῖζον ἔπταισαν οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων μὴ τὸν οἰκονομίας τρόπον ὑψηλοτέραις καὶ θεοπρεπεστέραις διανοίαις καὶ αὐστηροτέροις τρόποις εἰς τούτους ὑποδείξαντες καὶ συστήσαντες καὶ τὸν σταυρὸν ἐπάραντες. Τινὲς μάλιστα καὶ μέχρι τῆς πρωτευούσης τῆς γηραιᾶς Μ. Βρεττανίας κατὰ τὰ ἐκ τοῦ κλεινοῦ ἄστεως νεώτερα παραγγέλματα μεταβάντες ἵνα ὑποδείξωσι τὴν γενομένην πατριαρχικὴν ἐκλογὴν ὡς μὴ γενομένην καὶ τοῦτο ἐν ἡμέραις τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ παρουσίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν οὗτοι ἀνήκουσιν . . . Τί θὰ ἔπραττον οἱ ἄφρονες οὗτοι πολιτικοί, οἱ οὐδὲ κόκκον διπλωματικοῦ νοῦ ἔχοντες, ἐὰν ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν τὸ μητροπολιτικὸν σκῆπτρον ἐλέῳ θείῳ καὶ ψήφῳ λαοῦ κρατούντων ὑπεδεικνύετο ἢ ἐδεικνύετο ἀκραδάντως τὸ ἄκαιρον καὶ τὸ ἀδύνατον τῆς θελήσεως αὐτῶν; Ἀλλὰ τίς ἦτο ἡ θέλησις αὕτη, ἡ πολύτροπος; Οὐδεμία ἄλλη, ἀλλ' ἢ ἀναβολὴ ἐπ' **ἄπειρον** ἐκλογῆς πατριάρχου, ἤτοι ἡ ἄφεσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν σκάφους ἄνευ πυξίδος καὶ **ἡ** ὑποταγὴ εἰς τὴν κατ' ἀρέσκειαν πρόνοιαν ὑπευθύνων ἀνευθύνων, οἵτινες ἀδαῶς ἔχοντες πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν αἰωνόβιον ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας κυνηγοῦσιν τὸ Ε. Κ., οὗ καὶ ἕτεραι **δύο** πύλαι ἀνοικταὶ αἱ ἑκατέρωθεν τῆς ἱερᾶς κεκλημένης.

Χρήζομεν κανονικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναπλάσεως. Καὶ εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον βεβαίως ὁ βαθύνους πατριάρχης δέον ἵνα σπουδαῖον καὶ ἐπαστικὸν ῥίψῃ βλέμμα. Ἀνάγκην ἔχομεν πειθαρχίας καὶ σθεναρᾶς φωνῆς ποιμένος ὑψουμένης ἵνα συνάξῃ ἡμᾶς . . . .

6′

§ 6. Ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν σώφρονα καὶ εὐθυρρήμονα τοποτηρητείαν τοῦ πρώτου τῇ τάξει Σεβ. μητροπολίτου ἁγίου Καισαρείας κ. Νικολάου καὶ τῶν παρ' αὐτῷ Δύο Διοικητικῶν Σωμάτων κατὰ τὰ παμψηφεὶ καὶ ἄνευ διαμαρτυρίας τινὸς πρότερα συνωμολογημένα νῦν τύχησε τῇ 25 Νοεμβρίου ἵνα τύχῃ τοῦ νομίμου Αὐτῆς ἀρχηγοῦ καὶ ποιμένος, Μελετίου τοῦ Δ′, τοῦ ἀπὸ Ἀθηνῶν. Τοῦτον ἐναγωνίως τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἀναμένει ἵνα ἀναλάβῃ μετὰ σθένους τὴν ῥομφαίαν τῆς κρίσεως καὶ τὸν σταυρὸν τῆς πίστεως, ἧς ἄνευ οὐδέν.

Καὶ ἐν τούτοις αἱ παραβάσεις, αἱ ἐπεμβάσεις, αἱ ὑπερβασίαι, ἐξακολουθοῦσιν ἀλλ' ἀδιάφορον, σχέδια ἐπὶ σχεδίοις λέγονται μελετώμενα, πάντα ἀντιβαίνοντα πρὸς τοὺς κανονισμούς, πρὸς τοὺς κανόνας ὑπομιμνήσκοντα ἐποχὰς διωγμῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐρίδων ἐσωτερικῶν παλαιάς. Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη Θεοῦ προνοίᾳ καὶ πατριάρχου ἐπιεικεῖ γνώμῃ μετὰ μικρὸν καὶ καταπαύσει, ἢ διαλευκανθήσεται.

§ 7. Ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ μνήμῃ τῶν λυπηρῶν διατρίβειν ἀνοίκειον καὶ ἀνωφελὲς νομίζομεν· διότι ἐλπίζομεν ὅτι οἱ πλείονες τῶν εἰς Θεσσαλονίκην κατελθόντων ἁγίων ἀρχιερέων, οἵτινες ἐξετράφησαν, ἐξεπαιδεύθησαν, ἐξυψώθησαν εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς ἱερωσύνης ἀξιώματα θ' ἀναλογισθῶσι μετ' ἀνταλλαγὴν γνωμῶν τὰς ἐν θέσμους κινήσεις τινῶν καὶ οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἐγγηράσαντες καὶ δοκιμασθέντες θ' ἀσκήσωσιν τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν ἐπιρροὴν πρὸς ἀποτροπὴν παντὸς ἀπευκταίου δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐν τῷ Βασιλείῳ εὐημερίαν, διότι τὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας δὲν πρέπει τοιαύταις πολιτείαις ἵνα συναναφύρωνται. Ἄλλως καὶ ὁ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐρχόμενος Παναγιώτατος Πατριάρχης εἶναι χαρακτὴρ χριστιανὸς καὶ μετριοπαθής.

(1) Thomas G. M. Eine griechische originalurkunde z. Gesch: d. Anatol: Kirch. Μονάχῳ, 1853 σ. ο (τῷ 1480) Πρβλ. **Μυστακίδου** «Ἐπὶ τῇ Ἁλώσει..... Πατριαρχεῖα» 1920, σ. 85-87.

γ΄

§ 8. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ Ἐκκλησία τῆς ΚΠόλεως κληθεῖσα εὐχαρίστῳ γνώμῃ μετέσχε δι' ἰδίων ἀντιπροσώπων διαφόρων Συνεδρίων ἐπ' ἀγαθῷ τῶν σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς προστασίας τῶν ὀρφανῶν παίδων τοῦ πολέμου, ἀντιπροσωπευθεῖσα διὰ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἑλλ. κοινότητος ἐν Λωζάνῃ ἀρχιμ. κ. Κ. Βαλλιάδου, τοῦ **Παγκοσμίου Συνδέσμου** περὶ τῆς φιλίας τοῦ Κόσμου διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῷ ἀντιπροσωπεύθη διὰ τοῦ καθηγητοῦ ἑλλογιμωτάτου κ. Λουκᾶ. Τοῦ Συνδέσμου τούτου, ὅστις διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, παντ' ἀξίου καὶ ὑπερόχου ἀνδρὸς, τὸ βρεττανικὸν τμῆμα τῇ φιλοτίμῳ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐπιτιμίου γεν. γραμματέως σὶρ W. H. Dickinson, ἐτέλεσεν ἐπὶ τῇ εἰς Ἀγγλίαν καθόδῳ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ κυροῦ Δωροθέου ἐπιτιμίου ἀντιπροέδρου, ὡραίαν καλεύγενῆ συνεδρίανεὶς ἣν δυστυχῶς δὲν προέλαβεν ὁ μακαρίτης ἵνα παραστῇ, ὡς γνωστὸν, αὐτοπροσώπως, ὡς ἡτοιμάσθη καὶ ἔγραψεν ἀλλὰ διὰ τοῦ ὑπογραμματέως ἱερολ. κ. Γερμανοῦ, ὅστις καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἐξ αὐτοῦ προσφώνημα. Ἡ θέσις τῆς Ἀντιπροεδρίας ἐν τῷ χριστιανικῷ τούτῳ Συνδέσμῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. Τοποτ. δὲν ἀνεπληρώθη.

Ἐπίσης ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παρηκολούθησε δι' **εἰδικῆς** Ἐπιτροπῆς κατὰ δυνατὸν, ἐν μέσῳ τῆς τρυχούσης αὐτὴν πάντοθεν στενοχωρίας καὶ τὰ διὰ τὴν **Ἑνωτικὴν Κίνησιν τῶν Ἐκκλησιῶν**, Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Παλαιοκαθολικῆς, ἧς προΐσταται ἀνὴρ ἔξοχος, ὁ ἐν Βέρνῃ σεβ. Ἐπισκοπος κ. Herzog καὶ τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν φιλάδελφον προσέγγισιν ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐν τέλει προστεθείσθω ὅτι κατὰ τὸ δυνατὸν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐπῆλθεν ἀρωγὸς φιλαδέλφως πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ἐκ]σίαις, ὡς καὶ τῇ τῶν Ἱεροσολύμων, περὶ ὧν ἐν ταῖς οἰκείαις §§ ἐγένετο λόγος.

* * *

§ 9. Εἴθε τὸ ἀρξάμενον νέον ἔτος, ὅπερ τὰ πάντα ἐν κλύδωνι καὶ περιφορᾷ παντὶ ἀνέμῳ, ἐν ἀταξίᾳ καὶ ἀσυναρτησίᾳ, ἐπισταμένῃ μελέτῃ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ.κ. Μελετίου καὶ σοφῇ προνοίᾳ Αὐτοῦ ἐπανεύρῃ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ καὶ ὁμοφροσύνῃ, ὡς ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος διακελεύεται καὶ ὁ θεηγόρος Παῦλος καὶ μὴ ὦσιν «ἐν ἡμῖν σχίσματα, ὦμεν δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ καὶ τῇ αὐτῇ γνώμῃ» πρὸς δόξαν Θεοῦ. Ἡ ὑπὲρ τῆς ἑνότητος τῆς πίστεως καθ' ἡμέραν δεομένη μία ἁγία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀμνημονεῖ καὶ τῶν διαφωνούντων ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἀκόμη παρακαλεῖ ἵνα «μηκέτι ὦσι νήπιοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ διδασκαλίας... ἐν πανουργίᾳ πρὸς μεθοδείαν τῆς πλάνης ἀλλ' ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωσιν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστὶν ἡ **ΚΕΦΑΛΗ Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ**». (Ἐφεσ. Δ΄. 14).

Ἀποθέμενοι λοιπὸν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰτὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης, ἂς ἐνδυθῶμεν τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι ἀληθείας, ὡς λέγει ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος, καὶ περιπτυχθῶμεν τὸν τῇ χειρονομίᾳ τῆς θείας προνοίας ἐφ' ἡμᾶς ταχθέντα Ἀρχιποίμενα πρὸς ταχυτέραν πλήρωσιν τῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας κεδνῶν τῆς θεοφρουρήτου καὶ ἐθνοφρουρήτου κορυφῆς Αὐτοῦ βουλευμάτων καὶ ἀναστήλωσιν **νέου αἰῶνος** διὰ τὴν Μ. Ἐκκλησίαν. Ὑπὸ τοιαύτας σκέψεις ἔγραφον καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τῆς **Ἐκκλησιαστικῆς Ἀνασκοπήσεως** τοῦ λήξαντος ἔτους τῆς ἐπιβληθείσης μοι παρὰ τὴν ἐμὴν μάθησιν ἵνα γράψω κελεύσματι φίλων πιστῶν, ὧν οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα.

Ἔν ἔτι ὑπολείπεταί μοι ἵνα εὐχηθῶ ὅπως ὁ θεία χειρονομίᾳ, ὡς ἔγραφον, ἐκλεγεὶς παναγιώτατος πατριάρχης κ. κ. Μελέτιος **τῇ τοῦ Θεοῦ συμμαχίᾳ καὶ χάριτι ἔκ τε τῆς φυσικῆς αὐτοῦ φρονήσεως καὶ τῆς ἐν λόγοις δυνάμεως**» κατὰ τὸν Ἐφέσου Μᾶρκον τὸν Εὐγενικὸν (Ἑλλ. Πατρολ. τ. CLX, 532) κατορθώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἵν' ἀνορθώσῃ καὶ ἐπιτύχῃ ὅ,τι κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος δέον γενέσθαι δὲν ἐγένετο. Εἴθε.

Β. Α. Μ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις.—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Σαράντα Ἐκκλησιῶν, τοῦ Συμβ. κ. Α. Παπᾶ καὶ τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς μετέβη εἰς τὴν ἐν Πέραν Ἀρχιρραββινείαν καὶ ἀντεπεσκέφθη τὴν Α. Σοφολογιότητα τὸν Ἀρχιρραββῖνον κ. Βεζαράνο παρ' ᾧ ἔτυχεν ἐξαιρετικῶς φιλόφρονος ὑποδοχῆς.

—Τῇ Κυριακῇ 13 λήγ. ἡ Α. Θ. Π. συνοδευομένη ὑπὸ τῶν Σεβ. μητροπολιτῶν Νικαίας καὶ Νεοκαισαρείας καὶ τῶν Συμβούλων κ.κ. Ν. Φερμάνογλου καὶ Στ. Θωμάρεης, καὶ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς ἀντεπεσκέφθη εἰς τὸ ἐν Κοντοσκαλίῳ Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην κ. Ζαβὲν, γενομένη δεκτὴ μετὰ θερμῶν ἐκδηλώσεων τιμῆς καὶ σεβασμοῦ. Μετὰ τὰς ἑκατέρωθεν προσφωνήσεις, οἱ δύο Πατριάρχαι ἐν ἐγκαρδίῳ συνομιλίᾳ ἀντήλλαξαν ἱκανὰ διὰ τὰ ἀφορῶντα τὰς δύο Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἀδελφὰ ἔθνη ζητήματα. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἡ ὁμογενὴς κοινότης Κοντοσκαλίου ἐπελάβετο τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐκδηλώσῃ τὸν ἄκρον αὐτῆς σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Πατριαρχικὴ λειτουργία.— Ἐν μέσῳ παμπληθοῦς ἐκκλησιάσματος τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, ἑορτῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐτελέσθη ἡ νενομισμένη ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ συνοδικὴ λειτουργία μετὰ μνημοσύνου προεξαρχούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἥτις καὶ διὰ λαμπροῦ λόγου ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς. Κατὰ ταύτην ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ μητροπολίτου Προικοννήσου κ. Γεωργίου καὶ ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐψηφισμένου Δαρδανελλίων κ. Κυρίλλου, ὡς καὶ ἡ χειροθεσία τοῦ Παν. Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Νεοφύτου καὶ τοῦ Δευτερεύοντος κ. Δωροθέου.

Κανονικαὶ ψῆφοι.— Τῷ Σαββάτῳ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐργασθεῖσα διοικητικῶς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος προέβη εἰς πλήρωσιν τῆς ἀπὸ τριετίας σχεδὸν χηρευούσης Ἱ. μητροπόλεως Ἐφέσου, ὡς καὶ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δαρδανελλίων, καὶ εἰς ἀνύψωσιν εἰς Μητρόπολιν τῆς Ἐπισκοπῆς Μοσχονησίων τῆς Μ. Σμύρνης, καὶ τῶν τμημάτων Περγάμου καὶ Βρυούλλων, τέως ὑπαγομένων εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Ἐφέσου. Προταθέντων ὑποψηφίων διὰ μὲν τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Ἐφέσου τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φιλαδελφείας κ. Χρυσοστόμου, Ἀνέων κ. Ἀλεξάνδρου καὶ Κυδωνιῶν κ. Γρηγορίου, διὰ δὲ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Μοσχονησίων τῶν θεοφ. Ἐπισκόπων Ξανθουπόλεως κ. Ἀμβροσίου, Κωνσταντίας κ. Ἰωάννου καὶ Τρωάδος κ. Νεοφύτου, διὰ τὴν Ἱ. μητρόπολιν Περγάμου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀνέων κ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν θεοφ. Ἐπισκόπων Ἀργυρουπόλεως Γερμανοῦ καὶ Ἀπολλωνιάδος κ. Ἰωακεὶμ, καὶ διὰ τὴν Ἱ. Μητρόπ. Δαρδανελλίων τοῦ Πανοσ. Μ. Ἐκκλησιάρχου κ. Κυρίλλου, τοῦ θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἀρδαμερίου κ. Ἰωακεὶμ καὶ τοῦ Πανοσ. ἀρχιμ. κ. Γενναδίου Ζησιάδου, γενομένων δὲ ψήφων κανονικῶν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, ἀνεδείχθησαν Μητροπολίτης Ἐφέσου ὁ Φιλαδελφείας Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Μοσχονησίων ὁ Ξανθουπόλεως Ἀμβρόσιος, Μητροπολίτης Περγάμου ὁ Ἀνέων Ἀλέξανδρος, Μητροπολίτης Δαρδανελλίων ὁ Μ. Ἐκκλησιάρχης Κύριλλος παμψηφεί. Εἶτα σκέψεως γενομένης περὶ πληρώσεως τῶν χηρευουσῶν Μητροπόλεων Ἀνέων καὶ Φιλαδελφείας, προταθέντων ὑποψηφίων τοῦ Πανοσιολ. Τριτεύοντος τῶν Παχικῶν διακόνων κ. Θωμᾶ καὶ τῶν θεοφ. Ἐπισκ. Ἀρδαμερίου καὶ Κωνσταντίας, διὰ κανονικῆς ψηφοφορίας Μητροπολίτης Ἀνέων ἐξελέγη παμψηφεὶ ὁ Τριτεύων Θωμᾶς. Διὰ δὲ τὴν Μητρόπολιν Φιλαδελφείας ὑποψηφίων προταθέντων τῶν θεοφ. Ἐπισκόπων Ἀμισοῦ Εὐγενίου, Ἀμφιπόλεως Ἰωακεὶμ καὶ Ἀπολλωνιάδος Ἰωακεὶμ καὶ γενομένων ψήφων κανονικῶν Μητροπολίτης Φιλαδελφείας ἐξελέγη ὁ Ἀμισοῦ Εὐγένιος.

—Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης γενομένης σκέψεως περὶ πληρώσεως τῶν χηρευουσῶν Ἐπαρχιῶν Βρυούλλων, Κρήτης, Σισανίου, Μελενίκου, ὑποψήφιοι προὐτάθησαν διὰ μὲν τὴν Μητρόπολιν Βρυούλλων ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Πανοσ. ἀρχιμ. κ. Διονύσιος Μηνᾶς καὶ οἱ Πανοσ. ἀρχιμ. Διον. Μαραγκουδάκης καὶ Καλλίνικος Κρεατσούλης, διὰ δὲ τὴν Μητρόπολιν Κρήτης οἱ θεοφ. Ἐπίσκοποι Πέτρας Τίτος, Κυδωνίας Ἀγαθάγγελος καὶ Ρεθύμνης Τιμόθεος, διὰ τὴν Μητρόπολιν Σισανίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορυτσᾶς κ. Γερμανὸς καὶ οἱ θεοφ. Ἐπίσκοποι Ἀρδαμερίου Ἰωακεὶμ καὶ Ἀμφιπόλεως Ἰωακεὶμ, διὰ δὲ τὴν Μητρόπολιν Μελενίκου οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Πελαγωνείας Χρυσόστομος, Κορυτσᾶς Γερμανὸς καὶ Γρεβενῶν Αἰμιλιανός. Εἶτα προσῆλθον ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου οἱ θεοφ. ἐψηφισμένοι Δαρδανελλίων Κύριλλος καὶ Ἀνέων Θωμᾶς καὶ ηὐχαρίστησαν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτῶν, ἀκολούθως δὲ ἐτέλεσαν καὶ τὸ μέγα μήνυμα ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ. Μεθ' ὃ

γενομένων ψήφων κανονικῶν ἐξελέγησαν Μητροπολ. Βρυούλων ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Διονύσιος Μηνᾶς παμψηφεὶ, Μ. Κρήτης ὁ θεοφ. Ἐπίσκ. Πέτρας Τίτος, Μητροπολ. Σισανίου ὁ Σεβ. Μητροπολ. Κορυτσᾶς Γερμανὸς, Μητροπολ. Μελενίκου ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Πελαγωνείας Χρυσόστομος.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐγένετο ἡ πλήρωσις τῶν χηρευουσῶν Ἐπαρχιῶν Κορυτσᾶς, Βελλᾶς καὶ Κονίτσης, καὶ Ἴμβρου. Ὑποψήφιοι ἐτέθησαν κατὰ σειρὰν οἱ θεοφ. Ἐπίσκοποι Ἀρδαμερίου Ἰωακεὶμ, Συνάδων Χριστοφόρος καὶ ὁ πανοσ. Πρωτοσύγκελλος τοῦ ἁγίου Δέρκων κ. Πολύκαρπος, οἱ θεοφ. Ἐπίσκοποι Δωδώνης Πανάρετος, Ἀπολλωνιάδος Ἰωακεὶμ καὶ Θεοδωρουπόλεως Λεόντιος, καὶ οἱ θεοφ. Ἐπίσκοποι Κωνσταντίας Ἰωάννης, Ἀμφιπόλεως Ἰωακεὶμ καὶ Τριάδος Νεόφυτος. Γενομένων δὲ ψήφων κανονικῶν ἐν τῷ πανσέπτῳ Παῤχικῷ ναῷ ἐξελέγησαν Μητροπολ. Κορυτσᾶς ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀρδαμερίου Ἰωακεὶμ, Μητροπολ. Βελλᾶς καὶ Κονίτσης ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Δωδώνης Πανάρετος καὶ Μητροπολίτης Ἴμβρου ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἀμφιπόλεως Ἰωακείμ.

Ἐπίσημοι ἀντιπροσωπεῖαι.—Ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων ἡ Α. Θ. Παναγιότης διώρισε ἀντιπροσώπους τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἐν Λονδίνῳ μὲν τὸν ἔξοχ. κ. Ἰω. Σταυρίδην, ἐν Παρισίοις δὲ τὸν κ. Γρηγ. Τριανταφυλλίδην.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ Α. Θ. Π. ποθοῦσα τὴν εἰρήνευσιν ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας μετεκαλέσατο παρ' Ἑαυτῇ τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Ἰωαννίνων καὶ Κασσανδρείας μεθ' ὧν καὶ συνωμίλησεν ἐπι μακρὸν, ἐπὶ τῆς ὑφισταμένης διαστάσεως.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐτόνισενεύθύς ἐν ἀρχῇ ὅτι πνεῦμα εἰρήνης πρυτανεύει ἐν τῇ Α. καὶ Ἱ. Συνόδῳ, μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ τῶν ἀντιφρονούντων Ἱεραρχῶν παρουσιάζεται Αὐτη ὡς σύνδεσμος, καὶ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν πραγματικὴν κατάστασιν, καθ' ἣν τὸ ἀπὸ 25 Ὀβρίου 1921 ἐν τοῖς Πατριαρχείοις καθεστὼς ἀποτελεῖ ἐμπράκτως τὴν ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν.

Παρετηρήθη ὑπὸ των Α. Πανιεροτήτων ὅτι τὸ μέτρον τῆς ἀμνηστείας παρενέβαλε προσκομμα εἰς τὰς σχέσεις τῶν διῃσταμένων, εἰς ὃ ἡ Α. Θ. Π. ἀντιπαρετήρησεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο μακρὰν τοῦ νὰ ἐκθέτῃ πρόσωπα, ἐθεωρήθη ὅτι διὰ τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ τύπου διευκόλυνε τὴν θέσιν τῶν Ἱεραρχῶν, ἡ πραγματικὴ δὲ αὐτοῦ ἔννοια συνίσταται εἰς τὸ ὅτι κλείει διὰ παντὸς τὴν θύραν ἀντεγκλήσεων, καταγγελιῶν καὶ ὑποδικιῶν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας ὡμολόγησε τὴν πραγματικὴν κατάστασιν, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ἔχει καὶ ἡ Ἱεραρχία τὰ δικαιώματα αὐτῆς, τὰ ὁποῖα παρεωράθησαν καὶ ὑπέδειξεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος ὅπως ἱκανοποιηθῇ ἡ φιλοτιμία αὐτῆς.

Ἡ Α. Θ. Π. ἠρώτησεν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τὸν Μητρ. Κασσανδρείας ἵνα εἴπῃ ἐν συνειδήσει ἂν ἦναι πρόσκομμα τὸ πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου καὶ ἂν δύναται νὰ παιξῃ τὸ πρόσωπον Ἰωνᾶ τοῦ Προφήτου ἢ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου μετὰ τῆς δηλώσεως ὅτι θὰ θεωρήσῃ τιμὴν αὐτοῦ νὰ πράξῃ ὅ,τι ὁ Γρηγόριος.

Ὄχι, ἀπήντησαν αἱ Α. Π. δηλώσασαι ρητῶς ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. ἀλλὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς Αὐτῆς.

Εἰς ἐρώτησιν εἶτα τῆς Α. Θ. Π. ὅπως ὑποδείξωσι τί νομίζουν ὅτι δύναται νὰ πράξῃ Αὕτη, ὑπέδειξαν τὸ μέτρον τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς, ἐκφράσαντες τὴν βεβαιότητα ὅτι πάντως ἡ Ἱεραρχία θ' ἀνεγνώριζεν Αὐτήν.

Ἡ Α. Θ. Π. εἶπεν ὅτι συναισθάνεται ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας θὰ ἦναι πάντως ὑπὲρ Αὐτῆς. Ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι τοῦτο ἔδει νὰ γείνῃ πρὸ πάσης ἄλλης ἀπὸ μέρους τῶν Ἱεραρχῶν ἐνεργείας, ὡς ἀφῆκεν ἄλλωστε νὰ ἐννοηθῇ ἐν τῷ τηλεγραφήματι, ὅπερ ἐξ Ἀμερικῆς διεβίβασεν εἰς τοὺς ἑπτὰ εἰς ἀπάντησιν τοῦ τηλεγραφήματος ἐκείνων, ἀλλ' ὅτι παρ' ὅλην τὴν ἔκκλησιν ἣν ἔκαμεν ἡ Α.Θ.Π, οἱ ἑπτὰ προέβησαν αὐτοβούλως εἰς τὴν σύγκλησιν συνεδρίου, συνταράξαντες οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι εἰδικῶς διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς, ἡ πεποίθησις, ἣν Α. Θ. Π. εἶχε περὶ τῆς νομιμότητος αὐτῆς ἐξ ἐμπιστοσύνης πρὸς τὰ ἀγγείλαντα αὐτὴν Δύο τῆς Ἐκκλησίας Σώματα, μετεβλήθη εἰς ἐπιστημονικὴν κανονικὴν γνῶσιν, ὅταν ἐν λεπτομερείᾳ ἀνέγνω ἐν Λονδίνῳ ἤδη εὑρισκόμενος τὰς σχετικὰς ἐκθέσεις καὶ ὅτι εἶναι πλέον ἐκπρόθεσμον τὸ προτεινόμενον μέτρον, διότι βεβαίως οὔτε ὁ Πατριάρχης οὔτε οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἱ. Σύνοδον, οὔτε οἱ ἐπικοινωνήσαντες μετ' αὐτοῦ κανονικως ἐκ των Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων οὔτε ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου λαὸς, δύνανται ν' ἀνεχθῶσιν ὅπως τεθῇ ἐν ἀμφιβολίᾳ ἡ κανονικότης τῆς ἐκλογῆς. Εἶναι ὅμως πόθος τῆς Α. Θ. Π. τὸ νὰ

συνέλθῃ ἡ Ἱεραρχία τὸ ταχύτερον καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιταχύνῃ ἀκόμη περισσότερον τὸν χρόνον τῆς συγκλήσεως αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ ἐνώπιον Αὐτῆς θέμα θὰ ἦτο οὐχὶ ἡ κανονικότης τῆς γενομένης ἐκλογῆς ἀλλ' ἡ νομοθεσία πρὸς καθορισμὸν τῆς συμμετοχῆς τῆς ὅλης Ἱεραρχίας ἐν τῇ ἐκλογῇ, κατὰ τρόπον μὴ δυνάμενον ὑπ' οὐδενὸς ἐν τῷ μέλλοντι ν' ἀμφισβητηθῇ ἢ νὰ κωλυθῇ καὶ ἐν γένει πρὸς ρύθμισιν διὰ γραπτοῦ νόμου τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων.

Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται παρετήρησαν ἀκολούθως ὅτι αἱ μεταθέσεις Μητροπολιτῶν καὶ μάλιστα Κυζίκου καὶ Τραπεζοῦντος, ἐξηρέθισαν περισσότερον τὰ πράγματα, εἰς ὃ ἡ Α. Θ. Π. ἀπήντησεν ὅτι, ἡ Ἐκκλησία δὲν προέβη εἰς ταύτας ἐκ προθέσεως ἄλλης ἀλλὰ χάριν αὐτῶν τούτων τῶν προσώπων, τῶν ὁποίων ἡ θέσις εἶχε δυσχερανθῇ διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ἐξεγέρσεως τῶν ποιμνίων των. Ἐτόνισε δὲ καὶ αὖθις τὴν ἀνάγκην ὅπως εἰρηνεύσῃ ἡ Ἐκκλησία καὶ κλείσῃ ἡ ὑπάρχουσα πληγή.

Μετὰ τὴν ὡς ἄνω συνομιλίαν ἀπῆλθον οἱ Σεβασμ. Μητροπολῖται, ἐπανελθόντες δὲ καὶ αὖθις παρὰ τῇ Α. Θ. Π. ἐζήτησαν τελευταίαν ἀπάντησιν ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας, ὡς οὗτοι διετύπωσαν τὸ πρᾶγμα.

Ἡ Α.Θ.Π. ἀπήντησεν ὅτι τὸ σημεῖον τοῦτο θεωρεῖ ἀρκούντως ἤδη συζητηθὲν ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ εἰς αὐτὸ ἐπάνοδος καὶ συνέστησεν ὅπως ὑποβοηθήσωσιν Αὐτὴν εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας τὸ ταχύτερον καὶ ὡρισμένως, εὐθὺς μετὰ τὸ Πάσχα, πρὸς καθορισμὸν καὶ ρύθμισιν ὅσων ἀνέπτυξε προηγουμένως.

Εἰς ταῦτα ἀπήντησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται ὅτι δυστυχῶς ἡ ἐντολή των δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτοὺς νὰ ὑποσχεθῶσιν δ,τι ἡ Α. Θ. Π. συνέστησεν.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ἡ Εὐδοξία (τὸ γένος Δζουβάνι), τέως κάτοικος Κων]πόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἵνα κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Μιχαὴλ Ψίλλου ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανιζομένη δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 18 Φεβρουαρίου 1922. 3

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 815.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 152 καὶ ἡμερομ. 4 Ὀκτωβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ζαρουχῆς ἢ Ἀγαμνῆς Γ. Κούππα, τὸ γένος Κιρκὸρ Σιοχλιὰν καὶ τοῦ Γερασίμου Κούππα),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα,

Δέχεται τὴν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2825 καὶ ἡμερομηνίαν 20 Ἀπριλίου 1921 ἀγωγῆς προβαλλομένην περὶ διαζεύξεως αἴτησιν τῆς Ζαρουχῆς ἢ Ἀγαμνῆς Γ. Κούππα, τὸ γένος Κιρκὸρ Σιοχλιὰν κατὰ Γερασίμου Κούππα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια (ὀκτακόσια ἐννενήκοντα δύο) (ἀριθ. 892) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος 3

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀριστόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1921

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομήν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 782

Κλῆσις

Ἡ Εὐφημία Λουκᾶ Σταυρίδου, τὸ γένος Γιουβὰν χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανή, τέως κάτοικος Τεκφοὺρ Σεραΐου Κων]πόλεως, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Λουκᾶ Θεοδώρου Σταυρίδου, ἐργάτου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, κατοίκου Κασήμ-πασᾶ Κων]πόλεως, ἐπὶ διοζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 16 Φεβρουαρίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων
Πολύκαρπος 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 198

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 167 καὶ ἡμερ. 22 Νοεμβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμης δίκης μεταξὺ τῆς Μαρίας Α. Πούππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Πούππου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πηχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 6959 καὶ ἡμερομ. 15)28 Ὀκτωβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Α. Πούππου κατὰ Ἀλεξάνδρου Πούππου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας, καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῇ ἐναγούσῃ πάντων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ἐννεακόσια δέκα ἓξ (916) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων
Πολύκαρπος 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Ἰανουαρίου 1922

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—9

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 5 Μαρτίου 1922.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ (ΤΕΩΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ) ΚΑΔΛΙΝΙΚΟΥ

Ἐπὶ Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καταστάσεως

(25 Νοεμβρ. 1921—24 Ἰανουαρ. 1922).

Δ'.

Η ΔΗΘΕΝ ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

«Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ
τὸν νοῦν τοὐτ' αὐτὸ ἐξαφαιρεῖται τὸν ἑσθλὸν
ἵν' εἰδῇ μηδὲν κακῶν ὢν ἁμαρτάνει».

Οἱ στίχοι οὗτοι τῆς προγονικῆς ἡμῶν σοφίας νομίζει τις ὅτι ἐγράφησαν χθὲς καὶ ὅτι διαζωγραφοῦσι τὸν ἀπαίσιον ἥρωα τοῦ σκανδάλου τῆς δῆθεν καθαιρέσεως τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Μελετίου Δ.΄ τὸν καθῃρημένον ποτὲ Ἀθηνῶν Θεόκλητον Μηνόπουλον. Ὁ τέλειος οὗτος τύπος ὑπούλου καὶ ἐμπαθοῦς φατριαστοῦ καλογήρου, δὲν εὑρίσκεται ἄλλως τε εἰς τὰ πρωτόλειά του. Ὑπερθεματίζων ἐν ἀμίλλῃ πονηρᾷ αὐλοκολακείας πρὸς τὸν κατὰ πάντα ἐφάμιλλον αὐτῷ καθῃρημένον ποτὲ Λαρίσσης Ἀρσένιον, «ἀλουργίδα, οὐ Θεὸν θεραπεύοντες» ἀμφότεροι (Σωκράτ.), ἐγένετο ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ γνωστοῦ κατὰ τοῦ κ. Βενιζέλου ἀναθέματος, ὅπερ μόνον κατὰ τῶν κακοδόξων ἀπαγγέλλεται, τοῦ ἐξεγείραντος τὰς χριστιανικὰς συνειδήσεις. Τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο ἔφερεν αὐτὸν μετὰ τῶν συνενόχων του ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, ὑφ' οὗ κατεδικάσθη, συνφδὰ ταῖς ποινικαῖς κανονικαῖς διατάξεσιν, εἰς καθαίρεσιν καὶ πρόσκαιρον περιορισμὸν ἐν Μονῇ, ἐκλεγέντος νομίμως καὶ κανονικῶς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν τοῦ Κιτίου Μελετίου.

Ἀλλ' ὁ ἄνεμος τῆς παραφροσύνης ὁ πνεύσας ἐν Ἑλλάδι τῇ 1 Νοεμβρίου 1920, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Θεόκλητον Μηνόπουλον ὅπως ἐκδιώξῃ αὐθαιρέτως «κοσμικοῦ ἄρχουσι χρώμενος» καὶ ἄνευ ἀποφάσεως ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου τὸν κανονικὸν διάδοχόν του Μελέτιον καὶ ἀνακαταλάβῃ δι' ἀνιέρου πράξεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ὁ καθῃρημένος τὸν θρόνον, γενομένης οὕτως ἀνεκκλήτου τῆς

καταδίκης του, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν κανόνων ΚΗ΄. καὶ Λ΄. ἀποστολικοῦ Δ΄.1Β΄. ΙΣΤ΄. τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου καὶ τοῦ ΞΕ΄ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, θεσπιζόντων ὅτι ἐὰν ἐπίσκοπός τις καθαιρεθεὶς ὑπὸ Συνόδου τολμήσῃ νὰ ἐπιτελέσῃ ἱερατικόν τι καθῆκον ἢ νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἐφ᾽ ᾧ ὤφειλε νὰ ἀναφερθῇ εἰς μείζονα Σύνοδον ἐπισκόπων καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δίκαιά του, ὁ τοιοῦτος ἀπόλλυσι πᾶν δικαίωμα συγγνώμης ἢ ἀναθεωρήσεως τῆς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἢ μελλοντικῆς ἀποκαταστάσεως, ἀποβαλλομένων τῆς Ἐκκλησίας μετ᾽ αὐτοῦ καὶ πάντων τῶν ἐν γνώσει ἐπικοινωνησάντων ἐκκλησιαστικῶς μετ᾽ αὐτοῦ (Ἀποστ. ΙΑ΄). Ἡ δὲ διάταξις τῆς 123 Νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἡ περιληφθεῖσα ἐν τοῖς Βασιλικοῖς, διατάσσει κατὰ τῶν τοιούτων «μοναστηρίῳ ἐν ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ καθεστῶτι παραδίδοσθαι» 100 μίλλια μακρὰν τῆς πόλεως ἐξ ἧς ἐξεβλήθη. (Βασιλ. Γ΄ Α΄ 1, 23).

Ἡ ὑπερκεκορεσμένη λοιπὸν μίσους καὶ ἐμπαθείας καρδία τοῦ γέροντος καλογήρου, συναισθανομένου ὁπωσδήποτε τὸ ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως ἄκρως ἐπισφαλὲς καὶ ἄπελπι τῆς θέσεώς του καὶ τρέμοντος ἐκ τοῦ φόβου ἀπελάσεώς του ἐν ἐνδεχομένῃ πολιτικῇ μεταβολῇ τοῦ θρόνου, ἐπεζήτει πᾶσαν εὐκαιρίαν ὅπως ἐκδικηθῇ τὸν κανονικὸν διάδοχόν του καὶ τοιαύτην εὐκαιρίαν παρέσχεν αὐτῷ ἡ εἰς τὸν Οἰκουμ. Θρόνον ἐκλογὴ τοῦ Μελετίου.

Ἡ ἔκρηξις τῆς παλαιοκομματικῆς θυέλλης ἤντινα προεκάλεσεν εἰς τοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους Ἀθηνῶν ἡ ἐκλογὴ αὕτη, παρέσχεν εἰς τὸν Θεόκλητον Μηνόπουλον τὴν ποθητὴν εὐκαιρίαν ἵνα διατρανώσῃ καὶ πάλιν τὴν αὐλοκολακείαν καὶ τὴν ταπεινὴν αὐτοῦ πειθηνιότητα πρὸς τοὺς φαυλοκράτας καὶ φαινόμενος ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὸ πολιτικὸν καθεστὼς κορέσῃ τὴν ἐκδίκησίν του καὶ ἀπαλλαγῇ τοῦ πιέζοντος ἀσφυκτικῶς τὰ στήθη του Ἐφιάλτου. Οὕτω δὲ μετὰ τῶν τεσσάρων συμπαρέδρων του, ἀπάντων καταδίκων τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, πρωτοστατοῦντος τοῦ μαινομένου ἐπισκόπου Ὕδρας, αὐτοῦ ἐκείνου ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀναθέματος διεκήρυττεν ὅτι θὰ ἐκρήμνιζε τὸ ἐν Ὕδρᾳ ἀνεγερθὲν μνημεῖον τοῦ ναυάρχου Κουντουριώτου καὶ θὰ μετέτρεπε τὸν χῶρον αὐτοῦ εἰς οὐρητήριον, συνεργοῦντος καὶ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἐπισκόπου Σπάρτης, καταδίκου καὶ αὐτοῦ τοῦ Α. Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, ἐσημηνοθετήθη ἡ εἰς δίκην παραπομπὴ τοῦ ἐψηφισμένου ἤδη Οἰκουμ. Πατριάρχου Μελετίου ὡς ἐνόχου σχίσματος καὶ ἐπικοινωνίας μετ᾽ αἱρετικῶν (τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας), ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ καταδίκη αὕτη ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπηρεάζουσα τὰς συνειδήσεις θὰ ἐμείου τὸ κῦρος καὶ τὸ γόητρον τοῦ νέου Οἰκουμ. Πατριάρχου καὶ θὰ ἐξήγειρε κατ᾽ αὐτοῦ τὴν δημοσίαν γνώμην. Ὡς νὰ ὑπελείπετο πλέον καὶ σκιὰ σεβασμοῦ ἢ ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν καταβαραθρωθεῖσαν Ἐκκλησίαν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, τὴν μετατραπεῖσαν, ἀπὸ πολλοῦ μὲν μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ Θεοκλήτου καὶ διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἄθλων του, ἀπὸ θρησκευτικοῦ κέντρου εἰς ἑτεροκίνητον καταγώγιον πολιτικῆς φαυλοκρατίας εἰς τάφον κεκονιαμένον μεστὸν ὀστέων καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.

Καὶ ἐξηγέρθησαν μὲν αἱ χριστιανικαὶ συνειδήσεις, ἀλλ᾽ εἰς ἔκφρασιν βδελυγμίας καὶ ἀποτροπιασμοῦ καὶ εἰς ὀρθότριχα φρίκην κατὰ τοῦ δράστου τοῦ ἀνοσιουργήματος καὶ τῶν συνεργῶν αὐτοῦ, τῶν ἀποτολμησάντων ἑνὸς καθηρημένου καὶ τεσσάρων ἐστιγματισμένων καταδίκων ἐν τῇ καταλαβούσῃ αὐτοὺς παραφροσύνῃ νὰ δικάσωσι καὶ καθαιρέσωσι τὸν Πρωθιεράρχην συμπάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὸν Οἰκ. Πατριάρχην. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐστιγμάτισε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὸ ἐγκληματικὸν τοῦτο πραξικόπημα:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς χριστιανούς,

«Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἐδημοσιεύθησαν τηλεγραφήματα ἐξ Ἀθηνῶν, καθ' ἃ οἱ τοὺς συνοδικοὺς θώκους κατέχοντες, συνεχίζοντες τὴν ἐμπαθῆ κομματικὴν δρᾶσίν των, δὲν ἠρέσθησαν εἰς τὸ νὰ θέσωσιν ἁπλῶς ὡς ὑπόδικον τὸν τότε Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ νῦν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον τὸν Μεταξάκην διὰ δῆθεν ἀντικανονικὰς πράξεις αὐτοῦ, κυρίως ὅμως ὅπως προλάβωσι τὴν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀνάρρησιν αὐτοῦ, ἀλλὰ προέβησαν τελευταίως εἰς δίκην καὶ καταδίκην αὐτοῦ καὶ δὴ εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν.

«Σκοπὸς τῆς ἀνιέρου ταύτης πράξεως βεβαίως εἶναι ὅπως σκανδαλισθῶσιν οἱ ἁπλοϊκώτεροι των χριστιανῶν μας, διότι δὲν φαντάζεται τις καὶ μόνον ἄκρῳ δακτύλῳ ἁψάμενος τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει καὶ αὐτῶν τῶν καθαιρεσάντων ἔχει σκιὰν νομιμότητος ἢ κανονικότητος τὸ νέον τοῦτο Κανονικὸν αὐτῶν πραξικόπημα. Μόνον διὰ τοὺς ἁπλοϊκοὺς τούτους εὐσεβεῖς χριστιανούς μας, ἀναγκάζεται ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ νέον τοῦτο σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον ἀπεπειράθησαν νὰ δημιουργήσωσιν οἱ τόσας ποτίσαντες πικρίας τὸν Ἀλύτρωτον ἑλληνισμὸν ἐλεύθεροι ἀδελφοί του.

«Καὶ α') Ἀφοῦ διὰ τὴν δίκην καὶ τὴν καθαίρεσιν ἑνὸς ἁπλοῦ ἱερέως ἀπαιτοῦσιν οἱ Ἱ. Κανόνες Δικαστήριον ἀπὸ 6 τοὐλάχιστον Ἐπισκόπους, τῶς τολμῶσι νὰ δικάσωσιν εἰς καθαίρεσιν Ἀρχιερέα καὶ δὴ Πρόεδρον, τέως μὲν τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἤδη δὲ τῆς προκαθημένης τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς γεραρᾶς καὶ αἰωνοβίου Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας;

«β') Πῶς αὐτοὶ ὑπὸ κανονικὰς ποινὰς τελοῦντες, ὑπὸ Ἀνωτάτου Κανονικοῦ Δικαστηρίου ἐπιβληθείσας αὐτοῖς, ἄνευ δὲ Κανονικῆς ἀποκαταστάσεως, διὰ **κοσμικῆς ἐξουσίας** τό τε Ἀρχ. ἀξίωμα καὶ τὰς Συνοδικὰς ἕδρας βίᾳ καὶ δυναστείᾳ κατέχοντες, μάλιστα δὲ ὁ τὴν Προεδρικὴν ἕδραν ἐπιβατικῶς κατέχων, καθηρημένος Θεόκλητος, τολμῶσι νὰ ἀνακηρύξωσιν ἑαυτοὺς κανονικὸν Δικαστήριον καὶ νὰ δικάσωσι;

«γ') Ποίαν δικαιοδοσίαν καὶ κανονικῶς κατηρτισμένη τυχὸν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πλέον ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ἐκλεγέντος νομίμως καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ἀποδεξαμένου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τ. ἔ. ἀρχηγοῦ ἄλλης πλέον αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;

«Διὰ τοὺς τρεῖς τούτους κυριωτάτους Κανονικοὺς λόγους καὶ ὅλως ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰς κατηγορίας, ἃς καθαρὰ κομματικὴ ἐμπάθεια ἐδημιούργησεν ἄνευ οὐδεμιᾶς νομίμου βάσεως, τὰ ἐν τῷ Συνοδικῷ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λαβόντα χώραν τελευταίως ἐν σχέσει πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ' τυγχάνουσιν ἐντελῶς ἄκυρα, κανονικῶς ἀσύστατα, ἀληθῆ κανονικὰ ὀλισθήματα, εἰς ἃ προτρέπονται οἱ ἡμέτεροι χριστιανοὶ οὐδεμίαν νὰ δώσωσι σημασίαν καὶ μὲ ἀτάραχον τὴν χριστιανικήν των συνείδησιν ν' ἀποβλέπωσι πάντοτε πρὸς τὸ παλαίμαχον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας Φανάριον καὶ τὸν κανονικῶς ἐν αὐτῷ ἐκλεγέντα καὶ ὁσονούπω ἐνθρονισθησόμενον Κανονικὸν αὐτοῦ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον τὸν Δ'».

Τοιαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐμπάθεια καὶ ἡ τύφλωσις τῶν δραστῶν τοῦ ἀνοσιουργήματος, ὥστε, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἀπόψεων ἐξαιρέσεως, ἀναρμοδιότητος κτλ. δὲν ἔλαβον κἂν ὑπ' ὄψιν τὸν περὶ συνθέσεως τῶν κατὰ Ἐπισκόπων δικαστηρίων— τὸν ἰσχύοντα ἐπὶ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας—ΙΒ' Κανόνα τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου καθ' ὃν τὸ πρὸς διαδικασίαν Ἐπισκόπων δικαστήριον δέον νὰ συγκροτῆται ἀ-

παραιτήτως ἐκ 12 Ἐπισκόπων καὶ ἐκ τοῦ Προέδρου τούτου. Δὲν ἀνέγνωσαν ποτὲ, ὡς φαίνεται, τὰς ἑρμηνείας τῶν ἐπιφανῶν Βυζαντινῶν κανονολόγων Ζωναρᾶ, Βαλσαμῶνος, Ἀριστηνοῦ, Βλάσταρη. Π. χ. «Ἐπισκόπου ἐπὶ ἐγκλήματι κατηγορουμένου 12 Ἐπισκόπους δικάζειν εἰ μὴ διὰ πολλὴν ἀνάγκην πλείονες συνελθεῖν οὐ δυνατὸν» (Ζωναρᾶς). «Τὰ κατὰ τῶν Ἐπισκόπων ἐγκληματικὰ δικαστήρια παρὰ 12 Ἐπισκόπων γυμνάζεται» (Βαλσαμών). «Τὸν κατηγορούμενον Ἐπίσκοπον δέον ὑπὸ πάσης κρίνεσθαι τῆς Συνόδου· εἰ δὲ πάντας συνελθεῖν οὐ δυνατὸν, παρὰ 12 τοὐλάχιστον Ἐπισκόπων κρίνεσθαι» (Ἀριστηνός). Τὰ αὐτὰ διδάσκει καὶ ὁ Βλάσταρης. Οὔτε ἐγνώριζον, ὡς φαίνεται, οἱ περὶ τὸν ποτὲ Ἀθηνῶν φατριασταὶ τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Νομοθετικὴν Διάταξιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Λουκᾶ Α΄ τοῦ Χρυσοβέργη (1156-1163) τὴν ἐκδοθεῖσαν προκαθημένου τοῦ Αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, παρούσης καὶ τῆς Συγκλήτου, «ἐπὶ βασιλικοῦ βήματος παρουσιαζούσης καὶ τῆς Συγκλήτου», δι' ἧς Διατάξεως ἠκηρώθη ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου καταδίκη τοῦ Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸν ἐδίκασε μετὰ 11 Ἐπισκόπων συναριθμήσας ἑαυτὸν δωδέκατον, «διὰ τὸ μὴ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐπέκεινα εἶναι τῆς δωδεκάδος τῶν Ἐπισκόπων ἀλλὰ ταύτῃ τοῦτον συνυπάγεσθαι» (Βαλσαμ. Σύνταγμα Ράλλη κτλ. Γ΄ Πρβλ. καὶ σχετικὴν ἑρμην. Ἠηδαλίου).

Ποῦ δὲ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἠκούσθη ποτὲ διαδικασία καὶ καταδίκη εἰς τὴν ἐσχάτην ποινὴν, δὲν λέγω ἀρχιερέως παρ' ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ τοῦ τελευταίου χειρώνακτος παρ' οἱουδήτινος δικαστηρίου ἐπὶ τῇ βάσει τηλεγραφικῆς καταγγελίας παρὰ προσώπου ἐξαιρουμένου ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ γείνῃ κατήγορος ἢ μάρτυς καὶ ἐπὶ καταφώρῳ παραβάσει πασῶν τῶν διατυπώσεων τῆς νομίμου προδικασίας καθὰ συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπου ἡ καταγγελία διεβιβάσθη τηλεγραφικῶς, μετὰ συστάσεων ὅπως ἡ καταδίκη τὴν ὁποίαν ὁ κατήγορος προεξόφλει κυκλοφορήσῃ ὡς οἷόν τε εὐρύτερον, ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Σπάρτης Γερμανοῦ καταδίκου τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησ. Δικαστηρίου καὶ ὑπευθύνου ἐπὶ καθαιρέσει ὡς συνιερουργήσαντος μετὰ τοῦ καθῃρημένου ποτὲ Ἀθηνῶν συνῳδὰ τῷ ΙΑ΄ Ἀποστολικῷ Κανόνι; Ἂς ζητηθῇ ἡ γνωμοδότησις οἱουδήτινος Εὐρωπαίου ἢ Ἀμερικανοῦ δικαστοῦ ἢ νομομαθοῦς ἂν τὸ πραξικόπημα τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπονομὴν καὶ ἐνάσκησιν δικαιοσύνης, καὶ μάλιστα ἐκκλησιαστικῆς, ἢ ἀσύστολον ἐκπόμπευσιν καὶ παραβίασιν πάσης ἰδέας δικαιοσύνης.

Ὅπως ὅμως τῷ 1916, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀνοσιουργήματος τοῦ ἀναθέματος, ὁ Θεόκλητος, πειθήνιος ἐκτελεστὴς τῶν ἐπιταγῶν τῶν φαυλοκρατικῶν Συλλόγων τῶν ἐπιστράτων προέβη εἰς τὴν τέλεσιν τούτου μηδεμίαν κανονικὴν Διάταξιν ἔχων ὑπ' ὄψει, εἰς δὲ τὸν μητροπολίτην Δρυϊνουπ. ἐρωτήσαντα καθ' ὁδὸν ἐν ᾧ μετέβαινον εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως ἂν εἶχον ὑπ' ὄψει κανένα Κανόνα ἐδόθη ἡ ἀπάντησις «δὲν βαρύνεσαι, Κανόνας ζητᾶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν», οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Θεόκλητος ἐξετέλεσε τὰς διαταγὰς τῶν φαυλοκρατῶν ἐπὶ καταφρονήσει καὶ καταπατήσει καὶ παραβιάσει πασῶν τῶν περὶ διαδικασίας Ἐπισκόπων κανονικῶν Διατάξεων. Μάτην ὁ ΣΤ΄ Κανὼν τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου θεσπίζει «ἐπειδὴ πολλοὶ φιλέχθρως καὶ συκοφαντικῶς αἰτίας τινα, κατὰ τῶν οἰκονομούντων τὰς Ἐκκλησίας Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων συμπλάττουσι... μὴ ἀνεξετάστως προσίεσθαι τοὺς κατηγόρους» προκειμένου περὶ ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ «δοκιμάζεσθαι χρὴ τῶν κατηγορούντων τὰ πρόσωπα» ἀποκλειομένων «τῶν προκατεγνωσμένων καὶ προκατηγορημένων ἐπί τισι πλημμελήμασι· ὁ δὲ ΚΑ΄ τῆς Δ΄ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμ. Συνόδου ὁρίζει «κληρικοὺς κατηγοροῦντας Ἐπισκόπων ἁπλῶς καὶ ἀδοκιμάστως μὴ προσδέχεσθαι εἰς κατη-

γορίαν εἰ μὴ πρότερον ἐξετασθείη αὐτῶν ἡ ὑπόληψις», ὁ δὲ Η΄ τῆς ἐν Καρθαγένῃ ἀποκλείει τῆς κατὰ Ἐπισκόπου κατηγορίας τοὺς εἴς τινα μύση ἐμπεπλεγμένους». Τὰ δὲ «Βασιλικὰ» περιέλαβον τὰς σχετικὰς Διατάξεις τῆς 90 Νεαρᾶς θεσπιζούσης «εὐυπολήπτους δεῖν εἶναι καὶ ἀμέμπτους τοὺς μάρτυρας» συμφώνως πρὸς τὸν Ο΄ Ἀποστολικὸν Κανόνα τὸν ὁρίζοντα ὅτι μόνον «ἀξιόπιστοι ἄνθρωποι» δύνανται νὰ κατηγορήσωσιν Ἐπίσκοπον. Ἐξ ὧν Κανόνων σαφέστατα προκύπτει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Σπάρτης Γερμανὸς ὁ διατυπώσας τὴν κατὰ τοῦ Πατριάρχου κατηγορίαν ὡς καταδεδικασμένος ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησ. Δικαστηρίου εἰς τὴν ἀτιμωτικὴν κανονικὴν ποινὴν ἐξαμήνου ἀργίας μετ' ἰσχρόνου περιορισμοῦ ἐν Μονῇ, καὶ ἤδη ὑπεύθυνος ἐπὶ καθαιρέσει συνῳδὰ τῷ ΙΑ΄ Ἀποστολικῷ Κανόνι, ὡς συνιερουργήσας μετὰ καθῃρημένου Ἐπισκόπου, τοῦ ποτὲ Ἀθηνῶν, ἔχει κεκηλιδωμένην τὴν ὑπόληψιν καὶ ἀποκλείεται τοῦ νὰ διατυπώσῃ κατηγορίαν κατ' Ἐπισκόπου. Εἰς μάτην ὁ Ἀπόστολος Παῦλος νομοθετεῖ «κατὰ πρεσβυτέρου κατηγορίαν μὴ ἀποδέχου ἐκτὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων» (Τιμοθ. Α΄), ὁ ΟΔ΄ Ἀποστ. Κανὼν «εἰς μαρτυρίαν τὴν κατὰ Ἐπισκόπου μὴ προσδέχεσθαι... μηδὲ πιστὸν ἕνα μόνον, ἐπὶ στόματος γὰρ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθήσεται πᾶν ῥῆμα», ὁ δὲ Βαλσαμὼν ἑρμηνεύει «εἰ ἐγκληματικὸν εἴη τὸ αἰτίαμα διὰ 5 μαρτύρων πιστῶν καὶ ἐντίμων ὁμνύντων ἀποδείκνυται» οἱ ἐν Ἀθήναις εὐπομπευταὶ τῆς κανονικῆς δικαιοσύνης παρεδέχθησαν ἕνα μόνον κατήγορον καὶ κύριον μάρτυρα, τὸν Ἐπίσκοπον Σπάρτης Γερμανόν. Εἰς μάτην ὁ ΙΗ΄ Κανὼν τῆς Δ΄ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκ. Συνόδου καὶ ὁ ΛΔ΄ τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου καταδικάζουσιν εἰς ἔκπτωσιν ἀπὸ τοῦ οἰκείου βαθμοῦ πάντα κληρικὸν συνωμοτοῦντα ἢ φατριάζοντα ἢ δολοπλοκοῦντα κατὰ Ἐπισκόπων. Ὁ Θεόκλητος καὶ οἱ σύνεδροί του καὶ ὁ Σπάρτης οὐδεμίαν σημασίαν ἀπέδωκαν εἰς τὰς διατάξεις ταύτας. Καὶ ὡρκίσθησαν μὲν ἐγγράφως κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἱ. Κανόνων καὶ παραδόσεων, καὶ εἶχον τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν ἔκ τε τοῦ **Τόμου** τῆς Μ. Ἐκκλησίας, μόνον ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς ἀπαρεγκλήτου τηρήσεως τῶν ἱ. Κανόνων καὶ παραδόσεων ἀναιρούξαντος τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου ΣΑ΄ αὐτῶν (ἄρθρ. Α΄ καὶ Γ΄), ἀλλ' ἀσεβεῖς καὶ ἐπίορκοι γενόμενοι παρεβίασαν τὸν ὅρκον καὶ κατεπάτησαν τὰς ὑποχρεώσεις των· διότι «ὁ ἀσεβὴς ὅταν φθάσῃ εἰς βάθος κακῶν καταφρονεῖ, ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ ἀτιμία καὶ ὄνειδος» λέγει ἡ Γραφὴ (Παροιμ. ΙΗ΄), τοιαύτη δὲ ἀτυχῶς εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Θεοκλήτου Μηνοπούλου καὶ τῶν συνενόχων του.

Ὑπὸ τῆς χειρίστης ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν ἐνεποίησε γενικῶς τὸ πραξικόπημα τοῦ καθῃρημένου Θεοκλήτου καὶ τῶν συνενόχων του ἐπηρεασθείς, ὡς ἔστιν εἰκάσαι, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐζήτησε τὴν ἐπὶ τῆς πράξεως ταύτης γνωμοδότησιν τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις τούτου ὅτι ἡ καθαίρεσις ἦτο μὲν ἀντικανονικὴ, ἀλλὰ νόμιμος, ὡς ἐκδοθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δ ετράνωσε μόνον τὴν ἀπερίγραπτον ἀμάθειαν καὶ τὴν παχυλὴν ἄγνοιαν ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέσμια καὶ πράγματα, τὴν βασιλεύουσαν ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἑλλάδι.

Ἐλησμόνησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὑφίσταται Σύνταγμα· ὅτι ἐν τῷ Β΄ ἄρθρῳ τοῦ Συντάγματος τούτου θεσπίζεται ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ κῦρος τῶν ἱ. Κανόνων ἀναγραφομένου ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διοικεῖται «**τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως ὡς ἅπασαι αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι τοὺς ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις.** Κατὰ συνέπειαν πᾶς νόμος ἀντικείμενος πρὸς τοὺς ἱ. Κανόνας εἶναι νόμος ἀν-

τισυνταγματικὰς καὶ συνεπῶς ἄκυρος, ἀπαραλλάκτως ὅπως θεσπίζει ἡ ἐπίσημος Βυζαντινὴ Νομοθεσία τὰ «Βασιλικά», συμπληροῦσα τὰς διατάξεις τῆς 131 Νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Γ' καὶ Δ' Οἰκουμ. Συνόδου καθ' ἃς πᾶς πολιτικὸς νόμος ἀντικείμενος τοῖς ἱ. Κανόσιν εἶναι ἄκυρος.

Ἐλησμόνησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τὴν διάταξιν τοῦ 103 ἄρθρ. τοῦ Συντάγ. καθ' ἣν «**ὅλοι οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα καθόσον ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ παρὸν Σύνταγμα καταργοῦνται**, δι' οὗ ἄρθρου κατηργήθησαν πᾶσαι αἱ ἀντικείμεναι εἰς τοὺς ἱ. Κανόνας διατάξεις τοῦ πρὸ δεκαετίας ψηφισθέντος Καταστατικοῦ Νόμων ΣΑ' τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τὰς παρατηρήσεις ταύτας δὲν τὰς κάμνω πρῶτος ἐγώ· τὰς ἔκαμε μικρὸν μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ Συνιάγματος ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἡ προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Ἀθηνῶν Θεοφίλου διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 68963 καὶ ἡμερ. 2 Μαΐου 1868 Ὑπομνήματός της πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἐν τῷ ὁποίῳ διεκτραγωδοῦσα τὴν ἀθλιότητα εἰς ἣν περιήγαγε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἡ συνεχὴς ἀνάμιξις αὐτῆς εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀνάμιξις ἐπὶ σκοπῷ ἀνατροπῆς τῶν ἱ. Κανόνων ἔφερε «τὴν ἠθικὴν διαστροφὴν ἐν τῷ Κράτει, τὴν ἄρσιν τοῦ σεβασμοῦ εἰς τὰ ἱερὰ καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς τὰ καθεστῶτα, τὴν διάλυσιν 400 μοναστηρίων, τὴν καταστροφὴν πάσης τῆς ἀκινήτου καὶ κινητῆς περιουσίας αὐτῶν, τὴν διασπορὰν τῶν μοναχῶν καὶ τὴν κατάργησιν 14 Ἐπισκοπῶν» προσθέτει «**ὅτι δὲ ἀπορεῖ ἡ Σύνοδος εἶναι ὅτι ἐνῷ τὸ κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν Σύνταγμα τοῦ Κράτους διατάσσει ἐν τῷ 103 ἄρθρῳ αὐτοῦ ὅτι «ὅλοι οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα, καθόσον ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ παρὸν Σύνταγμα καταργοῦνται, ἡ Κυβέρνησις ἀνέχεται νὰ διοικῆται ἡ Ἐκκλησία διὰ νόμων ἀντιβαινόντων πρὸς τὸ 2 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἤτοι παρὰ τοὺς ἱ. Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας**». Ἀλλὰ δυστυχῶς, καθὰ λέγεται ἐν τῷ αὐτῷ Ὑπομνήματι, «ἡ Κυβέρνησις λόγῳ μὲν ὑπέσχετο λαμπρότητα τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ζωὴν τῷ κλήρῳ διὰ τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν ἱ. Κανονικῶν Διατάξεων, πράγματι δὲ διενοεῖτο τὴν καταφρόνησιν τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ κλήρου καὶ τὴν διαστροφὴν ἢ ἀνατροπὴν τῶν ἱ. Κανόνων» (Γιαννοπούλ. Συλλογὴ Ἐγκυκλίων κτλ. 945). Μετὰ δὲ τὴν ἐπίσημον ταύτην καταγγελίαν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1868, πᾶς ἐπὶ πλέον λόγος ἀποβαίνει περιττός. Τὰ ξεχαρβαλωτικὰ ἀποτελέσματα πρόκεινται ἐνώπιόν μας.

Ἂν εἶχε ταῦτα πάντα ὑπ' ὄψιν του ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν— καὶ εἶχε καθῆκον ἂν ἐσέβετο τὴν ἐπιστήμην νὰ τὰ ἔχῃ — δὲν θὰ ἐγελοποίει καὶ ἑαυτὸν καὶ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον οὔτε θὰ παρεῖχεν ὕλην πρὸς εὐθυμογραφίαν ἀποφαινόμενος ὅτι τὸ πραξικόπημα τοῦ Θεοκλήτου Μηνοπούλου ἦτο ἀντικανονικὸν μὲν ἀλλὰ νόμιμον καὶ **ὑποχρεωτικὸν** μὲν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, **δυνατικὸν** δὲ διὰ τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν Θεόκλητον Μηνόπουλον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, οὗτοι διὰ τῆς βεβήλου αὐτῶν πράξεως τῆς κενῆς πάσης σημασίας καὶ παντὸς κύρους κατέστησαν **ὑπεύθυνοι ἐπὶ καθαιρέσει καὶ τελείᾳ ἀποκοπῇ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας** συνῳδὰ τοῖς ἱ. Κανόσι, τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ὁποίων δὶς ὡρκίσθησαν, κατά τε τὴν Ὁμολογίαν αὐτῶν τὴν στιγμὴν τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν ἔνορκον αὐτῶν διαβεβαίωσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἐπαναλαμβάνοντες τὴν διάταξιν τοῦ Β' ἄρθρου τοῦ Συντάγματος «τηροῦντες **ἀπαραλλάκτως** ὡς ἅπασαι αἱ ὁμόδοξοι τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι τοὺς ἱ. Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱ. Παραδόσεις καὶ μάρτυρα ἐπικαλούμενοι ἐπὶ τῆς διαβεβαιώσεως ἡμῶν ταύτης τὸν Ὕψιστον Θεόν». Καὶ ὅμως ὁ Θεόκλητος Μηνόπουλος ἐν προσφάτῳ αὐτοῦ

Ὑπομνήματι (1921) ἀποτολμᾷ οὐ μόνον νὰ ἀποκαλῇ ἀσέμνως **μοιχοεπιβάτην** τὸν κανονικὸν αὐτοῦ διάδοχον καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ τὸ νόμιμον τοῦ κατὰ τοῦ Βενιζέλου ἀναθέματος ἐπικαλούμενος τὴν πρᾶξιν τῆς κατὰ τοῦ Βουλγαρικοῦ σχίσματος Συνόδου, μὴ εὑρὼν καιρὸν, ὡς ἐξάγεται, ἐκ τῆς αὐλοκολακείας, ἐκ τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ φαυλοκρατικοῦ παλαιοκομματισμοῦ καὶ ἐκ τῆς κατοδιώξεως τῶν μὴ περισαινόντων αὐτῶν Ἐπισκόπων νὰ μελετήσῃ τοὺς ἱ. Κανόνας, τὰς ἐπ' αὐτῶν ἑρμηνείας καὶ σχόλια τῶν ἐπιφανῶν κανονολόγων καὶ τοὺς Πατριάρχας Χρυσόστομον, Φώτιον, Φιλόθεον Α΄ καὶ νὰ μάθῃ ὅτι τὸ **Ἀνάθεμα** μόνον κατὰ τῶν παραβιαστῶν καὶ καταφρονητῶν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἐκδίδεται· «ἀνεθεμάτισαν... «οὕτω γὰρ οἱ χριστιανοὶ καλεῖν εἰώθαμεν τὴν κατὰ τοῦ βλασφήμου ψῆφον» γράφει ὁ Σωκράτης ἐν τῇ Ἐκκλησ. αὐτοῦ Ἱστορίᾳ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μελάντερος τὴν ψυχὴν Αἰθίοπος κατὰ τὸν Ἀνδροῦτσον κακότροπος γέρων ἐξίκετο ἐν τῇ ἠλαττωμένῃ αὐτοῦ διανοητικότητι οὐ μόνον νὰ θεωρῇ ὡς παρανόμους καὶ ἀκύρους τὰς κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν συνενόχων του ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ τὸ νόμιμον καὶ κανονικὸν καὶ ἀνεπίληπτον πασῶν τῶν πρὸς ἐκδίωξιν τοῦ διαδόχου καὶ ἐπαναφοράν του εἰς τὸν θρόνον αὐθαιρέτων βιαιοπραγιῶν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἐπιτραπήτω μοι νὰ δημοσιεύσω πρὸς πάταξιν τῆς θρασύτητος τοῦ νεκροθάπτου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀποσπάσματα τινὰ τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑπὸ τῆς Ι. Συνόδου τῶν Πατρέων πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματός του διορισθείσης.

«Ἡ Συνοδικὴ διαγνώμη διορισθεῖσα Ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τῆς ὑπὸ τοῦ Πανιερωτ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Μελετίου ὑποβληθείσης διαμαρτυρίας κατὰ τῆς Κοβεαντικῆ διαταγῆ κηρύξεως αὐτοῦ ἐκπτώτου ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου καὶ πρὸς καθορισμὸν τῆς κανονικῆς στάσεως καὶ ἐνεργείας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι περατώσασα τὸ ἔργον αὐτῆς ὑποβάλλει ὧδε τῇ ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὰ ἀκόλουθα:

«Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ διάταγμα Βενιζέλου τῆς 11 Ἰουλίου 1917 τὸ κυρωθὲν διὰ τοῦ νόμου 792 τῆς 26 Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους δι' οὗ ἐξουσιοδοτεῖτο ἡ Κυβέρνησις νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς Ἱ. Συνόδου τοὺς ὑπὸ κατηγοριῶν βαρυνομένους Ἱεράρχας, προσκαλουμένων νέων Συνοδικῶν καὶ νὰ συγκροτήσῃ ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον.

«Ἡ Κυβέρνησις τροποποιοῦσα ἐξ ἀποφάσεως τῆς Βουλῆς τὸ Καταστατικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ τοῦ τρόπου τῆς προσκλήσεως τῶν Συνοδικῶν ἐνήργει ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Συντάγματος, διότι καὶ τὸ Καταστατικὸν εἶχε ψηφισθῇ ὑπὸ συνήθους βουλῆς. Ἡ διὰ τοῦ νόμου τούτου συγκληθεῖσα Σύνοδος πρέπει νὰ θεωρηθῇ κανονικὴ, διότι περὶ τοιούτων Συνόδων οἱ Κανόνες δὲν προβλέπουσιν, ὁ δὲ τρόπος τῆς συγκλήσεως αὐτῶν ὁρίζεται ὑπὸ εἰδικῶν νόμων ὡς καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει. Κανονικὴ δὲ οὖσα ἡ Σύνοδος ἐδικαιοῦτο νὰ παραπέμψῃ εἰς δίκην τοὺς παραβάτας τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων Ἱεράρχας. Ὅτι δὲ καὶ τὸ συγκληθὲν δικαστήριον ἦτο κανονικὸν δείκνυται ἐκ τῶν ἑξῆς α΄) ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν ἀνήρχετο συμφώνως πρὸς τὸν ΙΒ΄ κανόνα Καρθαγένης εἰς 12 μεθ' ἑνὸς προέδρου, β΄) ὅτι ὁ συγκαλῶν ἦτο Σύνοδος ἀποτελουμένη ἐξ Ἐπισκόπων κανονικῶν συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα. Τὴν κανονικότητα δὲ τοῦ δικαστηρίου δὲν ἐπηρέαζεν ἡ συμμετοχὴ Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, δικαιολογουμένη ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ Ἐπισκόπων, μὴ τελούντων ὑπὸ κατηγορίαν, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ βασιζομένη ἐπὶ τῶν κανόνων 14 Ἀντιοχείας καὶ 3 Σαρδικῆς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἔνστασιν ἥτις καὶ ἐπὶ δικαστηρίου προυβλήθη ὅτι ἔλειπεν ἡ ἄδεια τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου οὐδεμίαν αὕτη

ἔχει σημασίαν, πρῶτον διότι οὐδὲν τοιοῦτον προβλέπουσιν οἱ μνημονευθέντες Κανόνες, εἶτα δὲ διότι ἡ λῆψις ἀδείας ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ἀπέβαινε πάντῃ ἀδύνατος, καὶ τελευταῖον διότι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὄχι μόνον οὐδεμίαν ἐπήνεγκε κατόπιν ἔνστασιν, ἀλλὰ καὶ κατόπιν αἰτήσεως ἔδωκεν διὰ τὸ δεύτερον δικαστήριον ἄδειαν καὶ εἰς τοὺς μετασχόντας αὐτοῦ Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ ἀνεγνώρισεν ἐκ τῶν ὑστέρων τὰς πράξεις τοῦ Ἐκκλησιαστ. Ἀρχιερατικοῦ Συμβουλίου Θεσσαλονίκης ἀνεγνώρισεν ἐπομένως καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ παρασχεθεῖσαν ἄδειαν εἰς τοὺς μετασχόντας τοῦ πρώτου δικαστηρίου Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, γ') διότι ἐτηρήθησαν παρ' αὐτοῦ ὅλαι αἱ σχετικαὶ διατάξεις περὶ ἀναβλήσεως, κλητεύσεως, ἀπολογίας. Ὅτι δὲ ἡ καθαίρεσις εἶναι τιμωρία κανονικὴ οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων ..... ὡς πρὸς δὲ τὴν ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ Θρόνου ἡ προβληθεῖσα ἔνστασις ὅτι δὲν εἶναι κανονικὴ ποινὴ δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, διότι ἡ ἔκπτωσις ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ μέρος τῆς καθαιρέσεως, ἥτις περιλαμβάνει τήν τε ἀπὸ τοῦ θρόνου καθαίρεσιν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἱερατικῆς ἀξίας· κυρίως ὅμως διότι ἡ ποινὴ αὕτη ἐχρησιμοποιήθη καὶ χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ πράξει τῆς νεωτέρας Ἐκκλησίας καὶ εἰδικώτερον ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ ὁποίᾳ δι' ἀποφάσεως τῆς Συνόδου 18 Νοεμβρίου 1877) κατεδικάσθησαν εἰς ἔκπτωσιν τῶν Θρόνων οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἱερωσύνης οἱ ἐπίσκοποι Πατρῶν Ἀβέρκιος, Κεφαλληνίας Σπυρίδων, Μεσσηνείας Στέφανος. Περὶ δὲ τῆς κανονικῆς συγκροτήσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου δὲν εἶχον διάφορον γνώμην καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν καταδικασθέντων, οἵτινες καὶ ἀνομολογήσαντες τὸ παράπτωμα αὐτῶν ἐξῃτήσαντο τὴν ἐπιείκειαν τοῦ δικαστηρίου διὰ διαφόρους ἐλαφρυντικοὺς λόγους.

«Καθαιρεθέντος οὕτω τοῦ Μητροπολίτου Θεοκλήτου, μετὰ πεντάμηνον τοῦ Θρόνου χηρείαν ἐξελέγη κανονικῶς Μητροπολίτης ὁ Κιτίου Μελέτιος..... Ὅτι καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου μητροπολίτου Ἀθηνῶν τυγχάνει κανονικὴ πρόδηλον, διότι ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων νόμου (ἄρθρ. 3)..... Ὡς πρὸς τὴν ἔνστασιν ὅτι ἐλήφθη οὗτος ὄχι ἐκ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Βασιλείου, ρητέον ὅτι οὐδεμία διάταξις ὑπάρχει ἐν τῷ σχετικῷ νόμῳ περιορίζουσα τοὺς ἐκλεξίμους μεταξὺ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας πλὴν τοῦ ὅρου ὅπως ὦσιν Ἕλληνες πολῖται καὶ ὅτι ἡ μετάκλησις ἐκ ξένης Ἐκκλησίας ἱεραρχῶν δὲν εἶναι τι ξένον ἐν τῇ πράξει τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ ἂν ἔτι δὲν ἐφηρμόσθη αὕτη ἐν Ἑλλάδι ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις (ἐφηρμόσθη αὕτη πρὸ ὀλιγίστων ἐτῶν διὰ τῆς προσλήψεως τῶν ἐπισκόπων Λαρίσσης Ἀρσενίου, Ναυπακτίας Ἀμβροσίου καὶ Ἀργολίδος Ἀθανασίου ἐκ τοῦ Οἰκ. Θρόνου. Σ. Σ.)»

Περαιτέρω ἡ ἔκθεσις ἀποδεικνύει ἀναλυτικῶς ὅτι τὸ Βασιλικὸν διάταγμα τῆς Κυβερνήσεως Ράλλη 16 Νοεμβρίου 1920, δι' οὗ ἠκυρώθησαν τὰ προγενέστερα διατάγματα καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου ὡς ἀντισυνταγματικὰ καὶ ἐνετάλησαν οἱ ἔκπτωτοι καὶ καθῃρημένοι Ἀρχιερεῖς ἵνα ἐπανέλθωσι καὶ καταλάβωσι τοὺς θρόνους των καὶ διετάχθη ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος νὰ ἀποχωρήσῃ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου καθὼς καὶ τὰ ἑπόμενα ταῦτα εἰσὶν αὐθαίρετοι πράξεις ἐπὶ οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ Συντάγματος καὶ ἐπὶ οὐδενὸς νόμου στηριζόμενα καὶ ἐπάγει. «Ἔπειτα δὲ, εἶναι ἀνήκουστον ὅτι κηρύσσονται ἀντισυνταγματικοὶ καὶ ἀντικανονικοὶ νόμοι, διατάγματα καὶ δικαστικαὶ ἀποφάσεις δι' ἁπλῆς πράξεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, διότι αὕτη καθήκον ἔχει νὰ ἐκτελῇ τοὺς νόμους καὶ ὄχι νὰ κρίνῃ τὴν ἀντισυνταγματικότητα ἢ ἀντικανονικότητα αὐτῶν. Πρὸ παντὸς ὅμως δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν

δικαστηρίων μόνον ὑπ' αὐτῶν τούτων μεταβάλλονται καὶ ἀκυροῦνται. Ἀντὶ τούτου τὴν Ἐκκλησίαν ὑπεκατέστησεν ἡ Πολιτεία, εἰσελθοῦσα εἰς πεδίον ἀλλότριον καὶ πρὸς τὴν φύσιν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς. Διὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης περιέπλεξεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἐκκλησιαστικὴν κρίσιν ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος· διότι κατόπιν τοῦ Διατάγματος τούτου α') οἱ καθῃρημένοι καὶ ἔκπτωτοι ἀνέλαβον ἀμέσως τὰς θέσεις αὐτῶν καὶ τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν ἀξίαν κατασιάντες παραβάται τῶν Ἱ. κανόνων διότι 1) κατέλυσ'ον αὐτὰς μέσων κοσμικῶν ἀρχόντων παρὰ τὸν 30 Ἀποστολικὸν Κανόνα καὶ 3 τῆς Ζ'. Οἰκουμ. Συνόδου «εἴ τις Ἐπίσκοπος κοσμικοῖς χρησάμενος ἄρχουσι δι' αὐτῶν ἐγκρατὴς Ἐκκλησίας γένοιτο, καθαιρείσθω καὶ ἀφοριζέσθω καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ πάντες 2) κατέλαβον τοὺς θρόνους αὐτῶν προσφυγόντες εἰς τὴν κρατικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ΙΒ' κανόνος Ἀντιοχείας λέγοντος «εἴ τις Ἐπίσκοπος ὑπὸ Συνόδου καθαιρεθεὶς ἐνοχλήσαι τολμήσειε τὰς βασιλικὰς ἀκοάς, δέον ἐπὶ μείζονα Ἐπισκόπων Σύνοδον τρέπεσθαι, καὶ ἃ νομίζει δίκαια ἔχειν προσαναφέρειν πλείοσιν Ἐπισκόποις καὶ τὴν παρ' αὐτῶν ἐξέτασιν τε καὶ κρίσιν ἐκδέχεσθαι..... τοῦτον μηδεμιᾶς συγγνώμης ἀξιοῦσθαι μηδὲ χώραν ἀπολογίας ἔχειν, μηδὲ ἐλπίδα μελλούσης ἀποκαταστάσεως προσδοκᾶν», 3) κατέλαβον τὸν θρόνον αὐτῶν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ΙΣΤ'. Συνόδου τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου «δίχα Συνόδου τελείας· τελείαν δ' ἐκείνην εἶναι Σύνοδον ἣ συμπάρεστι καὶ ὁ τῆς Μητροπόλεως». Ἡ πράξις αὐτῶν αὕτη τοῦ νὰ καταλάβωσι τοὺς θρόνους αὐτῶν ἄνευ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι στάσις κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὸν 65ον κανόνα Καρθαγένης, τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχαῖος ἑρμηνευτὴς συνοψίζει οὕτω «καταδικασθεὶς Ἐπίσκοπος εἰ οἴεται ἀδικεῖσθαι πρὸς μείζονα Σύνοδον ἐκκαλεῖσθαι ὀφέλει· τὸ δὲ ἀναισχυντεῖν καὶ τὴν ἱερωσύνην σπεύδειν κατέχειν αὐθεντικῶς καὶ βιαίως, οὐδὲν τι ἄλλο ἐστὶν ἢ ἀντιμάχεσθαι τῇ ἐκκλησιαστικῇ καταστάσει». Παραβάντες τοὺς ἀνωτέρω κανόνας οἱ εἰρημένοι Ἐπίσκοποι ἐστερήθησαν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκκλήτου κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τοῦ 4ου, 12ου, 16 κανόνος Ἀντιοχείας καὶ τοῦ 65ου Καρθαγένης...., β) Ἡ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος κατηρτίσθη ἐκ τριῶν ἐκπτώτων καὶ ἑνὸς καθῃρημένου, οἵτινες, ἀφοῦ ἀποκλείονται ἀπὸ τῆς ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας, πολλῷ μᾶλλον ἀποκλείονται ἀπὸ τῆς διοικήσεως τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ἣν διαχειρίζεται ἡ Σύνοδος. Εἶτα δὲ ἡ Σύνοδος συνεδριάζει ὑπὸ τὴν προεδρείαν καθῃρημένου Ἐπισκόπου, εὑρίσκεται ἄρα εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, πιστοποιουμένην καὶ διὰ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ὀρκωμοσίας ἐπὶ παραβάσει τοῦ ΙΑ' ἀποστολικοῦ κανόνος· «εἴ τις καθῃρημένῳ κληρικὸς ὢν κληρικῷ συνεύξηται, καθαιράσθω καὶ αὐτός.».

«Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις, συναισθανθεῖσα ἴσως τὸ ἄτοπον τῶν διαπραχθέντων ὑπ' αὐτῆς καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ προτάσεως τῆς ἀντικανονικῆς Συνόδου ἐξέδωκε Διάταγμα (28 Νοεμβρίου) διὰ τοῦ ὁποίου ἐκάλει πάντας τοὺς κανονικοὺς ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπους τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκ]σίας τῆς Ἑλλάδος ἵνα συνελθόντες ἐκφέρωσι τὴν γνώμην αὐτῶν ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως περὶ τῶν συντελεσθέντων ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ Ἐκ]σίᾳ τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀκύρων καὶ ἀντικανονικῶν νόμων καὶ συγκροτήσεως ἀντικανονικῶν δικαστηρίων, τὴν δὲ γνώμην αὐτῶν ἀνακοινώσωσιν ἐπισήμως πρὸς τὰς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας πρὸς πληροφορίαν αὐτῶν περὶ τῆς θείᾳ συνάρσει ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἁρμονίας ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις. Τὸ διάταγμα τοῦτο ἀποτελεῖ νέον τραῦμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, διότι α') ὑποχρεοῖ τοὺς ὄντως κανονικῶς Ἐπισκόπους ἵνα ἔλθωσιν εἰς ἐπίσημον ἐκκλησ. ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν καθῃ-

ρημένων καὶ συνεδριάσωσι δὲ ὡς κανονικὴ Ἐπισκόπων Σύνοδος μετὰ πρῴην τοιούτων· β') διότι ὑποχρεοῖ κανονικοὺς Ἐπισκόπους νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὡς κανονικὴν τὴν Σύνοδον ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ πρότασις, Σύνοδον ἥτις δὲν ἔχει κανονικὴν ὑπόστασιν· γ') διότι καλεῖ τὴν κανονικὴν Ἱεραρχίαν ὄχι νὰ ἀποφασίσῃ ἐλευθέρως, ἀλλὰ νὰ δεχθῇ ἐκ τῶν προτέρων τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως ὅτι εἶναι ἄκυροι αἱ ἐπὶ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως ἀποφάσεις ὡς ἐκήρυξεν αὐτὰς αὕτη διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 17 Νοεμβρ. 1920».

Κατωτέρω ἡ ἔκθεσις ἀναφέρει ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων συνῆλθε καὶ διὰ ψήφων 9 κατὰ 5 (ἐξ ὧν 4 τιμωρηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκκλησ. Δικαστηρίου καὶ ἐκτίσαντες τὴν ποινήν των) ἐθεώρησεν ἄκυρα τὰ Β. Διατάγματα τῆς 7, 16 καὶ 22 Νοεμβρ. 1920 καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν κανονικότητα καὶ νομιμότητα τῶν ἐπὶ τῆς προηγουμένης Κυβερνήσεως ἐκδοθέντων διαταγμάτων καὶ νόμων καὶ εἰς τὸ ἔγκυρον τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκκλ. Δικαστηρίου ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων. Ἀλλ' οἱ 5 συμπαραλαβόντες καὶ τοὺς 9 ἐκπτώτους καὶ δι' αὐτῶν ἀποτελέσαντες δῆθεν πλειοψηφίαν ἀπεδέχθησαν ὅσα τοῖς ἐπρότεινεν ἡ Κυβέρνησις. Οὕτω δὲ κανονικοὶ Ἀρχιερεῖς, ἐν οἷς καὶ οἱ Μητροπολῖται τοῦ Οἰκ. Θρόνου Μηθύμνης καὶ Πελαγωνείας ἐπεκοινώνησαν μετὰ καθῃρημένων συμπροσηύξαντο καὶ συνελειτούργησαν μετ' αὐτῶν.

Ἐν τέλει δὲ ἡ ἔκθεσις τῆς Ἐπιτροπῆς προτείνει πρὸς κανονικὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων ὅπως, ἐπανερχομένων ἐν ἰσχύϊ τῶν νόμων, διαταγμάτων καὶ ἀποφάσεων τοῦ Ἀ. Ἐκκλησ. Δικαστηρίου καὶ ἀποκαθιστομένου οὕτω τοῦ Μητροπολίτου Μελετίου μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου εἰς τὰς οἰκείας θέσεις, οἱ καθῃρημένοι καὶ οἱ ἔκπτωτοι νὰ ὑποβάλωσιν αἴτησιν ἀναθεωρήσεως τῆς δίκης αὐτῶν ἀκυρουμένων διὰ νόμου τῆς πρὸς ἔκκλησιν προθεσμίας καὶ τοῦ ἀνεκκλήτου τῶν ἀποφάσεων, καὶ, συγκροτουμένου κανονικοῦ Δικαστηρίου, νὰ ἀναθεωρηθῶσιν αἱ δίκαι ἐν τῷ πνεύματι τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ εἶτα νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος ἱκανοποιητικὴς δι' ἀμφότερα τὰ μέρη λύσεως τοῦ ζητήματος τῆς Μητροπ. Ἀθηνῶν. «Τὴν τοιαύτην στάσιν — καταλήγει ἡ ἔκθεσις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐπιβάλλει ἐκτὸς τῶν κανονικῶν λόγων καὶ ἡ ὑπ' αὐτῆς ἤδη γενομένη ἀναγνώρισις τοῦ Μελετίου ὡς κανονικοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν μετὰ τὴν λῆψιν τῆς εἰρηνικῆς αὐτοῦ, ἀναγνώρισις ἀναγκαίως προϋποθέτουσα κανονικῶς ἐπελθοῦσαν τὴν χηρείαν τῆς μητροπόλεως Ἀθηνῶν ..... Ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ παράδειγμα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας μιμούμεναι καὶ αἱ ἄλλαι Ὀρθόδοξοι Ἐκ]σίαι ἔσπευσαν νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν Μελέτιον κανονικὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ τριετίαν περίπου, ὡς ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, διετέλεσαν ἐν κανονικῇ μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίᾳ».

Ταῦτα ἔγραφεν ἡ ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Ἀμασείας Γερμανοῦ, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Θεολογ. Ἀκαδημίας Μητροπ. Σελευκείας Γερμανοῦ, τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. Διονυσίου Μηνᾶ καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας διαν. Στεφανίδου ἐν τῇ ὑπὸ ἡμερομ. 18 Ἰανουαρ. 1921 ἐκθέσει της τῇ ὑποβληθείσῃ πρὸς τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον.

Κατόπιν τούτων ἁπάντων τὸ ζήτημα εἶναι τέλεον ἐξηντλημένον. Ὁ καθῃρημένος ποτὲ Ἀθηνῶν καὶ οἱ ἀντάξιοι αὐτοῦ Συνοδικοὶ γενόμενοι καὶ αὖθις ἑτεροκίνητα ἀνδράποδα τῆς ἐν Ἑλλάδι ὀργιαζούσης παλαιοκομματικῆς φαυλοκρατίας, καὶ ἀποτολμήσαντες ἐπὶ ἐμπαιγμῷ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῆς θρησκείας νὰ προβῶσιν ὡς δῆθεν καθαίρεσιν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου Μελετίου ὅλως ἄκυρον καὶ παράνομον καὶ ἀσύστατον κατά τε τοὺς τύπους καὶ τὴν οὐσίαν, διέπραξαν δεύτερον ἱερόσυλον ἀνοσιούργημα ἐφάμιλλον κατὰ πάντα πρὸς τὸ κατὰ τὸ 1913 **Ἀνάθεμα**, ἐφελκύσαντες ἐφ' ἑαυτοὺς τὰς ποινὰς τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ

σκανδαλίσαντες τὰς χριστιανικὰς συνειδήσεις γενόμενοι τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς βδελυγμίας, τοῦ ἀποτροπιασμοῦ καὶ τῆς περιφρονήσεως, καὶ θεωρούμενοι παρὰ πάντων «τολμηταὶ αὐθάδεις, κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπεφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας». (Πέτρ. ΙΙ) ψευδοπροφῆται ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν εἶπεν ὁ Κύριος «προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύματι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἅρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς· μήτοι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;» (Ματθ. Ζ΄.).

Ἂν δὲ ἀληθεύῃ τὸ ἀναγραφὲν ἐν τοῖς ἐφημερίσιν ὅτι μέλλει νὰ ψηφισθῇ νόμος ὁρίζων τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος ὡς ὅριον ἡλικίας τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τότε ὁ Θεόκλητος Μηνόπουλος θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος, ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ὁποίου θὰ φορτωθῶσι, πάνυ εὐστόχως καὶ δικαίως τὰ ἀνομήματα τὰ τερατουργηθέντα ἐν τῇ τλήμονι Ἐκκλησίᾳ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς 1 Νοεμβρίου 1920 καὶ ἐφεξῆς.

(εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον)

Ε΄. Ὁ Ἀνδροῦτσος καὶ ἡ φυλλάδα του.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΚΗΡΥΤΤΩΝ ΕΠ' ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ ἐπ' αἰσίοις τοὺς οἴακας τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ἀναλαβὼν Μελέτιος ὁ Δ΄ συνεχίζει πατροπαράδοτον ἐκκλησιαστικὸν ἔθος, λαμπρύναν τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ φωστήρων πρώτου μεγέθους ρητορείας Ἐκκλησιαστικῆς.

Παραδείγματα Πατριαρχῶν, οἵτινες ὕψωσαν τὴν φωνὴν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τοῦ Χρυσοστόμου, δὲν ἔλειψαν ἐξ ὁλοκλήρου καὶ κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας. Ἀλλ' ἂν κρίνῃ τις καὶ μόνον ἀπὸ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐκκλησιαζομένων κατ' αὐτὰς ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὸ κήρυγμα αὐτῶν ὑπελείπετο πολὺ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ γενιᾶται οἰκοθεν τὸ ἐρώτημα, ἂν εἰς παρομοίας περιστάσεις δὲν εἶνε προτιμοτέρα ἡ σιγή.

Πατριάρχης ἀνωτέρας μορφώσεως, ἀσκήσας ἐπὶ τούτοις συντόνως κατὰ τὸν πρότερον ἐκκλησιαστικὸν βίον αὐτοῦ τὸ κήρυγμα καὶ διακριθεὶς ἐν αὐτῷ, οἷος ὁ ἀπὸ Ἐφέσου Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄, διὰ λόγους ἰδίους ἀπέσχεν καὶ οὗτος ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ κηρύγματος.

Καὶ ὅμως εἶνε ὁ ἐπ' ἐκκλησίας λόγος τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον καθῆκον οὐ μόνον παντὸς κληρικοῦ, παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ ποιμένος, παντὸς ἱεράρχου, ἀλλ' ἐν οὐχ ἥττονι μᾶλλον δὲ μείζονι μοίρᾳ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως καὶ Οἰκουμ. Πατριάρχου, παρὰ πάσας τὰς ἄλλας φροντίδας καὶ ἀσχολίας αὐτοῦ.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶνε πρώτιστα καὶ μάλιστα ἀρχιεπίσκοπος Κων]πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος ἄρα αὐτοῦ πρώτου δικαιοῦται καὶ ὀφείλει ὁ κατὰ ἑκατοστύας χιλιάδας ἀριθμούμενος Χριστιανικὸς λαὸς τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἑρμηνευόμενον κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας τῶν καιρῶν καὶ περιστάσεων.

Ἂν λάβῃ τις δὲ ὑπ' ὄψιν τὸ κῦρος καὶ τὸ γόητρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου — παρὰ πᾶσαν τὴν ἀκουσίαν ἢ ἐξ ὑπαιτιότητος ἡμῶν αὐτῶν ὁσημέραι προϊοῦσαν ἐλάττωσιν αὐτοῦ—θὰ κατανοήσῃ πως τὴν σημασίαν τοῦ ἀξίου τῆς θέσεως Πατριαρχικοῦ κηρύγματος, ὁτὲ μὲν κατασιγάζοντος τοὺς κλύδωνας καὶ τὰς καταιγίδας τῶν παθῶν, ἄλλοτε ἀναδίδοντος ζωὴν εἰς τὸ καταπεπτωκὸς φρόνημα, ἐξάπτοντος καὶ παρωθοῦντος εἰς πράξεις μεγάλας, γενναίας καὶ ἐνεργητικὰς, καὶ ἄλλοτε ἠρέμα καθοδηγοῦντος ἄτομα καὶ λαὸν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν, τὴν μόνον ἀνταποκρινομένην πρὸς τὴν μάτην ἄλλοθί που παντοίως ἄλλως ἐπιδιωκομένην καὶ κατὰ κόσμον ἔτι εὐτυχίαν καὶ μακαριότητα.

Τὸ κήρυγμα τοῦτο ἄξιον τοῦ ὕψους του καὶ ἀπὸ τοιαύτης περιωπῆς ἀναδιδόμενον καὶ διαχεόμενον ὡς τυρρηνική τις σάλπιγξ, ἢ μᾶλλον ὡς ἡ πανίσχυρος σάλπιγξ τοῦ θείου Πνεύματος καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου φυσικὸν εἶνε νὰ ἐξαπλοῦται πολὺ πέραν τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ Πατριαρχικοῦ περιβόλου καὶ νὰ διδῃ τὸν τόνον τοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ φρονήματος εἰς χιλιάδας ὅλας καὶ ἑκατομμύρια Ὀρθοδόξων. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον.

Τὸ παράδειγμα τοῦ προκαθημένου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας θὰ χρησιμεύσῃ πιστεύομεν ὡς ἰσχυροτάτη ὤθησις εἰς πάντας τοὺς ἱεράρχας τοῦ θρόνου, εἰς πάντα τὸν κλῆρον ἡμῶν, ὅπως ἐπιδοθῇ μετὰ ζήλου εἰς ὅ,τι ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ κυριώτερον μέλημα, ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐνασχόλησις αὐτοῦ, ὁ λόγος καὶ δὴ ὁ ἐπ' ἐκκλησίας λόγος.

Γνωστοῦ δὲ ὄντος, ὅτι πᾶς λόγος καὶ δὴ ἐπ' ἐκκλησίας, ὅπως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ καὶ φέρῃ καρποὺς, πρέπει νὰ εἶνε τελειότερος κατὰ τὸ δυνατὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἕκαστος ἐννοεῖ, ὅτι ἡ προπαρασκευὴ τοῦ κλήρου ἡμῶν εἰς τὸ κήρυγμα θὰ ἔχῃ ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν καθόλου μεγαλυτέραν πνευματικὴν ἐπίδοσιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἀρτιώτερον θεολογικὸν καὶ ἄλλον καταρτισμὸν αὐτοῦ.

Ἂν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ ἐπεβάλλετο καὶ ἴσχυε, κατὰ μείζονα λόγον κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν, καθ' ἃς ὁ προφορικὸς καὶ ὁ γραπτὸς λόγος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον συγκλονίζει καὶ συνταράσσει τὸ σύμπαν. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ εἶνε πολυσχιδὲς, ὅτι εἶνε ἔργον ποιμένος ψυχῶν, ἔργον ἁγιαστοῦ αὐτῶν διὰ τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ μυστηρίων, καὶ ἔργον διδασκάλου καὶ ποδηγέτου, ὅτι δ' ὅμως δυστυχῶς μόνον τὸ δεύτερον ἐξ αὐτῶν, καὶ τοῦτο μηχανικῶς καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ τυπικῶς, ἀσκεῖται παρὰ τῶν πλείστων ἐκ τῶν κληρικῶν ἡμῶν, ἀνωτέρων τε καὶ κατωτέρων, λογίων καὶ μή.

Ὁπόση ὅμως καὶ ὁποία ἐκ τούτου προσγίνεται βλάβη εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς κληρικοὺς καὶ εἰς τὸ χριστιανικὸν ἀφ' ἑτέρου πλήρωμα ἕκαστος εὐκόλως ἐννοεῖ.

Ἡ συνεχὴς καὶ κατ' ἐπανάληψιν τέλεσις τῶν αὐτῶν ἄνευ διαρκοῦς σπουδῆς καὶ μελέτης τῶν τελουμένων, ἄνευ διαρκοῦς περαιτέρω ἐμβαθύνσεως εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν ἄλλην σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τῶν διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν καὶ ἱεροπραξιῶν, ἀμβλύνει καὶ' ἀνάγκην τὸ αἴσθημα καὶ μεταβάλλει τοὺς τελοῦντας αὐτὰς εἰς ὄργανα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀναίσθητα καὶ ἀσυνείδητα, οὔτε αὐτὰ παθαινόμενα πρὸ τοῦ μυστηρίου καὶ μυστηριώδους, οὔτε τοὺς ἄλλους δυνάμενα νὰ κινήσωσιν εἰς συναίσθησιν καὶ ἐκτίμησιν αὐτῶν.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐγκατάλειψις τῆς πνευματικῆς ἐνασχολήσεως, καὶ ἡ κατατριβὴ τοῦ πολυτίμου χρόνου εἰς λόγους καὶ ἔργα μάταια καὶ ἀνωφελῆ, συνεπάγεται κατ' ἀνάγκην κατάπτωσιν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν καὶ ἀποστέρησιν ὅλης ἐκείνης τῆς ὑπερτέρας ζωῆς καὶ ζέσεως, ἣν ἐμβάλλουν εἰς τὴν ψυχὴν αἱ πνευματικαὶ ἐνασχολήσεις καὶ δὴ αἱ σκόπιμοι καὶ λυσιτελεῖς, καθιστάμεναι ἑστία εὐγενοῦς πυρός, φωτίζοντος τὸν νοῦν καὶ θερμαίνοντος τὴν καρδίαν πρὸς τὰ εὐγενῆ καὶ μεγάλα, πλειστάκις δὲ καὶ κατατρώγοντος τὸν ἰὸν τῆς φυσικῆς καὶ ἐπικτήτου κακίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀτελειῶν καὶ ἐλαττωμάτων αὐτοῦ τοῦ σπουδάζοντος καὶ μελετῶντος.

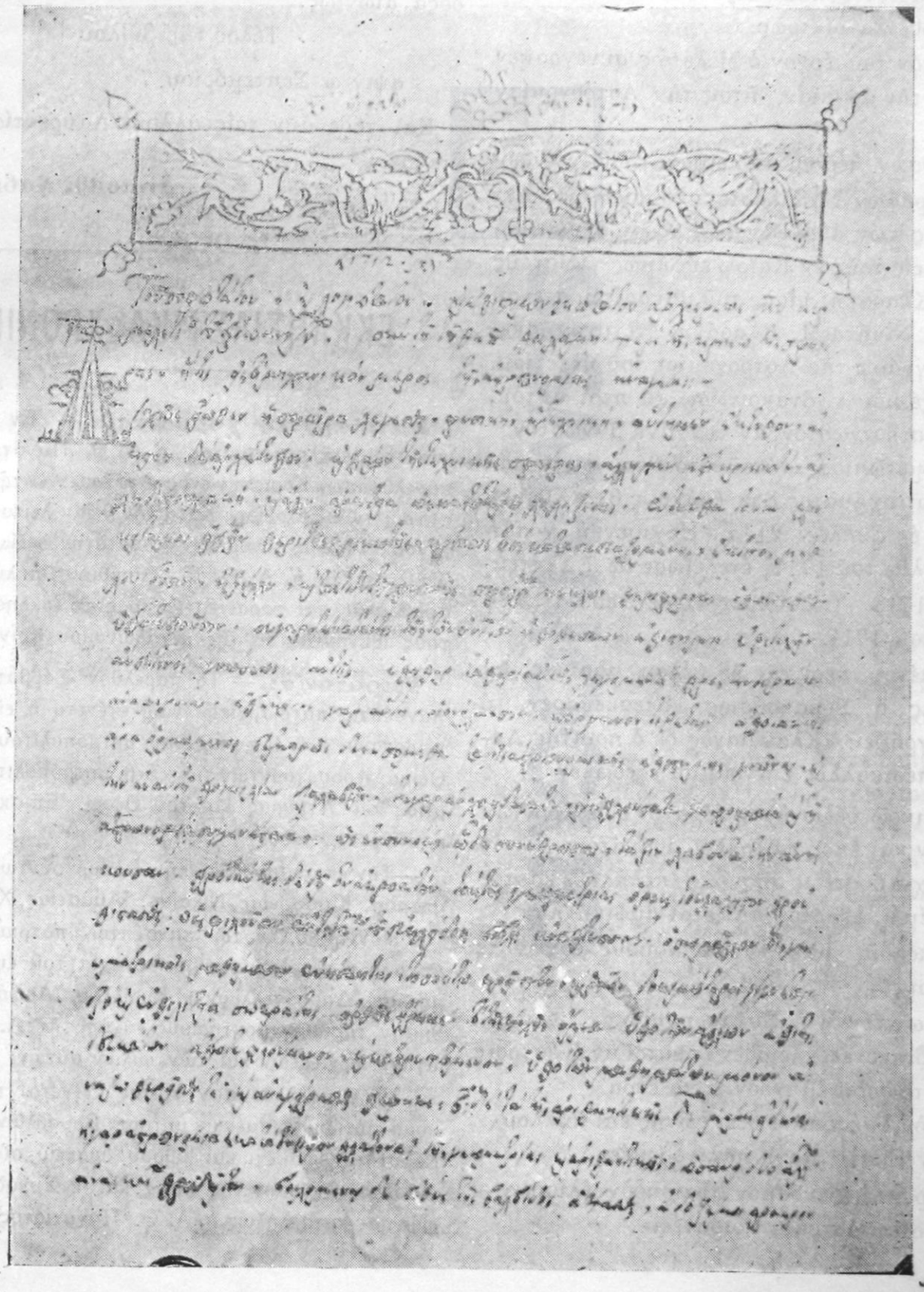
Ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἂν ὁ κλῆρος ἡμῶν λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τοῦ κηρύγματος ἀσχοληθῇ σοβαρῶς εἰς μελέτας εὐρυτέρας κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τελειοτέρας, ἐντρυφήσῃ δὲ κατ' ἀνάγκην ἐν τοῖς πρώτοις εἰς τὰς ἱερὰς πηγὰς τῆς θρησκείας ἡμῶν, καὶ εἰς τὰ μεστὰ παντοίας καὶ δὴ πρακτικῆς σοφίας καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ συγγράματα τῶν μεγάλων πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι θὰ κάμῃ οὕτως ἀσφαλὲς βῆμα ἐπὶ τὰ πρόσω, τὸ ἀσφαλέστερον καὶ σπουδαιότερον πρὸς τὴν παντοίαν πρόοδον καὶ ἐπίδοσιν αὐτοῦ τούτου, κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς ἄλλους εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ.

Ὁ ἡμῶν κλῆρος, ὅστις ἦτο ἄλλοτε ποδηγέτης τῆς παιδείας ὄχι μόνον ἀποτελεῖται κατὰ

τὸ πλεῖστον τὴν σήμερον ἐξ ἀπαιδεύτων, ἀλλὰ ἀπεστερήθη ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων καὶ τῆς εὐγενοῦς πρὸς μόρφωσιν δίψης, τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς λογίας τάξεως αὐτοῦ ἐκορέσθη μὲ ὅσα ἀτελῆ ὡς ἐπόμενον ἔμαθε, καὶ οὐδεμίαν καταβάλλει προσπάθειαν πρὸς αὔξησιν καὶ τελειοποίησιν αὐτῶν.

Διὰ ταυτα πάντα ἡ «Ἀναγέννησις», τάξασα ἑαυτῇ ἐν τοῖς πρώτοις σκοπὸν τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἱ. κλήρου ἡμῶν, χαιρετίζει γηθοσύνως τὸ πατριαρχικὸν κήρυγμα εἰς ἰσχυρὰν ὤθησιν τῶν ἱεραρχῶν καὶ τοῦ κλήρου παντὸς εἰς πνευματικὰς ἐνασχολήσεις, δι' ὧν καὶ μόνον θὰ ἐξαρθῶσιν οὗτοι εἰς τὴν προτήκουσαν αὐτοῖς περικοπὴν, θὰ καταστῶσι δὲ καὶ πολλαχῶς χρησιμώτεροι εἰς τοὺς Χριστιανούς.

Π. Κομνηνός.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΘΗΝΩΝ Ο ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μελέτιος Ἀθηνῶν, ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, πολυμαθέστατος καὶ ἐμβριθέστατος, ἔγραψε τὰ σπουδαιότατα ἔργα του, τήν τε Γεωγραφίαν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν. Ἐξεδόθησαν ὅμως μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἀφοῦ μετεφέρθησαν εἰς τὴν ἁπλοελληνικὴν διαστρεβλωθέντα οἰκτρῶς.

Τὸ πρῶτόν του ἔργον ὁ Μελέτιος συνέγραψεν ἐπίσης εἰς τὴν ἀρχαίαν, ἤτοι τὴν Ἀστρονομίαν τῷ 1684

Κατατάσσων πέρυσι τὰ λείψανα τῶν ἐντύπων καὶ χειρογράφων τῆς ἄλλοτε πλουσίας ἐν Σύμῃ βιβλιοθήκης τῶν ἀδελφῶν Φωτιαδῶν, ἅτινα ἤδη ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἐν Καΐρῳ εὐφήμως γνωστοὺς ἀδελφοὺς Κλαδάκη, υἱοὺς τοῦ μακαρίτου στενοῦ φίλου μου Νικήτα Μ. Κλαδάκη, ἐνέτυχον ἀκεραίῳ χειρογράφῳ τῆς Ἀστρονομίας τοῦ Μελετίου. Ὅθεν ἔδοξέ μοι ν' ἀνακοινώσω τὰ περὶ αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ γνωστὸν, ἂν τυγχάνῃ ἄγνωστον.

Τῆς προμετωπίδος αὐτοῦ παραθέτω φωτογράφημα. Εἶναι σχήματος 8ου (μήκους 0,22Χ0,11), σύγκειται ἐκ φύλλων 211α. Ἤρχισεν ἡ γραφὴ αὐτοῦ Ἰουλίῳ τοῦ 1712, ἐτελείωσε δὲ 7 Σεπτεμβρίου τοῦ 1713 Ὁ δοίδιμος ἐτελεύτησε τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου 1714.

Προκειμένου περὶ τῆς ἐξ ὑέλου σφαίρας, ἣν Ἀρχιμήδης ὁ Συρακούσιος κατεσκεύασεν, ὁ Μελέτιος γράφει: «Κλαυδιανὸς δὲ ὁ ποιητὴς Λατῖνος ὢν περικαλλὲς ἐπίγραμμα ἐξέδωκεν»:

»Ἐν σμικρῷ ὑέλῳ ὅταν οὐρανὸν εἶδε Κρονίων
»Μειδίασεν καὶ ἔπος φῆ τόσον ἀθανάτοις
»Δεῦρο μέχρι βροτέοις σπουδῆς ἐπελήλυθε κάρτος
»Μόχθος ἐμοί, φθαρτοῦ παίζεται ἀμφικύκλου
»Θεσμὰ πόλου, μακάρων τε νόμους ἔργων τε κελεύθους,
»Ἦξε γέρων τέχνῃ ᾗ Συρακουσιάδης
»Πνεῦμα δινκονέει κλεισθὲν ψευστοῖσιν ἐνάστροις
»Κινήσει τε σοφῇ ἔμπνοον ἔργα ἕδρα.
»Φοῖβος ἐὸν λυκάβαντα θέει ζώνης ἐπὶ κύκλου
»Καὶ ἰδίῳ Ἑκάτη μηνὶ παλινδρομέει
»Ἤδη θαρσαλέως κόσμον σφαιρηδὸν ἐλίσσων
»νῷ δὲ βροτέῳ ἄστρασι κοιρανέει».

Ἐν τέλει δὲ τῆς βίβλου φέρονται ταῦτα:

«Καθότι καὶ ἃ κύκλῳ φερόμενα συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν, τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχονται, ὅτι κατὰ τὸν Μακάριον Παῦλον (Κεφ. Η' πρὸς Ρωμαίους) **καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἀπελευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ**, ᾧ τιμὴ καὶ δόξα αἰωνίως.

Τέλος τῆς βίβλου

ᾳψιγ ᾧ Σεπτεμβρίου 7

Καὶ τόδε σὺν τοῖς ἄλλοις Λαυρεντίου Ἱεροδιακόνου».

Δημοσθ. Χαβιαρᾶς

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πατριαρχικὴ χοροστασία.— Ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος, ἡ Α. Θ. Πανσγιότης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱ. ναῷ τῶν Εἰσοδίων. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν ἀκολούθως γενομένην θερμοτάτην δεξίωσιν ἐν τῷ Ἐπιτροπικῷ ἡ Α. Θ. Π. ἀπηύθυνε πολυτιμοτάτας συμβουλὰς καὶ παραινέσεις πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα καὶ τοὺς ἰθύνοντας τὰ τῆς μεγαλωνύμου Κοινότητος.

Χειροτονίαι.— Τὸ παρελθὸν Σάββατον, ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἐγένετο ἡ εἰς ἀρχιερέα χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου μητροπολίτου Ἀνέων κ. Θωμᾶ, ἱερουργούντων τῶν Σεβ. μητροπολιτῶν Καισαρείας καὶ Ἀγκύρας καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπ. Λεύκης κ. Κωνσταντίνου.

—Τὴν ἐπιοῦσαν Κυριακὴν ἱερουργούντων τῶν Σεβ. μητροπ. Καισαρείας, Νικαίας, Ἀμασείας, Χαλδείας καὶ Προικοννήσου, ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἐγένετο ἡ εἰς ἀρχιερέα χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου μητροπ. Δαρδανελλίων κ. Κυρίλλου. Ἀμφότεροι ἐδέχθησαν τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. τῶν ἁγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν φίλων αὐτῶν.

—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐγένετο τὸ μέγα μήνυμα τῶν ἐψηφισμένων μητροπ. Βρυούλων Διονυσίου, Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ. καὶ Ἴμβρου Ἰωακεὶμ, οὓς καὶ προσελθόντας ἐνώπιον τῆς ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου, προσεφώνησε καταλλήλως ἡ Α. Θ. Παναγιότης.

Ἱ. Σύνοδος.—Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπαλλαγέντος τῶν συνοδικῶν αὐτοῦ καθηκόντων σεβ. Γέροντος ἁγίου Κυζίκου κ. Καλλινίκου, προσεκλήθη ὁ σεβ. μητροπ. Βάρνης κ. Νικόδημος, ὅστις καὶ ἀνέλαβεν ἤδη ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

Διορισμοὶ καὶ προαγωγαί.— Ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοποτηρητοῦ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας σεβ. μητροπ. Νεοκαισαρείας κ. Πολυκάρπου ἡ Α. Θ. Παναγιότης διώρισεν ὡς τοιοῦτον τὸν σεβ. μητροπ. Κορυτσᾶς κ. Ἰωακείμ.

—Ὡσαύτως ἡ Ἁ. Θ. Π. διώρισεν ἰδιαίτερον Αὐτῆς εἰσηγητὴν τὸν Πανσολ. ἀρχιμ. κ. Καλλίνικον Κρεατσούλην, Τριτεύοντα τὸν τέως διάκονον τῆς σειρᾶς κ. Νικηφόρον Ζαβορδηνὸν καὶ διάκονον τῆς σειρᾶς τὸν γραμματέα τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας κ. Αἰμιλιανὸν Παπαδημητρίου.

Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπή.— Πρόεδρος τῆς Πατριαρχ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὑπὸ τῶν Δ. Σωμάτων ὁ σεβ. Γέρων ἅγιος Νικαίας κ. Βασίλειος.

Ἐκκλησ. εὐαρέσκεια — Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει εἰς Ἀμερικὴν τοῦ αἰδεσ. Πρωθιερέως κ. Δ. Καλλιμάχου καὶ τοῦ αἰδεσ. Οἰκον. κ. Κ. Χαδζηδημητρίου, ἐπαινέσασα τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἐκκλησιαστικὴν δρᾶσιν τῶν δύο τούτων ἀρίστων κληρικῶν, οἵτινες μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ἀγάπης συνώδευσαν Αὐτὴν ἐξ Ἀμερικῆς, προέτεινεν ὅπως ἐκφρασθῇ πρὸς αὐτοὺς ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας, ἀπονεμομένου ἅμα αὐτοῖς καὶ τοῦ τίτλου τῶν Διδασκάλων τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου. Τῆς προτάσεως γενομένης ἀποδεκτῆς, προσεκλήθησαν καὶ παρέστησαν ἐπὶ Συνόδου οἱ ἐν λόγῳ κληρικοί, οὓς καὶ προσεφώνησε καταλλήλως ἡ Α. Θ. Π. καὶ ηὐχήθη τὰ εἰκότα. Τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν, τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην διεβίβασεν ὁ πατριαρχικὸς διάκονος Αἰμιλιανός.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομήν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1070

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 3 καὶ ἡμερ. 10 Ἰανουαρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Πάντζογλου καὶ τῆς Ἰωάννας Ι Πάντζογλου, (τὸ γένος Κωνσταντίνου Κρομύδα),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πολιτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6037 καὶ ἡμερομ. 27 Ἰουλίου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάν. Αγγ. Πάντζογλου κατὰ Ἰωάννας Ι. Πάντζογλου. ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ὀκτακόσια τριάκοντα ἓν (831) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων
Πολύκαρπος 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Ἰανουαρίου 1922

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΚΛΗΣΕΙΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 815.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 152 καὶ ἡμερομ. 4 Ὀκτωβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζευξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ζαρουχῆς ἢ Ἀγαμνῆς Γ. Κούππα, τὸ γένος Κιρκὸρ Σιοχλιὰν καὶ τοῦ Γερασίμου Κούππα,

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα,

Δέχεται τὴν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2825 καὶ ἡμερομηνίαν 20 Ἀπριλίου 1921 ἀγωγῆς προβαλλομένην περὶ διαζεύξεως αἴτησιν τῆς Ζαρουχῆς ἢ Ἀγαμνῆς Γ. Κούππα, τὸ γένος Κιρκὸρ Σιοχλιὰν κατὰ Γερασίμου Κούππα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύτει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια (ὀκτακόσια ἐννενήκοντα δύο) (ἀριθ. 892) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος 2

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1921

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2 1|2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 782

Κλῆσις

Ἡ Εὐφημία Λουκᾶ Σταυρίδου, τὸ γένος Γιουβὰν χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανή, τέως κάτοικος Τεκφοὺρ Σεραΐου Κων]πόλεως, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 1|2 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Λουκᾶ Θεοδώρου Σταυρίδου, ἐργάτου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, κατοίκου Κασήμ-πασᾶ Κων]πόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 16 Φεβρουαρίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων **Πολύκαρπος** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ἡ Εὐδοξία (τὸ γένος Δζουβάνι), τέως κάτοικος Κων]πόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἵνα κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Μιχαὴλ Ψίλλιου ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανιζομένη δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 18 Φεβρουαρίου 1922. 2

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεὶμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—10

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Γόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 12 Μαρτίου 1922.

ΑΙ ΕΝ ΣΕΡΒΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Πατρίδι» τῆς 1 Μαρτίου ἐ. ἔ. διαμαρτυρία τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Μελενίκου (τέως Πελαγωνείας) κ. Χρυσοστόμου, ὅστις ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ Πα]χικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τῆς χειραφετήσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας ἐπαρχιῶν τέως τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, γράφει ἐπὶ λέξει ὅτι «σφαγιάζεται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ ἐθνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις τῆς ἱστορικῆς Ἐπαρχίας Πελαγωνείας καὶ ἡ Μ. Ἐκκλησία ἄγνωστον τίνων εἰσηγήσεων ἕνεκα ἀπεμπολεῖ ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δικαίωμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐλευθερίας, χωρὶς ποσῶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ διὰ τῶν Συνθηκῶν κατωχυρωμένα δίκαια τῶν μειονοτήτων» ἐπικαλεῖται δ' ἐν τέλει «τὴν θείαν καὶ ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ δικαιοσύνην διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀδικήματος».

Ἀκριβῶς καὶ ἡμεῖς τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ δικαιοσύνην ἐπικαλούμενοι θέλομεν ἐκθέσῃ ἐν τοῖς ἑφεξῆς ὅλως ἀντικειμενικῶς τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐν Σερβίᾳ ἑλληνικῶν κοινοτήτων πρὸς διαφώτισιν ἐν γένει παντὸς ἐνδιαφερομένου.

Τὸ ζήτημα τῶν ἐν Σερβίᾳ ἑλλ. κοινοτήτων ἀπησχόλησε σοβαρῶς τὴν προκάτοχον ἁγίαν καὶ Ἱ. Σύνοδον καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ ὑπ' αὐτῆς καταρτισθεῖσαν Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Προύσης (τότε Κυζίκου) κ. Κωνσταντίνου, Αἴνου κ. Ἰωακεὶμ καὶ Βιζύης κ. Ἀνθίμου, ἡ ὁποία κατ' ἐπανάληψιν συζητήσασα αὐτὸ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐνταῦθα ἀποσταλέντος ἀπὸ μέρους τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κυβερνήσεως ἐξοχ. κ. Π. Γαβριήλοβιτς κατέληξεν εἰς τὴν γνωστὴν ἀπόφασιν, ὡς τοῦτο ἐκτίθεται ἐν τοῖς κατωτέρω.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δηλαδὴ πρώτη αὐτὴ θίξασα τὸ σημεῖον τοῦτο ἐζήτησε κατὰ τὴν β' συνεδρίαν, ὅπως οἱ ἀποτελοῦντες τὰς ἐν λόγῳ κοινότητας Ἕλληνες διατηρήσωσι τὴν γλῶσσαν, τὰς σχολὰς καὶ τὰ ἄλλα ἱδρύματα αὐτῶν ἀπολαύοντες θρησκευτικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς αὐτονομίας. Εἰς ταῦτα παρετήρησεν ὁ κ. ἀπεσταλμένος εἰπὼν ὅτι ἡ Σερβία ὡς συνταγματικὸν κράτος οὔτε δύναται ἀλλ' οὔτε θέλει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν χρῆσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἑλλην. γλώσσης, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς κοινοτικῆς αὐτονομίας, ὡς ζήτημα πολιτικῆς φύσεως πρέπει

νὰ ἀνατεθῇ εἰς τὰς Κυβερνήσεις Ἀθηνῶν καὶ Βελιγραδίου καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν ἔχει ἐντολὴν νὰ συζητήσῃ αὐτό, εἰς ὃ ὅμως τῷ ἀντιπαρετηρήθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον εἶνε ἄγνωστον κατὰ πόσον θὰ ἦτο διατεθειμένον νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλην. Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα τοῦτο. Οὐχ ἧττον κατόπιν ἀποφάνσεως τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ ἄποψις τοῦ κ. Γαβριήλοβιτς ὅπως τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνατεθῇ εἰς τὰς ἐν λόγῳ Κυβερνήσεις, ἐζητήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς (συνεδρ. ε΄) ὅπως καταχωρηθῇ σχετικὸν ἄρθρον ἐν τῇ συμβάσει μετὰ τῆς συμπληρώσεως ὅτι αἱ αὐταὶ Κυβερνήσεις ὑποχρεοῦνται ὅπως γνωρίσωσιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεννοήσεως αὐτῶν. Μετὰ πολλὰς συζητήσεις ὁ κ. Γαβριήλοβιτς ἐδέχθη τὴν καταχώρησιν ταύτην ἄνευ ὅμως τῆς προτεινομένης συμπληρώσεως, πρὸς δὲ καὶ κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ μετὰ σχετικὴν καὶ πάλιν ἀπόφανσιν τῆς Ἱ. Συνόδου ὑποβαλοῦσα ἀργότερον (η΄ συνεδρ.) ἀντισχέδιον συμβάσεως ἐνέγραψεν ὡς δ΄ ἄρθρον ὅτι τὸ ζήτημα τῶν ἑλλην. κοινοτήτων ἀνατίθεται εἰς τὰς Κυβερνήσεις Ἑλλάδος καὶ Σερβίας, μετὰ τῆς ὑποχρεώσεως ὅπως ἀμφότεραι ἢ μία ἐξ αὐτῶν κοινοποιήσωσιν εἰς τὸ Οἰκουμ. Πα]χεῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συνεννοήσεως αὐτῶν. Τὴν διατύπωσιν ταύτην ὑπεσχέθη ὁ κ. Γαβριήλοβιτς νὰ προτείνῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν τῷ ὑποβληθέντι ὑπ' αὐτοῦ ἀντισχεδίῳ συμβάσεως (συνεδ. θ΄) ἀνέγραψε καὶ οὗτος σχετικὸν περὶ κοινοτήτων ἄρθρον χωρὶς ὅμως νὰ προτείνῃ ὅσα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐσημειώθησαν περὶ ὑποχρεώσεως τῶν ἐν λόγῳ κυβερνήσεων, πρᾶγμα ὅπερ παρετήρησεν ἡ Ἐπιτροπή, κατορθώσασα ἐν τέλει μετὰ μακρὰν συζήτησιν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐν τῇ συμβάσει καταχώρησιν τοῦ ἐπ' αὐτῆς διατυπωθέντος ὡς ἄνω ἄρθρου, ἐπεξηγήσασα μάλιστα καὶ τὴν λέξιν «κοινοτήτων» διὰ τῆς φράσεως «τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς, ἐκπαιδευτικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς αὐτῶν ζωῆς». Τὸ σχέδιον τοῦτο παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Βελιγράδιον ὁ κ. Γαβριήλοβιτς, ὑπέβαλεν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ, ἐπανελθὼν ὅμως ἐκεῖθεν κατέθηκεν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν νέον σχέδιον ἄνευ τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου περὶ κοινοτήτων δικαιολογούμενος ὅτι ἡ Σερβία ὑπογράφουσα τὴν Συνθήκην τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἔχει ἤδη ἐξασφαλίσει τὰ δίκαια τῶν μειονοψηφιῶν. Μετὰ μελέτην τοῦ νέου τούτου σχεδίου ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετ' ἀπόφανσιν τῆς Ἱ. Συνόδου ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τοῦ κ. Γαβριήλοβιτς ὅπως αὐτὸς οὗτος διατυπώσῃ σχετικὸν ἄρθρον συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐν λόγῳ Συνθήκης, δηλώσας μάλιστα μετά τινας ἡμέρας (συνεδρ. ιβ΄) ὅτι ἡ Κυβέρνησις αὐτοῦ ἐδέχθη νὰ καταχωρηθῇ ἐν τῇ συμβάσει ἄρθρον, καθ' ὃ τὸ ζήτημα τῶν κοινοτήτων τῶν ἐθν. μειονοψηφιῶν θὰ κανονισθῇ διὰ κοινῆς μεταξὺ τῶν δύο Κυβερνήσεων συμφωνίας ἐν τῷ πνεύματι τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ, καὶ ὅτι τὸ Π]χεῖον θέλει πληροφορηθῇ ἐν καιρῷ περὶ τῆς ἐπελθούσης συμφωνίας. Ἡ τοιαύτη διατύπωσις ἐγένετο δεκτὴ ἀπὸ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς. Πλὴν ἀργότερον (συνεδρ. ιγ΄) ὁ κ. Γαβριήλοβιτς ἐδήλωσεν αὐτῇ ὅτι ἔλαβε μὲν ἐντολὴν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ ὅπως καταχωρηθῇ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον ἐν τῇ συμβάσει, ἀλλ' ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἔφθασεν εἰς Βελιγράδιον τὸ ἐγκριθὲν τοῦτο σχέδιον τῆς συμβάσεως εὗρεν ἐκεῖ ἄλλην Κυβέρνησιν ζητοῦσαν ἤδη ὅπως ἀντὶ τῆς καταχωρήσεως ταύτης ἀνταλλαγῶσι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Πα]χείου σχετικὰ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο γράμματα.

Μετὰ συζήτησιν ἀποδεκτῆς γενομένης τῆς τοιαύτης γνώμης, ὡς κατὰ τύπους μόνον ὄχι ὅμως καὶ κατ' οὐσίαν] μεταβαλλούσης τὴν ἐπελθοῦσαν προηγουμένως συνεννόησιν ἀντηλλάγησαν γράμματα μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ ἀοιδίμου Τοποτηρητοῦ Μ]λίτου Προύσης Δωροθέου γράφοντος «ὅτι τὸ Οἰκ. Πα]χεῖον ἐπιθυμοῦν

ὅπως τὸ ζήτημα τῶν ὀρθοδ. κοινοτήτων τῶν ἐθν. μειονοψηφιῶν κανονισθῇ διὰ κοινῆς συμφωνίας μεταξὺ τῶν δύο Κυβερνήσεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Σερβίας ἐν τῷ πνεύματι τῆς Συνθήκης τοῦ Ἀγ Γερμανοῦ, δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι θέλει πληροφορηθῇ περὶ τῆς ἐπιτευχθησομένης ὡς ἄνω συμφωνίας», ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ ἐξ. κ. Π. Γαβριήλοβιτς ἀπαντητικῶς γράφοντος «ὅτι θέλει διαβιβάσῃ τὸ γράμμα εἰς τὴν Κυβέρνησιν αὐτοῦ, ἥτις λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Οἰκουμ. Παπχείου θέλει ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι πληροφορήσῃ αὐτὸ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐπιτευχθησομένης περὶ τῆς ἀνωτέρω συμβάσεως μεταξὺ τῶν δύο Κυβερνήσεων». Κατόπιν τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ὡς ἄνω γραμμάτων καὶ κατόπιν εἰδικῆς ἐντολῆς τῆς Ἱ. Συνόδου ὑπεγράφη τῇ 20 Μαρτίου 1920 μεταξὺ τῆς Παπχικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἐξοχ. κ. Π. Γαβριήλοβιτς ἡ σύμβασις ἄνευ τοῦ σχετικοῦ περὶ κοινοτήτων ἄρθρου.

Οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια. Ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἐγένετο ἀβλέπτημά τι, τοῦτο πάντως ἐπιβαρύνει τὴν Ἱ. Σύνοδον, ἥτις ἔκλεισε τὴν προκαταρκτικὴν συμφωνίαν τὴν ὁποίαν καὶ εἰσήγαγε εἰς ἐκτέλεσιν διὰ τῆς παραλαβῆς 500 χιλ. φράγκων καὶ διὰ τῆς ἐπιδόσεως εἰς τὴν Σερβ. Κυβέρνησιν τῆς σχετικῆς συνοδικῆς πράξεως.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Καρυαί, 19 [2] 22

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπὸ τοῦ 9ου μ. Χ. αἰῶνος πνευματικῶς συνδέεται μὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἢ ἄλλως εἰπεῖν μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέκαθεν ἔχει τὴν ἀναφοράν του. Διὸ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ μόνου ἢ τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ θρόνου, κατά τε τὰ τυπικὰ καὶ τὰ χρυσόβουλα καὶ τὰ σιγγίλια, μνημονεύει ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς.

Κατὰ δὲ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν ἐν ἁπάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἅμα τῇ ἐπισήμῳ ἀναγγελίᾳ ὑπὸ τοῦ θρόνου, ὅτι ἐξελέγη τοποτηρητής, θανόντος ἢ παραιτηθέντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀμέσως ἐκδίδει ἡ ἱερὰ Κοινότης ἐγκύκλιον εἰς τὰς Μονὰς ἵνα μνημονεύωσι τὸ ὄνομα τοῦ Τοποτηρητοῦ. Ἐπίσης ἐκλεγέντος νέου Πατριάρχου ἀναγγέλλεται τοῦτο ἐπισήμως τῇ Ἱ. Κοινότητι, ἥτις πλέον παύουσα τὸ μνημόσυνον τοῦ τοποτηρητοῦ ἄρχεται τοῦ μνημοσύνου τοῦ νέου Πατριάρχου. Μέχρις οὗ δὲν ἔλαβεν ἡ Ἱ. Κοινότης τὴν ἐπίσημον ταύτην ἀνακοίνωσιν ἀπὸ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας οὐδέποτε μνημονεύει τὸν ἐκλεγέντα Τοποτηρητὴν ἢ νέον Πατριάρχην. Τοῦτο συνέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν ὡς Τοποτηρητοῦ τοῦ ἀειμνήστου Δωροθέου Προύσης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει δὲν ἐμνημονεύθη διόλου, καίτοι γνωστῆς ἐξωδίκως καὶ ἀνεπισήμως τῆς τοποτηρητείας του, διότι ἐπισήμως δὲν ἀνεκοίνωσε τὴν ἐκλογήν του εἰς τὴν Ἱ. Κοινότητα. Ἐμνημόνευον δὲ αἱ Μοναὶ καὶ τὸ Πρωτᾶτον ἀνωνύμως τὸν ἀρχιεπίσκοπον, «ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν». Τὸ αὐτὸ θὰ συνέβαινε καὶ διὰ τὸν ἅγιον Καισαρείας, τοποτηρητὴν ὄντα, ἂν τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱ. Συνόδου δὲν ἐλάμβανε δι' ἄλλης ὁδοῦ γνῶσιν τοῦ πράγματος, ὁπότε ἀνήγγειλε τὴν τοποτηρητείαν του πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα καὶ δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ἔλαβον γνῶσιν καὶ αἱ Μοναί, αἵτινες ἐμνημόνευον τὸ ὄνομα.

Ἡ κρατοῦσα δ' αὕτη συνήθεια ἐγένετο κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νῦν εὐκλεῶς περικοσμοῦντος τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Γρηγορίων Μελετίου Δ'. Τὴν 13ην παρελθόντος Δεκεμβρίου καὶ ἔτους ἡ Ἱ. Κοινότης συνεδριάζουσα ἀνέγνω γράμμα τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὑπο-

γεγραμμένον ὑπὸ 11 συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, τὸ ὁποῖον ἀνήγγειλεν αὐτῇ ἐπισήμως τὴν «ὁμοθύμῳ γνώμῃ κλήρου καὶ λαοῦ» ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρχου, τὴν γενομένην τῇ 25ῃ Νοεμβρίου 1921. Ἐπίσης ἀνέγνω γράμμα τῶν 7 συνοδικῶν ὑπὸ ἡμερομ. 25 Νοεμβρίου καὶ ἐσώκλειστον ἐκθεσίν των, δι' ἣν ἐξιστόρουν τὴν ἀποχώρησιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἐκλογῆς, ἣν ἐθεώρουν ὡς μὴ οὖσαν κανονικὴν καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κληθῇ παρ' αὐτῶν ἡ Ἱεραρχία ἵνα γνωμοδοτήσῃ. Ἐζήτουν δὲ καὶ παρὰ τῆς ἱ. Κοινότητος ἀπάντησιν ἂν δηλονότι αὕτη ἐπεδοκίμαζεν ἢ οὐ τὴν τοιαύτην στάσιν των. Ἡ ἱ. Κοινότης ὅμως ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτούς, καὶ γνωρίζουσα ὅτι εἶναι ἀναρμοδία διὰ τὸ κανονικὸν ἢ οὐ τῆς ἐκλογῆς, καθόσον μόνον οἱ ἔχοντες δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι δύνανται νὰ ἐνίστανται κατὰ μιᾶς ἐκλογῆς, ἐνῷ αὕτη τοιοῦτο δικαίωμα δὲν κέκτηται, ἀπεφάσισε τὸ μνημόσυνον τοῦ νέου Πατριάρχου καὶ δι' ἐγκυκλίου ἀνήγγειλε τοῦτο ταῖς Μοναῖς, τηλεγραφικῶς δὲ ἀπήντησε τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἀπεφάσισε. Ἀλλ' ἔδει νὰ γινώσκωσιν οἱ ἅγιοι Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς ὅτι ἂν δι' ἐκείνους ἦτο Πατριάρχης διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Κων]πόλεως. Διὰ τοῦτο τὴν ἱ. Κοινότητα δὲν ἐνδιαφέρει ποσῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου, ὅσον ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου της, μεθ' οὗ καὶ μόνου συνδεομένη διετήρησε τά τε πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ τοῦ τόπου προνόμια· καθότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἐκινδυνεύομεν σχισματικοὶ παρ' αὐτοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἀναγνωρίσωμεν ἄλλην πνευματικὴν Ἀρχὴν καὶ ἰδίως τὴν αὐτοκέφαλον τῆς Πολιτείας, ἐν ᾗ εὑρισκόμεθα. Ἀλλὰ τότε θὰ ὑπηγόμεθα φυσικῶς καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τότε τὰ προνόμιά μας, ἐφ' ὧν ἐδραζόμενον τὸ ἁγιορειτικὸν καθεστὼς διεσώθη μέχρι τοῦ νῦν, ὡς ἄλλη Κιβωτός, ἀπὸ τόσων ἐθνικῶν περιπετειῶν;

Ἀλλὰ τὰς ἀπόψεις ταύτας οὐδόλως ἐμελέτησαν οἱ ἅγιοι Συνοδικοί. Διὰ τοῦτο ὅτε συνεδριάζοντες ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπληροφορήθησαν τὴν ἀπόφασιν τῆς ἱ. Κοινότητος, ἡ ὁποία πολὺ ἐκλόνισε καὶ λαὸν καί τινας τῶν ἀρχιερέων, κατὰ τὴν ὁμολογίαν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, προσεπάθησαν δι' ἄλλου μέσου νὰ παρασύρωσι τὸ Ἅγιον Ὄρος ἵνα βέβαια ἀναγνωρίσῃ τὸ Συνέδριόν των ὡς ἀνωτάτην αὐτοῦ κανονικὴν Ἀρχήν, ἀπομονήσαντες ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ἀρχιερατικὸν τῆς Θεσσαλονίκης Συμβούλιον, τὸ συστηθὲν κατὰ τὸ 1917 λόγῳ τῆς μὴ ὑπαρχούσης τότε ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Κων]πόλεως, δὲν ἀνεγνώρισεν ἡ ἱερὰ Κοινότης, ὥστε νὰ ἀναφέρηται διὰ τὰς ὑποθέσεις του εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους εἶχε τὴν ἀνάγκην ὡς λόγον τῆς συστάσεώς του, οὗ τὰς πράξεις ἀνεγνώρισεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Πα]χείου.

Ἀποφασίσαντες λοιπὸν καὶ θεωρήσαντες τὴν Πατριαρχικὴν ἐκλογὴν ὡς μὴ γενομένην λόγῳ τῆς ἀντικανονικότητος τάχα αὐτῆς ἐπέστειλαν τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν «Μελέτιον Μεταξάκην Μητροπολίτην». Παρεκάλεσαν δὲ καὶ τὸν Γ. Δ. Διοικητὴν Θεσ]νίκης κ. Ἀλεξανδρόπουλον, ἐξωθοῦντες οὕτω τὴν Πολιτείαν ἵνα ἐπιβληθῇ ἡμῖν, ὅπως ἀντίγραφον τοῦ ὡς ἄνω τηλεγραφήματος διαβιβάσῃ ἡμῖν τηλεγραφικῶς «κατὰ παράκλησιν τοῦ Προέδρου τῆς ἐνταῦθα συνελεύσεως τῶν ἀρχιερέων Σεβ. Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου», οὗ ὁ σκοπὸς ἦτο καταφανὴς «ἵνα φωτιζομένη ἡ ἱ. Σύναξις «παύσῃ μνημονεύουσα τὸ ὄνομα τοῦ Μελετίου». Τὸ τηλεγράφημα ἦτο ἡμερομην. 23 Δ]βρίου 1921, ὅτε ἡ ἱ. Κοινότης ἦν διαλελυμένη λόγῳ τῶν ἑορτῶν. Ἡ ἱ. Ἐπιστασία, ἐκτελεστικὴ ἐξουσία τοῦ τόπου, ἐκπλαγεῖσα διότι διὰ τῆς πολιτικῆς ὁδοῦ πλέον οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς θέλουσι νὰ ἐπιβληθῶσι, δὲν ἐπτοήθη, διότι εὑρίσκετο πρὸ ἀποφάσεως τῆς ἱ. Κοινότητος τῆς 13 Δ]βρίου. Πρὸς διαβούλωσιν ὅμως τοῦ κ. Γ. Διοικητοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμολογουμένως μόνον εὐχαριστίας ὀφείλει τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀπέστειλε τηλεγραφικῶς τὴν 24 Δ]βρίου ταῦτα περίπου: «Συνεπείᾳ ἐπισήμου γράμματος περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου Μελετίου ἐκ μέρους τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μετὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ὁ ἱερὸς ἡμῶν τόπος πνευματικῶς ἀνέκαθεν συνδέεται ἀπεφάσισεν ἡ ἱερὰ Κοινότης μνημόσυνον Πατριάρχου Μελετίου καὶ τοῦτο ἐγκυκλιωδῶς ἀνήγγειλε ταῖς ἱεραῖς Μοναῖς». Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἔφερε πλέον τὴν σιγήν.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Γεν. Διοικητὴς ἔπαυσε τὸν Ἀνθυπομοίραρχον τοῦ Ἁγίου Ὄρους κ. Μ. Μπιτσάκην καὶ τὸν κ. Ζαριφόπουλον, διευθυντὴν τοῦ ἐνταῦθα ταχυδρομείου, κατόπιν ἐντεῦθεν συκοφαντίας ὅτι ὡς Βενιζελικοὶ ἐπίεσαν τὴν ἱ. Κοινότητα, ὥστε νὰ προβῇ εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου. Ἀσύστολος συκοφαντία! Διότι ἡ ἱ. Κοινότης οὐδέποτε ἠνέχθη προτροπὰς καὶ πιέσεις δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ἐπὶ τουρκοκρατείας ἀκόμη. Ἀφίνω ὅτι ὁ κ. Ζαριφόπουλος οὔτε τὸ κατώφλιον τῆς ἱ. Κοινότητος ἐγνώρισέ ποτε.

Ταῦτα δημοσιεύομεν χάριν τῆς ἀληθείας καὶ ἵνα γνωρίζῃ τὸ νοῆμον κοινὸν τῆς Κων]πόλεως εἰς οἷον ἀγῶνα δυσάρεστον ἀπεπειράθησαν νὰ ἐμπλέξωσι τὸ Ἅγιον Ὄρος οἱ Συνοδικοί, τῆς Πολιτείας μὴ προβάσης εἰς κανὲν διάβημα σχετικόν, ὡς γινωσκούσης κάλλιον αὐτῶν τὴν θέσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἀββᾶς Πιτυρούμ

Η ΕΠΑΡΧΙΑ ΕΦΕΣΟΥ

Ὡς ἐκ τῆς ἀποσπάσεως ἐκ τοῦ μεγάλου δένδρου τῆς ἐπαρχίας Ἐφέσου κλώνων τινῶν νῦν πρὸς μεταφύτευσιν καὶ αὐτοτελῆ συντήρησιν καὶ εὐρωστίαν, ἐνεκρίναμεν νὰ δημοσιεύσωμεν πρὸ χιλιετηρίδος, ἐποχῆς πολυανθρώπου καὶ εὐδαίμονος, ταὐτόσημα περίπου, μετ' ἐπαίνων πρὸς τὸν φυτουργόν.

Κατὰ τοὺς Ἐπισκοπικοὺς Καταλόγους Λέοντος τοῦ σοφοῦ καὶ Κων]πόλεως Φωτίου, περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ΄ αἰῶνος, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπαρχία Ἐφέσου ἀπηρτίζετο ἐκ τεσσαράκοντα Ἐπισκοπῶν. Ἦσαν δὲ αὗται: ὁ Ἐφέσου, ὁ Γραίπων, ὁ Τράλλεων, ὁ Μιγνησίας πρὸς Μαίανδρον, ὁ Ἐλαίας, ὁ Ἀδραμυττίου, ὁ Ἄσσου, ὁ Γαργάρων, ὁ Μασταύρων, ὁ Καλόης, ὁ Βρυούλλων, ὁ Πιτάνης, ὁ Μυρρίνης, ὁ Φωκαίας, ὁ Αὐρηλιουπόλεως, ὁ Νήσης, ὁ Μασχακώμης, ὁ Ματροπόλεως, ὁ Βαρέττων, ὁ Μαγνησίας, ὁ Ἀνινάτων, ὁ Περγάμου, ὁ Ἀνέων, ὁ Πριήνης, ὁ Ἀρκαδιουπόλεως, ὁ Νέας Αὐλῆς, ὁ Διὸς Ἱεροῦ, ὁ Αὐγάζων, ὁ Σιών, ὁ Κολοφῶνος, ὁ Λεβέδου, ὁ Τέου, ὁ Ἐρυθρῶν, ὁ Κλαζομενῶν, ὁ Ἀντάνδρου, ὁ Θεοδοσιουπόλεως ἤτοι Πεπερίνης, ὁ Κύμης, ὁ Παλαιοπόλεως, ὁ Θυραίων καὶ ὁ Χλυαρῶν.

Μάλιστα δὲ εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ γενομένην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον φαίνονται ὀνομαστὶ οἱ ποιμαίνοντες ἐπίσκοποι εἰς τὰ Αἰολικὰ καὶ Ἰωνικὰ ἰδίᾳ μέρη τῆς Ἐκκλησίας Ἐφεσίων.

Ἐν Σμύρνῃ Εὐστρ. Ι. Δράκος

(«Ἀμάλθεια»)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 10 Μαρτίου 1922

Προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐνεκρίθη ὅπως συστηθῇ συνοδικῶς εἰς τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἵνα ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῶν Παχείων ὁρισθῇ κονδύλιον 10000 λιρῶν ὀθωμ. πρὸς διοργάνωσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου διὰ τὴν μελετωμένην νέαν ἔκδοσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἥτις ἀπαραιτήτως ἀναγκαιοῖ πρὸς διάδοσιν εἰς τὰς σχολάς, εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὸν λαόν, ὡς ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων καὶ συγγραμμάτων.

— Ἀνεγνώσθησαν τηλεγραφήματα τῶν Κοινοτήτων Βαθυρρύακος, Μακροχωρίου, Ἁγίου Στεφάνου, Βαξέκιοϊ, Γενὴ-Μαχαλὲ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων, ἐξαιτουμένων ὅπως παραμείνῃ ὁ Μητροπ. Δέρκων, προαχθῇ δὲ εἰς βοηθὸν Ἐπίσκοπον αὐτοῦ ὁ Πρωτοσύγκελλος Πολύκαρπος.

Ἐξ ἀναλόγου ἀφορμῆς ἐνεκρίθη ὅπως τοὐντεῦθεν οἱ ἔχοντες νὰ ὑποβάλωσι τι κατὰ τοῦ οἰκείου ἀρχιερέως, ὑποβάλλωσι κατὰ τὸν δικαστικὸν τύπον καὶ μετὰ τῆς ὑποχρεώσεως ὅπως ἐὰν μὴ δυνηθῶσι νὰ ἀποδείξωσι τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ὑφίστανται τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῶν ἱ. Κανόνων συνεπείας.

— Τηλεγράφημα τοῦ ἀρχιερατ. Ἐπιτρόπου Φιλαδελφείας εὐχαριστοῦντος ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Μητροπολίτου.

Γράμματα τῶν κοινοτικῶν Σωματείων Ἀδραμυττίου καὶ τοῦ ἀρχιερατ. Ἐπιτρόπου Περγάμου, εὐχαριστούντων ἐπὶ τῇ ἀνακηρύξει τοῦ τμήματος αὐτῶν εἰς

ἰδιαιτέραν Μητρόπολιν καὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ τέως Μητροπολίτου Ἀνέων ὡς Μητροπολίτου αὐτῶν μετὰ τῆς παρακλήσεως, ὅπως συστηθῇ τῷ εἰρημένῳ Ἱεράρχῃ ἵνα ἀποδέξηται τὴν ἐκλογήν.

—Ἐνεκρίθη, ὅπως ἀνατεθῇ τῷ Μητροπ. Ἐφέσου ἵνα συναντήσῃ προσωπικῶς τὸν Μητροπ. Περγάμου καὶ ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως μεταβῇ ἐπειγόντως εἰς τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ Ἐπαρχίαν πρὸς διακυβέρνησιν αὐτῆς.

—Τηλεγράφημα τῆς Ἐφορείας Ἁγίου Δημητρίου Σμύρνης πληροφοροῦν, ὅτι τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως λειτουργοῦντος τοῦ Μητροπ. Σμύρνης ἐν ἑξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ ἠκούσθη τὸ πρῶτον ἡ φήμη τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

—Ἕτερον ἐκ Βηρυττοῦ τῶν κ. Φλάμπα καὶ Φωτιάδου πληροφορούντων ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἐν τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις ἐμνημονεύθη τὸ ὄνομα τῆς Α. Θ. Πανοτιότητος.

—Γράμματα τῶν θεοφ. Ἐπισκόπων Ἱερᾶς καὶ Σιτείας κ. Ἀμβροσίου, πρ. Μοσχονησίων κ. Φωτίου καὶ τοῦ Δημαρχ. Συμβουλίου Καστελλορριζου συγχαιρόντων τὴν Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει Αὐτῆς εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον.

—Ἀνεχώρησε διὰ Ρουμανίας εἰς Βελιγράδιον ὁ Πατριαρχικὸς ἀπεσταλμένος Σεβ. Μητροπ. Ἀμασείας κ. Γερμανὸς ἐν συνοδείᾳ τοῦ ὑπογραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Γερμανοῦ, ὅπως ἐπιδώσῃ ἐπισήμως εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Βελιγραδίου τὸν Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Τόμον τῆς χειραφετήσεως τῶν εἰς τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν περιελθουσῶν Ἐπαρχιῶν. Ἡ Α. Σεβ. κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῆς τὴν ἰδίαν ψῆφον ἀνέθηκε τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Χαλκηδόνος κ. Γρηγορίῳ.

—Ἀναχωρεῖ προσεχῶς ὁ Σεβ. Μητροπολ. Ρόδου κ Ἀπόστολος δι' Ἱεροσόλυμα πρὸς προσκύνησιν τῶν ἁγίων Τόπων καὶ δι' Ἀλεξάνδρειαν. Τὴν ψῆφον αὐτοῦ ἀνέθηκε τῷ Σεβασ. Μητροπολίτῃ Μετρῶν κ. Ἰωακείμ.

Μ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

4 Μαρτ. Παρασκευή.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν κρατοῦσαν τάξιν εἰς τὸ Παραθρόνιον μετὰ Χαζρανίου ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ.

—Αὐθημερὸν ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τὸν ἑορτάζοντα μητροπολίτην Βηρυττοῦ κ. Γεράσιμον.

5 Μαρτ. Σάββατον.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν μέγαν ἑσπερινὸν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ, μεθ' ἧς συνεχοροστάτησαν καὶ οἱ μητροπολῖται Νεοκαισαρείας, Ἀγκύρας, Βάρνης, Χαλδίας, Ἡλιουπόλεως, Σαράντα-Ἐκκλησιῶν καὶ Μετρῶν. Τὸ πρῶτον δὲ ἐχοροστάτησαν καὶ οἱ νέοι μητροπολῖται Κορυτσᾶς Ἰωακεὶμ, Ἰμβρου Ἰωακεὶμ, Προικοννήσου Γεώργιος, Δαρδανελλίων Κύριλλος καὶ Ἀνέων Θωμᾶς.

—Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. παρέστη εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Β. Πανοικίδου ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ὁ Δευτερεύων Δωρόθεος διαβιβάσας συλλυπητηρίους εὐχὰς τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ ἀποθανόντος.

6 Μαρτ. Κυριακή.

Ἡ Α. Θ. Π. λειτουργήσασα ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ μετὰ τῶν μητροπολιτῶν Καισαρείας Χαλκηδόνος, Ἀμασείας, Ρόδου, Κορυτσᾶς, Βάρνης, Ἡλιουπόλεως καὶ Μετρῶν ἐχειροτόνησεν εἰς Ἀρχιερέα τὸν ἐκλεγέντα μητροπολίτην Βρυούλων, τέως Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Διονύσιον. Εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἐγένετο μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Ε' καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ, Προύσης Δωροθέου, καθ' ὃ ἡ Α. Θ. Π. ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐξάρας τὸ ἔργον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει τῶν δύο Ἱεραρχῶν.

— Προσκλήσει τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων Κων]πόλεως, ἡ Α. Θ. Π. παρέστη εἰς τὸν Ἑλλην. Φιλολ. Σύλλογον μ. μ. ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ μὲν ταμίας ἐποιήσατο ἔκθεσιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Συνδέσμου, ὁ δὲ Πρόεδρος τοῦ Κυανοῦ Σταυροῦ ὡμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Συνδέσμου καθ' ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν αὐτοῦ. Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ἡ Α. Θ. Π. συγχαρεῖσα τὰς ἑλληνίδας Κυρίας διὰ τὸ ὡραῖον ἔργον των.

—Ὁ Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Πολύκαρπος λειτουργήσας ἐν τῷ ἱ. ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐν Πέραν ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Ὁ Μητροπολίτης Ἀγκύρας κ. Γερβάσιος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ Ἁγ. Κυριακῆς Κοντοσκαλίου.

—Ὁ Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Γεώργιος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Γαλατᾷ ἱ. ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων.

—Ὁ Μητροπολίτης Σαράντα-Ἐκκλησιῶν κ. Ἀγαθάγγελος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ Παλαιοῦ Μπάνιου Διπλοκιονίου.

—Ὁ Μητροπολίτης Δαρδανελλίων κ. Κύριλλος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ Ἁγ. Νικολάου Δζιβαλίου.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀνέων κ. Θωμᾶς ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως ἐν Σισλῇ τελέσας τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Στεφάνου Κρέστοβιτς.

Τὰ συλλυπητήρια εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλιπόντος διεβίβασε μετὰ τῶν εὐχῶν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ ἅγιος Ἀνέων.

9 Μαρτ. Τετάρτη.

Τὸν ἑορτάζοντα Μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως κ. Σμάραγδον συνεχάρη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας Μητροπολίτης Κορυτσᾶς κ. Ἰωακείμ.

—Εἰς τὸν ἀσθενοῦντα πρόεδρον τῆς Ἀδελφότητος «Παναγία τῶν Ἰβήρων» κ. Παπαδόπουλον τὰς ὑπὲρ ἀναρρώσεως εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. διεβίβασεν ὁ πατριαρχικὸς διάκονος Αἰμιλιανός.

10 Μαρτ. Πέμπτη.

Τὸν Σεβ. Μητροπ. Ἀμασείας κ. Γερμανὸν, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ὑπογραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Γερμανοῦ, ἀναχωροῦντα διὰ Ρουμανίας εἰς Σερβίαν πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ Τόμου, ἀπεχαιρέτησεν ἐπὶ τοῦ ρουμανικοῦ τῆς γραμμῆς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. διαβιβάσας τὰς πρὸς εὔπλοιαν Αὐτῆς εὐχὰς, ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Νεόφυτος.

ΕΘΝ. ΦΙΛΑΝΘΡ. ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ι. Κατάλογος συνδρομητῶν Ἐπιτροπῆς Ἐλεῶν.

Κατὰ μῆνα: Ἰορδ. Χαδζῆ Ἡσαΐου γρ. 200. Ἰωάν. Μουμπαγιατζόγλου γρ. 50.

Ἐτησίως: Διογ. Παλαιολόγου, Χαρ. Ι. Ἰωαννίδης, Χριστ. Χατζόπουλος, Κων. Οὔζμας ἀνὰ γρ. 240. —Δ. Ι. Αντωνιάδης, Ἰσαὰκ Μισιρλόγλου, Ἰωάννης Δουράτζογλου, Κων. Ἀγγελίδης, ἀδελφ. Ἀμασλίδαι, Κων. Σαρήογλου, Γ. Β. Ἀνανιάδης, Κυρ. Δεληκίογλου Γεωργαντᾶς καὶ Γεωργιάδης, ἀδελφοὶ Βογιατζόγλου, Μιχ. Χαβιαρόπουλος, Ν. Σεήσογλου καὶ Σα, Ἀντωνιάδης καὶ Συμεωνίδης, Δ. Ρηγόπουλος, Σπυρίδων Γκιόκας, Ἰωάν. Ἰακωβίδης, Ν. Ἡλιάσκος, Κ. Στ. Βασιλειάδης, ἀδελφοὶ Λευκίδαι, ὁ ὀδοντοιατρὸς κύρ. Μαλλῆς Ἀλέξ. Περδικόπουλος, ὁ διευθ. τοῦ ζυθοπωλ. Στάϊνμπρουχ μετὰ τοῦ προσωπικοῦ του, Προκ. Ε. Διαμαντῆ, ἀδελφοὶ Μουρατιάδαι καὶ Σουρμελίδαι, Γ. Ν. Μουστάκας, Σαρήογλου καὶ Οὐρανήλογλου, Μιχ. Τσιμπουκτσόγλου, Δημ. Ζομπιάδης, Παπαδόπουλος καὶ Κουτέλας, Ν. Σταυρόπουλος, Αϊβάτογλου, Μιλτ. Κροκόδειλος, Κ. Α. Τοπούζογλους, Ι. Θ. Δζερικτσόγλου, Μαρῖνος Κ. Σορῶτος, Δ. Λαμπρυνίδης, Ἀλ. Απέργης, Σ. Δερμίκης, Κ. Ποζούκης, καὶ Γ. Γῶγος, Κ Δοσίδης, ἀδελφοὶ Σύλβεστροι, Δζάκος καὶ Σα, Κ. Ἀναγνωσταρᾶς, Σ. Τριανταφυλλόπουλος, Σωκ. Κούρτελης, ἀδελφοὶ Μαυρίδου, Γ. Νούρογλους, Ξενάκης καὶ Δαρμῆς, Μ. Μιχαλόπουλος, Σοφ. Μέτσης, Βασιλειάδης καὶ Σαμοθράκης, Θεόφρ. Σταματιάδης, Ἀλ. Στρομπούλης, Ι. Ζαμπόκης, ἀνωνύμως (Ε.Σ. καὶ Α), ἀδελφοὶ Ἀβραμίδαι καὶ Σα, Ἰσαὰκ Ἰσαακίδης, Ἀλ. Ἀμήρογλου, Α. Χρυσοχοΐδης, Ἠλίας Καλούτσης, Κ. Λεμοντζόγλους, Μόσχος Δημητριάδης, Γ. Κωνσταντινίδης, ἀδελφοὶ Λ. Ἀλεξανδρίδαι, Ν. Ἀνδρειωμένος, Δ (ἀνωνύμως), Βασ. Ἰσόπουλος, Χρῆστ. Γαβριηλίδης, Χρ. Σοφιανόπουλος, Παρ. Κοκκίδης, Κ. Παπαδόπουλος, Θ. Α. (ἀνωνύμως), Μελ. Νικολαΐδης, Ὀδυσ. Κρυσταλλίδης, Ἰωάν. Πιπαγερασίμου, ἀδελ. Εὐστρατιάδαι, Κ. Καΐρης, Α. Μ. Μανιαδάκης, Κ.Ι. Μαυρουδῆς, Εὐστ. Γεωργιάδης, Ἀλέξ. Κιουπετσόγλου, Γ. Βασιάδης, Φιλάρ. Χατζηβασιλειάδης, Ἀνταβαλόγλου καὶ Ἀγαλόγλου, Παν. Μπιλήρης, Γ. Ζαχαριάδης, Περ. Σωτηράκης, Α. Καλάδης Ν. Παπαδόπουλος, Ἀνδρέας Πισκόλης, Μανουσάκης, Ἀβραὰμ Παντελόγλου, Γ. Κυρηπόπουλος, Θεόδ. Ἀποστολίδης, Β. Παντελίδης καὶ Ν. Σαραφίδης, Δημ. Μετρητίδης, Ἀντ. Μάστρακας, Στ. Προδρομίδης, ἀδελφοὶ Χαλκιόπουλοι, Μ. Ἰορδανίδης καὶ Υἱοὶ, Χαρ. Ἀντωνιάδης, ἀδελφοὶ Ἰσμυρίδαι, Σάββας Ψωμιάδης, Ν. Ἀντωνιάδης, Κ. Ἀνδρεάδης, Κ. Ἰωάννου καὶ Β. Θεοφυλακτίδης, Στ. Κωνσταντουλάκης, ἀδελφοὶ Ἡλιόπουλοι, Δημ. Μομόγλου, Εὐθ. Μπαλίλης, Ἡρακλῆς Μαδέλης, Λεων. Χοζάπης, Ν. Κοτζίδης καὶ Ι. Γρηγοριάδης, Στυλ. Δούβλης, Ἀλ. Παπαδόπουλος, Κ. Βασβόπουλος, Ἠλ. Καραμάνογλου, Π. Καλφόπουλος, Γ. Σῖσκος, Κ. Τρίπος καὶ Υἱοὶ, Ν. Α. Κανακάρης καὶ Σα, Ἰωάν. Ἰγγλέσης, Μ. καὶ Ν. Δυλασίκογλου, Μιχαὴλ Πρινάρης, Ξανθόπουλος καὶ Πηλίδης, Π. Κοντόπουλος, Ἀντ. Σταυρίδης, Ἰωάν. Χριστοφορίδης, Στ. Πολυχρονίδης, Ἰωάν. Καναγκίνης, Φ. Ι. (ἀνωνύμως), Γ. Δαλαμάγκας, Ν. Ξενάριος, Ν. Σιταρᾶς, Στ. Χατζηβασιλειάδης, Κυρ. Χατζηθεοδωρίδης, Λεων. Τσαμπούλας, Χαρ. Ἀγνιάδης, Παν. Μαυρίδης, Πολύδωρ. Χριστοδούλου, Ἀπ. Χειρίδης, Γεωργαντᾶς καὶ Γεωργιάδης, καὶ Γρ. Σάρδης ἀνὰ γρ. 200.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΚΛΗΣΕΙΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 815.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 152 καὶ ἡμερομ. 4 Ὀκτωβρίου 1921 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ζαρουχῆς ἢ Ἀγαμνῆς Γ. Κούππα, τὸ γένος Κιρκὸρ Σιοχλιὰν καὶ τοῦ Γερασίμου Κούππα),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα,

Δέχεται τὴν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2825 καὶ ἡμερομηνίαν 20 Ἀπριλίου 1921 ἀγωγῆς προβαλλομένην περὶ διαζεύξεως αἴτησιν τῆς Ζαρουχῆς ἢ Ἀγαμνῆς Γ. Κούππα, τὸ γένος Κιρκὸρ Σιοχλιὰν κατὰ Γερασίμου Κούππα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου» καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια (ὀκτακόσια ἐννενήκοντα δύο) (ἀριθ. 892) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος 1

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1921

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1070

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 3 καὶ ἡμερ. 10 Ἰανουαρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Πάντζογλου καὶ τῆς Ἰωάννας Ι. Πάντζογλου, (τὸ γένος Κωνσταντίνου Κρομύδα),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6037 καὶ ἡμερομ. 27 Ἰουλίου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάν. Αγγ. Πάντζογλου κατὰ Ἰωάννας Ι. Πάντζογλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ὀκτακόσια τριάκοντα ἓν (831) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων **Πολύκαρπος** 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Ἰανουαρίου 1922

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1|2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΧΡΥΣΟΫΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
δι' ἀρχιερατικὰς καὶ ἱερατικὰς στολὰς
εἰς τὸ Κατάστημα ΚΩΝΣΤ. ΑΝΑΝΙΑΔΟΥ

Σταμπούλ, ὁδὸς Μεϊδανδζὶκ ἀρ. 68

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—11

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Γόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 19 Μαρτίου 1922.

ΠΡΑΞΙΣ

Ἄρσεως καὶ ἀκυρώσεως τοῦ προεκδεδομένου Πατ]χικοῦ καὶ Συνοδικοῦ ὑπὸ ἡμερομ. 8 Μαρτίου 1908 Τόμου περὶ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ, ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Τῶν περὶ τὴν ἐγκόσμιον ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ πειθαρχικὴν τάξιν θεσμοθετημάτων κατὰ τὸ χρεὼν καὶ πρὸς ὠφέλειαν γιγνομένων καὶ γίγνεσθαι ἀεὶ ὀφειλόντων, εὔδηλον ὅτι καὶ μεταβαλεῖν τι ἂν γένοιτο αὐτῶν καὶ ὅλως ποτέ ἄραι, ἐπὰν ἡ χρεία καὶ ἡ ὠφέλεια τοῦτο ἐμφαίνωσι καὶ ὑπαγορεύωσιν.

Ἐπειδὴ τοίνυν καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἔφθασε μὲν πρότερον ἐκ λόγων προνοίας διὰ τὰς καιρικὰς περιστάσεις καὶ ἐπ' ἐλπίδι μείζονος ὠφελείας πνευματικῆς ἐκχωρήσασα δὰι συνοδικῆς ἀποφάσεως καὶ πράξεως κατὰ τὸ ἔτος αφη.' τὴν διαχείρισιν τοῦ κανονικοῦ αὐτῆς δικαιώματος τῆς ὑπάτης πνευματικῆς ἐξουσίας καὶ προστασίας ἐπὶ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ καὶ ἔξω τῶν καθωρισμένων ὁρίων τῶν Ἁγιωτάτων Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξων Ἑλληνικῶν Παροικιῶν τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀδελφῇ πεφιλημένῃ, εὐχερέστερον, ὡς γε ὑπελαμβάνετο, δυναμένῃ φροντίζειν προσφόρως καὶ σωστικῶς περὶ τῆς πνευματικῆς διακυβερνήσεως τῶν εἰρημένων παροικιῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς πράξεως καὶ τῆς πείρας φανερὸν ἤδη ἐγένετο ὅτι ὁ τῆς καιρικῆς ἐκείνης οἰκονομίας σκοπὸς οὐκ εὐώδωται, οὐδ' ἐπιτέτευκται, τοὐναντίον δὲ ἀνωμαλία τις ἤδη ἐξ αὐτῆς ἀνεφύη, βλάβην μὲν ταῖς Κοινότησι, σύγχυσιν δὲ καὶ εἰς τὴν ὅλην κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας δυναμένη ἐπενεγκεῖν, διὰ ταῦτα ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, θέμα μελέτης νέας καὶ ἐξετάσεως συνοδικῆς ποιησάμενοι ὀφειλετικῶς τὸ ζήτημα τῆς ἐξαρτήσεως καὶ διοικήσεως τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ὀρθοδόξων Παροικιῶν, ὡς Ἐκκλησιῶν κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τὴν τάξιν τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ὑπάτην δικαιοδοσίαν καὶ εὐθύνην ὑπαγομένων τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, διὰ λόγους δὲ καιρικῆς ἀνάγκης καὶ οἰκονομίας ὑπ' αὐτοῦ τῶν γε ἑλληνοφώνων ἐξ αὐτῶν τῇ διοικήσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐντολοδό-

χου αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ὡρισμένοις ὅροις καθυπαχθεισῶν, ἔγνωμεν, διασκεψάμενοι συνοδικῶς, καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι ὁρίζομεν τὰ ἀκόλουθα: Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐκχωρήσεως κατ' οἰκονομίαν καὶ ὑπὸ τύπον ἐντολῆς τοῦ δικαιώματος τῆς διοικήσεως τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ὀρθοδόξων Ἑλληνικῶν Παροικιῶν οὐκ εὐωδώθη· ἐπειδὴ οὐκ ἐτηρήθησαν οὐδὲ ἐξετελέσθησαν οἱ ὅροι τῆς ἐκχωρήσεως οἱ διαλαμβανόμενοι ἐν τῷ Πατριαρχικῷ καὶ Συνοδικῷ Τόμῳ τῷ ἀπολυθέντι ὑπὸ ἡμερομηνίαν η' Μαρτίου αψη'· ἐπειδή, ἐκλιπουσῶν ἤδη τῶν ἀπὸ τῶν καιρικῶν περιστάσεων ἀφορμῶν, συνεξέλιπε καὶ ὁ ἀπ' αὐτῶν σοβαρὸς λόγος ὁ εἰς τὴν κατ' οἰκονομίαν διευθέτησιν ἐκείνην ἀγαγών· καὶ τὸ δὴ στουδαιότερον, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως ποικίλη προέκυψε κανονικὴ ἀνωμαλία τὴν ἑνότητα διαταράττουσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως· διὰ ταῦτα ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγία Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐν τῷ ἀπαραγράπτῳ δικαιώματι αὐτῆς τοῦ διέπειν καὶ διαχειρίζεσθαι αὐτεξουσίως τὴν ἀπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἀνήκουσαν αὐτῇ κανονικὴν ἐξουσίαν, ἐν ᾗ περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἔξω καὶ ἐν τῇ διασπορᾷ Ὀρθοδόξων Παροικιῶν ἐκκλησιαστικὴ ἐποπτεία, καὶ ἐκ καθήκοντος ὀφειλετικῆς προνοίας αἴρει μὲν καὶ ἀκυροῖ τὴν ἐκδεδομένην καὶ ἐν τῷ διαληφθέντι Πατριαχικῷ καὶ Συνοδικῷ ὑπὸ ἡμερομηνίαν η'. Μαρτίου αψη'. Τόμῳ τῷ ἐν σελίδι 108 τοῦ εἰδικοῦ Κώδικος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κατεστρωμένῳ περιλαμβανομένην ἀπόφασιν αὐτῆς, τὴν καὶ δι' Ἐγκυκλίου Πατριαρχικῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν κα' Ἀπριλίου αψη'., ἀριθμ. Πρωτ.3498. ἀνακοινωθεῖσαν ταῖς Κοινότησι, περὶ ἐκχωρήσεως τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος τοῦ δικαιώματος τῆς διακυβερνήσεως τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ὀρθοδόξων Ἑλληνικῶν Παροικιῶν μετὰ πασῶν τῶν συναφῶν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ παραχωρήσεων τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ διαληφθέντι Τόμῳ, ἀποκαθίστησι δέ καὶ αὖθις πλήρη καὶ ἀκέραια τὰ κανονικὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα τῆς ἀμέσου ἐποπτείας καὶ διακυβερνήσεως ἐπὶ πασῶν ἀνεξαιρέτως τῶν ἔξω τῶν ὁρίων ἑκάστης ἐπὶ μέρους Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἔν τε Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἀλλαχοῦ εὑρισκομένων Ὀρθοδόξων Παροικιῶν, ὑπάγουσα καὶ αὖθις αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτῆς ἐκκλησιαστικὴν ἐξάρτησιν καὶ χειραγωγίαν καὶ ὁρίζουσα ὅπως πρὸς αὐτὴν μόνον ἔχωσιν αὗται ἐφεξῆς τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν καὶ παρ' αὐτῆς τὸ κῦρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς συγκροτήσεως καὶ ὑποστάσεως αὐτῶν, ὡς τέτακται, αἰτῶνται καὶ ἀρύωνται, μνημονευομένου, κατὰ τὴν τάξιν, τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος ἐν αὐταῖς.

Ἐπὶ τούτῳ δὲ εἰς ἔνδειξιν καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο ἡ παροῦσα Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις καταστρωθεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἐν ἰσχύϊ καὶ ἐνεργείᾳ ἀπὸ σήμερον ὑπάρχουσα, ἐντελλόμεθα δὲ ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον αὐτῆς δημοσιευθῆναι ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ».

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψκβ' μηνὸς Μαρτίου α'. Ἐπινεμήσεως Ϛ'.

(ὑπ.) † **Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως**

ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ἀποφαίνεται.

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος**

† ὁ Νικαίας **Βασίλειος**

† ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**

† ὁ Ἀμασείας **Γερμανός**

† ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων **Πολύκαρπος**

† ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος**

† ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος**

† ὁ Βάρνης **Νικόδημος**

† ὁ Χαλδίας καὶ Κερασοῦντος **Αὐρέντιος**

† ὁ Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων **Σμάραγδος**

† ὁ Σαράντα Ἐκκλησιῶν **Ἀγγαθάγγελος**

† ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων **Ἰωακείμ**

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ (ΤΕΩΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ) ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Ἐπὶ Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καταστάσεως

(25 Νοεμβρ. 1921—24 Ἰανουαρ. 1922).

Ε.

Ο ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΚΑΙ Η ΦΥΛΛΑΔΑ ΤΟΥ

«Λάλει καὶ μὴ σιωπήσεις». (Πράξ. ΙΗ').

Εἷς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῶν διαδραματισάντων τὸν μᾶλλον ἀπαίσιον καὶ βδελυρὸν αὐτόχρημα **ρόλον** ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Μελετίου Δ' εἶναι ὁ πάλαι ποτὲ μαθητής μου καὶ νῦν καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Ἀνδροῦτσος. Ἐχθρικώτατα διακείμενος πρὸς τὸν μητροπολίτην Θεόκλητον ἀρνηθέντα νὰ ἐκχωρήσῃ αὐτῷ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς Μονῆς τοῦ ὁσίου Μελετίου ἐν τῷ Πορνασσῷ, ὡς μοὶ εἶπεν ὁ ἴδιος καὶ ἐγκρίνων ὡς κανονικὴν τὴν καθαίρεσιν αὐτοῦ, εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Μητροπολίτην Μελέτιον καὶ συνειργάζετο μετ' αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχωρήσεώς του. Ἅμα δὲ τῇ ἐκλογῇ τούτου ὡς Οἰκουμ. Πατριάρχου ὀσφρανθεὶς δουλειὰ ἐξεφούλκησεν αὐτόκλητος κατ' αὐτοῦ διὰ δημοσιευμάτων καὶ γνωμοδοτήσεων πρὸς τὴν Κυβέρνησιν φθάσας μέχρι τοῦ σημείου νὰ γράψῃ ὅπως αὕτη πιέσῃ τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀρχιερεῖς νὰ καταδικάσωσι τὸν Μελέτιον καὶ αὐτὸς **«ἀνελάμβανε τὴν ἐπιστημονικὴν εὐθύνην διὰ τὰ τυχὸν ὀλισθήματα τῆς ἱεραρχίας»**. Εἶναι διὰ νὰ πάρῃ κανεὶς τὰ βουνά. Ἕνας λαϊκὸς δάσκαλος νὰ τολμᾷ νὰ ἀνακηρύττῃ ἑαυτὸν ὡς τὴν ὑπάτην δογματικὴν καὶ κανονικὴν ἀλάθητον αὐθεντίαν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ νὰ ποζάρῃ μέντωρ τῆς ἱεραρχίας μεταξὺ τῆς ὁποίας ὑπάρχουσιν ἄνδρες εὐμοιροῦντες παιδεύσεως πολλῷ ἀρτιωτέρας καὶ εὐρυτέρας τῆς τοῦ Ἀνδρούτσου. Ὑπερηκοντίσαμεν καὶ τὸν ἀλάθητον πάπαν, ὅστις τὸ κάτω τῆς γραφῆς εἶναι ἀρχιερεύς, καὶ τὸν Λούθηρον, ὅστις ἐπὶ τέλους ἦτο ἱερὸς καὶ διδάκτωρ τῆς θεολογίας, καὶ ἀπεκτήσαμεν ἕνα δάσκαλον, ἀλάθητον λαϊκὸν πάπαν. Ἀπαγορευθείσης τῷ Ἀνδρούτσῳ τῆς μεταβάσεως εἰς Θεσσαλονίκην, οὗτος ἐξηκολούθησε νὰ γνωματεύῃ γραπτῶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅπως αὕτη περιορίσῃ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Παρασυναγωγῆς τῆς Θεσσαλονίκης αὐτόσε, ἢ εἰς τὴν Μονὴν Βατοπεδίου τοῦ Ἄθω, μέχρις οὗ ἐξαναγκασθῶσι νὰ ἀποκηρύξωσι τὸν Μελέτιον καὶ νὰ ἐπικυρώσωσι τὴν καθαίρεσίν του· ἐξέδωκε δὲ καὶ φυλλάδιον ἐν τῷ ὁποίῳ, ἐπὶ τῇ βάσει δῆθεν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀντικανονικὸν καὶ ἄκυρον τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μελετίου.

Ἀλλ' ἂς εἴμεθα ἐπιεικεῖς. Ὁ Ἀνδροῦτσος παθὼν ἐκ τύφου ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ Χάλκης τῷ 1896 προσεβλήθη ἀπὸ διασάλευσιν φρενῶν ὡς ἐκ τῆς ὁποίας περιέτρεχεν ὁλόγυμνος τὴν Σχολὴν εἰς παντοῖα ἐκτρεπόμενος ἄτοπα, π.χ. ζητῶν νὰ καθίσῃ ἐπὶ πεπυρακτωμένων θερμαστρῶν, κρατῶν τὸν κάδδον τοῦ νιπτῆρός του καὶ διαλαλῶν ὅτι ἐπώλει **μποζᾶν**· ἐφ' ᾧ καὶ ἐδέησε νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς τὸ ἐν Ἑπταπυργίῳ Ἐθνικὸν Φρενοκομεῖον. Καὶ κατηυνάσθη μὲν ἡ ἔξαψίς του ἐκείνη, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος παρέμεινεν ἀτυχῶς ἕκτοτε ἀτάσθαλος μὲν τὴν περιβολὴν—διὸ καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰωακεὶμ Γ' ἀπεκάλει αὐτὸν *schmutzig* (ρυπαρὸν) — ἔτι δὲ

μᾶλλον ἀτάσθαλος τὸν νοῦν καὶ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις, ἀντιφρονῶν καὶ ἀντιλέγων πρὸς πάντας καὶ διὰ πάντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς Κ]πολιν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακωχὴν πρὸς διενέργησιν βασιλικῆς προπαγάνδας ἐτηλεγράφησεν ὅτι «πάντες οἱ ἐν Κων]πόλει εἰσὶν ὠνητοί», σπεύσας νὰ δραπετεύσῃ εἰς Ἀθήνας ἅμα ὡς κατέστη γνωστὸν τὸ τηλεγράφημα αὐτοῦ τοῦτο. Ἐκ τοιούτων φρενῶν προέκυψεν ἡ εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων ἐκδοθεῖσα ΦΥΛΛΑΔΑ τοῦ Ἀνδρούτσου, κυβερνητικῇ βεβαίως δαπάνῃ, τῆς ὁποίας τὸ ὅλως ἀβάσιμον καὶ ἀσύστατον θὰ καταδείξω ἐν τοῖς ἑφεξῆς ἵνα μὴ παραπλανῶνται οἱ ἁπλούστεροι.

Τὸ κυριώτατον ἐπιχείρημα τοῦ Ἀνδρούτσου ἀποτελεῖ ὁ Δ΄ Κανὼν τῆς Α΄. ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔχων ὡς ἑξῆς: «Ἐπίσκοπον μὲν προσήκει ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καθίστασθαι· εἰ δὲ δυσχερὲς εἴη τὸ τοιοῦτον, ἢ διὰ κατεπείγουσαν ἀνάγκην ἢ διὰ μῆκος ὁδοῦ, ἐξάπαντος τρεῖς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγομένους συμψήφων γινομένων καὶ τῶν ἀπόντων καὶ συντιθεμένων διὰ γραμμάτων, τότε τὴν χειροτονίαν ποιεῖσθαι· **τὸ δὲ κῦρος τῶν γινομένων δίδοσθαι καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν τῷ Μητροπολίτῃ**». Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουσιν ἡ Ζ΄ Οἰκ. Σύνοδος καὶ αἱ Τοπικαὶ τοιαῦται Λαοδικείας, Ἀντιοχείας, Καρθαγένης, θεσπίζουσαι ὅτι **ὁ Μητροπολίτης δέον νὰ συγκαλῇ τοὺς Ἐπισκόπους** καὶ ὅτι πᾶσα ἐκλογὴ διενεργουμένη εἴτε παρὰ κοσμικῶν ἀρχόντων, εἴτε ἄνευ τῆς προσκλήσεως, τῆς ἀδείας καὶ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ Μητροπολίτου δέον νὰ θεωρῆται ὡς ἄκυρος.

Ἔχει καλῶς. Ἀλλὰ περὶ τῆς ἐκλογῆς τίνων Ἐπισκόπων πραγματεύονται καὶ νομοθετοῦσιν οἱ Κανόνες οὗτοι; Δὲν ἔχει παρὰ νὰ τοὺς ἀναγνώσῃ ὁ βουλόμενος καθὼς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς σχόλια τῶν Βυζαντινῶν κανονολόγων Ζωναρᾶ, Βαλσαμῶνος, Ἀριστηνοῦ, Βλάσταρη (ἐν τῷ Συντ. κτλ. Ράλλη καὶ Ποτλῆ) διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ἀμέσως ὅτι οἱ Κανόνες οὗτοι πραγματεύονται **μόνον περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἐπισκόπων τῶν μητροπολιτικῶν περιφερειῶν.** Ὁ ΙΒ΄ Κανὼν τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου ῥητῶς ἀναγράφει: «περὶ τοῦτους Ἐπισκόπους κρίσει τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν πέριξ Ἐπισκόπων καθίστασθαι» διὸ καὶ καθορίζουσιν οἱ Κανόνες ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὴν σύγκλησιν, ἄδειαν, ἐντολὴν καὶ κύρωσιν τῆς ἐκλογῆς ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, οἱ δὲ κανονολόγοι ἐξετάζουσι καὶ ἑρμηνεύουσι τί δέον γενέσθαι ἂν Μητροπολίτης τις δὲν ἔχει παρὰ τρεῖς, δύο, ἕνα Ἐπίσκοπον. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐξήτασε καὶ διεσαφήνισε καὶ ἡ ἐν Καρθαγένῃ Σύνοδος (Κ. ΜΘ΄). Δύο Ἐπίσκοποι κατήγγειλαν κατ' ἐντολὴν ὅτι δύο Ἐπίσκοποι τῆς Νουμιδίας ἐψήφισαν Ἐπίσκοπον, καὶ προέτειναν νὰ θεσπισθῇ νὰ μὴ ψηφίζηται Ἐπίσκοπος παρ' ὀλιγωτέρων τῶν δώδεκα. Ἀπαντῶ πρὸς αὐτοὺς ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου Καρθαγένης Αὐρήλιος λέγων ὅτι δέον νὰ τηρηθῇ ὁ ἀρχαῖος τύπος καὶ νὰ μὴ ψηφίζηται Ἐπίσκοπος παρ' ὀλιγωτέρων τῶν τριῶν. Ἡ Μητρόπολις Τριπόλεως, προσθέτει, ἔχει ἐν ὅλῳ πέντε Ἐπισκόπους· τί θὰ γείνῃ ἂν κωλυθῶσιν εἰς ἢ δύο; ἐγὼ, ἐν τῇ μητροπολιτικῇ μου περιφερείᾳ, ἔχω καθ' ἑκάστην σχεδὸν Κυριακὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπων· μήπως δύναμαι νὰ προσκαλῶ συνεχῶς δώδεκα ἢ δέκα; ἐνῷ δύο εἶναι εὐχερὲς νὰ συνέρχωνται μετ' ἐμοῦ». Καὶ ἡ Σύνοδος ἐδέχθη ὡς ἐπαρκῆ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Αὐρηλίου καὶ ἐθέσπισεν (ΙΓ΄ Καν.) ὅτι τρεῖς ἀρκοῦσι. Τοῦτ' αὐτὸ ἑρμηνεύει, αὐθεντικῶς πλέον καὶ τελεσιδίκως ἡ Δ΄ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμ. Σύνοδος ἀποφαινομένη «δηλ. ἑκάστου Μητροπολίτου τῶν προειρημένων διοικήσεων μετὰ τῶν τῆς ἐπαρχίας Ἐπισκόπων χειροτονοῦντος τοὺς τῆς ἐπαρχίας Ἐπισκόπους **καθὼς τοῖς θείοις Κανόσι διηγόρευται**» (Κ. ΚΗ΄). Καὶ οὕτω κόπτεται ὁ βὴξ καὶ αἱ σοφιστικαὶ παρερμηνεῖαι περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν Κανόνων τοὺς ὁποίους ἀπεπειράθησαν νὰ ἐκμεταλλευθῶσι κατὰ τῆς ἐκ-

λογῆς τοῦ Μελετίου Δ'. **Οἱ κανόνες ἐκεῖνοι νομοθετοῦσι μόνον περὶ ἐκλογῆς Ἐπισκόπων τῶν Μητροπολιτικῶν περιφερειῶν.** Καὶ σημειωθήτω εἰς ἐπίμετρον ἡ σπουδαιοτάτη διαφορὰ ὅτι ἐν τῇ ἐκλογῇ Οἰκουμ. Πατριάρχου δὲν πρόκειται κἂν περὶ ἐκλογῆς Ἐπισκόπου, ἀλλὰ **περὶ ἁπλῆς διοικητικῆς μεταθέσεως ἤδη κανονικῶς ἐκλελεγμένου καὶ κεχειροτονημένου Ἐπισκόπου.**

Ὡς καταφαίνεται λοιπόν, οἱ ἀναφερθέντες Κανόνες οἱ προβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀνδρούτσου, καθὰ προεβλήθησαν καὶ προηγουμένως ὑπὸ τῶν Ἑπτά, πραγματεύονται μόνον περὶ τῶν Ἐπισκόπων τῶν Μητροπολιτικῶν περιφερειῶν. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐφαρμοστέον, λέγει ὁ Ἀνδροῦτσος, καὶ περὶ Ἀρχιεπισκόπων, καὶ Μητροπολιτῶν καὶ Πατριαρχῶν. Παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς· Αὐτὰ εἶναι ἐπινοήσεις καὶ σοφίσματα, ποιητικῇ φαντασίᾳ, τοῦ Ἀνδρούτσου, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ οὐδέποτε ἐφηρμόσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Περὶ Ἀρχιεπισκόπων, καὶ Μητροπολιτῶν καὶ Πατριαρχῶν πραγματεύονται ἄλλοι Κανόνες.

Ὅλη λοιπὸν ἡ κανονικὴ ἐπιχειρηματαλογία τοῦ Ἀνδρούτσου ἐπὶ τῆς ὁποίας θέλει νὰ στηρίξῃ τὴν ἀντικανονικότητα τῆς ἐκλογῆς Μελετίου τοῦ Δ' καταρρέει ὡς χάρτινος πύργος. Οἱ προσαγόμενοι κανόνες, ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐκλογὴν Μητροπολιτῶν καὶ Πατριαρχῶν. Πῶς ἐκλέγονται οἱ Μητροπολῖται μᾶς διδάσκει τὸ Κανονικὸν δίκαιον τοῦ Βυζαντινοῦ Κανονολόγου Βλάσταρη. «Ἀσιαναὶ μὲν εἰσὶ Διοικήσεις αἱ μέχρι τῶν Ταυρικῶν ὀρέων διήκουσαι· Ποντικαὶ δὲ αἱ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ παρακείμεναι, Τραπεζοῦντος ἄχρι καὶ ἐνδοτέρω· Θρακικαὶ δὲ αἱ μέχρι τοῦ Δυρραχίου. Τούτων τοιγαροῦν τῶν Διοικήσεων μόνους τοὺς Μητροπολίτας χειροτονεῖν δίδοσιν (ὁ Καν. ΚΗ' τῆς ἐν Χαλκηδ. Δ'. Οἰκουμ. Συνόδου) τῷ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τούτων οὐχ οὕσπερ αὐτὸς και' ἐξουσίαν βεβούληται, ἀλλ' οὕς ἂν ἡ ὑπ' **αὐτὸν συμφωνήσασα ψηφίσηται Σύνοδος.** Εἰθ' οὕτω τῶν ψήφων ἐμφανιζομένων αὐτῷ, ὧν αὐτῶν ψηφισθέντων τριῶν ὄντων ἐκλέξηται χειροτονεῖν.... Πρὸ δὲ τοῦ Κανόνος τούτου οὐχ' οἱ Πατριάρχαι τοὺς Μητροπολίτας ἐχειροτόνουν ἀλλ' οἱ ἑκάστης ἐπαρχίας ἐπίσκοποι ....ἑκάστῳ δὲ Μητροπολίτῃ ἐπισκήπτει χειροτονεῖν τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους, τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων παραπλησίως ποιουμένων τὰς ψήφους, **ὡς καὶ τοῖς θείοις ὑμῖν Κανόσι τῶν πρὸ ἡμῶν ἁγίων διηγόρευται.** (Βλάσταρη Σύνταγμα κτλ. παρὰ Ράλλη καὶ Ποτλῇ ΣΤ') «Διὰ γὰρ τοῦτο,προσθέτει ὁ Βαλσαμών, (Ερμ. ΣΛ' Καν. Σαρδικῆς) μετακαλοῦνται πάντες **οἱ ἐνδημοῦντες** κατὰ ταύτην τὴν τῶν πόλεων βασιλεύουσαν Ἀρχιερεῖς, ὅταν ψῆφος ὀφείλει γίνεσθαι Ἐκκλησίας οἱασδή τινος». Καὶ ὁ Ἀριστηνὸς: **Μητροπολίτου μέλλοντος ψηφίσθαι, οὐ πάντες τῆς ἁπανταχοῦ Διοικήσεως Μητροπολῖται εἰς τὴν ψῆφον αὐτοῦ κληθήσονται ἀλλ' οἱ πλησιόχωροι** ΕΚΕΙΝΟ ΓΑΡ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ, εἴπερ κατὰ τὸν ΚΕ' Κανόνα τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου, ἐντὸς τριῶν μηνῶν αἱ χειροτονίαι ὀφείλουσι γίνεσθαι τῶν χρεωυουσῶν Ἐπισκοπῶν» (εἰς ΣΤ' Καν. Σαρδικῶς).

Βλέπε καὶ «Σημείωμα Βασιλικὸν» Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου ἐκδοθὲν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Πατριαρχῶν Κων]πόλεως, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων «συνδιαγνωμησάντων» καὶ τῆς ἐνδημούσης Συνόδου λύων σαφῶς, κατηγορηματικῶς καὶ κατὰ πλάτος τὸ ζήτημα συμφώνως «πρὸς τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς καὶ τὰς ἀποστολικὰς καὶ Συνοδικὰς παραδόσεις καὶ τοὺς ἱ. Κανόνας», διὰ τῆς προσκλήσεως δηλ. ἐν ταῖς μητροπολιτικαῖς ἐκλογαῖς μόνων τῶν ἐνδημούντων ἐν Κων]πόλει Ἀρχιερέων (Σύντ. Ράλλη . . . Ε'). Ὁ βουλόμενος δὲ ἂς ἀναφυλλίσῃ καὶ τοὺς δύο Τόμους *Acta Patriarcatus Con]anti* διὰ τὴν πρὸ τῆς Ἀλώσεως ἐποχὴν, ἢ τοὺς ἐν τοῖς Πα]χείοις Κώδικας τῶν Ὑπο-

μνημάτων διὰ τὴν μετὰ τὴν Ἅλωσιν ἐποχὴν καὶ θὰ ἀναγνώσῃ πῶς ἐξελέγοντο οἱ Μητροπολῖται «ὑπὸ τῶν καθευρεθέντων, τῶν ἐνδημούντων ἐν Κων]πόλει Ἀρχιερέων προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Πατριάρχου». Συνιστῶ δ' ἐν παρόδῳ εἰς τὸν Ἀνδροῦτσον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Θεόκλητον πῶς εξελέγησαν καὶ αὐτὸς καὶ οἱ προκάτοχοί του Μητροπολῖται Ἀθηνῶν,καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἐπίσκοποι· παρ' ὅλης τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Κράτους συνῳδὰ ταῖς διατάξεσι τῶν Κανόνων οὓς ἐπικαλεῖται καὶ τοὺς ὁποίους οὔτε ὁ Σ΄ οὔτε ὁ Σᾼ οὔτε κανεὶς ἄλλος νόμος δύναται νὰ τροποποιήσῃ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 103 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ἢ παρὰ μόνης τῆς πενταμελοῦς Συνόδου; τὸ αὐτὸ δὲ ἐρώτημα νὰ ἀπευθύνῃ καὶ πρὸς τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας Ρωσσίας, Ρουμανίας, Σερβίας. Τὰ χάλια μας!!

Νοστιμωτάτη δὲ εἶναι ἡ ἀπόπειρα δικαιολογίας ἡ προβαλλομένη ὑπὸ τῶν Ἑπτὰ ἐν τῇ εἰς φυλλάδιον δημοσιευθείσῃ ἐκθέσει των διὰ τὴν μὴ συμμετοχὴν συμπάντων τῶν Ἱεραρχῶν κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων. Προσπαθοῦντες νὰ συμβιβάσωσι τοὺς Κανόνας οὓς ἐπικαλοῦνται περὶ συμμετοχῆς πάντων (οἵτινες Κανόνες ὡς εἴδομεν μόνον περὶ συγκλήσεως τῶν Ἐπισκόπων ἑκάστης μητροπολιτικῆς Ἐκκλησίας νομοθετοῦσι) πρὸς τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονὸς τῆς μὴ συμμετοχῆς συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου εἰς τὰς ἐκλογὰς Μητροπολιτῶν γράφουσι τὰ ἑξῆς ἀμίμητα· «παρὰ τοὺς ἱ. Κανόνας!!. Οἱ μὴ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς δὲν φαίνονται ὁμοψηφοῦντες. Κατ' οὐσίαν ὅμως συντρέχουσι καὶ οὗτοι δεδομένου ὅτι ἡ ἐνδημοῦσα Σύνοδος ὡς ἐκπροσωποῦσα τὴν ἀδελφότητα τῶν Ἀρχιερέων, τῶν ἀπόντων ὡς παρόντων θεωρουμένων, ἐπιτροπικῶς ψηφίζει τοὺς νέους Ἐπισκόπους καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ τοιουτότροποι ψηφίσεις ἀείποτε ἀναμφισβητήτως ἀνεγνωρίσθησαν ὑφ' ὅλων τῶν Ἀρχιερέων ὡς προδεδεσμευμένων». Εὖγε. Εἰς τὸν ἐφευρέτην τῶν κενεμβασιῶν τούτων ἀξίζει νὰ ἀπονεμηθῇ **δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας.** Καὶ δὲν μᾶς ὑποδεικνύει, παρακαλῶ, «ἡ κανονικὴ πλειοψηφία τῆς Συνόδου» τὸν Κανόνα ἢ τὴν Νομοθετικὴν Διάταξιν Οἰκουμενικῆς ἢ Τοπικῆς Συνόδου καθ' ἣν ρυθμίζονται τὰ τῆς ἐνδημούσης Συνόδου,καθ' ἣν ἡ ἐνδημοῦσα Σύνοδος ἐκπροσωπεῖ τὴν ἀδελφότητα τῶν Ἀρχιερέων,καθ' ἣν οἱ ἀπόντες θεωροῦνται ὡς παρόντες, καθ' ἣν οὗτοι ψηφίζουσιν ἐπιτροπικῶς, οἱ δὲ ἀπόντες ὡς προδεδεσμευμένοι ἀναγνωρίζουσι τοῦτο; Ἀλλὰ, ἂν «οἱ ἀπόντες, οἱ κωλυθέντες ἐλθεῖν θεωροῦνται ὡς παρόντες καὶ προδεδεσμευμένοι, οἱ δὲ παρόντες ἐκπροσωποῦσι τοὺς ἀπόντας καὶ ψηφίζουσιν ἐπιτροπικῶς ἀντ' ἐκείνων, τί φωνασκοῦσι τότε οἱ Ἑπτὰ κατὰ τῆς νομιμότητος καὶ κανονικότητος τῆς ἐκλογῆς Μελετίου τοῦ Δ΄; Διατί νὰ μὴ ἐφαρμόσουν τὰς θεωρίας των αὐτὰς καὶ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τούτου; Τόσον ἡ ἐμπάθεια καὶ ἡ ἀρχολιπαρία «τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν», ὥστε οὐδεὶς τόσον ἐκ τῶν Ἑπτὰ ὅσον καὶ ἐκ τῶν «εἰρηνευτῶν», οἵτινες «οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν» νὰ εὑρεθῇ ἔχων μυαλὸ ὡς κόκκον σινάπεως ὅστις νὰ ἀναφωνήσῃ· «σταθῆτε ἀδελφοί· μὲ αὐτὰ ποῦ γράφομεν αὐτοκτονοῦμεν, ἀνομολογοῦμεν τὴν νομιμότητα καὶ κανονικότητα τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς καὶ ἀπαγγέλλομεν τὴν καταδίκην μας; ἀλλά *quos vult perdere jupiter dementat* (μωραίνει Κύριος ὃν βούλετ' ἀπολέσαι.

Περὶ δὲ τῆς ἐκλογῆς τῶν Πατριαρχῶν; Ἐξελέγοντο οὗτοι ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶτ Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου συμψήφων γινομένων καὶ τῶν ἀπόντων; καὶ ὑπὸ μόνων αὐτῶν ἄνευ συμμετοχῆς τοῦ λαοῦ; Ἴδωμεν τί λέγει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία· ὁ Νεκτάριος (381) ἐξελέγη «μετὰ κοινῆς ὁμονοίας ἐπ' ὄψεσι καὶ τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως Θεοδοσίου, παντός τε τοῦ κλήρου καὶ πάσης ἐπιψηφιζομένης τῆς πόλεως» λέγει ἡ Β΄ Οἰκουμ. Σύνοδος ἐν τῇ πρὸς τοὺς Δυτικοὺς ἐπιστολῇ αὐτῆς. Ὁ Χρν-

σόστομος (398) «ψηφίσματι κοινῷ πάντων ὁμοῦ κλήρου καὶ λαοῦ» ἐξελέγη, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἀρκάδιος «μετεπέμψατο αὐτὸν συναινῶν τῇ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κλήρου καὶ τῶν πολλῶν ψήφῳ» (Σωκρ.). Θανόντος τοῦ Πατριάρχου Ἀττικοῦ (406) «κοινῇ πᾶς ὁ λαὸς ἐπόθει γίνεσθαι Σισίνιον ..... **κατεκράτησεν οὖν ἡ τῶν λαϊκῶν σπουδὴ** καὶ χειροτονεῖται Σισίνιος» (Σωκρ.). Θανόντος τοῦ Πατριάρχου Μαξιμιανοῦ (434) ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος **τοῖς παροῦσιν** Ἐπισκόποις ἐνθρονίσαι τὸν Πρόκλον ἐπέταξεν» (Σωκρ.). Καθαιρεθέντος τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου Α΄ (536) ἐξελέγη Μηνᾶς ὁ Α΄ «ψήφῳ βασιλέως, κλήρου καὶ δήμου» καθὰ γράφει ὁ παρὼν κατὰ τὴν ἐκλογὴν πάπας Ἀγαπητὸς πρὸς τὸν Ἱεροσολύμων Πέτρον, ἢ καθὰ γράφει ἡ τοπικὴ ἢ ἐνδημοῦσα Σύνοδος (Πράξ. Α΄) «κατ' ἐπιλογὴν καὶ ψῆφον τῶν εὐσεβεστάτων ἡμῶν βασιλέων καὶ τοῦ εὐαγοῦς τῆσδε τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας κλήρου, καὶ τῶν ἐν διαφόροις ἀξιώμασι καὶ ἀρχαῖς τελούντων φιλοχρίστων ἀνδρῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ πάντων ὁμοῦ ὀρθοδόξων χριστιανῶν». Θανόντος τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου ΣΤ΄ (715) «ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ τῶν θεοσεβεστάτων πρεσβυτέρων καὶ διακόνων καὶ παντὸς τοῦ εὐαγοῦς κλήρου καὶ τῆς ἱ. Συγκλήτου καὶ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ τῆς θεοφυλάκτου ταύτης καὶ βασιλίδος πόλεως, ἡ θεία χάρις ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα μετατίθεται Γερμανὸν τὸν ὁσιώτατον Μητροπολίτην καὶ Πρόεδρον τῆς Κυζίκου Μητροπόλεως εἰς Ἐπίσκοπον ταύτης τῆς θεοφυλάκτου καὶ βασιλίδος πόλεως» (Θεοφ.). Ἰδοὺ τὸ ἐπίσημον Τυπικὸν τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς. Ὁ κλῆρος, οἱ λογάδες καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ καὶ ἡ Σύγκλητος, μετεχόντων βεβαίως καὶ τῶν ἐνδημούντων τυχὸν ἐν Κ]πόλει Ἀρχιερέων ἐκλέγουσι τὸν Οἰκ. Πατριάρχην, ὡς ἐγένετο δηλ. κατὰ τὴν ἐκλογὴν Μελετίου Δ΄. Ποῦ εἶναι λοιπὸν «τὰ προσβληθέντα δικαιώματα τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἡ ἐξεύρεσις τρόπου πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς φιλοτιμίας αὐτῆς» καθὰ διετυπώθη πρὸς τὸν Πατριάρχην παρὰ τῆς διμελοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς Παρασυναγωγῆς τῆς Θεσσαλονίκης; Εἰς τὸν μύχιον πόθον τῆς ἀνατροπῆς καὶ ὑποκαταστάσεως Μελετίου τοῦ Δ΄; πῶς δὲ ἐλησμόνησεν ὁ Μητροπ. Κασσανδρείας τὰ λεχθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Παρασυναγωγῇ τῆς Θεσσαλονίκης «καταρριφθέντος ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γερμανοῦ ἐκράτησεν ὁ ἐγωϊσμὸς, αἱ προσωπικαὶ φιλοδοξίαι· Καὶ..... τὰ δύο Σώματα ἀπέλυσαν ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας **ἀπέκλειον ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς πάντας τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν νέων χωρῶν καὶ τῶν Ἰταλοκρατουμένων νήσων καὶ ἐζήτησαν μόνον ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων Ἀρχιερέων τοῦ μικροῦ Τουρκικοῦ Κράτους καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Βουλγαρικοῦ Βασιλείου** νὰ καταρτίσωσι τὴν ἐκλογικὴν Συνέλευσιν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀνάδειξιν Πατριάρχου. Ὁμολογῶ ὅτι ἐδοκιμάσαμεν πόνον ὅταν ἐμάθομεν τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν». Ἰδοὺ τίνες προσέβαλον τὰ δικαιώματα τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὸν Μητροπ. Κασσανδρείας. Οἱ σημερινοὶ σύμμαχοί του.

Ἔστιν ὅτε μετεκαλοῦντο καί τινες πλησιόχωροι· κατὰ τὴν ἐκλογὴν Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ (340) οἱ Μητροπολῖται Ἡρακλείας Θεόδωρος καὶ Νικομηδείας Εὐσέβιος διετείνοντο ὅτι αὐτῶν δικαίωμα ὡς γειτόνων ἦτο ἡ ἐκλογὴ καὶ χειροτονία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κ]πόλεως «οἷς ὡς γείτοσιν ἡ χειροτονία διέφερε» (Σωκρ. Σωζόμ.). Καὶ ἐξακολουθῶ τὰ παραδείγματα.

Τὸν Πατριάρχην Ταράσιον (784) «ἡ κοινὴ προέβαλεν ἐκλογή». Κωνσταντῖνος ὁ Γ΄(1059) ψήφῳ τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ λαοῦ ἐξελέγη». Ὑπῆρξαν δὲ καὶ Πατριάρχαι καὶ Μητροπολῖται ἐν ἀλαλαγμῷ καὶ ἐνθουσιασμῷ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγέντες, ἐφ' ᾧ καὶ «δημοπρόβλητοι καὶ θεοπρόβλητοι» κληθέντες. Π.χ. ὁ Πατριάρχης Νεκτάριος ἀβάπτιστος ἔτι ὢν «ἁρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν

προεβλήθη» (Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. Ε'). Ὁ Πατριάρχης Φραβίτας (489) δι' ἐπιτυχούσης πανουργίος «αἴφνης ἀνάρπαστος, ἀπείρῳ δόξῃ περιρρεόμενος, ἅτε δὴ θεοπρόβλητος, ἐπὶ τὸν πατριαρχικὸν μετὰ σοβαρῶν τῶν ἁλμάτων ἀνέβαινε θρόνον» (Κάλλιστ.). Ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος, ἐπίσης ἀβάπτιστος ἔτι ὤν, ἀγορεύων πρὸς τὸν λαὸν τῆς πόλεως, διὰ βοῆς καὶ ἀλαλαγμοῦ τοῦ λαοῦ ἀνηγορεύθη Ἀρχιεπίσκοπος. Τὰ αὐτὰ συνέβαιον καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς πατριαρχικοῖς θρόνοις. «Τοὺς Πατριάρχας ἐχειροτόνει καὶ χειροτονεῖ ἡ κατὰ τόπους **Σύνοδος τῇ ἐκλογῇ τοῦ κλήρου καὶ τῶν προκρίτων τοῦ λαοῦ**» γράφει ὁ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων.

Οὐδέποτε λοιπὸν ἡ ἐκλογὴ Πατριαρχῶν ἐγένετο ἄνευ συμμετοχῆς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, ἥτις συμμετοχὴ ἀπορρέει ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς Τιμόθεον· «Δεῖ δὲ αὐτὸν (τὸν Ἐπίσκοπον) καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν **ἀπὸ τῶν ἔξωθεν** ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου»(Α'Τιμ.). Κατὰ δὲ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας, πρὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου,αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαὶ οὕτωςὁρίζουσι τὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπου,«Ἐπίσκοπον χειροτονεῖσθαι ὑπὸ παντὸς τοῦ λαοῦ ἀριστίνδην ἐκλελεγμένον καὶ συνελθὼν ὁ λαὸς ἅμα τῷ Πρεσβυτερίῳ καὶ τοῖς παροῦσιν Ἐπισκόποις ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ συνευδοκείτω· ὁ δὲ πρόκριτος τῶν λοιπῶν ἐρωτάτω πρεσβυτέριον **καὶ λαὸν εἰ αὐτὸς ἐστὶν ὃν αἰτοῦνται εἰς ἄρχοντα καὶ ἐπινευσάντων** προσεπερωτάτω εἰ μαρτυρεῖται ὑπὸ πάντων ἄξιος εἶναι τῆς μεγάλης ταύτης καὶ λαμπρᾶς ἡγεμονίας», ἡ δὲ Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμ. Σύνοδος ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας ἐπιστολῇ αὐτῆς ρητῶς ἀποφαίνεται ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπου «ἔδοξεν..... εἰ ἄξιοι φαίνοιντο (οἱ ὑποψήφιοι) **καὶ ὁ λαὸς αἱροῖτο** συνεπιψηφίζοντος καὶ ἐπισφραγίζοντος τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπισκόπου». (Σωκ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Α' 9).

Οὐδέποτε ἐγένοντο σύμψηφοι αὐτοπροσώπως ἢ διὰ γραμμάτων σύμπαντες οἱ ἱεράρχαι τοῦ θρόνου. Οὔτε ποτὲ ἤγειρέ τις Μητροπολίτης διαμαρτυρίαν κατὰ τῶν τοιούτων ἐκλογῶν, διότι οὐδεὶς ἀνεγνώριζεν ἑαυτῷ τοιοῦτον δικαίωμα. Χρονολογίαι, τινὲς θὰ ἀποδείξουν τὸ τελευταῖον τοῦτο τετραγωνικώτατα.

Θανόντος τοῦ Πατριάρχου Μαξιμιανοῦ καὶ τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ κειμένου **ἐν τῷ ἱερῷ**, ἐκλέγεται **αὐθημερὸν** καὶ ἐνθρονίζεται ὁ Πρόκλος, ὅστις τῇ ἐπαύριον τελεῖ **τὴν** κηδείαν τοῦ προκατόχου του. Μήπως κατέφθασαν ἐντὸς ὡρῶν τινῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἢ ἀγγέλων ἀπὸ τοῦ Δυρραχίου καὶ τῶν ὀρέων τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Ἀρμενίας οἱ Μητροπολῖται τοῦ θρόνου ἢ τὰ ψηφοδέλτιά των; *Poser la question c'est la resoudre*· ἡ θέσις τοῦ ζητήματος συνεπάγεται τὴν λύσιν του. Τὸ **αὐτὸ** συνέβη κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Μηνᾶ Α΄ (552). **Αὐθημερὸν** ἐξελέγη καὶ ἐνεθρονίσθη ὁ διάδοχός του Εὐτύχιος, ὅστις καὶ τὸν ἐκήδευσε. Θνήσκει ὁ Νεκτόριος τῷ 397, καὶ ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἐκλέγεται ὁ Χρυσόστομος. Τῇ 20 Ἰουνίου 404 ἐξωρίσθη ὁ Χρυσόστομος· τῇ 26 Ἰουνίου ἐνθρονίζεται ὁ διάδοχός του Ἀρσάκιος.

Θνήσκει τῷ 582 Εὐτύχιος ὁ Α΄· ἐντὸς 6 ἡμερῶν ἐνθρονίζεται ὁ διάδοχός του Ἰωάννης ὁ Νηστευτής.

Τῇ 18 Ἰανουαρίου 730 ἀποχωρεῖ Γερμανὸς ὁ Α΄ καὶ τῇ 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐνθρονίζεται ὁ διάδοχός του Ἀναστάσιος.

Θνήσκει ὁ Πατριάρχης Νικήτος Α΄ τῇ 6 Φεβρουαρίου 780· τῇ 20 ἐνθρονίζεται ὁ διάδοχός του Παῦλος ὁ Δ΄.

Τῇ 12 Φεβρουαρίου 842 παύεται ὁ εἰκονομάχος Πατριάρχης Ἰωάσαφ Ζ΄, **αὐθημερὸν** ἐνθρονίζεται ὁ διάδοχός του Μεθόδιος ὁ Α΄.

Τῇ 2 Αὐγούστου θνήσκει ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος· **αὐθημερὸν** ἐκλέγεται διάδοχός του Κοσμᾶς ὁ Α΄.

Μετὰ τὰ μέσα Μαΐου 1275 παραιτεῖται Ἰωσὴφ ὁ Α΄· τῇ 26 Μαΐου ἐκλέγεται Ἰωάννης ὁ Βέκκος.

Τῇ 26 Δεκεμβρίου 1282 ἀποχωρεῖ ὁ Βέκκος· τῇ 31 Δεκεμβρίου διαδέχεται αὐτὸν Ἰωσὴφ ὁ Α΄.

Θὰ ἠδυνάμην νὰ παραθέσω πλεῖστα ὅσα ἄλλα παραδείγματα· ἀλλὰ φρονῶ ὅτι αὐτὰ ἀρκοῦσι. Μετὰ δὲ τὴν Ἅλωσιν, **κατὰ γενικὸν Κανόνα**, τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου ἢ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Πατριάρχου, ἐξελέγετο συνήθως ὁ διάδοχός του. Οὕτως ἐπὶ παραδείγματι:

Τῇ 29 Νοεμβρίου 1579 ἀποχωρεῖ Ἱερεμίας ὁ Β΄. **Αὐθημερὸν** ἐκλέγεται Μητροφάνης ὁ Γ΄.

Τῇ 27 Φεβρουαρίου 1587 παύεται Παχώμιος ὁ Β΄· **αὐθημερὸν** ἐκλέγεται ὁ Θεόληπτος Β΄.

Τῇ 17 Μαΐου 1623 ἀποχωρεῖ Κύριλλος ὁ Λούκαρις· **αὐθημερὸν** διαδέχεται αὐτὸν Γρηγόριος ὁ Δ΄.

Τῇ 18 Ἰουνίου 1623 ἀποχωρεῖ ὁ Γρηγόριος· **αὐθημερὸν** τὸν διαδέχεται ὁ Ἄνθιμος Β΄.

Τῇ 16 Νοεμβρ. 1646 ἀποχωρεῖ ὁ Παρθένιος Β΄· **αὐθημερὸν** τὸν διαδέχεται Ἰωαννίκιος Β΄.

Τῇ 10 Μαρτίου 1684 ἀποχωρεῖ Διονύσιος ὁ Δ΄· **αὐθημερὸν** τὸν διαδέχεται Παρθένιος ὁ Δ΄.

Τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1752 ἀποχωρεῖ Παΐσιος ὁ Β΄· **αὐθημερὸν** τὸν διαδέχεται Κύριλλος ὁ Ε΄.

Τῇ 24 Δεκεμβρίου 1774 ἀποχωρεῖ Σαμουὴλ ὁ Β΄· **αὐθημερὸν** ἐκλέγεται Σωφρόνιος ὁ Β΄.

Τῇ 17 Ἰουνίου 1801 ἀποχωρεῖ Νεόφυτος ὁ Ζ΄· αὐθημερὸν τὸν διαδέχεται Καλλίνικος Ε΄.

Τῇ 4 Μαρτίου 1813 ἀποχωρεῖ Ἱερεμίας ὁ Δ΄· **αὐθημερὸν** διαδέχεται αὐτὸν Κύριλλος ὁ ς΄.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν. Ἐκ τῶν ὁποίων χρονολογιῶν σαφέστατα διατρανοῦται ὅτι πλὴν σπανιωτάτων τινων ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς χειρὸς ἀριθμουμένων, οὐδέποτε συνεκαλεῖτο ἡ ἱεραρχία τοῦ θρόνου πρὸς ἐκλογὴν Πατριάρχου, ἀλλὰ διενηργεῖτο αὕτη ὑπὸ τῶν ἐνδημούντων ἐν Κων)πόλει ἀρχιερέων, τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ Κων]πόλεως. Μόνον δὲ παχυλὴ ἀμάθεια, ἐξωφρενικὴ ἀντίληψις, ἢ σκόπιμος ἐκ κακοβουλίας διαστροφὴ τῶν γεγονότων παρ' ἀνθρώπων κηρυξάντων διαζύγιον πρὸς τὴν λογικήν, δύναται νὰ τολμήσῃ νὰ ἰσχυρισθῇ τὸ ἐναντίον πρὸς φενακισμὸν τοῦ κόσμου. Διότι, ἂν ἔπρεπε νὰ ἀναγγελθῇ ἡ χηρεία τοῦ Θρόνου εἰς πάντας τοὺς Μητροπολίτας, μέχρι τοῦ Δυρραχίου καὶ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ Ταύρου, ὡς εἶπον ἤδη, καὶ νὰ ἀναμείνωσι νὰ ἔλθωσιν οὗτοι αὐτοπροσώπως ἢ νὰ γείνωσι σύμψηφοι διὰ Γραμμάτων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν μεταφορικῶν μέσων, ἡ ἐκλογὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τῆς παρελεύσεως πολλοῦ χρόνου «ἐπέκεινα τῶν τριῶν μηνῶν» κατὰ τὸν Βυζαντινὸν κανονολόγον Ἀριστηνόν, ὡς εἴδομεν.

Ἀλλὰ μήπως ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν ἐχορογήθη δικαίωμα ψήφου κατὰ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου εἰς τὴν Ἱεραρχίαν; Πᾶν ἄλλο. Εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ἐχορηγήθη ἁπλῶς, καὶ μᾶλλον πρὸς **φενακισμὸν**, τὸ δικαίωμα νὰ ὑποδεικνύῃ ἕνα Μητροπολίτην ἕκαστος **πρὸς ἐγγραφὴν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὑποψηφίων ἐκλεξίμων**. Τὸ δικαίωμα λοιπὸν τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμοὺς δὲν εἶναι τι τὸ οὐσιῶδες **νὰ ψηφίζῃ ὅπλ. τὸν Πατριάρχην γινομένη σύμψηφος**, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ ὑποδεικνύῃ τοὺς ὑποψηφίους ἐκλεξίμους ἐκαδημαϊκῶς. Λέγω ἀκαδημαϊκῶς, διότι ἡ ὑπόδειξις αὕτη δὲν εἶναι **ὑποχρεωτικὴ** διὰ τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν, δικαιουμένην ἐπὶ τῇ προτάσει λαϊκοῦ μέλους αὐτῆς νὰ προτείνῃ καὶ ἀναδείξῃ ὑποψηφίους ἑτέρους μὴ ὑποδειχθέντας ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ἐκλέξῃ τὸν Πατριάρχην. Πρόσφατα παραδείγματα τούτου ἔχομεν τὰς ἐκλογὰς τῶν Οἰκουμ. Πατριαρχῶν Νεοφύτου τοῦ Η΄ (1891) καὶ Ἀνθίμου τοῦ Ζ΄ (1895). Ἀμφοτέρους **οὐδεὶς τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ θρόνου ὑπέδειξεν ὑπο-**

ψηφίους, ἀλλ' ὁ μὲν Νεόφυτος προυτάθη ἐν τῇ ἐκλογικῇ Συνελεύσει παρὰ λαϊκοῦ, τοῦ τότε ἐθνικοῦ Συμβούλου Δ. Κουρτζῆ, ὁ δὲ Ἄνθιμος ἐπίσης παρὰ λαϊκοῦ τοῦ Ζήση Ζήση, ὄχι διὰ νὰ ἐκλεγῇ Πατριάρχης, τὸ ὁποῖον ἀπὸ οὐδενὸς τὸν νοῦν εἶχε περάσει, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐκλογὴ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄, τιθεμένων ὡς συνυποψηφίων πάντῃ ἀκαταλλήλων προσώπων, ἵνα οὕτως ἐξαναγκασθῶσι νὰ ψηφίσωσιν ἐν τῷ ναῷ οἱ Ἀρχιερεῖς Ἰωακεὶμ τὸν Γ΄. Καὶ ὅμως καὶ ὁ Νεόφυτος Η΄ καὶ ὁ Ἄνθιμος Ζ΄ **καίπερ μὴ λαβόντες οὐδεμίαν ψῆφον τῆς Ἱεραρχίας** ἀλλὰ ὑποψήφιοι λαϊκῶν ἐξελέγησαν Οἰκουμ. Πατριάρχαι καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς τοιοῦτοι παρὰ πάντων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιλογίας. Πολλοὶ δὲ ἄλλοι Πατριάρχαι ἐξελέγησαν ἀπὸ τοῦ 1860 καὶ ἐνταῦθα καίπερ μὴ λαβόντες οὐδὲ τὸ 1|10 τῶν ψήφων τῆς Ἱεραρχίας.

Ἰδοὺ τὰ δικαιώματα τῆς ἱεραρχίας ἐν τῇ ἐκλογῇ Πατριάρχου κατὰ τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμούς, **τὸ σύμψηφον**. Φενάκη καὶ οὐδὲν πλέον, ἀφοῦ τὰ ψηφοδέλτια τῆς Ἱεραρχίας εἶσιν ἁπλοῦς τύπος μηδένα φέρων ὑποχρεωτικὸν χαρακτῆρα, τὸ δὲ τριπρόσωπον ψηφοδέλτιον καταρτίζεται ἐλευθέρως ὑπὸ τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, ἀπαρτιζομένης ἐξ 70-80 λαϊκῶν καὶ 15-20 ἀρχιερέων. Τὴν ἐμελέτησαν αὐτὴν τὴν κατάστασιν οἱ Ἑπτὰ καὶ Σαρ' Ἀμφιβάλλω, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἔγραφον ὅσα ἀσύστατα ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἔγραψαν.

Βεβαίως εὐκταῖον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως θὰ ἦτο ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἂν ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις πρὸς ἀνάδειξιν Πατριάρχου ἀπηρτίζετο ἐξ ἁπάντων τῶν ἱεραρχῶν τοῦ θρόνου, ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, καθὼς καὶ ἐκ λαϊκῶν ἀντιπροσώπων ἁπασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ θρόνου. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἀπετέλει **νέον νομοθέτημα** μεταρρυθμίζον τὸ ὑφιστάμεναν κατὰ τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμοὺς τοιοῦτον, τὸ δὲ τοιοῦτον νομοθέτημα μόνον Ἐθνοσυνέλευσις δύναται νὰ νομοθετήσῃ, οὐχὶ δὲ μόνη ἡ ἱεραρχία, μεταρρυθμιζομένων ἅμα καὶ τῶν περὶ ἀποχωρήσεως τοῦ Πατριάρχου Διατάξεων.

Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ἀγωνιζόμεθα περὶ πράγματος αὐταποδείκτου ὅταν ἔχωμεν ἐνώπιόν μας **τὸν νόμον, τὴν ἐπίσημον δηλονότι ἀπὸ τῆς Ι΄. ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐφεξῆς τυπικὴν διάταξιν τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου**; Ἀλλ' ὑπάρχει τοιαύτη; Ναί, ὑπάρχει καὶ μᾶς τὴν διέσωσεν ὁ Βυζαντινὸς συγγραφεὺς Κωδινὸς ὁ Κουροπαλάτης (περὶ ὀφφικ. κτλ. Κεφ. Κ΄.) Τὴν παραθέτω

«**Τάξις προβλήσεως Πατριαρχῶν καὶ ἀρχιεπισκόπων.**

Συνάγονται ΟΙ ΕΠΙΔΗΜΟΥΝΤΕΣ **ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀρχιερεῖς, εἰ μὲν καὶ πλείους τύχοιεν ὄντες, εἰ δ' οὖ δώδεκα, ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων Ἐκκλησιῶν μετακεκλημένοι. Εἰδὲ μήτε ἐπιδημοῦντες τύχοιεν, μήτε ἐν τοῖς πλησιοχώροις ἐπαρχίαις ὦσιν ἀρχιερεῖς δώδεκα, κάθηνται ἐν τῷ ψηφοφορείῳ ἐξ ἀνάγκης ὅσοι ἂν εὑρεθῶσι καὶ ἐκλέγονται εἰς Πατριάρχην πρόσωπα τρία.... ὧν τὰ ὀνόματα διακομίζουσιν ἐγγράφως τῷ βασιλεῖ οἱ τῶν Ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκλέγεται ἀπὸ τῶν τοιούτων ὃν ἂν ὁ Θεὸς ἐμβατεύσει εἰς τὴν γνῶσιν αὐτοῦ».**

Ἰδοὺ ἡ ἐπίσημος Διάταξις τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου ἐπὶ τῆς μεταγενεστέρας Βυζαντινῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς Ἁλώσεως. Οἱ ἐνδημοῦντες ἀρχιερεῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ 3-4 πλησιέστεροι (Ἡρακλείας, Νικομηδείας, Χαλκηδόνος, Νικαίας), διότι προβλέπεται ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν οἱ ἐνδημοῦντες μετὰ τῶν πλησιοχώρων δυνατὸν νὰ μὴ φθάσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν δώδεκα «ὅσοι δυνατὸν ἐλθεῖν» κατὰ Συμεὼν τὸν Θεσσαλονίκης, τὸν δὲ λαὸν ἐκπροσωπεῖ ἡ κρατικὴ ἐξουσία, ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τῶν ἐπισήμων Συμβούλων του, συγ-

κλητικῶν καὶ μεγιστάνων. Καὶ ἐνώπιον τῆς ἐπισήμου ἡαύτη Διατάξεως ὠχριῶσι καὶ ἐξαφανίζονται ὅλα τὰ σοφίσματα καὶ αἱ παρερμηνεῖαι τῶν Ι. Κανόνων παρὰ τοῦ Ἀνδρούτσου καὶ Σας. Καθόσον οἱ θεσπίσαντες καὶ ἐπὶ αἰῶνας τηρήσαντες τὴν Διάταξιν ταύτην Βυζαντινοί, ἐγίνωσκον ἀσφαλῶς ὅτι αὕτη δὲν ἀντέβαινεν ὡς κανένα Ι. Κανόνα, ἄλλως δὲν θὰ τὴν ἐθέσπιζον καὶ δέν θὰ τὴν ἐτήρουν, ἀφοῦ ἡ Νομοθεσία των ρητῶς ἀνέγραφεν ὅτι κατὰ τῶν Ἱ. Κανόνων οὐδεὶς νόμος καὶ καμμία νομοθετικὴ Διάταξις ἴσχυεν.

Ἐπίσης ἀσύστατα τυγχάνουσι τὰ ἐκ τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν ἐπιχειρήματα τοῦ Ἀνδρούτσου. **Οἱ Ἐθνικοὶ Κανονισμοὶ δὲν ἀποκλείουσι τοὺς ἐκ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν περιφερειῶν ὑποψηφίους** οὔτε διὰ τοῦ γράμματος οὔτε διὰ τοῦ πνεύματός των, οὐδὲ ἠδύναντο νὰ πράξωσι τοῦτο· διότι οἱ ἀποκλεισμοὶ οὗτοι ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν ἄγνωστοι τῇ Ἐκκλησίᾳ π. χ. Οἱ Οἰκουμεν. Πατριάρχαι Νεκτάριος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Νεστόριος ἦσαν κληρικοὶ τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνατόλιος ἦτο κληρικὸς τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου. Κοσμᾶς ὁ Α΄. (1075) ἦτο μοναχὸς Ἁγιοταφείτης. Νικόλαος Δ΄. ὁ Μουζάλων ὑπῆρξεν ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου. Δοσίθεος ὁ Α΄. (1191) ἦτο Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Μετὰ τὴν Ἅλωσιν Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, Κύριλλος ὁ Λούκαρις, Κοσμᾶς ὁ Γ΄. ἦσαν Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας. Σωφρόνιος ὁ Δ΄. (1774) ἦτο Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Κωνσιάντιος ὁ Α΄ (1839) ἦτο Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς θρόνους. Παραλείπων τὰ ἀρχαιότερα παραδείγματα, ὁ Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιος ὑπῆρξεν Οἰκουμ. Πατριάρχης. Οἱ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας Γεράσιμος καὶ Σπυρίδων κατὰ τὰς ἡμέρας μας ἦσαν Ἀρχιερεῖς τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου. Ὁ νῦν Ἀλεξανδρείας Φώτιος ὡσαύτως. Ὁ πρό τινων ἐτῶν χρηματίσας Κεφαλληνίας Γεράσιμος Δώριζας ἦτο κληρικὸς καὶ ἀνώτερος ὑπάλληλος τῶν Πα]χείων. Ὁ ἔκπτωτος Ἐπίσκοπος Λευκάδος Δανιὴλ, ὁ νῦν μεταξὺ τῶν Συνοδικῶν Ἀθηνῶν φιγουράρων, εἶναι μοναχὸς Σιναΐτης καὶ συνεπῶς ἀνήκει εἰς τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν Θρόνον. Ὁ Κιτίου Μελέτιος ἦτο Κληρικὸς Ἁγιοταφείτης. Ὁ Μητροπολίτης τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου Χαλεπίου Νεκτάριος διατελεῖ νῦν ὑπὸ τὸν Ἀλεξανδρινὸν Θρόνον. Ὁ Ραιοπεδινὸς ἱερομόναχος Ἰάκωβος, ἐπίτροπος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἐν Μόσχᾳ ἐτέθη συνυποψήφιος διὰ τὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μελετίου· καθόσον καὶ οὗτος ὁ περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων Σ΄ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπηκοότητος οὐδένα ἕτερον περιοριστικὸν φραγμὸν θέτει διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπων. Οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου ὁ Στρωμνίτσης Ἀρσένιος, Μυρέων Ἀθανάσιος, Χριστουπόλεως Ἀμβρόσιος ἐξελέγησαν μετὰ τοὺς πρώτους δύο Βαλκανικοὺς πολέμους (1913) Ἐπίσκοποι Λαρίσσης, Ἀργολίδος καὶ Ναυπακτίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὅπου καὶ εὑρηνται ἄχρι τῆς ὥρας. Εἶναι ἀρκετὰ πιστεύω τὰ σύγχρονα ταῦτα παραδείγματα πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι φραγμοὶ καὶ ἀποκλεισμοὶ μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς δὲν χοροῦσιν, ὅτι ἡ ἀσχημία τοῦ αὐτοχθονισμοῦ καὶ ἑτεροχθονισμοῦ οὐδέποτε ἐμόλυνεν αὐτάς.

Τὴν αὐτὴν ἀξίανέχουσι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐνστάσεις τῆς **Ὑπαλλάδος**. Ἂν πάντες οἱ Μητροπολῖται τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου δὲν προσῆλθον εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν καὶ δὲν ἀπέστειλαν ψηφοδέλτια καὶ αἱ ἐπαρχίαι αὐτῶν ἀντιπροσώπους τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τῶν Πατριαρχείων, τὰ ὁποῖα κατ' ἐπανάληψιν προσεκάλεσαν αὐτούς. Εἶναι πασίγνωστον τὴν σήμερον ὅτι ἡ ἀποχὴ αὕτη ὀφείλεται εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς ἀποφάσεις καὶ τὰ βίαια μέτρα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καθὼς ἐπίσης εἶναι γνωστὸν ὅτι αὕτη

ἐπέβαλλε τὰ ἀποσταλέντα **ταυτόσημα** περὶ ἀναβολῆς τῆς ἐκλογῆς τηλεγραφήματα. *On ne parle pas de corde dans la maison du pendu* (δὲν ὁμιλοῦν περὶ σχοινίου εἰς τὸν οἶκον τοῦ κρεμασθέντος) λέγει μία γαλλικὴ παροιμία. Μήπως δὲ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ἀθηνῶν δὲν διεβίβασεν εἰς τὴν παρασυναγωγὴν τῆς Θεσσαλονίκης ἔγγραφον γνώμην τοῦ Ἀνδρούτσου νὰ κρατηθῶσι πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς αὐτόσε ἢ νὰ ὁδηγηθῶσιν εἰς τὴν ἐν Ἄθῳ Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου μέχρις οὗ ἀποκηρύξωσι τὸν Πατριάρχην καὶ ἐπικυρώσωσι τὴν δῆθεν καθαίρεσίν του; Ἰδοὺ πῶς ἐννοεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀρχιερατικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἀνδρούτσος. Καὶ ὁ Γ΄ Κανὼν τῆς ἐν ἁγίᾳ Σοφίᾳ Συνόδου ὁ ἀναθεματίζων τοὺς λαϊκοὺς τοὺς φυλακίζοντας ἐπισκόπους χωρὶς αἰτίαν ἢ καὶ συμπλασσαμένους αἰτίαν; Μὴ σκοτίζεσθε. τὴν ἐπιστημονικὴν εὐθύνην τῆς παραβιάσεως τούτου ἀναλαμβάνει ὁ πρώην τρόφιμος τοῦ ἐν Ἑπταπυργίῳ Φρενοκομείου καὶ ἀλάθητος λαϊκὸς ποντίφηξ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Ἀνδρούτσος.

Χαριεσιάτη δὲ καὶ ἡ περὶ ἀπαρτίας ἔνστασις. **Οἱ ἀνύπαρκτοι** λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν οἵτινες **θὰ ἐξελέγοντο** ἂν ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις ἀπεδέχετο τὴν αἵρεσιν **λογίζονται ὡς ἐκλεγέντες καὶ ὑπάρχοντες** καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν γίνεται ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀπαρτίας περὶ τῆς ὁποίας **οὐδὲν νομοθετοῦσιν** οἱ Ἐθνικοὶ Κανονισμοί.

Ἐπίσης, τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Μελετίου ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ὑποψηφίων, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσει ἡ ἐκλογικὴ Συνέλευσις τοῦ 1913 διὰ λόγους πολιτικῆς ἀνάγκης καὶ ἕνεκα τοῦ δικαιώματος **ἀρνησικυρίας** τὸ ὁποῖον ἐνήσκει τότε ἡ Ὀθωμ. Κυβέρνησις, δὲν ἦρε διὰ βοῆς ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις, ὡς διατείνεται ὁ Ἀνδρούτσος, ἀλλ' ἀπεφάσισεν ἡ ἱ. Σύνοδος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων συνελθοῦσα καὶ διασκεφθεῖσα ἰδιαιτέρως καθόσον εἶχον ἀρθῇ οἱ λόγοι οἱ ἐπιβαλόντες τοῦτον τῷ 1913.

Ἐπίσης ἡ ἐν Λαοδικείᾳ **Σύνοδος** ἀποκλείει κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοὺς ὄχλους «ἐπὶ τῶν μελλόντων καθίστασθαι εἰς ἱερατεῖον», τὴν καθολικὴν δηλ. ψηφοφορίαν τοῦ χύδην ὄχλου, ἐξ ἧς αἱματηρόταται πολλάκις συγκρούσεις προέκυπτον λ. χ. κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Μακεδονίου, ὅτε ἐφονεύθησαν 3,150 ἄνθρωποι (Θεοφάν.) τοῦ Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου, τοῦ πάπα Δαμάσου οὐχὶ δὲ καὶ τὴν συμμετοχὴν τῶν προκρίτων καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Τὴν συμμετοχὴν ταύτην καθιεροῖ καὶ καθορίζει ἡ 87 ἔτη μετὰ τὴν ἐν Λαοδικείᾳ Σύνοδον συνελθοῦσα Δ΄ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικὴ ἐν ταῖς Πράξεσιν αὐτῆς. Ἐν τῇ ΙΑ΄ Πράξει ὁ Μητρ. Ἐφέσου Στέφανος δηλοῖ «ἐμὲ 40 ἐπίσκοποι τῆς Ἀσίας **ψηφῳ καὶ τῶν λαμπροτάτων καὶ τῶν λογάδων καὶ τοῦ εὐλαβεστάτου παντὸς κλήρου καὶ τῶν λοιπῶν πάντων τῆς πόλεως πάσης ἐχειροτόνησαν**» (ἐψήφισαν). Ἐν δὲ τῇ ἀκολούθῳ ΙΒ΄ Πράξει ἡ Σύνοδος ἀποφαίνεται «μηδένα αὐτῶν (Στεφάνου καὶ Βασσιανοῦ) τῆς Ἐφεσίων πόλεως εἶναι Ἐπίσκοπον, ἀλλ' ἕτερον **ἐπιλογῆς πάντων τῶν μελλόντων ποιμένεσθαι ψηφιζόμενον, διοικεῖν τὴν Ἐκκλησίαν**». Ἐν δὲ τῇ ΙΣΤ΄ Πράξει τῆς αὐτῆς Συνόδου ἀναγράφεται «ἐν ταῖς πόλεσιν αὐταῖς, **οἱ ψηφιζόμενοι παρὰ τῆς πόλεως χειροτονοῦνται**, παρὰ τῆς συνόδου τῆς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν **δοκιμαζόμενοι**». Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ Πράξει ἡ Σύνοδος ἀποφαίνεται ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα πᾶσαν ἀμφισβήτησιν «Καὶ αὐτὸν (τὸν Κων]πόλεως) ἐξ αὐθεντείας ἐξουσίαν ἔχειν χειροτονεῖν τοὺς Μητροπολίτας ἔν τε τῇ Ἀσιανῇ καὶ τῇ Ποντικῇ καὶ τῇ Θρακικῇ τῶν Διοικήσεων **κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. ὥστε ψηφίζεσθαι μὲν παρὰ τῶν ἑκάστης Μητροπόλεως κληρικῶν καὶ κτητόρων καὶ λαμπροτάτων ἀνδρῶν, ἔτι μὴν καὶ παρὰ τῶν εὐλαβε-**

στάτων κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐπισκόπων πάντων ἀναφέρεσθαι δὲ **παρὰ πάντων τῶν ἐπιλεξαμένων** τῷ ὁσιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τῆς βασιλίδος Κωνσταντινουπόλεως. Τοὺς μέντοι κατὰ πόλιν Ἐπισκόπους χειροτονεῖσθαι **παρὰ πάντων**». Ἡ συμμετοχὴ λοιπὸν τῶν προκρίτων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἀρχιερέων θεσπίζεται ρητῶς καὶ καθιεροῦται ὑπὸ τῆς Δ΄ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμ. Συνόδου ἐπεξηγούσης καὶ τοὺς σχετικοὺς Κανόνας καὶ διαφωτιζούσης ἡμᾶς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ὑποψηφίου ἐγίνετο ὑπὸ τῶν προκρίτων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, ἡ δὲ κρίσις ἂν ὁ ἐκλεγεὶς ὑποψήφιος ἔφερε τὰ ἀπαιτούμενα κανονικὰ προσόντα ἀνῆκεν εἰς τοὺς ἐπισκόπους τῆς ἐπαρχίας, ἂν ὑπῆρχον τοιοῦτοι ἢ τοὺς πέριξ προσκαλουμένους καὶ τὸν Μητροπολίτην. (Βλέπε καὶ Κανόνα ΙΒ΄ Συνόδου Λαοδικ.).

Τὰς κανονικὰς ταύτας Διατάξεις κυροῦσι προσδίδουσαι εἰς αὐτὰς καὶ εἰδικῶς ἰσχὺν νόμου αἱ 123 καὶ 137 Νεαραὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὁρίζουσαι τάδε: «θεσπίζομεν ὁσάκις χρεία γένηται ἐπίσκοπον χειροτονηθῆναι συνιέναι τοὺς κληρικοὺς **καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως** ἧς μέλλει ἐπίσκοπος χειροτονεῖσθαι καὶ προκειμένων τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων ἐπὶ τρισὶ προσώποις ψηφίσματα ποιεῖν..... ἵνα ἐκ τῶν οὕτω ψηφιζομένων τριῶν προσώπων ὁ βελτίων χειροτονηθῇ τῇ ἐπιλογῇ καὶ τῷ κρίματι τοῦ χειροτονοῦντος..... Εἰ δέ τις παρὰ τὴν μνημονευθεῖσαν παραφυλακὴν ἐπίσκοπος χειροτονηθῇ, κελεύομεν καὶ αὐτὸν πᾶσι τρόποις τῆς ἐπισκοπῆς ἐκβάλλεσθαι καὶ τὸν παρὰ ταῦτα τολμήσαντα χειροτονῆσαι» (Νεαρὰ 137 καὶ Ν. 42). «Κελεύομεν τοὺς ψηφιζομένους, εἴ τίνα κοσμικὸν ἄξιον τῆς προειρημένης ἐπιλογῆς (ἐπισκόπου) εἶναι νομίσουσι, τὸν τοιοῦτον ἅμα τρισὶν ἄλλοις κληρικοῖς ἢ μοναχοῖς ἐπιλέξασθαι». (Νεαρὰ 123. Βλέπε καὶ παρ' Ἀρμενοπούλῳ Παράρτ. Τιτλ. Δ΄). Καὶ αἱ διατάξεις αὗται περιελήφθησαν ἐν τῇ ἐπισήμῳ Νομοθεσίᾳ τοῦ Κράτους, ἐν τοῖς Βασιλικοῖς».

Ὥστε ἐνταῦθα δὲν ἔχομεν πλέον νομολογίας καὶ ἑρμηνείας Κανονολόγων καὶ σχόλια, ἀλλὰ ρητὸν ΘΕΤΙΚΟΝ νόμον τοῦ Κράτους, νομοθετοῦντα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Διατάξεων τῶν ἱ. Κανόνων· διότι κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκ. Συνόδων Τρίτης καὶ Τετάρτης κατὰ τῶν ἱ. Κανόνων οὐδεὶς ἢ αὐτοκρατορικὸν θέσπισμα (πραγματικὸς τύπος) ἰσχύει ἀλλὰ κρατοῦσιν οἱ Κανόνες τὰ δὲ «Βασιλικὰ» περιλαμβάνουσι τὰς Διατάξεις τῆς 131 Νεαρᾶς συμπληρωθείσης, καθ' ἃς «θεσπίζομεν τοίνυν τάξιν νόμων ἐπέχειν τοὺς ἁγίους Ἐκκλησιαστικοὺς Κανόνας τοὺς ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμ. Συνόδων ἐκτεθέντας ἢ βεβαιωθέντας ..... τῶν γὰρ προειρημένων ἁγίων Συνόδων τὰ δόγματα καθάπερ τὰς Γραφὰς δεχόμεθα καὶ τοὺς Κανόνας ὡς νόμους φυλάττομεν» (Βασιλ. Ε΄, Γ΄).

Ἡ συμμετοχὴ λοιπὸν τοῦ λαοῦ διὰ τῶν προκρίτων ὡς ἀντιπροσώπων αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐπισκοπικαῖς ἐκλογαῖς ἀποτελεῖ κεκτημένον δικαίωμα αὐτοῦ, ὅπερ ἐνήσκησεν ἰδίᾳ ὁ λαὸς Κων]πόλεως ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν Ἀρχιεπισκόπων αὐτοῦ, «οὐ γὰρ τοι νῦν γε, κἀχθὲς ἀλλ' ἀείποτε» (Ἀντιγ. Σοφοκλ. . Τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο τοῦ λαοῦ δὲν καθιεροῖ τὸ ἐπίσημον Τυπικὸν τῆς χειροτονίας διὰ τῆς τριττῆς ἐκφωνήσεως τοῦ ἄξιος ὅπερ ἐπαναλαμβάνει τὸ ἐκκλησίασμα;

Διὸ καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταῦτα θέσμια ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος Κωνσταντίου τοῦ Α΄ (1831) ὁ ἐκδοθεὶς κατόπιν Συμβάσεως μετὰ τῆς Σερβικῆς Κυβερνήσεως, ρυθμίζων τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐν Σερβίᾳ Ἀρχιερέων ὁρίζει Α΄. «Ἵνα οἱ Μητροπολῖται καὶ Ἐπίσκοποι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Σερβίας ἐκλέγωνται ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἐκ τοῦ Σερβικοῦ ἱερατείου **παρά τε τοῦ ἐκλαμπροτάτου κυβέντου καὶ τοῦ Σερβικοῦ λαοῦ**· καὶ ὁ ἐκλεγόμενος τοιούτῳ τρόπῳ ὑποψήφιος ἔχει συνιστᾶσθαι εἰς ἐπικύρωσιν

τῷ κατὰ καιροὺς Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ». (Δεληκάνη Ἔγγρ. Πατρ. Ἀρχειοφ. Γ΄). Ἐν δὲ τῇ Ρουμανίᾳ ἡ ἐκλογὴ τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων διενεργεῖται ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων βουλευτῶν καὶ γερουσιαστῶν συμμετεχόντων καὶ τῶν Ἱεραρχῶν, διὰ συνελεύσεως δηλ. παρεμφεροῦς σχεδὸν πρὸς τὴν ἡμετέραν διὰ τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογήν· ὅπως διὰ τοιαύτης συνελεύσεως οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Κύπρου, οἱ Μητροπολῖται Καρλοβιτσίου, Ἑρμανσταδ, Βελιγραδίου. Ἐν Ἑλλάδι δὲ ἡ Σύνοδος ἀναδεικνύει τρεῖς ὑποψηφίους, ἐξ ὧν ἡ Κυβέρνησις ἡ ἐκπροσωτοῦσα τὴν πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ἐκλέγει τὸν ἕνα Αἱ ἀξιώσεις δὲ καὶ θεωρίαι αὗται τῶν τῆς Παρασυναγωγῆς τῆς Θεσσαλονίκης ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Πατριάρχου δέον νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ *bon plaisir* μόνον ἡμῶν τῶν Μητροπολιτῶν ἀποξενουμένου ταύτης πρὸς δὲ καὶ προπηλακιζομένου τοῦ λαοῦ κατὰ τὸ νεώτερον σύστημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ πάπα ὑπὸ μόνων τῶν Καρδιναλίων εἰσὶν οὐχὶ μόνον ἀντικανονικαὶ καὶ ὅλως ἀβάσιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀντίκεινται ἄρδην πρὸς τὰς ἐθνικὰς καὶ ἱστορικὰς παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πραγματοποιούμεναι δὲ θὰ ἐπέφερον τὴν διάσπασιν τῆς ἀδιαρρήκτου ἑνώσεως μεταξὺ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἀδιάρρηκτον ἑνότητα ὁ Ἑλληνισμὸς ἠδυνήθη νὰ διαπλεύσῃ τὸ θυελλῶδες πέλαγος τῆς μακραίωνος δουλείας καὶ νὰ καταλέγηται σήμερον μεταξὺ τῶν ζώντων ἐθνῶν, ἀντὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Καρχηδονίων, τῶν Βαβυλωνίων καὶ τῶν λοιπῶν τοιούτων ἐκλειψάντων λαῶν περὶ ὧν ἀσχολεῖται τὴν σήμερον μόνη ἡ ἀρχαιολογία.

Ἀπαιτεῖται δὲ μεγίστη δόσις θρασύτητος, πωρώσεως καὶ κακοβουλίας διὰ νὰ προσαφθῇ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἡ μομφὴ ὅτι δὲν ἐσεβάσθησαν ταῦτα τὴν λεγομένην Σύμβασιν τῆς Ἀδριανουπόλεως· ἐνῷ τυγχάνει πασίγνωστον ὅτι τὰ Πα]χεῖα μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἔπραξαν πᾶν τὸ ἐπ᾽ αὐτοῖς πρὸς τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῆς, μόνον δὲ εἰς τὰς παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει ὀλεθρίας εἰσηγήσεις τινων ἐκ τῶν Παρασυναγώγων τῆς Θεσσαλονίκης ὀφείλεται ἡ μὴ ἐφαρμογὴ αὐτῆς. Καὶ παρουσιάζονται κατόπιν κατήγοροι τῶν Πατριαρχείων, αὐτοὶ οἱ προκαλέσαντες τὴν μὴ ἐφαρμογήν. Ὁποία πολιτικὴ καὶ χριστιανικὴ χρηστότης!! Ὁποῖον ἁγνὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας!!

Οὕτως ὥστε ἐν τελικῷ συμπεράσματι ἀφαιρουμένων τῶν σοφιστικῶν καὶ στρεβλωτικῶν παρερμηνειῶν τῶν ἱ. Κανόνων, τῆς διαστροφῆς τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, τῆς πλαστογραφήσεως τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς τερατώδους παραμορφώσεως τῶν γεγονότων, τί ἀπομένει ὄρθιον ἀπὸ τὴν φιλλάδα τοῦ Ἀνδρούτσου;

Ἂς ἀποφανθῶσιν οἱ ἐχέφρονες ἀναγνῶσται.

Σημείωσις. Καθ᾽ ἅπασαν τὴν μακραίωνα ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἐσημειώθη στασιαστικὴ ἔνστασις κατὰ τῆς ἐκλογῆς Οἰκουμ. Πατριάρχου ἐκ μέρους τῆς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἱεραρχίας, μὴ ἀναγνωριζούσης ἑαυτῇ τοιοῦτον δικαίωμα. Ἡ μόνη περίπτωσις εὐσχήμου διαμαρτυρίας εἶναι ἡ τοῦ Μητροπολ. Μονεμβασίας Δωροθέου εἰπόντος πρὸς τὸν ἀκανονίστως ἐκλεγέντα Οἰκουμ. Πατριάρχην Θεόληπτον (1585) «Δέσποτά μου ἅγιε, αὐτὸ ὅπου ἔκαμες ἐπρεπε νὰ μὴ γείνῃ» καὶ οὐδὲν πλέον.

(Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον)

ΣΤ΄ Αἱ π ινικαὶ διατάξεις τῶν ἱ. Κανόνων

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρίασις 15 Μαρτίου

Ἀπεφασίσθη κατ᾽ αὐτὴν ἡ ἵδρυσις Ἐπισκοπῆς ὀρθοδόξου ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὰς ἔξω τῶν ὁρίων ἑκάστης ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ὀρθοδόξους παροικίας. Ὁ τίτλος καὶ ἡ ἕδρα τοῦ ἐκλεγησομένου ὁρισθήσεται προσεχῶς.

Ἐνεκρίθη σχέδιον τοῦ Ἀντιτόμου, δι' οὗ ἀνακαλεῖται ὁ κατὰ τὸ 1903 ἐκδοθεὶς Τόμος τῆς χειραφετήσεως τῶν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν.

Ἀπεφασίσθη ὅπως χορηγῆται ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου τὸ ἐπίδομα, τὸ ὁποῖον χορηγούμενον ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως εἰς Μητροπολίτας τοῦ θρόνου διεκόπη.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτῆς ἐπανιδοῦσα τὸν Σεβ. Μητροπολίτην ἅγιον Νικαίας ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀναρρώσαντα τελείως Ἡ Α. Σ. ηὐχαρίστησε καταλλήλως.

Ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ χωρία Κοκάργιαλη (Μυρακτὴ) καὶ Γκιὸζ-Τεπὲ (Ἐνόπη) ἐξακολουθῶσι παραμένοντα ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεως Ἐφέσου.

Συνεδρίασις 17 Μαρτίου

Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Ἀμασείας ἐκ Βελιγραδίου, ἀγγέλλοντος τὴν αἰσίαν ἄφιξιν ἐκεῖσε τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἕτερον τοῦ Ἐπισκόπου Ροδοστόλου ἐκ Ν. Υόρκης πληροφοροῦντος, ὅτι ἐκοινοποίησεν εἰς τοὺς ἱεροὺς καὶ τὰς Κοινότητας τῶν παροικιῶν τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ ἀνακλήσεως τοῦ Τόμου τοῦ 1908.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀκούσασα ἀνακοίνωσιν τῆς Α.Θ.Π. περὶ νέου διαβήματος, ὅπερ ἔκαμαν παρ' Αὐτῇ οἱ Μητροπολῖται Μαρωνείας καὶ Κασσανδρείας, ἐπισκεφθέντες Αὐτὴν τὴν πρωΐαν ταύτην καὶ ἐκδηλώσαντες τὸν πόθον τῆς εἰρηνεύσεως μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐνέκρινεν, ὅπως συνεχισθῇ ἡ ἐκδήλωσις τῶν εἰρηνικῶν διαθέσεων αὐτῆς.

Προτάσει τοῦ Μητροπ. Νεοκαισαρείας ἐνεγράφη εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκλεξίμων ὁ ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Ἀρχατζηκάκης, ἀπόφοιτος τῆς ἐν Χάλκῃ θ. Σχολῆς, προϊστάμενος νῦν τῆς Κοινότητος Βουτζᾶ, Σμύρνης.

Ὡρισθησαν δικαιώματα ψήφων διὰ τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν τῶν ἐκλεγομένων ἀρχιερέων γρ. 1000, δικαιώματα δὲ διὰ τὴν χειροτονίαν γρ. 2000.

Ὡρίσθη ὡς φιλότιμον τῶν ἐκλεγομένων ἀρχιερέων διὰ τὴν Θεολ. Σχολὴν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ μηνιαῖον ἐπίδομα αὐτῶν.

Ἐνεκρίθη πρότασις κατ' ἀρχὴν τῆς Α. Θ. Π. περὶ ἱδρύσεως Ἱεροδιδασκαλείων πρὸς μόρφωσιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Δύο Σώματα.—Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τὰ Δύο Σώματα συνεκρότησαν δύο ἀλληλεπαλλήλους συνεδρίας τὴν 14 καὶ 15 τρέχοντος διασκεφθέντα ἐπὶ τῶν γενικῶν ζητημάτων.

Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον.— Ἡ διοικητικὴ συνεδρια τοῦ Συμβουλίου συγκροτηθεῖσα χθὲς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἠσχολήθη εἰς τὴν μελέτηνκαὶ ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1923.

Μ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

11 Μαρτ. Παρασκευή

Ἡ Θ. Π. κατὰ τὸ κρατοῦν καθεστὼς φέρουσα χαζράνιον, ἐπανωκαλύμαυχον καὶ τὸν δικέφαλον ἀετὸν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν «Χαιρετισμῶν» ἐν τῷ παραθρονίῳ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ.

12 Μαρτ. Σάββατον.

Ἐτελέσθη ἐν τῷ Πα]χικῷ ναῷ ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου διακόνου Εὐθυμίου Καβακοπούλου, ἀρχειοφύλακος. Τὴν Α. Θ. Π. ἀντιπροσώπευε κατ' αὐτὸ ὁ διάκονος τῆς σειρᾶς κ. Αἰμιλιανός.

— Ὁ Μητροπ. Δαρδανελλίων ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. ἁγιάσματι τῶν Βλαχερνῶν ὑπὲρ τῆς Ἀδελφότητος «Παναγία τῶν Βλαχερνῶν», ἧς ἐτύγχανε Πρόεδρος.

—Ἡ Α. Θ. Π. συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων καὶ τοῦ συμβούλου κ. Φερμάνογλου ἐπεσκέφθη τὰ Ἐθν.Φιλ.Καταστήματα. Περιελθοῦσα ὅλα τὰ τμήματα τῶν Νοσοκομείων ἀπέτεινε παραμυθιτικοὺς λόγους πρὸς τοὺς ἐν αὐτοῖς. Συνεχάρη ἀπερχομένη τόν τε ἐσωτερικὸν διευθυντὴν ἰατρὸν κ. Ἀντ. Κοντόπουλον καὶ τὸ ἄλλο προσωπικὸν διὰ τὴν ὡραίαν ἐργασίαν του. Ἐπισκεφθεῖσα δ' ἔπειτα καὶ τὸ ἱερὸν ἁγίσμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἔνθα ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀρχιερ. προϊσταμένου Ἐπισκόπου Θεοδωρουπόλεως, ἀπῆλθεν ἀρτὰ εἰς Φανάριον.

13 Μαρτ. Κυριακή.

Ἡ Α Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν Μ. Ρεύματος ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος, κηρύξασα τὸν θεῖον λόγον. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐποιήσατο τρισάγιον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Πατριαρχῶν Σωφρονίου Β', Γαβριὴλ Δ', Κωνσταντίου Β' καὶ Γρηγορίου τοῦ ΣΓ'. Μεθ' ὃ ὡδηγήθη εἰς τὸ κατάστημα τῆς Λέσχης, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς ὁποίας προσεφώνησεν Αὐτὴν ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος καὶ τῆς ἑορταζούσης τὴν 200ετηρίδα αὐτῆς Ἀδελφότητος «Μαυρομαλιωτίσσης» ὁ Ἐπίσκοπος Σκοπέλου κ. Γεννάδιος, ἀρχιερ. προϊστάμενος Μεγ. Ρεύματος.

— Ὁ Μητροπ. Ἀνέων ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. ναῷ Ἁγ. Κυριακῆς Κοντοσκαλίου, κηρύξας ἅμα καὶ τὸν θεῖον λόγον.

—Ὁ Μητροπ. Ἴμβρου ἐλειτούργησεν ἐν τῇ Ἱ. ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ.

Ὁ Μητροπ. Προικοννήσου ἐλειτούργησε κηρύξας συγχρόνως τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ Ἱ. ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Πέραν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1070

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 3 καὶ ἡμερ. 10 Ἰανουαρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Πάντζογλου καὶ τῆς Ἰωάννας Ι. Πάντζογλου, (τὸ γένος Κωνσταντίνου Κρομύδα),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79. 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πολιτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6037 καὶ ἡμερομ. 27 Ἰουλίου 1919 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάν. Αγγ. Πάντζογλου κατὰ Ἰωάννας Ι. Πάντζογλου. ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ὀκτακόσια τριάκοντα ἓν (831) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων
Πολύκαρπος 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Ἰανουαρίου 1922

ΧΡΥΣΟΫΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
δι' ἀρχιερατικὰς καὶ ἱερατικὰς στολὰς
εἰς τὸ Κατάστημα ΚΩΝΣΤ. ΑΝΑΝΙΑΔΟΥ
Σταμπούλ, ὁδὸς Μεϊδανδζίκ ἀρ. 68

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ἡ Εὐδοξία (τὸ γένος Δζουβάνι), τέως κάτοικος Κων]πόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἵνα κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Μιχαὴλ Ψίλλου ἐπὶ διαζεύξει. Μὴ ἐμφανιζομένη δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 18 Φεβρουαρίου 1922. 1

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**
Ὁ Γραμματεὺς Διάκονος Σεραφεὶμ

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν
Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοῦται, ὅτι τοὐντεῦθεν, μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως, τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον θὰ συνεδριάζῃ κατὰ πᾶσαν Δευτέραν τὴν 3 μ. μ. ὥραν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 14 Μαρτίου 1922.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομήν.

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—12

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Γόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 26 Μαρτίου 1922.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΖΙΚΟΥ (ΤΕΩΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ) ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Ἐπὶ Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καταστάσεως

(25 Νοεμβρ. 1921—24 Ἰανουαρ. 1922).

ΣΤ'.

ΑΙ ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΩΝ Ι. ΚΑΝΟΝΩΝ

Ἐξητάσαμεν ἐν ταῖς προηγηθείσαις πέντε Μελέταις τὰ λαβόντα χώραν ἀπὸ τοῦ Νοεμβρ. τοῦ παρελθόντος ἔτους λυπηρὰ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπὶ τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ἀναρρήσεως Μελετίου τοῦ Δ'. Δαδουχούμενοι ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς κανονικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀληθείας διηρευνήσαμεν τοὺς ἱ. Κανόνας, τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῶν Βυζαντινῶν νομοθεσίαν, τὰ Πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὰς ἑρμηνείας τῶν διαπρεπῶν Κανονολόγων, τὴν διηνεκῆ ἀπὸ 1600 ἐτῶν Πράξιν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν πηγῶν τούτων διεπιστώσαμεν κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως, ὅτι πᾶσαι αἱ κατὰ τοῦ κύρους καὶ τῆς κανονικότητος τῆς τελευταίας Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς ἐνστάσεις εἰσὶν ἐντελῶς ἀβάσιμοι καὶ ἀστήρικτοι. **Ὅτι οὐδέποτε συνεκαλεῖτο σύμπασα ἡ Ἱεραρχία τοῦ θρόνου ὅπως μετάσχῃ τῆς ἐκλογῆς, ἢ προσεκαλεῖτο ἵνα γείνῃ σύμψηφος διὰ γραμμάτων ἢ ψηφοδελτίων. Ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Πατριάρχου διενηργεῖτο ὑπὸ τῶν τυχὸν ἐνδημούντων ἐν Κων]πόλει Μητροπολιτῶν, 3-4 (Ἡρακλείας, Νικομηδείας, Χαλκηδόνος, Νικαίας) πλησιοχώρων καὶ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Κων]πόλεως. Συνεπῶς ὅτι Μελέτιος ὁ Δ' ἐξελέγη ἀπαραλλάκτως ὅπως οἱ ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμ. Συνόδου 234 προκάτοχόν του.**

Ἀνεφέρομεν πρὸς τούτοις τὰς ἀξιοθρηνήτους ἐνεργείας τῶν ἀποσχισθέντων ἀρχιερέων ἐνταῦθα, ἐν Ἀθήναις, ἐν Λονδίνῳ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ Παρασυναγωγῇ τῆς Θεσσαλονίκης, ἔνθα ὑπὸ ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν πίεσιν εὑρεθέντες οἱ παραστάντες ἐν αὐτῇ προέβησαν εἰς ἀποφάσεις διασπώσας τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ δη-

μιουργούσας ἀπεριφράστως σχίσμα ἐν αὐτῇ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων γεννᾶται αὐτομάτως τὸ ἐρώτημα: Ἡ τοιαύτη πολιτεία τῶν ἐν λόγῳ Ἀρχιερέων δὲν προβλέπεται ὑπὸ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας τῶν ἱ. Κανόνων; ποῖα δὲ εἶναι τὰ μέτρα τὰ θεσπιζόμενα ὑπ' αὐτῶν κατὰ τῶν ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ διασπώντων τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργούντων σχίσματα καὶ σκάνδαλα καὶ ταραττόντων τὰς συνειδήσεις τῶν χριστιανῶν, ὑπὲρ ὧν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν; Προβλέπεται, ἀπαντῶ, ἡ τοιαύτη περίπτωσις ὑπὸ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας τῶν ἱ. Κανόνων καὶ λαμβάνονται τὰ προσήκοντα μέτρα· ταῦτα δὲ θέλω ἐκθέσει.

Καὶ ἐν πρώτοις τῆς ἐν Κων]πόλει Πρωτοδευτέρας Συνόδου **Κανὼν ΙΔ΄** «Εἴ τις Ἐπίσκοπος,ἐγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως, ἐποστήσει ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ εἰθισμένον ἐν τῇ θείᾳ μυσταγωγίᾳ, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος **καθηρημένον εἶναι**· εἰ μόνον ἀποστὰς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου σχίσμα ποιήσει». **Κανὼν Ιε΄** «Τὰ ὁρισθέντα ἐπὶ πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν **πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἁρμόζει.** Ὥστε, εἴ τις πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης τολμήσειεν ἀποστῆναι τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην κοινωνίας καὶ μὴ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὡρισμένον καὶ τεταγμένον ἐν τῇ θείᾳ μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας Συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσει, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος **πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι**, εἰ μόνον ἐλεγχθείη τοῦτο παρανομήσας». Ἐξαιρεῖ κατωτέρω ἡ Σύνοδος μόνην τὴν περίπτωσιν φανερᾶς αἱρετικῆς διδασκαλίας. Ἑρμηνεύει δὲ ὁ Βαλσαμὼν «τὸ δὲ, παντελῶς, ὅτι οὐκ ἐπί τινα χρόνον εἰρχθήσονται τοῦ ἱερουργεῖν εἶτα ἀποκαταστήσονται αὖθις εἰς τὴν οἰκείαν τιμὴν, ἀλλὰ τελείως ἐκπεσοῦνται τῆς ἀξίας αὐτῶν καὶ οὐδὲ τιμὴν ἕξουσι μόνην ἀρχιερεῦσι καὶ ἱερεῦσιν ἀνήκουσαν». Ἰδοὺ ἡ περίπτωσις τῶν 29 παρασυναγώγων τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς ἀνωτάτην κανονικὴν Ἀρχὴν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου καὶ δὲν ἀνεγνώρισαν τὸν ἐκλεγέντα κατὰ τὴν καθεστηκυίαν τάξιν Οἰκουμ. Πατριάρχην, οὐδὲ ἐμνημόνευσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἱερουργήσαντες· ἰδοὺ τὸ σχίσμα· καὶ ἡ ποινή; **παντελὴς καὶ διηνεκὴς καθαίρεσις.**

Ὁ Κανὼν οὗτος λύει τελεσιδίκως τὸ ζήτημα, ἀποδεικνύων ἑνταυτῷ ὅτι εἶναι **ἀπολύτως ἀπαράδεκτος ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως** ὁ τίτλος **«προκαθημένου τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις»**, τὸν ὁποῖον ἐπενόησαν τινὲς ὅπως κρατήσωσι μετέωρον τὸ ζήτημα τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀναγνωρίσεως τοῦ Πατριάρχου. Μητροπολίτης τοῦ Οἰκουμ. θρόνου μὴ ἀναγνωρίζων τὸν Πατριάρχην του εἶναι **σχισματικὸς καὶ ὑπεύθυνος ἐπὶ καθαιρέσει κατὰ τὸν παρατεθέντα Κανόνα**, οὐδεμία δὲ δύναται νὰ ὑπάρξῃ μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἕτεροι ἐπιβοηθητικοὶ Κανόνες.

Ἕτερον Κεφάλαιον. Συνωμοσίας·

Κανὼν Χαλκηδόνος ΙΗ΄. «Τὸ τῆς συνωμοσίας ἢ φατρίας ἔγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντη κεκώλυται, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦτο γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει. Εἴ τινες τοίνυν κληρικοὶ ἢ μονάζοντες εὑρεθεῖεν συνομνύμενοι ἢ φατριάζοντες ἢ κατασκευὰς τυρεύοντες Ἐπισκόποις ἢ συγκληρικοῖς **ἐκπιπτέτωσαν πάντη τοῦ οἰκείου βαθμοῦ**». Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνει σχεδὸν αὐτολεξεὶ καὶ ὁ ΛΔ΄ Κανὼν τῆς Πενθέκτης Συνόδου· «Φατρία δὲ ἐστὶν—ἑρμηνεύει ὁ Ζωναρᾶς—κακοθελὲς διαβούλιον καὶ συμφωνία τινῶν ἐπὶ πράξεσι φαύλαις»· φατρία δὲ ἐστὶ—γράφει ὁ Βαλσαμὼν— τὸ συνελθεῖν καὶ ὁμοφρονῆσαι τινας χάριν τοῦ ποιῆσαι τι κακόν»· «ἢ τινα μηχανώμενοι, τοῦτο γὰρ τὸ τυρεύοντες,ἀντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ πονηρὰ κατασκευάζοντες κατὰ Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικῶν». (Ζωναρᾶς).

Ἐρωτῶ νῦν· ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ Παρασυναγωγὴ, εἶχε πάντα τὰ στοιχεῖα συνωμοσίας καὶ φατρίας κατὰ τοῦ οἰκείου Πατριάρχου καὶ τῶν συνεπισκόπων αὐτῶν; οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τοῦτο. Ἔπεται λοιπὸν ἡ ποινή· **ἡ διαρκὴς καθαίρεσις**· «ἐκπιπτέτωσαν πάντη τοῦ οἰκείου βαθμοῦ».

Ἕτερον Κεφάλαιον. Προσφυγὴ εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν·

Ἀντιοχείας Κανὼν ΙΑ΄ «Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ ὅλως τοῦ κανόνος, ἄνευ γνώμης καὶ γραμμάτων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἐπισκόπων καὶ μάλιστα τοῦ κατὰ τὴν Μητρόπολιν, ὁρμήσειε πρὸς βασιλέα ἀπελθεῖν, τοῦτον ἀποκηρύττεσθαι καὶ ἀπόβλητον γίνεσθαι οὐ μόνον τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀξίας ἧς μετέχων τυγχάνει, ὡς παρενοχλεῖν τολμῶντα τὰς τοῦ θεοφιλεστάτου ἡμῶν βασιλέως ἀκοὰς παρὰ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰ δὲ ἀναγκαία καλείη χρεία πρὸς βασιλέα ὁρμᾶν, τοῦτο πράττειν μετὰ σκέψεως καὶ γνώμης τοῦ κατὰ τὴν Μητρόπολιν τῆς ἐπαρχίας Ἐπισκόπου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ, τοῖς τε τούτων γράμμασιν ἐφυδιάζεσθαι».

Κανὼν ΙΒ΄. «Εἴ τις ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου καθαιρεθεὶς πρεσβύτερος ἢ διάκονος ἢ Ἐπίσκοπος ὑπὸ Συνόδου, ἐνοχλῆσαι τολμήσειε τὰς βασιλέως ἀκοὰς **δέον ἐπὶ μείζονα Ἐπισκόπων Σύνοδον τρέπεσθαι καὶ νομίζει δίκαια ἔχειν προσαναφέρειν πλείοσιν Ἐπισκόποις καὶ τὴν παρ' αὐτῶν ἐξέτασίν τε καὶ ἐπίκρισιν ἐκδέχεσθαι, ὁ δὲ τούτων ὀλιγωρήσας ἐνοχλήσειε τῷ βασιλεῖ**· καὶ τοῦτον μηδεμιᾶς συγγνώμης ἀξιοῦσθαι, μηδὲ χώραν ἀπολογίας ἔχειν, μηδ' ἐλπίδα μελλούσης ἀποκαταστάσεως προσδοκᾶν».

Τί θεσπίζουσιν οἱ Κανόνες οὗτοι οἱ ἐπικυρωθέντες παρὰ τῆς Πενθέκτης καὶ Ἑβδόμης Οἰκουμ. Συνόδων; Ἀπαγορεύουσι κατηγορηματικῶς τὴν ἄνευ ἐγγράφου κανονικῆς ἀδείας προσφυγὴν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν (ἐκπροσωπουμένην ὑπὸ τῆς τότε ἀπολυταρχικῆς βασιλικῆς ἐξουσίας) δι' οἱονδήποτε λόγον, ἢ τὴν ἐπίκλησιν τῆς ἀναμίξεως αὐτῆς εἰς ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ὑπέπεσαν ὑπὸ τὰς διατάξεις τῶν Κανόνων τούτων οἱ διϊστάμενοι ἀρχιερεῖς; ἀναμφήριστον.

Ἅμα τῇ ἐκλογῇ τοῦ Πατριάρχου, ἔφυγαν εἰς Ἀθήνας, ἐκοινολόγησαν πρὸς Ὑπουργοὺς καὶ τμηματάρχας, παρουσιάσθησαν πρὸς τὸν Βασιλέα, συνεννοήθησαν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως περὶ συγκροτήσεως τῆς Παρασυναγωγῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπέστειλαν ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν ἵνα τοὺς ἐξουσιοδοτήσῃ «ὅπως **ἐκ συνεννοήσεως μετὰ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως** κηρύξωσιν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱεραρχίας ἀντικανονικὴν καὶ ἄκυρον τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μελετίου». Καὶ ἀπεκρούσθησαν παρὰ τοῦ Μητροπ. Σμύρνης ἀπαντήσαντος αὐτοῖς, ὅτι **«διὰ τῆς ἀναμίξεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας θὰ ἀνοίξῃ ἔτι περισσότερον ἡ πληγὴ, διὰ δὲ τῆς ἀναμίξεως τοῦ Καίσαρος εἰς τὰ τοῦ Θεοῦ θὰ ὑποδουλωθῇ τέλεον ἡ Ἐκκλησία εἰς σκέψεις καὶ σκοποὺς πολιτικούς»** Ἡ προσφυγὴ λοιπὸν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν ἀποδείκνυται περιτράνως· ἑπομένως ὑπέπεσαν οὗτοι ὑπὸ τὰς ποινικὰς διατάξεις τῶν Κανόνων διαρκοῦς καὶ ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου καθαιρέσεως, ἄνευ ἐλπίδος ἀποκαταστάσεως ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἕτερον Κεφάλαιον. Περὶ ἀναιρέσεως τῆς ἰδίας ὑπογραφῆς·

Καρθαγένης Κανὼν ΙΓ΄. «Πολλοὶ οὖν Ἐπίσκοποι συναχθέντες Ἐπίσκοπον χειροτονήσουσιν. Εἰ δὲ ἀνάγκη γένηται, τρεῖς Ἐπίσκοποι ἐν οἱῳδήποτε ἂν τόπῳ ὦσι τῷ τοῦ πρωτεύοντος παραγγέλματι χειροτονήσουσιν Ἐπίσκοπον. **Καὶ ἐάν τις ἓν τινι ἐναντιωθῇ τῇ ἰδίᾳ ὁμολογίᾳ ἢ τῇ ὑπογραφῇ, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστερήσει τῆς τιμῆς».**

Καὶ λοιπὸν ἀπεφάσισαν καὶ ὑπέγραψαν οἱ Ἑπτὰ τὴν Συνοδικὴν ἐγκύκλιον τῆς 6 Ὀκτωβρίου περὶ τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς; ἀνῄρεσαν τὴν ὑπογραφήν των τῇ 25 Νοεμβρίου καὶ

ἀπεχώρησαν ἀρνηθέντες νὰ συμμετάσχωσι ταύτης; Τὸ συμπέρασμα ἀπορρέει ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἕτερον Κεφάλαιον. Ὁ σκανδαλισμὸς τῆς συνειδήσεως τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐντέλλεται (Κορινθ. Α΄) «ἀπροσκόποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ· καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἵνα σωθῶσι. Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ». Τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ Ἀποστόλου ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ Κανόνες, π χ. ὁ ΙΒ΄ καὶ ὁ ΜΖ΄ τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου ὄντινα τελευταῖον ἑρμηνεύων ὁ Βαλσαμὼν γράφει· «Παντὸς σκανδάλου ἀπηλλάχθαι ὁ Κανὼν οὐχὶ τοὺς μοναχοὺς μόνους ἀπαιτεῖ ἀλλὰ καὶ τοὺς πιστοὺς ἅπαντας, καὶ μήτε ἑαυτοῖς δι' ἑτέρων περιποιεῖν σκάνδαλα μηθ' ἑτέροις δι' ἑαυτῶν· τοὺς δὲ μοναχοὺς πολλῷ πλέον». Ἐρωτῶ λοιπόν· Ἐσκανδαλίσθησαν αἱ χριστιανικαὶ συνειδήσεις ἐκ τῶν πολιτείας τῶν διαστάντων ἀρχιερέων; Ἂς ἐρωτηθῶσιν οἱ χριστιανοὶ καὶ θὰ εἴδωμεν τὰς ἀπαντήσεις των. Τὰς δὲ μερικὰς ποινικὰς διατάξεις τῶν ἱ. Κανόνων συνολικῶς ἐπικυροῦσιν ὁ ΙΒ΄ Κανὼν τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου ὁ Α΄ τῆς Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου καὶ ὁ Κ΄ τῆς ἐν Καρθαγένῃ ἐπικυρωθεὶς ὑπὸ τῶν δύο τούτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Κατὰ τὰς κανονικὰς λοιπὸν ταύτας Διατάξεις, ἅπαντες οἱ ἐν τῇ Παρασυναγωγῇ Θεσσαλονίκης συνελθόντες εἰσὶν ὑπεύθυνοι ἐπὶ καθαιρέσει δι' ἀπόσχισιν καὶ μὴ ἀναγνώρισιν τοῦ οἰκείου Πατριάρχου καὶ ὡς ἐπιστρέψαντες εἰς τὸν Μητροπ. Καισαρείας τὰ πατριαρχικὰ Γράμματα τῆς ἐκλογῆς. Α΄) διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς συνωμοσίας καὶ φατρίας κατὰ τοῦ Πα]άρχου καὶ τῶν ἰδίων συνεπισκόπων· Β΄) διὰ τὴν ἀνάμιξιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας εἰς ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα· Γ΄) διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἰδίας περὶ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου ὑπογραφῆς· Δ΄) διὰ τὸ σκάνδαλον· Ε΄) ὡς συμπροσευχηθέντες μετὰ τῶν συλλειτουργησάντων μετὰ τοῦ καθῃρημένου ποτὲ Ἀθηνῶν συνῳδὰ τῷ ΙΑ΄ Ἀποστολικῷ Κανόνι καὶ τῷ Δ΄ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τὰ αὐτὰ τῷ ΙΑ΄ Ἀποστολικῷ θεσπίζοντι.

Δέον ὅμως, φρονῶ, νὰ χορηγηθῶσιν ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις εἰς πολλοὺς τῶν μετασχόντων τῆς Παρασυναγωγῆς τῆς Θεσσαλονίκης Μητροπολιτῶν. Εἶναι τὴν σήμερον γνωστὸν ἐκ γραμμάτων αὐτῶν εἰς ὁποίας ἐκβιαστικὰς πιέσεις ὑποκύψαντες πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μετέβησαν ἐκεῖ καὶ πῶς ἀπεδοκίμαζον ἐν τῇ συνειδήσει των τὰ διαδραματιζόμενα ἐκεῖσε· εἶναι δὲ ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ἂν ἀφίεντο ἀνεπηρέαστοι καὶ ἀνεξάρτητοι ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῶν πεποιθήσεων καὶ τῶν φρονημάτων αὐτῶν, οἱ ἡμίσεις τούτων θὰ συνετάσσοντο μετὰ τῶν Πα]χείων καὶ θὰ ἀνεγνώριζον ἄνευ ἀντιρρήσεων σοφιστικῶν τὸν Οἰκουμεν. Πατριάρχην Μελέτιον. Ἀλλ' ἐν τῷ ἀσφυκτικῷ περιβάλλοντι τῆς Θεσσαλονίκης δὲν ἐτόλμων νὰ ἀντιταχθῶσι κατὰ τῶν ριζοσπαστικῶν. Βεβαίως ἦτο σφάλμα των τοῦτο· πλὴν ἀλλὰ ἐν τοῖς «Βασιλικοῖς» θεσπίζεται «**Τὸ βίᾳ καὶ φόβῳ γενόμενον οὐκ ἔρρωται**».

Πρὸς τούτοις δὲν πρέπει νὰ παροραθῇ ὅτι οἱ μετριοπαθεῖς τῆς Παρασυναγωγῆς Μητροπολῖται ἐκένωσαν μέχρι τρυγὸς τὸ ποτήριον τῶν ταπεινώσεων, τῶν ἐξευτελισμῶν, τῶν ὕβρεων. Δὲν ἀνέγνωμεν ἐν ταῖς ἐφημερίσι τὰς δηλώσεις τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ὅτι πρὸς ἀγορὰν τῆς συνειδήσεως ἑνὸς Μητροπολίτου ἀρκοῦσι 500 δραχμαὶ καὶ ἓν παράσημον; Μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι, πλὴν τοῦ ὅτι ἡ δοθεῖσα ἀμνηστεία ἐκάλυψε τὰ γενόμενα, ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μήτηρ, θεματοφύλαξ τῆς πραότητος καὶ τῆς μακροθυμίας τοῦ Σωτῆρος, ὅστις «λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Πέτρ. Α΄.) καὶ νὰ ἐπιδείξῃ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν οὐχὶ πρὸς τοὺς «ἕως ἑπτάκις ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ ἁμαρτήσαντας» (Ματθ. ΙΗ΄).

ΤΕΛΟΣ

Γ΄

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ(1)

α΄.

ΚανΤΑΟΥρία ἢ ΚανΤΟΥΑρία

οὐχὶ

Κανταβριγία, ἥτις ΔΕΝ εἶναι ἕδρα ἀρχιεπισκόπου ἀλλὰ μόνον Πανεπιστημίου ἀρχαίου.

Ἀφιεροῦται τῷ σεμνῷ Ἀρχιγραμματεῖ τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου κ. κ. ΔΙΟΝΥΣΙΩι φίλῳ λίαν περισπουδάστῳ.

Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς παρετηρήσαμεν ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς καὶ ταῖς ἀθηναϊκαῖς ἐφημερίσι καὶ δὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς φύλλοις καὶ τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» αὐτῇ, ἐν ἑνὶ μάλιστα καὶ τῷ αὐτῷ φύλλῳ διαφόρως γραφόμενα τὰ ἄνωθι ὀνόματα, ἐπιτραπήτω διὰ τῶν κάτωθι γραμμῶν ἵνα περὶ τοῦ πράγματος πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐσφαλμένων καὶ ἀποτροπὴν συγχύσεων σημειώσωμεν τὰ ἑξῆς:

Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν,ἐὰν δὲν ἀπατᾷ ἡμῶν ἡ μνήμη, ὁ μακαρίτης φίλος **Ἰωακεὶμ Φορόπουλος** ὁ μετὰ ταῦτα Μελενίκου καὶ Πελαγονίας, ἀρχιμανδρίτης ἀκόμη ἐπέστησε, πρῶτος νομίζομεν,τὴν προσοχὴν τῶν γραφόντων ἱστορικῶν γεωγράφων καὶ λογίων ἐν γένει ἐπὶ τῆς ἀτόπου χρήσεως ὀνομάτων **δύο** πόλεων τῆς Μ. Βρεττανίας καὶ συνέστησε τὴν ὀρθὴν τούτων χρῆσιν παρ' ἡμῖν καὶ διόρθωσιν. Τὰ ὀνόματα ταῦτα τῶν πόλεων εἶναι: Kanterbury ἐν τῇ Νοτίῳ καὶ Cambridge ἐν τῇ Α. Ἀγγλίᾳ. Καὶ Kanterbury μὲν εἶναι ἡ **Καντουρία** ἢ **Καντουαρία**, Cambridge δὲ εἶναι ἡ Κανταβριγία.

§ 2. Ἐν τῷ διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἐπιβεβλημένῳ "Ατλαντι τοῦ Μεταξᾶ, τῷ κατὰ τοὺς κριτὰς παραδείσῳ ἐν νεωτέρᾳ ἐκδόσει, οὐχὶ τῇ πρώτῃ ἢ τῇ δευτέρᾳ—ὁ λόγος οὐχὶ περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων περὶ ὧν δίκτυον ἐπιστημονικῶν καὶ παντοίων λαθῶν ὑπέδειξαν ἤδη πρὸ ἐτῶν ὁ χρηστὸς ἐκεῖνος καὶ ταπεινόφρων καθηγητὴς Κ. Μητσόπουλος καὶ ὁ Καρολίδης ἐφένδης καὶ ἡμεῖς ἐντεῦθεν διὰ μακρῶν, ἀναγινώσκονται πάλιν:

—«**Καντερβούρη,** ἕδρα τοῦ πρώτου ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀγγλίας» οὐδὲν πλέον· καὶ κατωτέρω ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ:

—«**Κανταβριγία,** ἡ δευτέρα πανεπιστημιακὴ πόλις τῆς Ἀγγλίας, ἔχουσα μεγαλοπρεπῆ κτίρια, ἐν οἷς πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν τῷ 1229 . . . . .

—«**Γιόρκη,** ἕδρα τοῦ δευτέρου ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀγγλίας». Οὐδὲν πλέον.

Δὲν ἀναφερόμεθα εἰς ἄλλα ἐγχειρίδια. Ἡμεῖς ἔν τε τῇ Μεγάλῃ ἡμῶν Γεωγραφίᾳ καὶ ἐν τῷ **Ἐγχειριδίῳ** ἐγράψαμεν πολλῷ πρότερον ἁπλούστατα τάδε:

«**Καντουαρία** (Canterbury) ἕδρα τοῦ πρώτου «ἀρχιεπισκόπου τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας . . . . . ΒΑ τῆς Ὀξφόρδης, **Κανταβριγία** (Cambridge) διὰ τὸ πανεπιστήμιον αὐτῆς γνωστή . . . . .

«**Γιόρκη** (York, **Ἐβόρακον**), ἕδρα τοῦ δευτέρου ἀγγλικανοῦ ἀρχιεπισκόπου». Ἔπρεπεν ἴσως ἵνα προσθέσωμεν ὅτι ἐνταῦθα ἀπέθανε (306 μ. Χ.) **Κωνσταντιος ὁ Χλωρὸς,** ὁ πατὴρ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Τοῦτο ὅμως λέγεται ἢ κατὰ τὴν διδασκαλίον τῆς Ἱστορίας ἢ καὶ τῆς Γεωγραφίας κατὰ τὰς τάξεις, ὡς πράττομεν ἡμεῖς τουλάχιστον, διότι ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς, ἤγουν ἑλλαδικαῖς Ἱστορίαις καὶ Γεωγραφίας ταῖς νεωτάταις, ἃς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν **διὰ** τὰ Γυμνάσια **οὐδὲν τοιοῦτο ἀναφέρεται,** ἔδει δὲ ἵνα σημειῶται καὶ ἐν ταῖς **Ἐκκλησιαστικαῖς** Ἱστορίαις.

§ 3. Ἐν τῇ ὑπὸ **Ἀνθέμου τοῦ Γαζῆ,** τοῦ **Μηλιώτου** ἐκδόσει τῆς Γεωγραφίας τοῦ **Μελετίου** (Βενετίᾳ, 1807) ἐν σελ. 316 τοῦ Α' τόμου ἀναγινώσκονται ὀρθῶς ἔχοντα τὰ ἑξῆς: «.... ἑκατοίκουν τὸ »πάλαι **Κάντιοι,** ἔθνος τῆς Βρεττανίας ἔχουσαν »μητρόπολιν τὴν **Καντουαρίαν,** ἡ ὁποία κοινῶς »καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἄγγλων **Καντερβουρὺ** καὶ ὑπὸ »τῶν Γάλλων **Καντοβερὺ** κειμένη πρὸς τὸν Στού»ραν ποταμὸν, μὲ θρόνον ἀρχιεπισκόπου ὑφ' ὃν τε»λοῦσι 21 ἐπίσκοποι . . . . Αὕτη ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι »**Δουρούερνον** καὶ **Δαρούερνον** καὶ **Δοροβερνία**

Ἐν δὲ τῇ σ. 323 αὐτόθι: «.... Ἡ Α. Ἀγγλία διαι»ρεῖται εἰς τρία Κομιτᾶτα, δῆλα δὴ εἰς τὸ **Καντα»βριγήνσιον,** τὸ ὁποῖον κοινῶς λέγεται **Καμβρίδ»γεσιρ**..... πρωτ. πόλις τούτου εἶναι ἡ **Κανταβρι»γία,** ἥτις καὶ **Καμβόρικον** [ἐπὶ Ρωμαίων] καὶ »κοινῶς **Καμβρίδγε,** πόλις πρὸ; τὸν Κάμον ποτα»μόν..... λαμπροτάτη μὲ Ἀκαδημείαν ὁποῦ ἔχει· ἡ »Ἀκαδημεία ἔχει 14 Κολλέγια.....»

Ἐν δὲ σελ. 328 «.... Τὸ **Ἐβόρακον,** κοινῶς »**Γὸρκ,** πόλις δευτέρα μετὰ τὸ Λονδῖνον, μεγάλη »μὲ θρόνον ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὸν **Οὖρον** ποταμὸν »κοινῶς **Οὐοῦσε,** καὶ μὲ τίτλον Δουκάτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λαμβάνει τὸν τίτλον ὁ δευτερογέννητος υἱὸς

(1) Ὅρα σ. 412 π. ἔτους καὶ 11 ἐ. ἐ.

τοῦ βασιλέως, καθὼς ὁ πρωτότοκος καλεῖται **πρέγκιψ τῆς Οὐαλλίας.**

Δὲν ἀνατρέχομεν εἰς Λεξικά, ἵνα τὴν ἁπλῆν ταύτην σημείωσιν, ἣν ἐτακτοποιήσαμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἐν στιγμαῖς, καθ' ἃς τόσα ἀγαθὰ συναντήματα ἀπαντῶσιν ἐν ταῖς σχέσεσιν ἡμῶν πρὸς τοὺς ἱεράρχας τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας, ὑποβοηθήσωμεν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐννοοῦμεν ἵνα ἀσημείωτον ἀφήσωμεν ὅτι ἐν τῷ **Μεγάλῳ Λεξικῷ Ἐγκυκλοπαιδικῷ τοῦ Πολίτου-Βάρτ,** τῷ ἐξατόμῳ, ἡ λέξις **Καντουρία** ἢ **Καντουαρία** δὲν ὑπάρχει, ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἡ λέξις **Κανταβριγία** μετὰ παραπομπῆς εἰς τὴν λέξιν **Καίμπριτς,** μόλις δὲ μετὰ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ συμπληρώματι συμπεριελήφθη (ἐν σελ. 409 στ. α).

§ 4. Ἕνεκα τῶν ἀνωτέρω περικοπῶν ἐκ τῆς Γεωγραφίας τοῦ **Μελετίου—Γαζῆ** προστιθέμεθα:

α') ὅτι τὸ Cantium εἶναι τὸ παρὰ Πτολεμαίῳ **Κάντιον ἄκρον,** ὅτι ἡ Cantuaria εἶνε τὸ **Δαρούερνον** Darvernum ἢ Durovernum καὶ Cantuariensis ἢ Dorovernensis εἶναι τὸ ἐθνικόν, ὅτι δὲ ἄλλο εἶναι τὸ Cantaber ἢ Cantabricus, ὁ **Καντάβρικος** ἐκ τοῦ Cantabri, **Καντάβροι** ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ καὶ Cantabria, **Καντάβρια,** χώρα Ἱσπανική. Ὥστε μὴ παρενεχθῶμεν. Πρβλ. Λεξικὸν Λατινοελλ. **Κουμανούδη,** ἐν λέξει.

β') Canterbéry, εἶναι τὸ Canterbury, ἡ πρωτ. τοῦ Καντίου ἐν τῶν μετὰ ταῦτα μεγάλων θρησκευτικῶν κέντρων τῆς Δύσεως, ἤτοι ἡ Καντουαρία.

γ') ὅτι τὸ Cambridge(1) εἶναι ἡ Cantabrigia, ἡ καὶ ἑλληνιστὶ **Καντάβριγία,** ὡς γράφεται καὶ τυποῦται ἐν τοῖς αὐτοῦ ἐν ἑλληνικῇ γλώσσῃ τετυπωμένοις πρὸ δύο καὶ τριῶν ἑκατονταετηρίδων βιβλίοις, καὶ ἐπίθ. Cantabrigiensis. Ἂς ἐπιτραπῇ ἵνα προσθέσωμεν ἐνταῦθα ὅτι πρὸς τῷ ἀρχαιοτάτῳ Πανεπιστημίῳ ἡ πόλις κέκτηται καὶ πλουσίαν βιβλιοθήκην καὶ εἰς χειρόγραφα ἐν οἷς καὶ τὸν τῆς Κ. Διαθήκης Κώδικα Bezae, καὶ ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον ἀποστέλλει εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων καὶ **δύο** ἀντιπροσώπους . . . . .

§ 5. Ὥστε πρέπει ἵνα γράφωμεν **Καντουρία** ἢ **Καντουαρία** καὶ οὐχὶ **Καντοβριγία,** ἤτις εἶναι τὸ **Καίμπριτζ** μὲ τὰ ἔκτακτα τυπογραφεῖα καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς τιμίας καὶ πλουσίας ἐκδόσεις πρέπει δὲ νὰ ἐγκρίνωμεν τὴν λέξιν **Ἰόρακον** διὰ τὴν **Γόρκην** μεθ' ἧς καὶ ἱστορικῶς συνδεόμεθα, οὐχὶ βεβαίως διὰ τὴν **Νέαν Γόρκην,** ἥτις κεῖται εἰς τὸν **Νέον Κόσμον.**

1) Καῖμπριτζ εἶναι ἀκόμη καὶ πολυπληθὲς προάστειον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Βοστώνης, ἐνῷ καὶ τὸ σπουδαιότατον Διδασκαλεῖον τοῦ Harward College.

6'.

§ 6. Ἐν τῇ Κανταβριγίᾳ ἀκριβῶς ἐτυπώθη κατὰ τὸ 1665, ἤτοι μετὰ τὴν παλινόρθωσιν τοῦ οἴκου τῶν **Στουαρτῶν** ἀμέσως βιβλίον σπουδαιότατον **ἑλληνιστὶ** τοῦ ὁποίου ἀντὶ πάσης ἄλλης λέξεως παρατιθέμεθα αὐτούσιον τὸν τίτλον, ἐξ οὗ καὶ τὸ περιεχόμενον διαγινώσκεται καὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς ἐκδόσεως.

ΒΙΒΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΥΧΗΣ

καὶ τελέσεως ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ καὶ τῶν ἄλλων θεσμῶν καὶ **Τελετῶν** τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ ἔθος τῆς **Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας**

Πρὸς δὲ τούτοις **τύπος καὶ τρόπος** τῆς Καταστάσεως, Χειροτονίας, καὶ καθιερώσεως Ἐπισκόπων, Πρεσβυτέρων, καὶ Διακόνων

Ἐν τῇ ΚΑΝΤΑΒΡΙΓΙΑ

ἐξετυπώθη παρ' Ἰωάννου Φιέλδου τοῦ τῆς Ἀκαδημείας Τυπογράφου, ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας **ᾳχξε'.**

Ἐν τῇ ὀπισθίᾳ σελίδι τοῦ τιτλοφόρου τούτου φύλλου φέρονται ἐν λεπτοτάτοις στοιχείοις **«Τὰ ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ περιεχόμενα».**

§ 7. Ἐν δὲ τῇ **πρώτῃ** σελίδι τοῦ **δευτέρου φύλλου** ὑπάρχει ἡ ἀφιέρωσις τοῦ συγγραφέως ἐπὶ λέξει ἔχουσα ὡς ἑξῆς· χρήσιμος ἵνα δημοσιευθῇ.

Τῷ Αἰδεσιμωτάτῳ ἐν Χριστῷ Πατρὶ καὶ τιμαλφεστάτῳ Κυρίῳ ΓΙΛΒΕΡΤΩ, Ἀρχιεπισκόπῳ τῆς Καντουαρίας, τῷ τῆς ὅλης Ἀγγλίας Πρωτεύοντι καὶ Μητροπολίτῃ, τὴν νέαν ταύτην τῆς Ἀγγλικανῆς Λειτουργίας νεωστὶ ἐπιδιασκευασθείσης Μετάφρασιν **ἑλληνικὴν,** τῆς πρὸς αὐτὸν αἰδοῦς, τιμῆς καὶ εὐχαριστίας μνημόσυνον καὶ τεκμήριον οἱονδήποτε, τοπεινοφρονέστατα προσφέρει καὶ προσφωνεῖ τῆς μὲν Μητροπόλεως Ἀρχιπρεσβύτερος, πάντων δὲ τῶν τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας πρεσβυτέρων ἐλαχιστότερος.

Ι. Δ.

Ἐκ τῆς δευτέρας δὲ σελίδος ἄρχεται τὸ **Προοίμιον,** ὅπερ πολὺ ἀξίζει ἵν' ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῶν ἀσχολουμένων εἰδικώτερον περὶ τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, τῆς λειτουργίας κλ. κατέχει δὲ σελίδας τρεῖς καὶ ἡμίσειαν ἐν μικροτάτοις στοιχείοις (47 σειραὶ ἐν τῇ σελίδι).

Τὸ βιβλίον, εἰς 12ον, δίστηλον, ἐν μικροτάτοις στοιχείοις τετυπωμένον ἔχει δύο μέρη κατ' ἰδίαν σελί-

δωσιν· τὸ πρῶτον βαίνει μέχρι τῆς σελίδος ἠριθμημένης 126, πρὸς τοῖς δεκαοκτὼ ἐν ὅλοις φύλλοις τοῖς προτασσομένοις καὶ μὴ δι' ἀριθμῶν ἠριθμημένοις· τὸ δὲ δεύτερον ὑπὸ ἄλλον τίτλον καὶ κατὰ ἓν ἔτος πρότερον ἐκτετυπωμένον ἤτοι τὸ ἀχεδ' χωρεῖ ἀμέσως ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 171 σελίδος τῆς 172 κενῆς καὶ μὴ ἀριθμουμένης, ὡς καὶ τῆς 116 συναριθμουμένης μὲν ἐν τῇ σειρᾷ τῆς σελιδώσεως ἀλλὰ μὴ τύποις ἀριθμουμένης καὶ κενῆς, διότι φέρεται τὸ οἰκόσημον τῆς τυπογραφίας, ἐνῷ τὸ Alma Mater Cantabrigia.

Βιβλίον ἀξιολογώτατον, ὅπερ εὐτυχῶς ἔχομεν.

Ἐν Φαναρίῳ τῇ 25 Ἰανουαρίου 1922.

Β. Α. Μ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνῆλθον τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰς δύο συνεδρίας τὴν 21ην καὶ τὴν 24ην Μαρτίου τὰ Δύο Σώματα, ἀσχοθέντα ἐπὶ τῶν γενικῶν ζητημάτων. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν λόγου γενομένου περὶ τῶν διεξαγομένων διαπραγματεύσεων μετὰ τῶν διϊσταμένων Ἱεραρχῶν, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Γραφείου τὸ ἑξῆς ἀνακοινωθέν:

«Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἔδωκεν ἐπὶ συνεδρίας τῶν Δύο Σωμάτων ἐντολὴν εἰς τὸ Γραφεῖον, ὅπως διαψεύσῃ κατηγορηματικῶς τὰ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀναγραφέντα περὶ ὑπογραφῆς Πρωτοκόλλου μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν διϊσταμένων Ἱεραρχῶν. Εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναγνώρισιν ἢ μὴ τοῦ ἐν Ἑλλάδι καθεστῶτος οὐδεὶς κἂν λόγος ἐγένετο κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις».

Κατὰ τὴν δευτέραν συνεδρίασιν τὰ Δύο Σώματα διασκεφθέντα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐξέδωκαν διὰ τοῦ γραφείου αὐτῶν τὸ κάτωθι ἀνακοινωθέν:

«Ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὰ Δύο Σώματα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ εἰς τὴν συνεδρίαν τῶν Δύο Σωμάτων εἰσαχθέντος σημειώματος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβούλου κ. Ἀγ. Ἰωαννίδου, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἐν Ἑλλάδι καθεστὼς, καὶ τὸν ἐθνικὸν στρατὸν ἀπεκρούσθησαν παρὰ τῆς Συνελεύσεως τῶν Δύο Σωμάτων, ὡς ἐκ μέρους Ἱεραρχῶν προερχόμενα καὶ ἐν ζητήματι ἐκκλησιαστικῷ ἀνομιγνυόμενα. Ἐξ ἀφορμῆς ὅμως τῆς σχετικῆς συζητήσεως ἀπεφασίσθη νὰ δοθῇ ἡ δέουσα ἐξήγησις ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων εἰς τὴν ἐκπροσωποῦσαν τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος καὶ τὸν στρατὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀρχὴν, ἐγγράφως καὶ δι' εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὰ Δύο Σώματα οὐδεμίαν δεχόμενα ἀμφισβήτησιν περὶ τοῦ κύρους τῆς Πατριαρχικῆς Ἐκλογῆς, ἤκουσαν τὴν δήλωσιν τῆς Α. Θ. Π., ὅτι δὲν θὰ ἐμποδίσῃ Αὕτη συζήτησιν ἐπὶ προτάσεως ἀναφερομένης εἰς τὸν τρόπον τῆς τελευταίας Πατριαρχικῆς Ἐκλογῆς, παρὰ Ἱεράρχου ἢ Ἱεραρχῶν ἐκ τῆς μεγάλης Συνόδου προερχομένης.

Ἐγκρίνεται νὰ δηλωθῇ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία ὑφ' ἧς κατέχονται ἡ Α. Θ. Π. καὶ τὰ Δύο Σώματα διὰ τὴν ταχυτέραν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀπαραιτήτως ἀναγκαίας διὰ τὴν ἐθνικὴν σωτηρίαν».

Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικαίας κ. Βασιλείου καὶ τοῦ ἐκ τῶν Συμβούλων κ. Ν. Φερμάνογλου μεταβᾶσα παρὰ τῷ ἐν Κων]πόλει Ὑπάτῳ Ἁρμοστῇ τῆς Ἑλλάδος ἐξεπλήρωσε τὴν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἀνακοινωθέντι ἀπόφασιν.

Δενὺ Κοσέν. Ἡ εὐγενεστάτη χήρα Κυρία Δενύ Κοσὲν δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ὑπέβαλε τὴν τὴν βαθεῖαν αὐτῆς εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τοῖς συλληπητηρίοις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὰ ὁποῖα διεβιβάσθησαν αὐτῇ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 22 Μαρτίου

Διωρίσθη μέγας Ἱεροκήρυξ τῶν Π]χείων ὁ ἐν Μάντσεστερ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Κωνσταντῖνος Καλλίνικος, ἐπιφορτιζόμενος καὶ τὸ καθῆκον τῆς διευθύνσεως καὶ καθοδηγίας τοῦ κηρύγματος ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ.

Διωρίσθη ἐπιτροπὴ διὰ τὸ Πσ]χικὸν Σκευοφυλάκιον ὁ Μητροπ. Χαλδιας, ὡς πρόεδρος, ὁ τοποτηρητὴς τῆς Μ.Πρωτοσυγκελλίας καὶ ὁ Μ.Ἀρχιδιάκονος.

Ἀπεφασίσθη νὰ συστηθῇ εἰς τὸ Μ. Συμβούλιον, ὅπως διορίσῃ εἰδικὴν ἐπιτροπὴν μετὰ τῆς ἐντολῆς, ἵνα ἐντὸς μηνὸς καταγράψῃ τὴν ὑπάρχουσαν κινητὴν περιουσίαν τῶν Πα]χείων, ὁρίζουσα διὰ πραγματογνωμόνων τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ καθορίζουσα τὰς παρουσιασθησομένας ἐλλείψεις καὶ τοὺς ὑπευθύνους.

—Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολ. Φιλαδελφείας εὐχαριστοῦντος ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1296

Κλῆσις

Ὁ Βλαδίμηρος Ἰούριεβιτς Χιλιμὸν, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, Ρῶσσος, κάτοικος Χαρκὼβ (Ρωσσίας), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 3 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Λεοντιέβνας Χιλιμὸν, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, Ρωσσίδος, κατοίκου Κ]πόλεως (Πέραν ὁδὸς Νουβὲλ ἀριθ. 7), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 Μαρτίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

Πολύκαρπος 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 11 καὶ ἡμερομ. 22 Μαρτίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης Μιχαὴλ Ψίλλιου κατὰ Εὐδοξίας (τὸ γένος Δζουβάνη).

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, ἰδὸν καὶ τὸν Νόμον (Νεαρ. 117) καὶ τὴν νομολογίαν, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2832 καὶ ἡμερομ. 18 Φεβρουαρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Μιχαὴλ Ψίλλιου ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Διαλύει τὸν γόμον τὸν ὑφιστάμενον μεταξὺ τοῦ Μιχαὴλ Ψίλλιου καὶ τῆς Εὐδοξίας Δζουβάνη ἐξ ὑπαιτιότητος ταύτης ἐναγομένης,

Καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀνιόντα εἰς γρόσια πεντακόσια προκαταβαλλόμενα παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμούς.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη, ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων (ὑπ:) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

Τὰ Μέλη 3

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος

(ὑπ.) Οἰκονόμ. Γεώργιος

Ὁ Γραμματεύς, Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μη]λει Χαλκηδόνος

Ἐν Χολκηδόνι, τῇ 24 Μαρτίου 1922.

Ὁ Γραμματεὺς, Διάκονος Σεραφείμ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀποφάσει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι τὰ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑποβαλλόμενα ἔγγραφα θὰ μένωσιν ἀνενέργητα ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ ἐφόσον δὲν ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἡ Πρωτοκόλλησις αὐτῶν.

Ὡσαύτως δηλοῦται εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι οὐδὲν δικόγραφον κατατιθέμενον ἢ προσαγόμενον ἐνώπιον τῶν πατριαρχικῶν Δικαστηρίων θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐὰν μὴ προηγουμένως Πρωτοκολληθῇ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 Μαρτίου 1922.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοῦται, ὅτι τοὐντεῦθεν, μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως, τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον θὰ συνεδριάζῃ κατὰ πᾶσαν Δευτέραν τὴν 3 μ. μ. ὥραν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 14 Μαρτίου 1922.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—13

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 2 Ἀπριλίου 1922.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Σύμπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος στρέφει καὶ πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Σταυρὸν καὶ ἐν κατανύξει κλίνει τὸ γόνυ πρὸ τοῦ Διδασκάλου καὶ Μάρτυρος τῆς ἀγάπης.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία κατὰ τὰς Πανσέπτους ταύτας ἡμέρας ἀναπαριστῶσα ὅλας τὰς θλιβερὰς σκηνὰς τοῦ αἱματηροῦ δράματος τῆς Ἱερουσαλὴμ, προβάλλει ἐνώπιον τῶν τέκνων Αὐτῆς τὸ ἰδεῶδες καὶ τελειότατον πρότυπον ἀγάπης· καὶ αἱ καρδίαι αἱ γνησίως χριστιανικαὶ, αἱ φλεγόμεναι ὑπὸ ἀληθοῦς ἀγάπης, προσέρχονται ἵνα ἐντρυφήσωσιν εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀπαραμίλλου προτύπου.

Οἱ αἰῶνες διαδέχονται ἀλλήλους ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ τοῦ χρόνου ῥοῇ, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς μεγάλης θυσίας, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ ἄπειρος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἠδύνατο νὰ προσενέγκῃ ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, πάντοτε ἀκμαία καὶ ζωηρὰ, δὲν παύει καὶ οὐδέποτε θέλει παύσει συγκινοῦσα βαθύτατα τὰς χριστιανικὰς ψυχὰς, ὅσας δὲν ἐμάρανε τῆς ὑλόφρονος ἀπιστίας ἡ θανατηφόρος πνοή.

Καὶ ὁ Σταυρὸς, τὸ ζῶν τοῦτο μαρτύριον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, διακηρύττων διὰ τῶν αἰώνων ὅτι ἄνευ ἀγάπης, καὶ δὴ μέχρις αὐτοθυσίας ἐξικνουμένης οὐδὲν ὑψηλὸν καὶ γενναῖον ἐπιτελεῖται, θὰ ἐνισχύῃ τοὺς ἀληθεῖς μοθητὰς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς.

***

Εἶναι θησαυρὸς ἀνεξάντλητος εἰς διδάγματα ὑψηλὰ τὰ Πάθη τοῦ Σωτῆρος, διὰ πάντα εὐσεβῆ χριστιανόν. Ἀλλ' ἀναμφιβόλως, τὸ ὑψηλότερον δίδαγμα, ἡ μᾶλλον προέχουσα ἰδέα, ἡ ἐντονωτέρα ἐξ αὐτῶν ἐντύπωσις, εἶναι ἡ τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἔχητε ἀγάπην ἐν ἀλλήλοις». Εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ Θεοῦ παρέχει πρὸς τὴν εἰς Αὐτὸν πιστεύουσαν ἀνθρωπότητα τὸ γνήσιον γνώρισμα παντὸς ἀληθοῦς χριστιανοῦ.

«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» εἶναι ἡ καινὴ πρὸς τοὺς μαθητὰς ἐντολὴ τὴν ὁποίαν πλήρως ἐφήρμοσε καὶ ἐπραγμάτωσεν ὁ Θεῖος Διδάσκαλος κατὰ τὸν ἐπίγειον Αὐτοῦ βίον, παρέχων ἑαυτὸν θαυμαστὸν παράδειγμα ἀγάπης εἰλικρινοῦς καὶ ἀνυστεροβούλου, ἀγάπης σκοπούσης μόνον τὴν ἠθικὴν τοῦ πλησίον βελτίωσιν.

Πᾶσα διδαχὴ πρὸς τὰ ἀκολουθοῦντα Αὐτῷ πλήθη, πᾶσα ἐνέργεια ἰαματικὴ διὰ τοὺς ὑπὸ ποικίλων νόσων κατατρυχομένους, πᾶς ἔλεγχος τῆς φαρισαϊκῆς ὑποκρισίας, πᾶς λόγος παραμυθίας εἰς τοὺς τεθλιμμένους καὶ συγγνώμης

εἰς τοὺς μετανοοῦντας, ἀποπνέει τὸ γλυκύτατον ἄρωμα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, τὴν ὁποίαν οὐδ' οἱ ἀσπονδότεροι τῶν πολεμίων Του ἠδυνήθησαν νὰ τῷ διαμφισβητήσωσι. Καὶ μήπως ὅλος ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βίος τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι διαρκὴς ἐκδήλωσις ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀγάπης χωρούσης μέχρις αὐτοθυσίας;

«Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ».

Καὶ ὅταν ἐπέστη ὁ χρόνος, ἵνα πληρωθῇ ἡ περὶ ἀπολυτρώσεως θεία βουλή, ἐπισφραγίζων διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος τὴν οὐράνιον αὐτοῦ περὶ ἀγάπης διδαχήν, προσέρχεται θῦμα ἑκούσιον καὶ χύνει ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸ αἷμα Του ὡς σπονδὴν ἱλαστήριον διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησεν.

***

Ἀλλ' ἀγάπη τόσον μεγάλη, τόσον ἀπεριόριστος, οἵα ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεὸς διὰ τοῦ μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ, περικλείει ἐν ἑαυτῇ καί τινα ὀφειλήν, τὴν ὁποίαν πᾶς ἀληθὴς χριστιανὸς αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποτίσῃ.

Ἐὰν ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ μέγιστον ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθόν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς Ἰησοῦς τόσον, ὥστε καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ νὰ δώσῃ λύτρον ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δεσμωτῶν τῆς ἁμαρτίας, δικαιοῦται βεβαίως νὰ ἀξιώσῃ παρ' ἡμῶν ἀνάλογον ἀγάπην.

Ναί! Ζητεῖ ὁ Ἐσταυρωμένος ὡς ἴδιον κτῆμα καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας, διὰ δεσμῶν ἐνδομύχων καὶ στενωτάτων, δι' ἑνώσεως ἐνδοτάτης καὶ μυστικῆς, οὐδὲν περισσότερον οὐδὲν ὀλιγώτερον ἢ αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Καὶ ἡ μεγάλη αὕτη κατάκτησις αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, αὐτῆς τῆς πνευματικῆς τῶν ἀνθρώπων ὑποστάσεως καὶ ζωῆς θὰ πραγματοποιηθῇ, καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ οὐχὶ διὰ τῶν ὅπλων, ἢ ἄλλων ὑλικῶν μέσων, ἀλλὰ διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, διὰ τῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης τῶν ἀνθρώπων· ἡ δὲ πεποίθησις αὕτη ἐκφράζεται ἐν τῇ περὶ εἰρήνης καὶ ἀγάπης ὑποθήκῃ τοῦ Σωτῆρος: «εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν· εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν εἰρήνην, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις».

Ἰδοὺ τί ζητεῖ ὁ Ἰησοῦς παρ' ἡμῶν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς θυσίας Του. Νὰ ἀφήσωμεν τὰς ἔριδας καὶ τὰς διχοστασίας, νὰ λησμονήσωμεν τὰ πρὸς ἀλλήλους μίση καὶ νὰ ἀνοίξωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὴν εἰρήνην μετὰ τοῦ πλησίον καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην.

Διότι ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, εἶναι ὁ ἕτερος πόλος περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφεται ἡ θρησκεία τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἀγάπη ἐνεργός. Ἐκδηλουμένη δι' ἔργων εὐποιΐας καὶ φιλανθρωπίας. Ἀγάπη ψωμίζουσα τὸν πεινῶντα, ποτίζουσα τὸν διψῶντα, περιβάλλουσα τὸν γυμνὸν, ἀνακουφίζουσα τὸν τεθλιμμένον, βοηθοῦσα τὸν πάσχοντα, ἰδοὺ ἡ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος λατρεία, τὴν ὁποίαν θαρρούντως δυνάμεθα νὰ καταθέσωμεν πρὸ τοῦ Σταυροῦ. Ἡ τῶν «ἀγαθῶν ἔργων ἐπίδειξις» κηρύττει ὁ Χρυσορρήμων εἶναι ὁ καλύτερος ἑορτασμὸς τῶν Ἁγίων Παθῶν. Ἡ διάπραξις ἔργων ἀγαθῶν, ἔργων εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγάπης καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν ἀγιάζει καὶ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν τὴν δυστυχίαν ἀνακουφίζει.

Καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς Ἔθνος φέρομεν καὶ ἡμεῖς εἰσέτι τὰ στίγματα τῆς φοβερᾶς δοκιμασίας, τῆς ἐκ τῆς παγκοσμίου λαίλαπος. Πλεῖστοι εἶναι μεταξὺ ἡμῶν οἱ πάσχοντες ἀδελφοί. Πλεῖσται εἶναι αἱ πληγαί, αἵτινες χρῄζουσι συντόνου προσπαθείας πρὸς ἐπούλωσιν. Δὲν ζητεῖται τι ὑπερβολικὸν παρ' ἡμῶν. Οὐδεμία θυσία ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων ἡμῶν. Ἀγάπη ὠργανωμένη εἰς ἀλληλοβοήθειαν, ἀγάπη θυσιάζουσα τὸ ἀτομικὸν συμφέρον ὑπὲρ τοῦ πλησίον καὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ εἶναι ὅ,τι ἐπιβάλλεται σήμερον καὶ ἡμᾶς, καὶ ὅ,τι ἄλλως τε ἀποτελεῖ τὴν ἀληθεστέραν ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς.

Πράγματι οἱ μετὰ ἀγάπης ἀφοσιώσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ καλοῦ, εἴτε ἐν στενῷ

εἴτε ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ, συνομολογοῦσιν ὅτι ἄνευ ἀγάπης ἐμπνεούσης εὐγενεῖς ἰδέας καὶ κινούσης εἰς ἔργα μεγάλα, ἡ ζωὴ θὰ ἦτο ξηρὰ καὶ ἄγονος.

Αἱ γενεαὶ διαδέχονται ἀλλήλας καὶ ἐφ' ὅσον θὰ διέρχωνται πρὸ τοῦ συμβόλου τῆς ἀγάπης θὰ συναισθάνωνται ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ νόμον τὸν ὁποῖον ὀφείλει τις νὰ τηρῇ ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ ζωὴν ἀληθῆ, νόμον τοῦ ὁποίου ἡ παραβίασις μετέβαλε τὸν ἐπίγειον παράδεισόν μας εἰς ἀληθῆ κόλασιν.

Δ'.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ(1)

ΒριουΛα οὐχὶ **ΒρΥουΛΛα**

Δῆμος **Βριουλιτῶν**

Ποῦ τίθεται ἡ πόλις;

Ἀφιεροῦται τῷ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ

ἁγίῳ Βριούλων κ. κ. ΔΙΟΝΥΣΙΩι

τῷ παμφιλτάτῳ μοι

χαίρειν ἐν Χριστῷ

Ἐπειδὴ ἐν τῇ Διατυπώσει μητροπόλεων ἡ ἐπισκοπῶν τῇ ἐκ συνοδικῆς διασκέψεως προελθούσῃ κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα, πατριαρχοῦντος Μελετίου τοῦ Δ', ἀνεστηλώθη εἰς μητρόπολιν ἡ πόλις, τὰ **Βρίουλα**, κατὰ τὰς μεσαιωνικὰς Τάξεις τῆς προκαθεδρίας δεκάτην σειρὰν τέως ἐν τοῖς θρόνοις τῆς Ἐκκλησίας Ἐφέσου ἔχουσα, ἐν ἐνὶ δὲ καὶ τῷ αὐτῷ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὑπὸ δύο διαφόρους γραφὰς ἐσημειώθη, τολμῶ ἵνα παραθέσω τὴν κάτωθι σημείωσιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ὀρθὴν τῆς λέξεως γραφήν. Τὸ αὐτὸ προτίθεμαι, θεῶν διδόντων, ἵνα πράξω καὶ διὰ τὸ ὄνομα τῆς μητροπόλεως **Ἀναΐων**, ἀποσπῶν ἐνίας σημειώσεων σειρὰς ἐκ τῶν παρ' ἐμοὶ χαρτίων.

(1) Ὅρα προηγ. ἀριθμόν.

§ 2. Ἡ λέξις **Βρίουλα** διὰ τοῦ ἰῶτα πρέπει ἵνα ὀρθογραφῆται καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ υ, καὶ δι' **ἑνὸς λάβδα**, οὐχὶ διὰ διπλοῦ, ὡς εἰθίσθη παρὰ πάντα λόγον, καθόσον ἡ λέξις οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ **βρύω** (ρῆμα) ἢ τὸ **βρύον** (οὐσιαστικὸν), διότι καὶ ὁ τόπος **βρυοφόρος** δὲν εἶναι. Ἡ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γραφὴ, ἤτοι ἡ ἀλλαγὴ καὶ ἡ ἐπικράτησις αὐτῆς προῆλθεν εὐκολώτατα ὡς ἡ μᾶλλον κατά τε τὴν σημασίαν γνωστὴ καὶ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν εὐπρόσδεκτος καὶ προσική(1).

§ 3. Ἐν τῇ Ἰωνίᾳ καὶ τῇ Λυδίᾳ ὑπάρχουσι τόσαι πόλεις καὶ κῶμαι ἀρχαῖαι, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ ὀλίγον τι βαθύτερον καὶ ἐπιστατικώτερον θέλων ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατ' αὐτὰς καὶ τὰ κατὰ τὴν τοπογραφίαν αὐτῶν εὑρίσκεται πρὸ ἀληθοῦς ὠκεανοῦ μελετῶν παντοίων. Ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι τῇ Μητροπόλει Ἐφέσου **ἐπαρχίας** Ἀσίας ὑπήγοντο τριάκοντα καὶ ἓξ ἢ τεσσαράκοντα ἐπισκοπαὶ, ὧν τὴν δεκάτην θέσιν ἐν τῇ τάξει εἶχεν ἡ τῶν **Βριούλων** (οὕτω) καὶ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην, εἶτα δὲ τὴν εἰκοστὴν ὁ τῆς **Ἀνέας** αὐλῆς ἢ **Ἀναΐων**, καὶ ὅτι τῇ μητροπόλει Σάρδεων Λυδίας ὑπετάσσοντο ἓξ πρὸς ταῖς εἴκοσιν, ἐν αἷς τὴν πρώτην θέσιν εἶχεν ἡ **Φιλαδελφείας** τρίτη δὲ ἡ τῶν **Θυατείρων**, δικαιολογεῖ, νομίζω, τὴν ἄνωθι διατυπωθεῖσαν γνώμην μου.

§ 4. Τὴν λέξιν **Βρίουλα** ὀρθῶς γράφει καὶ περιγράφει ὁ χρηστὸς ἐκεῖνος καὶ ἐπιμελὴς λόγιος φίλος μου, ὁ μακαρίτης Μηνᾶς Χαμουδόπουλος ἐν τῷ πέμπτῳ τεύχει τῆς πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων Γεωγραφίας αὐτοῦ (Κπόλει 1882), ἀναφέρουσι δὲ καὶ αἱ νεώτεραι ἑλληνικαὶ Γεωγραφίαι καὶ ὁ **Μελέτιος-Γαζῆ** (ἴν τόμ. Γ' σ.163) ὅστις ὅμως γράφει «.... ἔπειτα τὰ Βρύουλα, κοινῶς Βουρλὰ, τανῦν κωμόπολις» Ὁ **Ἄτλας** τοῦ Μεταξᾶ δὲν ἠθέλησεν ἵνα ἐπιβαρυνθῇ διὰ τῆς μνείας τῆς εὐδαίμονος ταύτης πόλεως, ἥτις καὶ ἐπίνειον ἔχει τὴν **σκάλαν τῶν Βουρλῶν**. Ἀλλὰ ποῦ τίθενται τὰ Βρίουλα;

Ὁ **Στράβων** ὡς ἑξῆς περιγράφει τὰ μέρη ταῦτα τὰ ἐπὶ τοῦ Μιάνδρου καὶ τῆς νῦν διατρεχούσης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς **Σμύρνης**—

(1) Διὰ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων εἰδικώτερον ὅρα τὰ κοινὰ Λεξικά.

Ἐφέσου (=Ἁγιὰ Σουλοὺκ=Ἅγιος Θεολόγος)—**Τράλλεων**(=Ἀϊδινίου) καὶ ἑξῆς·

«Ἐν τῇ ὁδῷ τῇ μεταξὺ **τῶν Τράλλεων** καὶ »τῆς **Νύσης** κώμη τῶν Νυσαέων ἐστὶν οὐκ ἄπω»θεν τῆς πόλεως **Ἀχάρακα**,.. .(1) ἐν ᾗ καὶ τὸ »Χαρώνιον ἄντρον ὑπερκείμενον τοῦ ἄλσους θαυ»μαστὸν τῇ φύσει ... λέγουσι δὴ τοὺς νοσώδεις »καὶ προσέχοντας ταῖς τῶν θεῶν θεραπείαις »φοιτῶν ἐκεῖσε καὶ διαιτᾶσθαι.... παρὰ τοῖς ἐμ»πείροις τῶν ἱερέων, οἳ ἐγκοιμῶνται ὑπὲρ αὐτῶν »καὶ διατάττουσιν ἐκ τῶν ὀνείρων τὰς θεραπείας· »οὗτοι δὲ εἰσὶ καὶ οἱ ἐπικαλοῦντες τὴν τῶν θεῶν »ἰατρείαν.....

«Ἀπὸ δὲ τριάκοντα σταδίων τῆς Νύσης ὑπερ»βᾶσι Τμῶλον τὸ ὄρος τὴν Μεσωγίδα ἐπὶ τὰ »πρὸς Ν μέρη καλεῖται τόπος **Λειμῶν**... (Ἀσίῳ »ἐν λειμῶνι, τὸ ὁμηρικόν).

«Περίκεινται δὲ ἀξιόλογοι κατοικίαι **πέραν** »τοῦ Μαιάνδρου, **Κοσκίνια** καὶ **Ὀρθωσία**, **ἐντὸς** »δὲ **ΒΡΙΟΥΛΑ**(2), **Μάσταυρα**, **Ἀχάρακα** καὶ »ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐν τῷ ὄρει τὰ **Ἄρομα**, ὅθεν »ὥριμος Μεσωγίτης οἶνος ὁ Ἀρομεύς».

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς λοιπὸν ταύτης κατὰ σειρὰν ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν κεῖνται ἡ **Ἔφεσος** ἡ παλαιὰ), ἡ **Μαγνησία**, ἡ **πρὸς Μαιάνδρῳ** αἱ **Τράλλεις** (κτίσμα Ἀργείων καί τινων Θρακῶν Τραλλίων, ἀφ' ὧν τοὔνομα), **Νῦσα**, **Ἀχάρακα**, **Μάσταυρα**, **Βρίουλα**, τὰ ὑπὸ τὰς κλιτῦς τῆς Μεσωγίδος ἀντικρὺ τῆς **Ἀντιοχείας**, ἥτις ἔφερε τὴν καλουμένην Ἀντιοχικὴν ἰσχάδα (σῦκα) περιζήτητον (Στράβ).

§ 5. Ὁ Radet ἐν τῷ «περὶ Λυδίας ἐπὶ τῶν Μερμναδῶν» ἀξιολόγῳ αὐτοῦ ἔργῳ (1893, Παρισίοις) ἐν σελ. 52 μνείαν ἁπλῆν ποιούμενος τῶν **Βριούλων** ὑφηγεῖται, δικαίως νομίζω, ὅτι ἡ πόλις πιθανῶς ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λέξεως **βρία**, ἥτις σημαίνει θρακιστὶ, **πόλιν**. Ὁ σοφὸς Γαλάτης ἰσχυρίζεται οὐχὶ ἀπιθάνως ὅτι ἐν τῷ γεωγραφικῷ λεξιλογίῳ τῆς Λυδίας ἀπαντῶσιν ὀνόματα μνηύοντα ἀποικισμὸν ἢ συνοικισμὸν θρακικὸν, ὡς καὶ παρὰ Στράβωνι τὸ πρᾶγμα διδάσκεται. Παρ' Ἡροδότῳ ἀπεριφράστως λέγεται περὶ τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ τὰ ἤθη αὐτῶν ὁμοιότητος καὶ συγγενείας τῶν Λυδῶν. «Οἱ Λυδοὶ δὲ νόμοισι μὲν παραπλησίοισι χρέωνται καὶ Ἕλληνες» (**A**, 94) καὶ ἀνωτέρω αὐτόθι ἐν 35 σ. «Ἔστι δὲ παραπλησίη ἡ κάθαρσις τοῖσι Λυδοῖσι καὶ τοῖσι Ἕλλησι». Ὁ δὲ περίεργον ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς, αὐτόθι περὶ τῆς εἰρήνης τῆς μεταξὺ τῶν Λυδῶν (Ἀλυάττου) καὶ τῶν Μήδων (Κυαξάρου) διδάσκει ἡμᾶς ὅτι «ὅρκια δὲ ποιέεται ταῦτα τὰ ἔθνεα τά περ τε Ἕλληνες» (πρβλ. Radet αὐτόθι σ 53) δι' οὗ ἀπ δεικνύεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπικράτησις καὶ ὁ ἐξ Ἑλλήνων καὶ Θρακῶν οἰκισμός.

Ὅτι δὲ **βρία** θρακικὴ λέξις εἶναι, **σημαίνουσα τὴν πόλιν** ἔχομεν μαρτύρια τὰ παρὰ **Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ** (Βερολίνῳ, ἔκδ. Meineke) ἐν λέξ. «**Σηλυμβρία**... βρία γὰρ κατὰ Θρᾷκας ἡ πόλις» καὶ ἀλλαχοῦ ἐν λέξει Βρουτο**βρία**... δηλοῖ δὲ **Βρουτόπολιν**, καὶ τὰ παρὰ **Στράβωνι** (319).... τῆς δὲ πόλεως βρίας καλουμένης θρακιστὶ ἀκόμη δὲ καὶ τὰ παρὰ **Νικολάῳ τῷ Δαμασκηνῷ** ἐ, ἀποσπ: 45 δημοσιευομένῳ ἐν σ. 379 τοῦ Γ' τόμ. τῶν Fragm: Historicorum Graecorum, ὅπερ σχεδὸν ὁλόκληρον παρατίθημι, ἃ τε διδακτικώτατον. Τούτου μιμνήσκομαι ἐν τῷ μαθήματι τῆς Γεωγραφίας διδάσκων τὰ περὶ Θρᾴκης καὶ περὶ Αἴνουν ἥτις καὶ Πολτυμβρία ἐκαλεῖτο. Τὸ μέρος ἔχει ὡς ἑξῆς:

«**Μεσημβρία**, πόλις Ποντική.... ἐκλήθη ἀπὸ »Μέλσου. Βρίαν γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες. Ὡς »οὖν **Σηλυμβρία** ἡ Σήλυος πόλις, **Πολτυμβρία** »ἡ Πόλτυος, οὕτω καὶ **Μελσημβρία** ἡ Μέλσου »πόλις, καὶ διὰ τὸ εὐφωνότερον **Μεσημβρία**».

Ὁ Ramsay ἐν τῇ Geogr. of Asia Minor (IV, 1890) σελ. 137 ἀναφέρει ἐν Φρυγίᾳ καὶ πόλιν **Βρίαν**, καὶ Μακεδόνιον ἐπίσκοπον ταύτης παρακαθήσαντα ἐν τῇ πέμπτῃ Οἰκ. Συνόδῳ(1). Σπ-

(2) **Μάσταυρα** ΒΔ τῶν Βριούλων, ἀριστερὰ τῷ πρὸς τὴν **Ἀπάμειαν Κιβωτὸν** σιδηροδρομικῶς βαίνοντι, **Ἀχάρακα** δὲ ΝΔ τῶν Βριούλων, δεξιὰ τῷ σιδηροδρομικῶς ὁμοίως πρὸς τὴν **Ἀπάμειαν Κιβωτὸν** (Δινεῖρ).

(2) Quae in Notitia Hieroklis **Πρίουλα** scribitur φέρεται παρὰ L e Q u i e n, I σ. 703, 704.

(1) Ὁ βουλόμενος μετίτω καὶ τὰς αὐτόθι ὀλίγας σοφὰς παρατηρήσεις τοῦ μεγάλου τούτου Ἄγγλου

μειούσθω μοι ἐνταῦθα ὅτι τὴν λ. Bria σήμερον ἔγραψαν ἐν τῷ Παραρτήματι (Suppl.) τοῦ Pauly-Wissowa Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ, εἰς ὃ διὰ τὰ περαιτέρω, ὅτι ἐν τῇ **Νομισματικῇ** ἐνεκρίθη (Head-Σβορώνου) ἀντὶ τοῦ παρὰ **Ἱεροκλεῖ Βριά(νη)** καὶ ὅτι παρελήφθη ἤδη ἐν τῷ κλασσικῷ χάρτῃ τῆς M. Ἀσίας Murray (1903, Λονδίνῳ) ὅπως καὶ τὸ Billara (=Βρίουλα).

Τὰ λοιπὰ ἄχρηστα διὰ τὴν σημείωσιν ταύτην. **Βρία** λοιπὸν εἶναι πόλις τῆς **Πακατιανῆς** Φρυγίας.

§ 6. Ποῦ κεῖνται, ἤτοι ποῦ ἐκειντο τὰ Βρίουλα ἕτερον ἐρώτημα, εἰς ὃ ἡ ἀπάντησις εὔκολος ἐκ τῶν **ἀρχαιολογικῶν** καὶ **νομισματικῶν** χαρτῶν. Ἀνωτέρω ὑπέδειξα τὴν σειρὰν τῶν πόλεων· ἀλλ' ἐν τῇ Revue Archeol: τοῦ 1887 (σ. 353 κ. ἑ.) ὅπου ὑπάρχει καὶ μικρὸς χάρτης μέρους τῆς Φρυγίας ἀπήντησα ὅτι τὰ Μάσταυρα μέχρι σήμερον διετήρησαν τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ὀνομασίαν, ὅτι δὲ ... **Βίλλαρα**, εἰς ἃ ἄλλος Ἄγγλος φίλος ἀρχαιολόγος γνωστότατος ὁ κ. Hogarth εὗρε λείψανα ἀρχαίας πόλεως, βεβαίως προφανῶς (évidement) ἐπέχουσι τὴν θέσιν τῶν Βριούλων, γνωστῶν ἐκ νομισμάτων. Ὁ περαιτέρω λόγος μου χρησιμεύσει πρὸς στήριξιν τῆς ἐμῆς θέσεως.

§ 7. Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν νομισμάτων τῆς πόλεως ταύτης, ἣν παρετήρησα ἐν τῇ **Ἱστορίᾳ τῶν Νομισμάτων** τοῦ Head, τῇ τε πρωτοτύπῳ καὶ τῇ ἐπεξεργασμένῃ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ἕλληνος μοναδικοῦ νομισματολόγου τοῦ κ. Σβορώνου ἐν τῇ Βιβλ: Μαρασλῇ καὶ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ B. Head πεφιλοπονημένῳ «Καταλόγῳ τῶν ἑλληνικῶν νομισμάτων τῆς Λυδίας τῶν ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ» (Catal: of the Greek Coins of Lydia ... Λονδίνῳ 1901) ἀπαντῶ πάντοτε τὴν γραφὴν Βρέουλα καὶ τὴν γεν. τοῦ πληθυντικοῦ **Βριουλειτῶν** καὶ **Βριουλιτῶν** τὸ δεύτερον τοῦτο μεταγενέστερον καὶ συχνότερον. Ἡ νομισματοκοπία τῆς πόλεως ἀνάγεται κατὰ τὸν Imh: Blumer(1) ἀρχαιότερον ἔτι εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου καὶ βαίνει μέχρι καὶ M. Αὐρηλίου, ἄρα εἰς τοὺς πρώτους δύο αἰῶνας τῆς Αὐτοκρατορίας(1).

§ 8. Τὴν αὐτὴν διὰ τοῦ ε γραφὴν ἀπήντησα καὶ ἐν τῷ τοῦ I.e Quien, Or: Christ: A, 703,704, εἰ καὶ φέρεται Ecclesia Briollorum ἤτοι μετὰ διττοῦ λάβδα ἐν τῇ λατινιστὶ ἐπιγραφῇ.

Ἐπίσκοποι **Βριούλων**—ιτῶν τέσσαρες ἀναγράφονται παρ' αὐτῷ καὶ οἱ τέσσαρες ἐν ταῖς Οἰκουμ. Συνόδοις παραστάντες τῇ Α', τῇ Γ', τῇ Δ' καὶ τῇ Ζ', ἐὰν δὲν διέφυγέ μου τι ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Ὀνόματα κατὰ σειρὰν **Τιμόθεος** (Αος), **Τιμόθεος** (Βος), **Ρουφῖνος**, **Γεώργιος**.

Ταῦτα πρόχειρα· τὰ καλλίτερα τοῖς ἐν τῇ χρυσῇ Ἰωνίᾳ φίλοις λογίοις, τοῖς καὶ ἁρμοδιωτέροις, ἀπόκειται.

Ἐν Φαναρίῳ,
τῇ 25-26 Μαρτίου 1922.

Β. Α. Μ.

γεωγράφου καὶ ἱστορικοῦ, οὗ ὑπάρχει καὶ τὸ μέγα σύγγραμμα Sities and Bishoprics of Phrygia(1895). Δυστυχῶς μόνον τὸ βον μέρος ἔχω ἄχρηστον διὰ τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ζητήσεως.

(1) Lydische Stadm: Γενεύη, Λειψία, 1897.

(1) Περὶ τεχνοτροπίας τῶν νομισμάτων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν τύπων δὲν εἶναι λόγος ἐνταῦθα. Ὁ θέλων παραπέμπεται προχείρως εἰς τὸ τοῦ κ. Σβορώνου σύγγραμμα τὸ ἄνωθι μνημονευόμενον τ. Β' σ. 195.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 22 Μαρτίου

Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολογ. Ἀκαδημείας περὶ τοῦ πνευματικοῦ, οἰκονομικοῦ καὶ κτηματικοῦ μέρους αὐτῆς. Ἀποφασίζεται κατ' ἀρχὴν ἡ διατήρησις τοῦ τετραταξίου ἀκαδημεικοῦ τύπου τῆς Σχολῆς, προστιθεμένου ἰδιαιτέρου τμήματος, ὡς Ἱεροδιδασκαλείου, οὗτινος ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ προγραμματικὸν ἐν γένει μέρος ὁρισθήσεται ἀκολούθως.

Συνεδρία 24 Μαρτίου

Ἀνεγνώσθησαν δύο ἐκθέσεις τοῦ μητροπολίτου Ἀμασείας ἐκ Βελιγραδίου περὶ τῶν συνεντεύξεων ἃς ἔσχεν ἡ Α. Σεβασμιότης· ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐκθέσεων τούτων ὁ Πα]χικὸς ἀπεσταλμένος ἐπεκοινώνησε κατὰ τὴν ἐν Ρουμανίᾳ βραχεῖαν διαμονὴν αὐτοῦ μετὰ τῆς Α. Ὑψηλοπανιερότητος τοῦ Πριμάτου τῆς Ρουμανίας κ. Μύρωνος, μετὰ τῶν ἐκεῖ πολιτικῶν κύκλων καὶ τῶν προκρίτων τῶν ὁμογενῶν κοινοτήτων, τυχὼν πανταχοῦ θερμῆς δεξιώσεως καὶ πολλῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ καὶ τιμῆς.

Τῶν αὐτῶν ἐνδείξεων τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἔτυχεν ἡ Α. Σεβασμιότης καὶ κατὰ τὴν ἐν Σερβίᾳ διαμονὴν αὐτῆς. Κατὰ πρῶτον παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Μακ. Πατριάρχου Βελιγραδίου, παρόντων καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, πρὸς ὃν καὶ ἐπέδωκε τὸν Πα]χικὸν καὶ Συνοδικὸν Τόμον. Εἶτα εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως ἐξοχ. κ. Πάσιτς καὶ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον, ὃν προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς:

Μεγαλειότατε,

Μὲ θαυμασμὸν καὶ στοργὴν μητρικὴν ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παρηκολούθει κατὰ τοὺς τελευταίους μαρτυρικοὺς χρόνους τῆς Σερβικῆς παλιγγενεσίας τοὺς ἐνδόξους θριάμβους καὶ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα ὅσα ἐπετέλεσεν ὁ γηραιὸς ἀλλὰ σφριγῶν τὴν ψυχὴν ἀείμνηστος βασιλεὺς Πέτρος καὶ ἡ Ὑμετέρα θαλερὰ καὶ ἡρωϊκὴ Μεγαλειότης, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, ὡς ἄλλος Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ὁδηγοῦντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στρατοπέδου ἀπὸ νίκης εἰς νίκην, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν τὸν γενναῖον στρατὸν τῆς Σερβίας.

Ἀγαλλομένη δὲ ἔβλεπε νὰ ἀναβιοῖ εἰς τὰ στήθη ὑμῶν ἡ ψυχὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως Δουσὰν, τῶν γενναίων βοεβοδῶν καὶ τοῦ ἀτρομήτου Οἴκου τῶν Καραγεώργεβιτς, νὰ ἀναζῶσιν οἱ θρύλοι καὶ νὰ πραγματοποιῶνται οἱ ὁραματισμοὶ καὶ τὰ ὄνειρα, ὅσα ἐλίκνισαν γενεὰς σκοτεινῆς νυκτὸς μακραίωνας μαύρης δουλείας. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον!

Ἡ Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ὁ προκαθήμενος αὐτῆς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἀντὶ δάφνης ἡμεροβίου ἐπιθέτουσιν ἐπὶ τὴν ἡρωϊκὴν καὶ εὐσεβῆ Κορυφὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιδίδοντες τὴν ἱερὰν ταύτην εἰκόνα, σύμβολον τῆς θείας Μεγαλειότητος, εὔχονται μετὰ τοῦ Προφητάνακτος ὅπως «ἀνατελῇ ἐν ταῖς ἡμέραις Αὐτῆς δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη (Ψαλμ. 71). Ἀμήν.

Τὰς ἐπισήμους παρουσιάσεις ἡ Α. Σεβ. ἐκθέτει καὶ ἐν τοῖς ἀκολούθοις τηλεγραφήμασι:

Χθὲς Παρασκευὴν παρουσιάσθην μετὰ Πατριάρχου ἐνώπιον Προέδρου Κυβερνήσεως. Ἀντηλλάγησαν πολλὰ ἐνδιαφέροντα. Πρόεδρος ὑποβάλλει σέβη Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι, Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ. Ταχυδρομικῶς λεπτομερείας.

Πατριαρχικὴν λειτουργίαν συμμετέχοντος καὶ ἐμοῦ Μακαριώτατος ἐμνημόνευσεν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ἐξεφώνησε λόγον, εἰς ὃν ἀπήντησα καταλλήλως. Παρέθηκε γεῦμα, παρεκάθησαν συνοδικοί, ὑπουργοί, κληρικοί, καθηγηταί. Μακαριώτατος προέπιεν ὑπὲρ Ὑμετέρας Παναγιότητος. Ἀπήντησα.

Εἰσηγουμένου Μακαριωτάτου συνοδείᾳ ἐπισκόπου Τιμὸκ, Ὑπογραμματέως, ἐγενόμην χθὲς δεκτὸς φιλοφρόνως παρὰ Μεγαλειοτάτου. Προσφωνήσας καταλλήλως διεβίβασα εὐχὰς Ὑμετέρας Παναγιότητος Μητρὸς Ἐκκλησίας. Ἐπέδωκα ἱερὰν εἰκόνα. Ἐξέθηκα κατάστασιν χριστιανῶν, μετὰ προσοχῆς ἀκουσθεῖσαν. Μεγαλειότατος ἠὐχαρίστησε θερμότατα. Ἀσπάζεται δεξιὰν Ὑμετ. Παναγιότητος, ὑποβάλλει σέβη Μητέρα Ἐκκλησίαν.

Μ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Παρασκευὴ 18 Μαρτ.

Ἁ. Θ. Παναγιότης κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου ἐχοροστάτησε μετὰ τῶν ἁγ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ. Κατ' αὐτὴν ἀνέγνωσε τὴν Α' στάσιν τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου, τὰς δ' ἄλλας οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς.

—Ἡ Α. Θ. Π. πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐπιβαίνουσα ἀτμακάτου, συνοδευομένη δὲ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τῆς ἐφορίας τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας καὶ ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς μετέβη εἰς Χάλκην. Μετὰ πανηγυρικὴν δεξίωσιν ἐν τῷ κοινοτικῷ ναῷ τῆς νήσου ἀνῆλθεν εἰς τὴν Θεολ. Ἀκσδήμειαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπεδέξατο Αὐτὴν ὁ Σχολάρχης μετὰ τῶνΚαθηγητῶν καὶ μαθητῶν.

—Τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ρόδου κ. Ἀπόστολον ἀναχωρήσαντα ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ εἰς Αἴγυπτον καὶ Παλαιστίνην, ἀπεχαιρέτησεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου διαβιβάσας τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Νεόφυτος.

Σάββατον 19 Μαρτ.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ ἐν Χάλκῃ Μετοχίου τοῦ ΠαναγίουΤάφου. Κατὰ τὸ γενόμενον μνημόσυνον ἡ Α. Θ. Π. ηὐχήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν ἀναγνώσασα ἔπειτα τὰς

εἰθισμένας εὐχὰς ἐπὶ τῶν τάφων Νικοδήμου καὶ Σπυρίδωνος τῶν Πατριαρχῶν, Ἀρσενίου καὶ Βενιαμὶν τῶν Ἀρχιερέων. Τὴν ἑσπέραν ἡ Α. Θ. Π. ἐπανῆλθεν εἰς Φανάριον.

Κυριακὴ 20 Μαρτ.

Ἐν μέσῳ ἀπείρου ἐκκλησιάσματος ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Γαλατᾷ ἱ. ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελουμένων μνημοσύνων ὑπὲρ τῶν σφαγιασθέντων ἐν Χίῳ κατὰ τὸ 1822. Ἡ Α. Θ. Π. ἐκήρυξε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κοινωνικοῦ, ὑπέδειξε τὰς θυσίας τοῦ ἔθνους κατὰ τὸν μακρὸν τότε ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα καὶ ἐζήτησε τὴν μίμησιν ἡμῶν πρὸς τὴν αὐτοθυσίαν ἐκείνων.

—Εἰς τὸν ἑορτάζοντα νομομαθῆ κ. Χρ. Θωμαΐδην διεβίβασε τὰ συγχαρητήρια τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἐκ τῶν διακόνων τῆς Π]χικῆς αὐλῆς κ. Ἰάκωβος.

—Ὁ Τριτεύων κ. Νικηφόρος ἀπεχαιρέτησεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου διαβιβάσας τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. εἰς τὴν ἀπελθόντα εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ μητροπολίτην Δαρδανελλίων κ. Κύριλλον.

—Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π· διεβίβασεν τὰς συλλιπητηρίους Αὐτῆς εὐχὰς εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀποθανόντος Β. Ἐλευθεριάδου ὑπὲρ ὧ τεσσαρακονθήμερον ἐτελῆτο μνημόσυνον ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Νεόφυτος.

—Ὁ Μητροπολ. Καισαρείας λειτουργήσας ἐν τῷ ἱ. ναῷ τοῦ Ἁγ. Νικολάου Δζιβαλίου ἐκήρυξεν κα τὸν θεῖον λόγον.

—Ὁ Μητροπολ. Νεοκαισαρείας ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Βαλατᾷ ἱ. ναῷ καὶ ἑρμήνευσε καὶ τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον.

—Ὁ Μητροπολ. Προικοννήσου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας.

—Ὁ Μητροπολ. Ἴμβρου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ τοῦ Ἁγ. Νικολάου Γαλατᾶ.

—Ὁ Μητροπολ Σαράντα Ἐκκλησιῶν ἐλειτούργησεν ἐν Χάσκιοϊ.

—Ὁ Μητροπολ. Ἀνέων ἐλειτούργησεν ἐν τῇ ἐν Γαλατᾷ ἱ. ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας Καφατιανῆς κηρύξας συγχρόνως καὶ τὸν θεῖον λόγον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομήν.

Η ΑΙΡΕΣΙΣ τῶν ΚΑΡΑΪΤΩΝ

(Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἔτους Κ' ἀριθ. 24).

Γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι μετὰ τὴν ἐπὶ Ἀδριανοῦ τῷ 135 μ. Χ. διασπορὰν τῶν Ἰουδαίων οἱ διασημότεροι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διδάσκαλοι συγκροτήσαντες ἐν Τιβεριάδι μέγα συμβούλιον κληθὲν **Συναγώγιον** συνέταξαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταλμοὺθ σύγγραμμα, ἐν ᾧ καθωρίζετο ἡ διατήρησις τοῦ προφορικοῦ νόμου καὶ τῶν ἰουδαϊκῶν παραδόσεων. Τὴν συλλογὴν ὅμως ταύτην τῶν νόμων, συμπληρωθεῖσαν τῷ 500 μ. Χ. δὲν ἀπεδέξαντο πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐφ' ᾧ καὶ διηρέθησαν εἰς δύο ἀντιπάλους αἱρέσεις, τῆς τῶν **Ταλμουδιστῶν** ἢ **Ραββινιστῶν** ἀπυδεξαμένων δηλον ὁτι τὸ Ταλμοὺθ, καὶ τῆς τῶν **Καραϊτῶν**, μὴ ἀποδεξαμένων αὐτὸ καὶ τὰς ἐπ' αὐτῷ ἑρμηνείας τῶν ραββίνων, ἀλλὰ προσκολληθέντων εἰς τὸ γράμμα τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἥτις ἑβραϊστὶ λέγεται **καρά**, ἐξ οὗ ἀπεκλήθησαν οἱ ἀποχωρισθέντες καὶ διαμαρτυρηθέντες **καραῖται**.

Τῆς ἰουδαϊκῆς ταύτης αἱρέσεως ἐγένετο αἱρεσιάρχης ὁ Ἀνὰν τῷ 750 μ. Χ. καὶ ἀπὸ τῆς ἐννάτης ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐντεῦθεν διεδόθη αὕτη περισσότερον ὑπὸ τοῦ ραββίνου Σολομῶντος ἀνελθοῦσα εἰς ἱκανὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων μέχρι τῆς 14 ἑκατονταετηρίδος. Οἱ Καραῖται οὗτοι Ἰουδαῖοι εἶχον ὁμιλουμένην γλῶσσαν τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἔχουσι Γραφὴν ἐκτυπωθεῖσαν ἄλλοτε πρὸς χρῆσιν τῶν Χριστιανῶν, τηροῦσι δὲ αὐστηρότερον τῶν ἄλλων Ἰουδαίων τὰς νενομισμένας ἑορτάς.

ΧΡΥΣΟΫΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
δι' ἀρχιερατικὰς καὶ ἱερατικὰς στολὰς
εἰς τὸ Κατάστημα ΚΩΝΣΤ. ΑΝΑΝΙΑΔΟΥ
Σταμπούλ, ὁδὸς Μεϊδανδζίκ ἀρ. 68

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1296

Κλῆσις

Ὁ Βλαδίμηρος Ἰούριεβιτς Χιλιμὸν, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, Ρῶσσος, κάτοικος Χαρκὼβ (Ρωσσίας), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 3 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Λεοντιέβνας Χιλιμὸν, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, Ρωσσίδος, κατοίκου Κ]πόλεως (Πέραν ὁδὸς Νουβὲλ ἀριθ. 7), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 Μαρτίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων
Πολύκαρπος 2
Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'
Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 11 καὶ ἡμερομ. 22 Μαρτίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης Μιχαὴλ Ψίλλιου κατὰ Εὐδοξίας (τὸ γένος Δζουβάνη).

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, ἰδὸν καὶ τὸν Νόμον (Νεαρ. 117) καὶ τὴν νομολογίαν, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2832 καὶ ἡμερομ. 18 Φεβρουαρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Μιχαὴλ Ψίλλιου ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Διαλύει τὸν γόμον τὸν ὑφιστάμενον μεταξὺ τοῦ Μιχαὴλ Ψίλλιου καὶ τῆς Εὐδοξίας Δζουβάνη ἐξ ὑπαιτιότητος ἧς ἐναγομένης,

Καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀνιόντα εἰς γρόσια πεντακόσια προκαταβαλλόμενα παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμούς.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη, ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων (ὑπ:) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

Τὰ Μέλη 2
(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος
(ὑπ.) Ἀρχιμ Κωνσταντῖνος
(ὑπ.) Οἰκονόμ. Γεώργιος

Ὁ Γραμματεύς, Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μη]λει Χαλκηδόνος

Ἐν Χολκηδόνι, τῇ 24 Μαρτίου 1922.

Ὁ Γραμματεὺς, Διάκονος Σεραφείμ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀποφάσει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι τὰ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑποβαλλόμενα ἔγγραφα θὰ μένωσιν ἀνενέργητα ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ ἐφόσον δὲν ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἡ Πρωτοκόλλησις αὐτῶν.

Ὡσαύτως δηλοῦται εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι οὐδὲν δικόγραφον κατατιθέμενον ἢ προσαγόμενον ἐνώπιον τῶν πατριαρχικῶν Δικαστηρίων θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐὰν μὴ προηγουμένως Πρωτοκολληθῇ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 Μαρτίου 1922.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοῦται, ὅτι τοὐντεῦθεν, μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως, τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον θὰ συνεδριάζῃ κατὰ πᾶσαν Δευτέραν τὴν 3 μ. μ. ὥραν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 14 Μαρτίου 1922.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—14

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Γόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 9 Ἀπριλίου 1922.

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἐπνωττεν εἰσέτι ἡ ἁγία πόλις Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀνεπαύετο ἐκ τῆς μέθης τῶν πανηγύρεων τῆς προτεραίας· ἀμέριμνος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μυσαροῦ αὐτῆς ἔργου, ἐκάθευδε πλέον ἱκανοποιημένη καὶ ἡ ὀργιάσασα κακία τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, ὅτε λίαν πρωΐ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εὐσεβεῖς τινες γυναῖκες προσῆλθον εἰς τὸ μνημεῖον κομίζουσαι ἀρώματα, ἵνα ἐκπληρώσωσι τὸ ὕστατον πρὸς τὸν θεῖον Διδάσκαλον καθῆκον.

Ἀλλ' ὁ Κύριος εἶχεν ἤδη ἀναστῆ. Ἡ ζωή, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ τάφῳ. Καὶ αἱ πιστα ὶ μαθήτριαι ἠξιώησαν νὰ καταστῶσιν οἱ πρῶτοι μάρτυρες καὶ κήρυκες τῆς ἀναστάσεως. Ὁ Κύριος ἤμοιψε τὴν στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν, τὴν ὡθήσασαν εἰς τὸ εὐσεβὲς ἐκεῖνο τόλμημα τὰς μαθητρίας.

Καὶ διασκεδάζων τὸν συνέχοντα τὰς καρδίας αὐτῶν φόβον καὶ τὴν θλῖψιν των εἰς χαρὰν μετατρέπων προσφωνεῖ αὐταῖς· «**Χαίρετε· μὴ φοβεῖσθε**». Ναί! Χαίρετε! Ἡ περίοδος τῆς θλίψεως ἔληξεν. Αἱ ἡμέραι τοῦ πένους παρῆλθον. Ἡ γλυκεῖα προσδοκία τῆς ἀναστάσεως ἐπληρώθη· ὁ Χριστὸς ἐνίκησε τὸν θάνατον. Μὴ φοβεῖσθε! Τῶν Γρομματέων καὶ τῶν Φαρισαίων οἱ ὕπουλοι ἐνέργειαι εἰς οὐδὲν ἴσχυσαν. Ἡ τοσάκις προρρηθεῖσα νίκη ἐπραγματοποιήθη. Ἡ πίστις ὑμῶν δὲν ἀπέβη ματαία. Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται.

Ο χαιρετισμὸς οὗτος, ὅστις γηθοσύνως ἀντήχησεν ἀπὸ τοῦ ἀψευδοῦς στόματος τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ τὸ πρῶτον εἰς ἕνα τερπνὸν κῆπον τῆς Ἱερουσαλήμ, χαιρετισμὸς εὐαγγελιζόμενος ἀληθῆ χαράν, ἀκίβδηλον ἀγάπην καὶ ἐλπίδα ἀσφαλῆ, ἀπευθύνεται πρὸς σύμπασαν ἀνθρωπότητα.

Καὶ εἶναι χαιρετισμὸς παραμυθῶν τοὺς ἐν θλίψει, στηρίζων τοὺς καταπεπονημένους, θαρρύνων τοὺς ὀλιγοπίστους, ἐμπνέων καρτερίαν εἰς τοὺς πάσχοντας.

Ἂν ὁ βίος ἡμῶν διαρρέει ἐν θλίψεσι καὶ στενοχωρίαις, ἂν μυρίοι κίνδυνοι κυκλοῦσιν ἡμᾶς, ἂν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐδοκιμάσθη τὸ Γένος ἡμῶν, μηδενὸς ταρασσέσθω ἡ καρδία. Ἔχομεν ἐν τῷ ἀνασιάντι Σωτῆρι καὶ Λυτρωτῇ ἀσφαλῆ τὴν ἐγγύησιν καὶ βεβαίαν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ λύπη

ἡμῶν εἰς χαρὰν θὰ μεταστραφῇ. «**Χαίρετε μὴ φοβεῖσθε**».

Τὸν φέρελπιν τοῦτον χαιρετισμὸν ἡ Μήτηρ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία φιλοστόργως ἀπευθύνει ἰδίᾳ πρὸς τὰ πάσχοντα καὶ ἐν ποικίλαις στερήσεσι καὶ κακουχίαις, ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ἐν πικραῖς ὑπερορίαις, μακρὰν τῶν βωμῶν καὶ ἑστιῶν βιοῦντα τέκνα Αὐτῆς, κατὰ τὰς χαρμοσύνους ταύτας ἡμέρας.

Συμμετέχουσα τῶν πόνων καὶ τῶν δακρύων αὐτῶν, προβάλλει οὐχ ἧττον εἰς αὐτὰ τὸ παρήγορον παράδειγμα τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθέντος θείου Ἀρχηγοῦ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ παροτρύνει εἰς ἐγκαρτέρησιν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ καὶ τῇ ὑπὲρ τῶν πατρίων ἀμύνῃ, ἐπὶ τῇ βεβαίᾳ ἐλπίδι ὅτι ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, ὁ δοὺς τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ταχέως θέλει ἐπίδῃ ἱλέῳ ὄμματι ἐπὶ τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦ νέου Ἰσραὴλ καὶ ἀναστήσει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ

Τῶν ἱ. ἀκολουθιῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος διεξαχθεισῶν μετὰ τῆς συνήθους μεγαλοπρεπείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος, προέστη ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, συμπαραστατουμένη ὑπὸ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν ἀρχιερέων, κηρύττουσα δὲ συγχρόνως καὶ τὸν θεῖον λόγον.

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μ. Πέμπτῃ τὸ εὐαγγέλιον τῆς Διαθήκης ἀνέγνω ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὰ δὲ ὑπόλοιπα κατὰ σειρὰν οἱ χοροστατοῦντες ἅγιοι ἀρχιερεῖς.

Τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἱ. Ἐπιταφίου πλὴν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετέσχον καὶ οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς Καισαρείας, Νικαίας, Ἀγκύρας, Χαλδίας, Βάρνης, Ἡλιουπόλεως, Σαράντα-Ἐκκλησιῶν καὶ Μετρῶν.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς ἐκκλησιάσματος, ἡ Α. Θ. Π. ἐτέλεσε μεγαλοπρεπέστατα καὶ κατανυκτικώτατα τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν, συνιερουργούντων Αὐτῇ τῶν ἄνωθι εἰρημένων ἀρχιερέων.

Ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐτελέσθη ἡ ἀκολουθία τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Τῇ ὁρισθείσῃ ὥρᾳ προσῆλθον εἰς τὰ Παλαῖα καὶ ὡδηγήθησαν εἰς τὸ Μ. Συνοδικὸν ὁ Ἐπιτετραμμένος τῆς Γεωργίας καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ τῆς Σερβίας, τὸ Προεδρεῖον τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως τῶν Νέων, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τὸ Προεδρεῖον τῆς Ἐθνικῆς Ἁμύνης, ἀντιπρόσωποι διαφόρων Σωματείων καὶ πλεῖστοι ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης φέρων τὰ παράσημα μετέβη εἰς τὸ Μ. Συνοδικὸν καὶ ἧρξατο ἀμφιεννύμενος κατὰ τὴν εἰθισμένην τάξιν τῇ βοηθείᾳ τοῦ Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Νεοφύτου καὶ τοῦ Δευτερεύοντος κ. Δωροθέου, τὴν ἀρχιερατικὴν στολήν, τῶν λοιπῶν διακόνων ἐκφωνούντων τὰ ὡρισμένα Γραφικὰ ρητά, τῶν δὲ χορῶν ψαλλόντων παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ἀρτίως καὶ ἐμμελῶς τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα»

Μετὰ τὴν προσέλευσιν καὶ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων, ἡμφιεσμένων ὡσαύτως τὰς ἀρχιερατικὰς αὐτῶν στολὰς ἡ πομπὴ ἐν πλήρει τάξει κατῆλθεν εἰς τὸν ναὸν, διὰ τῆς κλίματος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας τῆς Α.Θ.Π. ὑποβασταζομένης δεξιᾷ μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν Συμβούλων κ. Ν. Φερμάνογλου, ἀριστερᾷ δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος Μ. Πρωτεκδίκου κ. Γ. Παπαδοπούλου, συμμαχικοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος τηροῦντος τὴν τάξιν. Μεθ' ὃ ἤρξατο ἡ ἀκολουθία τοῦ ἑσπερινοῦ, καθ' ὃν ἡ ὡρισμένη εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀνεγνώσθη εἰς διαφόρους γλώσσας, ἤτοι ἑλληνιστὶ μὲν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ρωσσιστὶ ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπ. Βεσσαραβίας κ. Ἀναστασίου. σερβιστὶ ὑπὸ τοῦ πρωθιερέως τῆς σερβικ. Ἀρμοστείας κ. Βασιλείου, ρωμανιστὶ ὑπὸ τοῦ Δευτερεύοντος, ἀγγλιστὶ ὑπὸ τοῦ σεβ. Γέροντος ἁγίου Καισαρείας, λατινιστὶ ὑπὸ τοῦ σεβ. Γέροντος ἁγίου Νικαίας, γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπ. Σαρ. Ἐκκλησιῶν, ἀρμενιστὶ ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπ. Μετρῶν καὶ τέλος καὶ αὖθις ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Μ. Ἀρχιδιακόνου, τῆς Α. Θ. Π. κηρυξάσης ἀκολούθως τὸν θεῖον λόγον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας ἡ ἐπίσημος συνοδία ἀνῆλθε διὰ τῆς αὐτῆς κλίμακος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μ. Συνοδικοῦ, τῆς Α. Θ. Π. ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας προσφωνησάσης εἰς τὸ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἱ. ναοῦ συνωστισμένον πλῆθος τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τοῦτο ἐζητωκραύγασε ζωηρῶς ὑπὲρ Αὐτῆς. Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ἀπεκδυσαμένη τὴν

ἀρχιερατικὴν αὐτῆς στολὴν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς Γραφείῳ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Μ. Συνοδικὸν ἔνθα ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν προσελθόντων καὶ ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν διέτριβε τὰ εἰθισμένα πασχαλινὰ ᾠά

Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα ἡ Α. Θ. Π. ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἀρμενίων διαβιβασθέντα διὰ τοῦ οἰκείου Μ. Πρωτοσυγκέλλου.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα ἡ Α. Θ. Π. κατὰ τὴν ἀνέκαθεν κρατοῦσαν τάξιν, προπορευομένων κλητήρων, ἱερέων, τοῦ Πριμικηρίου καὶ ἀκολουθούντων διακόνων καὶ εὐταξιῶν, ἀντεπεσκέψατο τοὺς ἐν Φαναρίῳ διαμένοντας ἁγίους ἀρχιερεῖς.

Τὴν ὑπομένην, ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν καὶ ἐχοροστάτησε, διέτριμεν εἰς τὸ ἀπειροπληθὲς Ἐκκλησίασμα τὰ εἰθισμένα πασχαλινὰ ᾠά καὶ ἀντεπεσκέψατο ἀκολούθως τοὺς ἐν Πέραν διαμένοντας ἁγίους ἀρχιερεῖς, τοὺς ἐντιμοτάτους κ. Συμβούλους, τὸν Ἀρμοστὴν τῆς Σερβίας, καὶ τὸν Ἐπιτετραμμένον τῆς Γεωργίας.

Τὴν Τετάρτην, τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο ἐπὶ τῷ Πάσχα ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης τῶν Ἀρμενοκαθολικῶν.

Τὴν Παρασκευὴν, ἡ Α. Θ. Π. ἀνελθοῦσα εἰς τὸν ἄνω Βόσπορον ἀντεπεσκέψατο τὸν σεβ. γέροντα ἅγιον Δέρκων κ. Καλλίνικον, καὶ τὴν Α. Ε. τὸν Ἄρχοντα Μέγαν Λογοθέτην κ. Σταυράκην Ἀριστάρχην βέην.

Ὁ δὲ Τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος καὶ οἱ λοιποὶ διάκονοι ἀντεπεσκέφθησαν πολλοὺς ἐγκρίτους ὁμογενεῖς ἐξ ὀνόματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἔλαβεν ἐπὶ τῷ Πάσχα ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὰ κάτωθι συγχαρητήρια τηλεγραφήματα:

Δεξιὰν δίδοντες κοινωνίας, ἀδελφικὸν ἀνταποδίδομεν πασχάλιον ἀσπασμόν. Λυτρωτὴς δῴη ὑμῖν εὐδόκιμον πατριαρχείαν, εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σωτηρίαν.

Ἀντιοχείας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Πατριάρχα τῆς Ἁγίας τοὺ Χριστοῦ Μεγάλης καὶ Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, πάνυ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ κύριε κύριε Μελέτιε, τὴν φίλην ἡμῖν Αὐτῆς Παναγιότητα περιπτυσσόμεθα ἐν φιλήματι ἀδελφικῷ.

Χριστὸς ἀνέστη

Ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ ἑορτῇ τῆς λαμπροφόρου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἀναστάσεως ἀπευθύνοντες ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν τῇ ὑμετέρᾳ Θ. Παναγιότητι ἐκφράζομεν, τὰ κάλλιστα αἰσθήματα τῆς ἀδελφικῆς ὑμῶν ἀγάπης πρὸς τὸ σεπτὸν Αὐτῆς πρόσωπον εὐχόμενοι Αὐτῇ, ὡς ἀξίῳ πρωθιεράρχῃ συνόλης τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μακρότητα ἡμερῶν, πρὸς εὐδόκιμον δρᾶσιν ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τῆς νίκης τῆς διδασκαλίας αὐτῆς

Χριστὸς ἀνέστη

Ταῖς θεοπειθέσιν εὐχαῖς τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος ἀνατιθέμενοι ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸν εὐσεβῆ βασιλέα ἡμῶν μετὰ τοῦ παλατίου αὐτοῦ, τὸ ἡμέτερον ποίμνιον καὶ σύμπασαν τὴν ἐν Σερβίᾳ Ἐκκλησίαν διατελοῦμεν ἀφωσιωμένος Αὐτῆς ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ καὶ θεράπων.

Ὁ Πατριάρχης Βελιγραδίου ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος δωρούμενος Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι τὴν χάριν Αὐτοῦ πρὸς εὐδόκιμον κατὰ πάντα τὴν ὑπερτάτην ποιμαντορίαν ἐν τοῖς νῦν κρισιμωτάτοις ἔθνους καιροῖς ἐπαξίως προσδοκῶν ἀλυτρώτου ἑλληνισμοῦ.

Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ΚΥΡΙΛΛΟΣ

Ἀναστὰς Κύριος δῴη Σοι μακρὰς ἡμέρας, ἁγίαις Ἐκκλησίαις τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν εἰρήνην, ἐν τῇ αὐτῇ φρονῆσαι ἀλλήλοις. Σοῦ γεναρχοῦντος, δυνάμει συντρίψαντος μοχλοὺς ὑποχθονίους, συντριβήτωσαν μοχλοὶ κατέχοντες πεπεδημένον Γένος.

Κιτίου ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διὰ γραμμάτων τὴν Α. Θ. Π. συνεχάρησαν ὁ σεβ. ἀρχιεπ. Συναίου κ. Πορφύριος καὶ ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ καθηγητὴς τῆς θεολογίας καὶ ἄρχων Δεπουτᾶτος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Α. Δημητρέσκο.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Δεδομένου, ὅτι ἡ συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων τῆς 24 Μαρτίου συζητήσασα τὰς διὰ τοῦ κ. Ἀγγέλου Ἰωαννίδου ὑποβληθείσης ἐπιθυμίας τῶν διϊσταμένων Ἱεραρχῶν ἐξέδωκε τὸ σχετικὸν ἀνακοινωθέν, τὸ δημοσιευθὲν αὐθημερὸν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ ὅτι ἀνεμένετο εὐθὺς μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως νὰ προσέλθωσι πάντες παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι καὶ δηλώσωσι τὴν ἀναγνώρισιν τῶν καθεστηκυιῶν ἀρχῶν, τούτου δὲ μὴ γενομένου κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἱερὸν δεκαπενθήμερον, εἰμὴ ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου, τοῦ Μητροπολίτου Βιζύης κ. Ἀνθίμου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διασκεψαμένη εὗρε δίκαιον νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυροι πᾶσαι αἱ χάριν τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας γενόμεναι μέχρι τοῦδε ὑποχωρήσεις, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ μετ' ἐκπλήξεως ἐπληροφορήθη, ὅτι, διαρκουσῶν τῶν συνεννοήσεων ἀπελύθη ἐγκύκλιος ὑπὸ τῶν ἑπτὰ δῆθεν συνοδικῶν καλοῦσα τὴν Ἱεραρχίαν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ τὴν 20ὴν Ἀπριλίου, τοῦθ' ὅπερ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος χαρακτηρίζει ὄχι μόνον νέαν ἀντικανονικὴν πρᾶξιν ἀλλὰ καὶ πρόκλησιν δεινὴν κατὰ τῶν καθεστηκυιῶν Ἀρχῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνδείξεις τινὲς γνωσθεῖσαι εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διαρκούσης τῆς συζητήσεως, ἐφάνησαν εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ εἴς τινας τῶν ἁγίων Συνοδικῶν ὡς ἀκτῖνες ἐλπίδος ἀποκαταστάσεως τῆς εὐταξίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς εἰρηνικῆς ὁδοῦ, ἀποφασίζεται ὁμοφώνως:

Ἀναβάλλεται ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς προσεχοῦς Τρίτης, 12 Ἀπριλίου. Κατὰ τὸ ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα οἱ ἐν Κ]πόλει εὑρισκόμενοι ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν διϊσταμένων, ἂν ὄντως ἐπιθυμῶσι τὴν εἰρήνην, ὅσον καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὀφείλουσι α') νὰ προσέλθωσιν ἐπισήμως παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι καὶ ἀναγνωρίσωσι τὰς καθεστηκυίας ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς· β') ὅσοι ἐξ αὐτῶν εὑρίσκονται ἐκλελεγμένοι εἰς νέας ἐπαρχίας δηλώσωσι τὴν ἀποδοχὴν ἢ τὴν ἀπόρριψιν τῆς κληρωθείσης αὐτοῖς νέας ἐπαρχίας καὶ γ') ζητήσωσι τὴν κανονικὴν ἄδειαν διαμονῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἂν μέχρι τῆς εἰρημένης συνεδρίας δὲν γίνωσι τ' ἀνωτέρω πᾶσαι αἱ ἐξ ἀγάπης πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπ' ἀρχῆς γενόμεναι παραχωρήσεις κηρύσσονται ἄκυροι.

Ἀνατίθεται εἰς τὸν Ἀρχιγραμματέα ὅπως ἀνακοινώσῃ τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν ἐν ἀντιγράφῳ εἰς τὸν ἱερώτατον Μητροπολίτην Κασσανδρείας, πρὸς κοινοποίησιν αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς ὑπολοίπους, προσεπιδηλουμένου, ὅτι οὐδεμία πλέον ἐπίσκεψις ἀρχιερέως πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην δύναται νὰ λάβῃ χώραν ἄνευ τῆς προϋποθέσεως, ὅτι προσέρχεται οὗτος εἰς τὴν κανονικὴν αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν. Ἂν δὲ παραστῇ ἀνάγκη πληροφοριῶν, ὁ βουλόμενος ἐκ τῶν ἐν λόγῳ Ἱεραρχῶν δύναται νὰ λάβῃ ταύτας ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱ. Συνόδου παρὰ τῶν Σεβ. Μητροπ. Νικαίας καὶ Χαλδίας.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 7 Ἀπριλίου 1922.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ

Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνῆλθον τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην, 7 τρέχοντος, τὰ Δύο Σώματα. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Α. Θ Παναγιότητος ἀνακοίνωσιν τῶν γενομένων πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν τῷ μεταξὺ προσελεύσεως παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τοῦ τέως ἐκ τῶν διϊσταμένων Μητρ. Βιζύης κ. Ἀνθίμου, ἡ Συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων λαβοῦσα γνῶσιν καὶ τῆς σημερινῆς τῆς Ἁγ. καὶ Ἱερ. Συνόδου ἀποφάσεως, ὡς αὕτη ἀναγράφεται ἀνωτέρω, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν μὲν αὐτῆς ἐπὶ τῇ προσελεύσει τοῦ σεβ. Μητρ. Βιζύης τὴν λύπην δὲ ἐπὶ τῇ ἐμμονῇ τῶν διϊσταμένων ἐν τῇ στάσει αὐτῶν καὶ διετύπωσε τὴν εὐχὴν ὅπως οἱ διϊστάμενοι ἀρχιερεῖς λαμβάνοντες ὑπ ὄψει τὸ κρίσιμον τῶν περιστάσεων, μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ Σεβ. Μητρ. Βιζύης προσερχόμενοι παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

—Ὡσαύτως ἡ Συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων ἀπεφάνθη, ὅτι αἱ γενόμεναι πρὸς τὴν ἐνταῦθα ὑπάτην Ἁρμοστείαν τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινώσεις ὑπὸ τῆς ἐκ τοῦ Σεβ. Μητρ. Νικαίας κ. Βασιλείου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβούλου κ. Ν. Φερμάνογλου Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας κατὰ τὴν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 24 Μαρτίου 1922 ἀπόφασιν τῶν Δύο Σωμάτων, παραμένουσιν ἐν ἰσχύϊ.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ τῶν Δύο Σωμάτων μετὰ μακρὰν εἰσήγησιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐπὶ τῶν γενικῶν ζητημάτων ἀπεφασίσθη ὅπως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον παρακολουθοῦν τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων συνεχίσῃ τὰς ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν ἐνεργείας του.

Η ΠΑΡΑ ΤΗ ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμασείας κ. Γερμανὸς ἐπιδίδων τὸν Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Τόμον πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Πατριάρχην Βελιγραδίου κ. Δημήτριον, προσεφώνησεν Αὐτῇ ὡς ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Ἀντιπρόσωπος τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἀδελφὴν καὶ πρεσβυγενῆ σερβικὴν Ἐκκλησίαν αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν ταύτην βαθεῖαν συγκίνησιν ἐκ τῶν ἱερῶν ἀναμνήσεων, ὅσαι συνδέουσι τὸν μακραίωνα καὶ περιπετειώδη βίον τῶν ἀδελφῶν ἐν πνεύματι, ἀδελφῶν ἐν μαρτυρίοις καὶ θλίψεσιν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ὁ νοῦς μου ἐν πρώτοις μετ' εὐλαβείας στρέφεται πρὸς τὸν πρίγκηπα μοναχὸν, τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον καὶ ἅγιον Σάββαν, τὸν ἔξοχον πρωθιεράρχην τῆς ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὅστις ἐγκαταλείψας τὸ ἅγιον Ὄρος δὶς ἦλθε πρὸς τὸν ἐν Νικαίᾳ ἑδρεύοντα τότε Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ χειροτονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον πασῶν τῶν ὀρθοδόξων σερβικῶν ἐπαρχιῶν, διωργάνωσεν καὶ διεῤῥύθμισε τὰ τῆς Ἐκκλησίας, διαπρέψας ἐπὶ ἁγιότητι βίου, ζήλῳ ἐνθέῳ καὶ ἀποστολικῇ αὐταπαρνησίᾳ.

Ἡ ἀποστολικὴ αὕτη δρᾶσις τοῦ ἁγίου Πρωθιεράρχου, καὶ αἱ στεναὶ σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῶν κοινῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγώνων ἀποτελοῦσι δι' ἡμᾶς ἀλήστου μνήμης ἐποποιΐαν, ὧν ἡ ἀνάμνησις θὰ συγκινῇ πάντοτε τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην ὥραν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετὰ συγκινήσεως ἱερᾶς ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοὺς εὐκλεεῖς χρόνους τοῦ μεγάλου βασιλέως τῆς Σερβίας Στεφάνου Δουσὰν, τοῦ μεγαλύναντος καὶ δοξάσαντος τὸ Σερβικὸν κράτος, καὶ παραλλήλως πρὸς αὐτὸ ἱδρύσαντος καὶ ἐνισχύσαντος ἐν τῇ ἀκραιφνεῖ αὐτοῦ εὐσεβίᾳ μεγάλην αὐτοκέφαλον ὀρθόδοξον σερβικὴν Ἐκκλησίαν. Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἐνδόξου καὶ εὐσεβοῦς βασιλέως.

Ἀλλ' ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, Μακαριώτατε, μετὰ φρίκης ἀναμμνήσκεται καὶ τὰς κοινὰς συμφορὰς, ὅσας μετ' οὐ πολὺ, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος ἐκλήθησαν ἵνα συνυποστῶσιν αἱ δύο μαρτυρικαὶ Ἐκκλησίαι. Ὅταν αἱ Ἐπαρχίαι τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ὑπέκυπτον ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ὑπὸ τὴν πτέραν τῶν ἀλλοθρήσκων τυράννων, καὶ εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Κοσσυφοπεδίου καίριον κατέπιπτεν τραῦμα καὶ ἐπὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅταν ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων ἀποβαλοῦσα τὴν ἁλουργίδα, καὶ περιβεβλημένη ἁλύσεσι ἀπήγετο εἰς τὴν Βαβυλ. αἰχμαλωσίαν, καὶ ἡ Σερβία μετὰ τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὑπέκυπτε καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τὸν βαρὺν τῶν ἀλλοθρήσκων ζυγόν. Ἀλλ' (ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου) (καὶ πάλιν ἐκ μοιραίας συμπτώσεως) καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Χαϊδοῦκοι καὶ Βοεβόδαι τῶν Σέρβων, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἥρωα Πέτρον Καραγεώργεβιτς ἠγωνίζοντο ὡς ἀετὸς πρὸς τοὺς Σπαχῆδες, τοὺς Γενιτσάρους καὶ τοὺς Πασάδες, καὶ ἔπιπτον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν οἱ πρωταγωνισταὶ καὶ πρωτομάρτυρες τῆς ἐθνικῆς ὑμῶν παλιγγενεσίας, συνέπιπτον μετ' αὐτῶν καὶ συνεμαρτύρουν ἐδῶ μὲν Ῥήγας ὁ Φερραῖος μετὰ τῶν συναιχμαλώτων του, ἐν Φαναρίῳ δὲ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος μετὰ τῶν συναθλητῶν του.

Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν· ἀφοῦ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνεβαπτίσθη εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ μαρτυρίου, ἐπέβλεψεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὰς θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἡ Θ. Πρόνοια ἐξέχεεν ἄφθονον τὴν χάριν αὐτῆς ἐπὶ τὴν σερβικὴν Ἐκκλησίαν, κραταιωθεῖσαν καὶ μεγαλυνθεῖσαν μὲ τοὺς δαφνοστεφεῖς θριάμβους τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἡρωϊκοῦ Σερβικοῦ στρατοῦ, τὸν ὁποῖον ὡδήγησαν, ἐν μέσῳ τοῦ στρατοπέδου συμμετασχόντες ὅλων τῶν πικριῶν καὶ περιπετειῶν ἑνὸς λυσσώδους ἀγῶνος ἀπὸ νίκης εἰς νίκην, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν ὁ ἀείμνηστος γηραιὸς Βασιλεὺς Πέτρος καὶ ὁ νῦν εὐκλεῶς ἀνάσσων θαλερὸς καὶ ἡρωϊκὸς Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον.

Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἐκπληροῦνται τὰ ὄνειρα, ὅσα ἐλίκνισαν ὅλον τὸν βίον τοῦ ἐν ἁγίοις Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας Σάββα, ὁραματισθέντος πρὸ τόσων αἰώνων μίαν μεγάλην καὶ ἔνδοξον Σερβικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πραγματοποιοῦνται οἱ ὁραματισμοὶ τοῦ μεγάλου τῆς Σερβίας Βασιλέως Στεφάνου Δουσὰν, προφητεύσαντος τὸ μεγαλεῖον ἑνὸς ἐνδόξου καὶ μεγάλου Σερβικοῦ Κράτους.

Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία καὶ ὁ προκαθήμενος Αὐτῆς Οἰκουμ. Πατριάρχης, συμμετέχουσα τῆς χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας τοῦ Σερβ. Ἔθνους καὶ τῆς Σερβ. Ἐκκλησίας δι' ἐμοῦ τοῦ ἀντιπροσώπου Αὐτῆς παραδίδει εἰς τὰς σεπτὰς χεῖρας τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος τὸν

Τόμον τῆς εἰς τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν χειραφετήσεως τῶν τέως ὑπὸ τὸν Οἰκουμεν. Θρόνον ὑπαγομένων Ἐπαρχιῶν, ἀγαλλομένη, διότι ἐτήρησεν αὐτὰς ἐν τῇ πίστει καθ' ὅλους τοὺς μαύρους χρόνους δουλείας μακραίωνος· καὶ ἐκτιμῶσα τοὺς λόγους, οἵτινες ὑπηγόρευσαν τὴν ἐπὶ τῇ βάσει πατριαρχικῆς ὀργανώσεως ἐπελθοῦσαν διαρρύθμισιν τῶν Ἐκκλησ. πραγμάτων τῆς ἡνωμένης αὐτοκεφάλου ὀρθοδόξου Σερβ. Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζει μετὰ χαρᾶς τὰ γενόμενα, καὶ δι' ἐμοῦ προσφωνεῖ τὸν γεραρὸν Πρωθιεράρχην αὐτῆς Μακαριώτατον Πατριάρχην Βελιγραδίου καὶ παντὸς τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων Κροατῶν καὶ Σλοβένων.

Κύριος ὁ Θεὸς ἐνισχύοι καὶ εὐλογοίη τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν χορείαν τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, φωτίζοι τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εὐσεβεῖς καὶ φιλοχρίστους βουλὰς Ὑμῶν, καὶ ἀνεδείξαι διὰ τῶν μόχθων καὶ ἱδρώτων Ὑμῶν τὴν παρὰ Θεοῦ εὐλογηθεῖσαν καὶ μεγαλυνθεῖσαν νέαν σερβικὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἄμπελον καλλίκαρπον καὶ εὐκληματοῦσαν· «ἡ σκιὰ αὐτῆς κατὰ τὸν Προφητάνακτα ἂς καλύψῃ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ· ἂς ἐκτείνῃ τὰ κλήματα αὐτῆς ἕως θαλάσσης καὶ ἕως ποταμῶν τὰς παραφυάδας αὐτῆς» (ψαλμ. οθ.') Ἀμήν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Παρασκευὴ 25 Μαρτ.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ μετὰ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων, κηρύξασα συγχρόνως τὸν θεῖον λόγον.

—Εἰς τὸν ἑορτάζοντα ἐκ τῶν Συμβούλων κ. Ἄγγελον Ἰωαννίδην καὶ ἐν Χάλκῃ διαμένοντα διεβιβάσθησαν τηλεγραφικῶς αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Π.

—Ὁ Μητροπ. Καισαρείας κ. Νικόλαος ἐλειτούργησεν ἐν Βαχεοχωρίῳ.

Σάββατον 26 Μαρτ.

Εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀμερικανικῷ Παρθεναγωγείῳ τοῦ Μ. Ρεύματος δοθεῖσαν παράστασιν ὑπὸ τῶν ἑλληνίδων μαθητριῶν τῆς «Ἰφιγενείας ἐν Ταύροις» παρέστη ἐκ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἀρχιερατ Προϊστάμενος τῆς ἐν λόγῳ κοινότητος Ἐπίσκοπος Σκοπέλου κ. Γεννάδιος.

—Κατὰ τὸν μέγαν ἑσπερινὸν τῶν Βαΐων ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατ]χικῷ ναῷ μετὰ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων.

Κυριακὴ 27 Μαρτ.

Ἡ Α. Θ. Π. χοροστατήσασα ἐν τῷ Π]χικῷ ναῷ καὶ διανήμασα εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς κληρικοὺς καὶ ὀφφικιάλους τῆς Π]χικῆς αὐλῆς ἐκήρυξεν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κοινωνικοῦ.

—Εἰς τὴν ἑορτάζουσαν ἀδελφότητα «Παναγία τῶν Ἰβέρων» διεβίβασε τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἐκ τῶν Π]χικῶν διακόνων κ. Αἰμιλιανός.

—Ὁ Μητροπ. Καισαρείας ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας Προπόδων Ταταούλων.

—Ὁ Μητροπ. Νεοκαισαρείας ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱ. ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἔνθα ἐκήρυξε καὶ τὸν θεῖον λόγον.

—Ὁ Μητρ. Βριούλων κ. Διονύσιος ἐλειτούργισεν ἐν τῷ ἐν Γαλατᾷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Γαλατᾶ.

—Ὁ Μητροπ. Προικοννήσου ἐλειτούργησεν ἐν Ἁγ. Ἰωάννῃ Χίων Γαλατᾷ.

—Ὁ Μητροπ. Ἀναίων ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Παναγίας Γαλατᾷ, ἔνθα καὶ ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον.

Τετάρτη 6 Ἀπριλίου

—Τὰ συλλυπητήρια τῆς Α. Θ. Π. πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀποθανόντος ἰατροῦ Ἐλευθ. Πλούμου διεβίβασεν ὁ Δευτερεύων κ. Δωρόθεος ὅστις συνελυπήθη ἐπίσης καὶ τὴν οἰκογένειαν Ν. Κάμφωνα οὗτινος αὐθημερὸν ἐγένετο ἡ ταφή.

Ε'.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ(1)

Ἀνάιων οὐχὶ Ἀνέων

Ἐκκλησία AnAEorum

Ἀναιῆται καὶ **Ἀναῖοι** οἱ κάτ. (**Ἀναιῆτις**).

Τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ ἁγίῳ Ἀνάιων
κ. κ. ΘΩΜΑι
τῷ λίαν περισπουδάστῳ φίλῳ
μνήμης χάριν

§ 1. ΝΑ τῆς **Νέας Ἐφέσου** (**Σκάλα Νόβα, Κουσ-ἀδασὶ**), ἣν συνδέει ἀμαξιτὸς μετὰ τῆς ἀρχαίας Ἐφέσου (Ἁγιὰ-Σολούκ=ἅγιος Θεολόγος κα

τοῦ ὑπ' αὐτὴν **Μαραθησίου** καὶ τῆς νοτιώτερον κειμένης **Νεαπόλεως** ἐπὶ τῶν παραλίων οἱ λεπτομερεῖς ἀρχαιολογικοὶ καὶ ἄλλοι ἀκόμη χάρται σημειοῦσι τὰ **Ἄναια.**

Ἡ **Ἀναία** ἢ τὰ **Ἄναια** εἶναι νῦν τὸ **Καζὶ-Καλεσὶ** ἔχον μικρὸν ἐπίνειον ἐν τῇ παραλίᾳ, κεῖται δὲ ΒΔ τῶν **Σωκίων**, ἔνθα ἔχει τὴν ἕδραν αὐτοῦ ὁ ἐπίσκοπος καὶ νῦν μητροπολίτης. Εὕρηται ἐπὶ μήκους Α. Παρισίων 25 μοιρῶν ἀκριβῶς ἐπ' αὐτοῦ πρὸς Β τῆς **Πριήνης** (Σαμσοὺν Καλὲ), ἧς ἔχομεν σήμερον ἀρίστην μονογραφίαν εἰς μέγα 4ον τοῦ ἐκ τῶν διευθυντῶν τῶν Βερολινίων Μουσείων φιλτάτου διδάκτορος κ. Θ. Wiegand μετὰ χαρτῶν καὶ εἰκόνων (1894), καὶ τόρο (1921) τὴν **περὶ Θεάτρου αὐτῆς** εἰς μέγα σχῆμα μετὰ φωτολιθογραφικῶν χαρτῶν τοῦ von Gerkan ἐργασίαν, λύουσαν τὸ περὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς τοῦ θεάτρου τῆς ἑλληνιζούσης περιόδου—διότι τὸ θέατρον τῆς Πριήνης εὑρέθη τὸ **καλλίτερον διατηρηθὲν ὅλων τῶν ἄλλοθι** ἐξ ἀνασκαφῶν γνωστῶν διασῶζον ἔτι καὶ σκηνὴν καὶ τὸ προσκήνιον καὶ πολυχρωμίας ἴχνη.— Ἀλλ' ἐξέφυγον τοῦ κυρίου θέματος τοῦ σημειώματός μου ἀκουσίως ἕνεκα τῆς γειτνιάσεως τῆς περιπύστου ταύτης πόλεως, ἐξ ἧς ὁ ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν **Βίας**(1).

§ 2. Ἡ **Ἀναία** γράφεται διὰ διφθόγγου, ὡς καὶ παραπέμπεται ἐν τῷ Εγκυκλ. Λεξικῷ τοῦ Pauly-Wissowa ἐκ τοῦ Anea εἰς τὸ Anaia, οὕτω δὲ καὶ εἰς τὰ Acta Monasteriorum, ὡς ἐν τοῖς γραφομένοις ἐν οἰκείῳ τόπῳ (σ. 490) τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Wiegand ὑπὸ εἰδικοῦ συνεργάτου στηρίζεται. Τὸ **ἐμπόριον καὶ κομμέρκιον τῆς Ἀναίας** ἦτο γνωστὸν τοῖς ἐμπορευομένοις καθ' ὑπερμεσοῦντα τὸν Μεσαίωνα, ἀνεγράφετο δὲ ἡ πόλις **ΑΝΑΙΑ** ἐν τῇ μετὰ τῶν Γενουαίων ἐν τῷ Νυμφαίῳ (Nice) ὑπογραφείσῃ τῷ 1261 ὑπὸ Μιχαὴλ Η' τοῦ Παλαιολόγου συνθήκῃ δι' ἧς παρεχωροῦντο αὐτοῖς δικαιώματα ἰδιοκτησίας καὶ κυριότητος ἐν αὐτῇ. Τῷ 1261 ἐτέλει ὑπὸ τοὺς Γενουαίους. Καὶ εἰς τὰ Acta et Dipl. Graeca italasque (τ. 3 σ. 79) ἐν συνθήκῃ τοῦ 1265 μετὰ τῶν Βενετῶν ἁπαντᾷ «**εἰς τὴν Ἀναίαν** τόπον, ἵνα εἰσέρχωνται καὶ ἐξέρχωνται ἐν αὐτῷ». Ἀπὸ τοῦ 1298 ὑπὸ τοὺς Τούρκους, ἐὰν μὴ ἀπατῶμαι.

§ 3. Παρὰ Θουκυδίδῃ ὅστις ἐν διαφόροις χωρίοις ἀναφέρει **τὰ Ἄναια** διὰ τὰ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον γεγονότα καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν **Ἀναειτῶν** τηρεῖται πανταχοῦ ἡ διὰ διφθόγγου γραφὴ (1). Κατ' αὐτὸν δὲ ὀρθῶς ἱστοροῦνται τὰ περὶ τῆς πόλεως ταύτης ἐν τῷ **Λεξικῷ** τῆς Ἱστ. καὶ Γεωγραφίας τοῦ **Βουτυρᾶ** (τ. Α', σ. 477) καὶ ἡ ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου πληροφορία ὅτι οὕτως ὠνομάσθη ἡ πόλις αὕτη τῆς Καρίας ἐκ τῆς Ἀμαζόνος **Ἀναίας.**

Ἐν τοῖς χάρταις τῆς **Περιηγήσεως** (voyage) τοῦ Choiseul Gouffier, τῆς εἰς μέγα σχῆμα ἐκδόσεως περίεργον ὅτι ἡ πόλις δὲν σημειοῦται ὡς οὐδ' ἐν τῷ ἰδίῳ τῶν μερῶν τούτων τῷ λεπτομερεῖ (détaillé) τὰ ὁποῖα ὁ λαμπρὸς οὗτος περιηγητὴς περιῆλθεν (ὑπ' ἀριθ. 73) καίτοι τόσας ἄλλας λεπτομερείας περιγράφει.

Ἐν τῷ γεωλογικῷ χάρτῃ τοῦ Philippson (1911, No 172 Ergaenz: τοῦ Petermann) σημειοῦται Anaia μετὰ τῆς τουρκικῆς ὀνομασίας Ania.

§ 4. Ἐν τῷ περὶ **Βρυούλων** ἐκτενεῖ σημειώματι ὠμίλησα ὅτι ἡ τῶν Ἀναίων ἐπισκοπὴ κατεῖχε σειρὰν ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Ἐφέσου Ἐν τῷ Oriens Christ. τοῦ Le Quien (I. 717) ἀναφέρονται ὀνομαστὶ **ὀκτὼ** ἐπίσκοποι, ὧν πρῶτος ὁ **Ὀλυμπιανὸς**, ὁ καὶ ἐξ **Ἀναίων** καταγόμενος καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ Μαξιμιανοῦ ὑποστάς. Ἄλλα δὲν προσθέτω γεωγραφικὰ ἢ ἱστορικὰ περὶ τῶν μερῶν τούτων, ὧν ἑκάστου χιλιομέτρου ὁδὸς ἐπὶ τοῦ Καϋστρου καὶ Μαιάνδρου καὶ τῶν συμβαλλόντων αὐτοῖς πληροῖ ἱστορικὴν σελίδα, εἰμὴ μόνον ὅτι **τὰ Ἄναια** ἐν τῇ Νομισματικῇ δὲν ἀναφέρονται, ἐφ' ᾧ καὶ κλείω τὸ εὐτελὲς τοῦτο καὶ πρόχειρον σημείωμά μου.

Ἐν ἐπιμέτρῳ πρέπει ἵνα ὑπομνήσω ὅτι ἐν τῷ τεύχει τῆς **Εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ Ἑλλην. Φιλ. Συλλόγου** (1888) ὑπάρχει ὡραία μελέτη τοῦ κ. Πουλάκη στατιστικὴ τῶν ἐπαρχιῶν Κρήνης καὶ Ἀνέων καὶ ὅτι ταύτῃ προσήρτηται καὶ χάρτης τῶν μερῶν τούτων λεπτομερής.

Ἐν Φαναρίῳ
τῇ 31 Μαρτίου 1922

Β. Α. Μ.

(1) Ὅρα προηγ. ἀριθμόν.

(1) Ἀπέχει τῶν Σωκίων (Σοὺ-κιοϊ) περὶ τὰ 15 χλμτρ.

(1) Ὅρα τὸν ἐν τέλει τῆς στερεοτύπου ἐκδόσεως Κατάλογον διὰ τὰ οἰκεῖα μέρη καὶ ἀνάγνωθι τὰ ἱστορικὰ διὰ τὴν πόλιν, εἰ βούλει, εὔκολον καὶ προσιτὸν πρᾶγμα.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1296

Κλῆσις

Ὁ Βλαδίμηρος Ἰούριεβιτς Χιλιμὸν, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, Ρῶσσος, κάτοικος Χαρκὼβ (Ρωσσίας), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 3 μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Λεοντιέβνας Χιλιμὸν, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, Ρωσσίδος, κατοίκου Κ]πόλεως (Πέραν ὁδὸς Νουβὲλ ἀριθ. 7), ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βοσπόρου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 Μαρτίου 1922.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

Πολύκαρπος 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς καὶ ἀ. α. ὁ Β'

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διατακτικὸν τῆς ὑπ αὔξ. ἀριθ. 11 καὶ ἡμερομ. 22 Μαρτίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Χαλκηδόνος ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης Μιχαὴλ Ψίλλιον κατὰ Εὐδοξίας (τὸ γένος Δζουβάνη).

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, ἰδὸν καὶ τὸν Νόμον (Νεαρ. 117) καὶ τὴν νομολογίαν, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2832 καὶ ἡμερομ. 18 Φεβρουαρίου 1922 ἀγωγὴν τοῦ Μιχαὴλ Ψίλλιον ὡς νόμιμον, βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Διαλύει τὸν γάμον τὸν ὑφιστάμενον μετοξὺ τοῦ Μιχαὴλ Ψίλλιον καὶ τῆς Εὐδοξίας Δζουβάνη ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Καταδικάζει τὴν ἐναγομένην εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀνιόντα εἰς γρόσια πεντακόσια προκαταβαλλόμενα παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμούς.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη, ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων (ὑπ:) Ὁ Λεύκης **Κωνσταντῖνος**

Τὰ Μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. Σωφρόνιος

(ὑπ.) Ἀρχιμ Κωνσταντῖνος

(ὑπ.) Οἰκονόμ. Γεώργιος

Ὁ Γραμματεύς, Διάκονος Σεραφείμ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν τῇ Μη]λει Χαλκηδόνος

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 24 Μαρτίου 1922.

Ὁ Γραμματεὺς, Διάκονος Σεραφείμ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀποφάσει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι τὰ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑποβαλλόμενα ἔγγραφα θὰ μένωσιν ἀνενέργητα ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ ἐφόσον δὲν ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἡ Πρωτοκόλλησις αὐτῶν.

Ὡσαύτως δηλοῦται εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι οὐδὲν δικόγραφον κατατιθέμενον ἢ προσαγόμενον ἐνώπιον τῶν πατριαρχικῶν Δικαστηρίων θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐὰν μὴ προηγουμένως Πρωτοκολληθῇ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 Μαρτίου 1922.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοῦται, ὅτι τοὐντεῦθεν, μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως, τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον θὰ συνεδριάζῃ κατὰ πᾶσαν Δευτέραν τὴν 3 μ. μ. ὥραν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 14 Μαρτίου 1922.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—15

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Γόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 16 Ἀπριλίου 1922.

ΑΔΕΛΦΙΚΩΝ ΔΕΣΜΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἔγγραφα ἀναφερόμενα εἰς τὴν χειραφέτησιν τῶν εἰς τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν περιελθουσῶν ἱ. Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς «**Αὐτοκεφάλου Ἡνωμένης Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων**» εἰς Πατριαρχεῖον.

Ὡς γνωστόν, κομιστὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τῆς χειραφετήσεως καὶ τῆς εἰρηνικῆς ἐπιστολῆς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Βελιγραδίου, ἐγένετο ὁ ἐπὶ τούτῳ, συνοδικῇ ἀποφάσει, ἀποσταλεὶς εἰς Βελιγράδιον Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμασείας κ. Γερμανός.

Ἡ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἀνταλλαγεῖσα ἀλληλογραφία αὕτη, πρὸς τῇ ἀποκαταστάσει τῶν κανονικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν ἐν πνεύματι Ἐκκλησιῶν, ἔσχε καὶ τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης καὶ φιλίας, δεσμοὺς τοὺς ὁποίους ἐσφυρηλάτησε κοινὴ πίστις καὶ κοιναὶ ἱστορικαὶ περιπέτειαι καὶ τοὺς ὁποίους ὁ συνταράξας τὴν ἀνθρωπότητα πόλεμος καὶ ἡ τριετὴς χηρεία τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου εἶχε πρὸς καιρὸν χαλαρώσει.

Ἡ πρωτόθρονος Ἐκκλησία ἀποκτήσασα ἤδη, χάριτι θείᾳ, τὸν πρῶτον Αὐτῆς εἶναι ἑτοίμη νὰ συνεχίσῃ τὴν ἱ. Αὐτῆς ἀποστολὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Καὶ διὰ τοῦτο πιστὴ εἰς τὰς παραδόσεις Αὐτῆς, ἀνταποκρινομένη δὲ καὶ εἰς τὸν πόθον τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς καὶ ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, προθύμως παρέχει τὴν μητρικὴν Αὐτῆς χειραγωγίαν καὶ συναντίληψιν ἐν τῇ νέᾳ σταδιοδρομίᾳ τῆς ἀδελφῆς Ἐκ]σίας.

Ἀναμφιβόλως, τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ νέου ἐν Σερβίᾳ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος, τεκμηριοῦν τὴν μητρικὴν χαράν, μεθ' ἧς ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παρακολουθεῖ τὴν κατὰ χριστὸν αὔξησιν καὶ

προκοπὴν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς Αὐτὴ τὸ πρῶτον ἔσπειρε τὸν σπόρον τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, καὶ τὴν φιλόστοργον Αὐτῆς μέριμναν περὶ τοῦ προσφορωτέρου αὐτῶν καταρτισμοῦ, θέλει ἀποτελέσει τὴν βάσιν στενωτέρας ἐν τῷ μέλλοντι συνεργασίας τῶν δύο ἀδελφῶν ἐν πνεύματι Ἐκκλησιῶν.

Περὶ τῆς ἀδελφικῆς ταύτης συνεργασίας ὑπάρχει ἀσφαλὴς ἐγγύησις ἡ ἐκ παραδόσεως στοργικὴ μέριμνα τῆς Μητρὸς Ἐκ]σίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς ἀπ᾽Αὐτῆς ἰδίᾳ χειραφετηθείσας Ἐκ]σίας ἀφ᾽ ἑνὸς καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου ὁ πρὸς Αὐτὴν πατροπαράδοτος σεβασμὸς καὶ ἡ εὐγνώμων ἀφοσίωσις τῆ. Σερβ.κῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς σερβικοῦ λαοῦ, οὗ τὸ μέτρον παρέχει ἐν τῇ ἀπαντητικῇ Αὐτῆς ἐπιστολῇ ἡ Α. Μακαριότης καὶ παρέσχεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πατριαρχικοῦ ἀπεσταλμένου.

ΤΟΜΟΣ

τῆς χειραφετήσεως τῶν εἰς τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν περιελθουσῶν ι. Μητροπόλεων τοῦ Οἰκ. Θρόνου καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς γενομένης Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ, ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Κατὰ τὸ χρεὼν καὶ πρὸς οἰκοδομὴν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία οἰκονομοῦσα πάντα καὶ διεξάγουσα, τῆς καλῆς οἰκονομίας καὶ κανονικῆς τάξεως ἴδιον καὶ τοῦτο οἶδε καὶ ἐναρίθμιον λογίζεται, τὸ πρὸς τὰς συμβαινούσας πολιτικὰς μεταβολὰς καὶ τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως προσαρμόζειν καὶ διευθετεῖν ὅρια, ἐφ᾽ ὅσον τοῦτο ὑπὸ τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας νόμων ἐπιτέτραπται, ἵνα ἀπρόσκοπτος μὲν καὶ λυσιτελὴς ἡ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων γίγνηται διακυβέρνησις, μείζων δὲ καὶ τῷ χριστωνύμῳ λαῷ ἡ ὠφέλεια.

Ὅθεν καὶ περὶ τοῦ θεοσώστου Βασιλείου τῆς Σερβίας προκειμένου, ἐπειδὴ τοῦτο μετὰ τοὺς γενομένους κατὰ τὰ ἔτη 1912 καὶ 1913 Βαλκανικοὺς πολέμους καὶ τὸν λήξαντα μέγαν γενικὸν πόλεμον ἐδαφικῶς ἐπεκταθὲν καὶ ἐπαυξηθὲν καὶ εἰς ἓν ἡνωμένον βασίλειον τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων ἐλέῳ καὶ εὐλογίᾳ Θεοῦ μεγαλυνθὲν συμπεριέλαβεν ἐν τῇ περιοχῇ αὐτοῦ καὶ τὰς ἐξῆς ὑπὸ τὸν καθ᾽ ἡμᾶς Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τέως τελούσας κανονικῶς ἐπαρχίας, ἤτοι τὰς Μητροπόλεις Σκοπείων, Ρασκοπρεσρένης, Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ, Πελαγονίας, Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν, μέρος τῆς Μητροπόλεως Βοδενῶν, τὴν ἐπισκοπὴν Πολυανῆς, δυνάμει τῆς Συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου τῆς 10 Αὐγούστου 1913, τὴν Μητρόπολιν Στρωμνίτσης, δυνάμει τῆς Συνθήκης τοῦ Νεγὺ τῆς 27ης Νοεμβρίου 1919, καὶ τὰς ἐν Βοσνίᾳ καὶ Ἑρζεγοβίνῃ Μητροπόλεις Βόσνης, Ἑρσεκίου, Σβορνικίου καὶ Βανιαλούκας καὶ Βιχάτσης, δυνάμει τῆς Συνθήκης μετὰ τῆς Αὐστρίας, τῆς ὑπογρσφείσης ἐν Ἁγίῳ Γερμανῷ ἐν Λάϊ τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1919, καὶ ἐπειδὴ ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ ἐνιαίου

τούτου βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων συμπεριελήφθησαν μὲν καὶ αἱ Αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τοῦ Καρλοβιτσίου καὶ Μαυροβουνίου, καθὼς καὶ αἱ δύο ἐν Δαλματίᾳ Ἐπαρχίαι τῆς Ζάρας καὶ τοῦ Καττάρου, ἀπὸ κοινῆς δὲ γνώμης τῶν προεστώτων τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων ἐν Συνόδῳ συνελθόντων ἐκηρύχθη ἡ διοικητικὴ αὐτῶν ἕνωσις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας εἰς μίαν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα **«Αὐτοκέφαλος Ἡνωμένη Ὀρθόδοξος Σερβικὴ Ἐκκλησία τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων»**, διὰ ταῦτα ἡ καθ' ἡμᾶς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων, ὑπ' ὄψει ἔχουσα τὸ κανονικὸν καὶ εὔλογον τῆς εἰς ἓν ὅλον καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἑνώσεως τῶν πολιτικῶς ἤδη ἑνωθεισῶν ἐκκλησιαστικῶν περιοχῶν, χάριν τε τῆς κανονικῆς ἑνότητος καὶ ἁρμονίας ἐν τῇ διοικήσει, κατὰ τὸν Κανόνα τῶν Πατέρων τὸν λέγοντα **«Τοὺς Ἐπισκόπους ἑκάστου Ἔθνους εἰδέναι χρὴ τὸν ἐν αὐτοῖς Πρῶτον καὶ τοῦτον ἡγεῖσθαι ὡς κεφαλήν»**, καὶ πρὸς μείζονα καὶ κοινὴν τῶν ἑνουμένων περιφερειῶν διὰ τῆς ἑνότητος ὠφέλειαν, δι' ὁμοφώνου ἀποφάσεως ληφθείσης ἐν Συνεδρίᾳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Μετριότητος ἡμῶν ἀποφαίνεται καὶ ὁρίζει τὰ ἀκόλουθα:

Ἐπευλογεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Κωνσταντινουπόλεως χειραφέτησιν καὶ τὴν προσάρτησιν εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἡνωμένην Ὀρθόδοξον Σερβικὴν Ἐκκλησίαν τῶν τέως ὑπ' αὐτὸ τελουσῶν καὶ ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν Ἐπαρχιῶν, ἀναγνωρίζουσα δὲ καὶ τὴν ἀνακηρυχθεῖσαν ἕνωσιν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Σερβίας, τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τοῦ Καρλοβιτσίου καὶ τῶν δύο Δαλματικῶν Ἐπαρχιῶν, ἀποδέχεται τὴν σχηματισθεῖσαν ἐξ αὐτῶν Ἁγίαν Αὐτοκέφαλον Ἡνωμένην Ὀρθόδοξον Σερβικὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἀδελφὴν ἐν Χριστῷ ἔχουσαν καὶ ἀπολαύουσαν πάντα τὰ τοῦ αὐτοκεφάλου δικαιώματα, κατὰ τὰ θέσμια καὶ τὴν τάξιν τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς ἔνδειξιν δὲ καὶ μόνιμον εἰς τὸ διηνεκὲς παράστασιν καὶ ἀσφάλειαν τῶν οὕτω κανονικῶς ἐγκριθέντων καὶ ὁρισθέντων περὶ τῶν εἰς τὸ ἱερόσωστον Βασίλειον τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων περιελθουσῶν τέως Ἐπαρχιῶν καὶ μερῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Βασιλείῳ τούτῳ σχηματισθείσης μιᾶς Ἡνωμένης Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἀπολύοντες μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν τὸν παρόντα ἡμέτερον Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Τόμον, οὗ ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον κατέστρωται καὶ ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς πάσης χάριτος ὁ καλέσας ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, αὐτὸς χαρίζηται πάντοτε πᾶσαν εὐλογίαν καὶ πᾶσαν καρποφορίαν ἀγαθὴν ταῖς τε οὕτως ἀφ' ἡμῶν χειραφετηθείσαις Ἐπαρχίαις καὶ ἁπάσῃ τῇ Ἁγιωτάτῃ ἀδελφῇ Αὐτοκεφάλῳ Ἡνωμένῃ Ὀρθοδόξῳ Σερβικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳ κβ' μηνὸς Φεβρουαρίου ιθ Ἐπινεμήσεως Ε'

† Ὁ **Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως**
ΜΕΛΕΤΙΟΣ ἀποφαίνεται.

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος**
† ὁ Νικαίας **Βασίλειος**
† ὁ Χαλκηδόνος **Γρηγόριος**
† ὁ Ἀμασείας **Γερμανός**
† ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων **Πολύκαρπος**
† ὁ Ρόδου **Ἀπόστολος**
† ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος**
† ὁ Βάρνης **Νικόδημος**
† ὁ Χαλδίας καὶ Κερασοῦντος **Λαυρέντιος**
† ὁ Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων **Σμάραγδος**
† ὁ Σαράντα Ἐκκλησιῶν **Ἀγγαθάγγελος**
† ὁ Μετρῶν καὶ Ἀθύρων **Ἰωακείμ**

ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Βελιγραδίου ἀποσταλεῖσα Εἰρηνικὴ Ἐπιστολὴ κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας παραγράφους οὖσα ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ἐν ἀριθ. 6 τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» δημοσιευομένην, κατὰ τὰ λοιπὰ ἔχει ὧδε:

Μακαριώτατε Πατριάρχα Βελιγραδίου καὶ παντὸς τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Δημήτριε, τὴν Ὑμετέραν ἀγαπητὴν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ περιπτυσσόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.....

Δίκαιον δι' ἡγούμεθα τῷ Ἁγιωτάτῳ Προέδρῳ τῆς ἐν Σερβίᾳ Ἐκκλησίας τὸ πρῶτον ἐπιστέλλοντες προσειπεῖν ὅσον ἡ Ἁγιωτάτη ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησία χαίρει καὶ ἀγάλλεται ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τοῦ ἐθνικοῦ τῶν Σέρβων ἀγῶνος. Χαίρει καὶ ἀγάλλεται ὅσον καὶ Μήτηρ καλλίτεκνος καὶ φιλότεκνος ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῶν ἑαυτῆς τέκνων. Ὁ δίκαιος Θεὸς ἀντήμειψε τὴν πίστιν τοῦ Σερβικοῦ λαοῦ καὶ ἐστεφάνωσεν ὅπλῳ δικαιοσύνης τὸν θεοφιλῆ αὐτοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα. Εὐλογήσαι ὁ Κύριος τὸν νέον αὐτοῦ ἐθνικὸν βίον, κατευθύνων αὐτὸν εἰς δόξαν καὶ εὔκλειαν. Ἵνα δὲ καὶ ἔργῳ ἐκδηλωθῇ τῆς Μητρὸς πρὸς τὸ παρὰ Θεοῦ εὐλογηθὲν Σερβικὸν Ἔθνος ἡ διάθεσις συναποστέλλεται τοῖς γράμμασι τούτοις καὶ ὁ Τόμος ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς ὁ τὴν κανονικὴν ἀσφαλίζων κατάστασιν τῆς νέας ἐν Σερβίᾳ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Διασκεψάμενοι γὰρ σὺν τῇ περὶ ἡμᾶς Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, ἀποφαινόμεθα καλῶς μὲν ἔχειν τὴν ἐξ ἀποφάσεως κοινῆς τῶν ἐν τῷ Κράτει τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων Θεοφιλεστάτων Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων κηρυχθεῖσαν ἐκκλησιαστικὴν ἑνότητα, χειραγωγηθῆναι δὲ ταύτῃ καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἕως ἄρτι ἐξαρτωμένας ἐπαρχίας τὰς κατὰ τὰς Συνθήκας τὰς διεθνεῖς ἐδαφικῶς ἀποτελούσας ἤδη μέρος τοῦ εἰρημένου θεοφρουρήτου Βασιλείου, κατὰ τὸν Κανόνα τῶν Πατέρων τὸν θέλοντα «τοὺς Ἐπισκόπους ἑκάστου Ἔθνους εἰδέναι τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον καὶ τοῦτον ἡγεῖσθαι ὡς Κεφαλήν».

Οὐδὲ μέχρι τούτων μόνων ἔτησαν αἱ ἀφορμαὶ πρὸς διατράνωσιν τῆς ἀγάπης, ἣν ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία διατρέφει πρὸς τὴν ἐν Σερβίᾳ προσφιλῆ θυγατέρα καὶ ἀδελφὴν αὐτῆς. Εὕρομεν γὰρ, τῶν οἰάκων ἐπιλαμβανόμενοι, πρὸ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας Συνόδου κατακείμενα γράμματα ἀδελφικὰ τῆς Ὑμετέρας Ἀγάπης ἀπὸ κ'. μὲν Μαΐου παρελθόντος ἔτους χρονολογούμενα, πρὸς τὸν Τοποτηρητὴν δὲ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἱερώτατον Μητροπολίτην Καισαρείας κ. Νικόλαον προσφωνούμενα, δι' ὧν ἀγγέλλετσι ἡ ἐκ κοινῆς ἀποφάσεως Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἀνύψωσις τῆς Αὐτοκεφάλου Ἡνωμένης Σερβικῆς Ἐκκλησίας εἰς Πατριαρχεῖον διὰ τὸν πόθον ἐνισχύσεως τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῷ νέῳ Κράτει, πολλοὺς τοὺς ἀλλοδόξους ἐμπερικλείοντι. Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος γοῦν τούτου ὀφειλετικῶς μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας Συνόδου διασκεψάμενοι, τὴν μὲν πρόθεσιν καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους ἐπῃνέσαμεν καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀνυψώσεως ταύτης ὠφέλειαν τῆς Ὀρθοδοξίας συνωμολογήσαμεν, τὸν μέντοι τρόπον τῆς ἐνεργείας πρὸς τὴν οἰκονομίαν μᾶλλον ἢ πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τῆς κανονικῆς τάξεως συμφωνοῦσαν εὑρήκαμεν. Τὸ γὰρ εἰς Πατριαρχικὴν προαχθῆναι ἀξίαν τινὰ τῶν ἐπὶ μέρους ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἀποφάσεως δεῖται Συνόδου Οἰκουμενικῆς, ὡς τὰ τῶν Πατέρων μαρτυρεῖ παραδείγματα. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὴν πρόθεσιν καὶ τὸν σκοπὸν μᾶλλον ἀφορῶντες καὶ τὴν ἐξ ὀνόματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας συνοδικῶς προδεδο-

μένην συγκατάθεσιν τιμῶντες καὶ τὴν χαρὰν τοῦ παρὰ Κυρίου ἐλεηθέντος εὐσεβοῦς Σερκικοῦ λαοῦ πληθῦναι μᾶλλον καὶ μᾶλλον προαιρούμενοι, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ πράξει τῆς ἐν Σερβίᾳ Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας συντασσόμεθα,βέβαιοι ὄντες ὅτι ἔξομεν ἐν καιρῷ συμψήφους καὶ τοὺς λοιποὺς Μακαριωτάτους Πατριάρχας.Διά τοι τοῦτο καὶ περιπτυσσόμεθα τὴν Ὑμετέραν Ἀγάπην ἀπὸ τοῦ νῦν ὡς Πρόεδρον Ἐκκλησίας Πατριαρχικῆς καὶ εὐχόμεθα Αὐτῇ καὶ τῷ ποιμνίῳ Αὐτῆς πᾶσαν χάριν καὶ πᾶν δώρημα παρὰ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τὸν Εὐσεβέστατον Βασιλέα Ἀλέξανδρον, τὸν Οἶκον Αὐτοῦ καὶ ἅπαντα τὸν λαὸν Αὐτοῦ.

Τὸ λοιπόν, Μακαριώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, αὐξάνεσθε καὶ κραταιοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐνδυναμοῦσθε τῇ χάριτι αὐτοῦ, ἀλλὰ μέμνησθε ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ὑμῶν τῶν ἔτι ὑπὸ δουλείαν ὑμετέρων ἀδελφῶν ἐν πίστει καὶ ἀντιλαμβάνεσθε τῆς ἀσθενείας αὐτῶν, μηδὲ παύσησθε ἐπιδεικνύμενοι σπλάγχνα οἰκτιρμῶν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν τοὺς δεομένους τῆς παρ' ὑμῶν βοηθείας. «Ἀλλήλων γὰρ, φησὶ, τὰ βάρη βαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν Νόμον τοῦ Χριστοῦ».

ᾳϡϟβ'. *Φεβρουαρίου κδ'.*

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† **Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ**

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ Α. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

Παναγιώτατε Πατριάρχα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἁγίας Μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν Ἡμῶν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφέ. κύριε Μελέτιε, χάρις καὶ εἰρήνη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

Μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἐκομισάμεθα Ἡμεῖς τε καὶ οἱ περὶ Ἡμᾶς ἀδελφοὶ ἅγιοι Συνοδικοὶ τὴν ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου 1922 καὶ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1036 εἰρηνικὴν Ὑμῶν ἐπιστολήν, διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμασείας Κυρίου Γερμανοῦ.

Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀποστελλομένης Ἡμῖν ὡς Πατριάρχῃ Βελιγραδίου καὶ παντὸς τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων ἀνακοινοῦσθε Ἡμῖν ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὅτι τῇ ἐνεργείᾳ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔλαχεν ἐφ' Ὑμᾶς ἡ λίαν ἐπαξία ἐκλογὴ ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἀποστέλλεται εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος δι' οὗ ὁριστικῶς παραδίδονται εἰς τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας αἱ ἐπαρχίαι αἱ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τέως ἐξαρτώμεναι νῦν δὲ εὑρισκόμεναι ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ἡμετέρου κράτους. Ἐν τέλει δὲ τῆς ὑμετέρας ἐπιστολῆς φέρετε εἰς γνῶσιν Ἡμῶν, ὅτι ἡ Ἁγιωτάτη Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν δοθεῖσαν πρότερον ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου συγκατάθεσιν συντάσσεται τῇ γνώμῃ καὶ τῇ πράξει τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ χάριν τῆς ὠφελείας καὶ ἐνισχύσεως τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἐπιδοκιμάζει τὴν ἀνύψωσιν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας εἰς Πατριαρχικὴν ἀξίαν καὶ τάξιν.

Ἡμεῖς τε προσωπικῶς καὶ ἡ περὶ Ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος ἐχάρημεν μεγάλως ἐπὶ ταῖς ἀνακοινώσεσι ταύταις, αἵτινες ἀφθονοῦσι μητρι-

κῆς στοργῆς πρὸς τὴν ἡμετέραν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν.

Διὰ τῆς ἐκλογῆς τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ὡς Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας συνεχίζεται τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀποδίδεται αὐτῇ ἀκεραία ἡ δύναμις ἡ οὕτως ἀναγκαία διὰ τὴν πρόοδον τῆς ὀρθοδοξίας. Διότι ἄνευ τῆς ὑποστηρίξεως καὶ τῆς χειραγωγήσεως τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς διακοπείσης κατὰ τὴν μακρὰν χηρείαν τῆς ἱερᾶς αὐτῆς καθέδρας. πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι περιῆλθον εἰς μεγάλην ταραχὴν καὶ σύγχυσιν κατὰ τοὺς χρόνους μάλιστα, καθ' οὓς, ὕστερον ἀπὸ τὰς ἐκ τοῦ πολέμου φοβερὰς καταστροφὰς καὶ συμφορὰς τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος ἀνεφάνησαν καὶ πολυάριθμοι ἐχθροὶ τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως εἰς τὸ ἀφαιρέσαι ἡμῖν τὴν μόνην παρήγορον ἐλπίδα σωτηρίας πρὸς ἣν τείνει διακαῶς πᾶσα ἀφωσιωμένη τοῦ χριστιανοῦ ψυχή. Πάντα ταῦτα ὅμως αἴρονται νῦν διὰ τῆς ἐκλογῆς τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, τοῦ συνόλου τῆς κοινωνίας τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διαρκῶς ἐνισχυομένου διὰ τὸ μέγα ἔργον τοῦ ἀδιακόπου εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, τοῦ ἐμπεπιστευμένου αὐταῖς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Αὐτὸς δὲ ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς στερεώσαι ἀδιάσπαστον τὴν ἐν ἡμῖν τοῖς ἀρχιποίμεσιν ἀμοιβαίαν ἀγάπην καὶ ὁμογνωμοσύνην διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον.

Διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ περιέχοντος τὴν ἀπόφασιν περὶ κανονικῆς χειραφετήσεως τῶν τέως ἐπαρχιῶν αὐτῆς καὶ ὑπαγωγῆς αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἧς οἱ πρῶτοι διδάσκαλοι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ φωστῆρες ἀπεστάλησαν ὡσαύτως παρὰ τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπέδειξε τὴν μητρικὴν αὐτῆς στοργήν. Ὁ Ὀρθόδοξος Σερβικὸς λαὸς ὁ διακριθεὶς ἀνέκαθεν ἐπὶ εὐγενείᾳ ψυχῆς καὶ οἱ ἀρχιποίμενες αὐτοῦ μετ' εὐγνωμοσύνης θέλουσιν ἀναμιμνήσκεσθαι καὶ τοῦ νέου τούτου δείγματος τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ οὐδέποτε θέλουσι παύσῃ ἀποδίδοντες τὴν δέουσαν τιμὴν καὶ ἐκτίμησιν εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Διὰ τῆς συγκαταθέσεως δὲ αὐτῆς καὶ τῆς μητρικῆς προθυμίας, ὅπως ἀναγνωρίσῃ καὶ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀνύψωσιν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας εἰς πατριαρχικὸν ἀξίωμα, ὅπερ ἀνέκαθεν ὠνειροπόλει ὁ ἡμέτερος λαός, ἡ Ἁγία Μεγάλη Μήτηρ Ἐκκλησία συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔτι στενωτέραν καὶ ἀδιάσπαστον σύσφιγξιν τῶν φιλικῶν δεσμῶν τῶν συνδεόντων αὐτὴν πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν τοῦ βίου αὐτῶν καὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι συνεργασίας. Τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνανεώσεως ταύτης τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου καὶ τῆς ἐκλογῆς ἡμῶν, ὡς πατριάρχου, λαβόντες καὶ παρά τινων ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν παρακαλοῦμεν μετὰ τῆς περὶ Ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, ἧς προϊστάμεθα, ὅπως ἡ Ἁγία Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ πρώτη πασῶν, ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα καὶ παρὰ τοῖς λοιπαῖς Ἐκκλησίαις πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀναγνωρίσεως ταύτης καὶ ἐπαναλήψεως τῶν ἀμοιβαίων ἀδελφικῶν σχέσεων, χάριν τῶν μεγάλων ἀναμενουσῶν τὴν ὅλην ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὑποθέσεων.

Εὐχαριστοῦντες τῇ Ἁγίᾳ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ πάσαις ταῖς ἀγαθαῖς αὐτῆς προθέσεσι καὶ τῇ ἐπαρκῶς μεμαρτυρημένῃ αὐτῆς ἀγάπῃ πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἡμῶν Ἐκκλησίαν θεωροῦμεν καθῆκον ἡμῶν, ἵνα ἰδιαιτέρως ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας Ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τοῦ διακεκριμένου καὶ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμασείας Κυρίου Γερμανοῦ, ὡς ἀντιπροσώπου αὐτῆς, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ πεπαιδευμένου καὶ κατηρτισμένου ἱεροδιακόνου Κυρίου Γερμανοῦ, γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Κατακλείοντες τὴν ἐπιστολὴν ἡμῶν ταύτην δηλοῦμεν εἰλικρινῶς, ὅτι θέλομεν εὑρεθῇ μετὰ τῶν ἁγίων ἡμῶν ἀδελφῶν πάντοτε ἕτοιμοι εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας ὁσάκις αὕτη καλέσῃ ἡμᾶς εἰς κοινὴν ἐργασίαν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς δυνάμεως τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἱερῶν αὐτῆς ἀληθειῶν.

Κατασπαζόμενοι ἐν φιλήματι ἁγίῳ τὴν ὑμετέραν Παναγιότητα καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον, πιστοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἁγίας Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διαβεβαιοῦμεν Ὑμᾶς, ὅτι οὐ παυσόμεθα δεόμενοι πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἡμῶν, ἵνα ᾖ πάντοτε ἐν ἡμῖν ἀναφαίρετον πρότυπον ἀγάπης, ἣν κατέλιπεν ἡμῖν, ὡς τὴν κυρίαν δύναμιν τῆς αἰωνίου αὐτοῦ βασιλείας.

Παρακαλοῦντες δὲ τὴν Ὑμετέραν φίλην Παναγιότητα καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον, ὅπως ἐν ταῖς προσευχαῖς Ὑμῶν μνημονεύητε τῆς Ἡμῶν Μετριότητος μετὰ τῶν λοιπῶν ἁγίων ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ δι᾽ τοῦ πιστοῦ καὶ ἀφωσιωμένου τέκνου τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν βασιλέως Ἀλεξάνδρου, τοῦ οἴκου Αὐτοῦ καὶ παντὸς τοῦ εὐλαβοῦς Σερβικοῦ λαοῦ εὐχόμεθα, ἵνα κατοχυρώσῃ πάντας ἡμᾶς καὶ ἐνισχύσῃ διὰ τῆς παντοδυνάμου Αὐτοῦ δεξιᾶς ὁ ἐπουράνιος ἡμῶν Πατὴρ καὶ Προνοητής, οὗ τὸ ὄνομα καὶ τὸ βασίλειον εἶη δεδοξασμένον ἐν ὁμοουσίῳ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος λίαν ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος συλλειτουργός.

Α. Ε. Π. Ἀριθ. 1086.

Τῇ 22 Μαρτίου (4 Ἀπριλίου) 1922
ἐν Βελιγραδίῳ.

† Ὁ Πατριάρχης Βελιγραδίου καὶ
παντὸς τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων
Κροατῶν καὶ Σλοβένων
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη
λίραι τουρκ. 2 1]2.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 55.

Η ΕΝ ΟΞΦΟΡΔΗ ΘΕΟΛ. ΣΧΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΑ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸ ὑπὸ τῶν ἑταίρων τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ ἐν Ὀξφόρδῃ γεραροῦ Πανεπιστημίου εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀπονεμηθὲν διδακτορικὸν δίπλωμα.

Τὸ ἐν λόγῳ δίπλωμα, τετυπωμένον ἐπὶ χάρτου ἐκλεκτοῦ, συνοδεύεται δι᾽ ἰδιαιτέρου λίαν φιλόφρονος γράμματος τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀρθούρου Χέδλαμ, ἐν τῷ ὁποίῳ πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκφράζει τὴν καιρίαν θλῖψιν τῶν ἑταίρων τῆς Σχολῆς διὰ τὰ κατὰ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς διαπραττόμενα καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ εὐχὴν ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἴδῃ τοὺς δικαίους Αὐτῆς πόθους συντόμως πραγματοποιουμένους.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΑΝ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΑ ΚΥΡΙΟΝ ΜΕΛΕΤΙΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τῶν νεωστὶ προκεχειρισμένων εἰς τὰς ἐξοχωτάτας Προεδρίας τῆς Καθόλου Ἐκκλησίας ὁ μὲν τὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον διαδεξάμενος τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης πρὸ ὀλίγων ἐνιαυτῶν τὴν Ὀξονίαν ἐπεσκέψατο, ὁ δὲ προαχθεὶς εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Νέας Ῥώμης οὐ μόνον τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐπεσκέψατο ἀλλὰ ἐγένετο τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου διδάκτωρ.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἱ ἑταῖροι τῆς ἐνταῦθα Σχολῆς τῆς ἱερᾶς Θεολογίας συνοίδαμεν ἑαυτοῖς ὑποχρεωμένοις ἵνα προσφέρωμεν μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης τὸν ἡμέτερον αἰδημονέστατον ἀσπασμὸν τῷ ἐπίσης Διδάκτορι τῆς ἱερᾶς Θεολογίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ καὶ Πατριάρχῃ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Καθὼς ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης τὴν Ἀγγλίαν ἐπεσκέψατο, οὕτω καὶ τέσσαρες ἐκ τῶν ὀκτὼ Πρωτοκαθηγητῶν τῆς ἐνταῦθα Σχολῆς τῆς ἱερᾶς Θεολογίας ἐπεσκέψαντο τοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς Ἀνατολῆς, τῆς κοιτίδος τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Ἀλλ᾽ οὐ μόνον ἐσχάτως ἐνδιαφέρεται τὸ Πανεπιστήμιον ἡμῶν περὶ τῶν ὑποθέσεων καὶ παραδόσεων τῆς ἁγίας Ἀνατο-

λικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ, τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν βιβλίον τὸ ἐν Ὀξονίᾳ ἐκτυπωθὲν πραγματεία τις ἦν τοῦ Ὑμετέρου ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀειμνήστου προκατόχου, τοῦ ἐν ἁγίοις Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐκδοτης τῆς ἀρίστης καὶ καλλιστης ἐκδόσεως τῶν συνειλεγμένων πονημάτων τοῦ αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Διδασκάλου Ὀξονιανός τις ἦν καὶ Προεδρος Κολλεγίου τινὸς τούτου τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Ἑρρικος Συβιλιος, οὗ τὸ ὄνομα ἔτι πάνυ διάσημον διατελεῖ παρ' ἡμῖν· πρὸς δὲ, πλείστας καὶ ἄλλας μετ' ἐπιμελείας κατα τα χειρόγραφα διορθωθεισας τῶν ἁγίων ἀνατολικῶν Πατερων συγγραφὰς καὶ τὰς Θειας Λειτουργιας τῆς Ὀρθοδοξου Ἐκκλησιας ἐξέδωκεν ἡ ἡμετέρα Πανεπιστημιακὴ Τυπογραφια. Ἀλλ' ὁτιδήποτε ἡμεῖς Ὑμῖν ἐδώκαμεν οὐδέν ἐστιν ἄλλο εἰ μὴ μόνον μικρά τις ἀνταπόδοσις ἀντὶ τῶν ὑφ' Ὑμῶν ἡμῖν διαφιλευθέντων εὐεργετηματων. Ἐπειδὴ, ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς οὐ μόνον ἀπεδεξάμεθα τὰς προειρημενας τῶν ἁγίων Πατερων συγγραφὰς, ἀλλα καὶ τὸ ἀνεκτίμητον παρελαβομεν δώρημα αὐτῶν τῶν Ἱερῶν καὶ Θεοπνεύστων Γραμμάτων.

Αὕτη ἡ ἐν τῷ παρελθόντι ἀμοιβαία ὑπηρεσία διατελέσει διαπαντὸς δεσμεύουσα πρὸς ἀλλήλους Ὑμᾶς καὶ ἡμᾶς. Καὶ δὴ ἡμεῖς διαπύρως ἐπιποθοῦμεν ἵνα οἱ δεσμοὶ οὗτοι στενώτερον σφιγχθῶσι καὶ ἡ μεταξὺ ἡμῶν ἐπικοινωνία ὁσημέραι πλειότερον γενηται καρποφόρος.

Ἐν τελει, προσευχόμεθα ἵνα ποτὲ καταξιώθητε Ὑμεῖς, καὶ ἡμεῖς μεθ' Ὑμῶν προσκυνῆσαι Κύριον τον Θεον τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησιᾳ τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ ἵνα ἡ ἀγνη ἐκείνη καὶ εἰρηνικὴ ἄνωθεν Σοφια πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσῃ, ἵνα ἐν τῇ φιλαδελφια τηρώμεθα καὶ ἐν ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς παντας ἀνθρώπους πλεονασωμεν καὶ περισσεύσωμεν.

Ἀπὸ τῆς Ὀξονίας τῆς Ἀγγλίας
τῇ κή τοῦ Μαρτιου μηνος ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1922.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 12 Ἀπριλίου.

Κατὰ ταύτην, ὁ Σεβ. Μητροπ. Ἀμασείας κ. Γερμανὸς ἐπανελθὼν ἐκ Σερβίας μετὰ τοῦ Ὑπογραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Γερμανοῦ, ἐξέθηκε καὶ προφορικῶς τὰ κατὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, ἐφ' ᾗ ἐξεφράσθη ἀκολούθως ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνεγνώσθη ἡ ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιευομένη ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Βελιγραδίου εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐπιστολὴν, ἐνεκρίθη δὲ ὅπως γένηται κατάλληλος ἀνταπάντησις, ἐν ᾗ νὰ δηλῶται, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐλπίζει ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγείλῃ τὴν σύγκλησιν Ἐπιτροπῆς ἐξ ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Οἰκουμ. Συνόδου.

Ἐπὶ τῇ ἀνακοινώσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος περὶ τῆς πυρκαϊᾶς ἥτις ἀπετέφρωσε κατὰ τὸ πλεῖστοτὴν πόλιν τοῦ Μοναστηρίου, ἐνεκρίθη ὅπως ὁ Σεβ. Μητροπ. Ἀμασείας μεταβαίνων παρὰ τῷ Ὑπάτῳ Ἀρμοστῇ τῆς Σερβίας ἐξοχ. κ. Σάπονιτς ἐκφράσῃ τὴν συμπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Διωρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπ. Νικαίας, Ἀμασείας, Χαλδίας καὶ Βριούλων, ὅπως μελετήσῃ τὸν προσφορώτερον τρόπον τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνετάλη ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἀρχιερατ. περιουσιῶν, ὅπως ὑποβάλῃ ἔκθεσιν περὶ τῶν καθυστερουμένων εἰς τὰς δικαιούχους Ἐπαρχίας ἐκ τῶν ἐκκαθαρισθεισῶν περιουσιῶν καὶ περὶ τῶν ἀκαθαρίστων καὶ ἐκκρεμῶν.

Ἐνεκρίθη ὅπως γένωνται κατάλληλα γράμματα εὐχαριστήρια πρὸς τοὺς ἑταίρους τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ὀξφόρδης ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ διδακτορικοῦ διπλώματος εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, καὶ πρὸς τὴν Σύγκλητον τοῦ Πανεπιστημίου Ν. Ὑόρκης, ἀνακηρύξασιν Αὐτὴν ἐπίτιμον Διδάκτορα.

Ἕτερον γράμμα πρὸς τὸν Δήμαρχον καὶ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Newark (Ἀμερικὴ), διὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Α. Θ. Π. ὡς ἐπιτίμου Ἄρχοντος τῆς ἐν λόγῳ πόλεως.

Ἀνεγνώσθη γράμματα τοῦ Σεβ. Μητροπ. Κρήτης κ. Τίτου, εὐχαριστοῦντος ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ.

Γράμμα τοῦ Παν. Μητροπ. Ἀναίων κ. Θωμᾶ ἀγγέλλοντος τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἐπαρχίας του. Ἐνεκρίθη ἵνα ἐκφρασθῶσι διὰ τοῦ αὐτοῦ αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΜΒ'
ΑΡΙΘ.—16

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
† ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐν Κων)πόλει τῇ 23 Ἀπριλίου 1922.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἴσως δὲν εἶνε τόσον εὔκολος ἡ ἐπὶ τόπου μελέτη καὶ ἐξέτασις τῶν ἀφορώντων εἴς τινα χώραν καὶ μάλιστα ὅταν ἐλλείπωσιν ὁ ἀπαιτούμενος πρὸς τοῦτο χρόνος καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀπαραίτητον στοιχεῖον προϋποτίθεται. Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι πάλιν συγγνωστὸς ἐκεῖνος, ὅστις δυνάμενος,ἔστω καὶ ἐπ'ὀλίγον, νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ καιρὸν καὶ γνωριμίας καὶ φιλίας, δὲν θὰ ἤθελε κἄτι νὰ μελετήσῃ καὶ ἐξετάσῃ σχετικὸν πάντοτε πρὸς τὴν φιλοξενοῦσαν αὐτὸν χώραν, οὕτως ὥστε καὶ ἑαυτὸν νὰ συνδέσῃ περισσότερον πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὰ ἴδια νὰ διαφωτίσῃ καὶ ἄλλους. Ταῦτα ἔχων ὑπ' ὄψει ἐνόμισα καθῆκόν μου ὅπως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ εἰς Σερβίαν ταξειδίου μου, ὡς συνοδοῦ τοῦ Σεβ. Μ]του Ἀμασείας, μεταβάντος ἐκεῖσε ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ τῆς Ἐκκλησίας, μελετήσω κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἐκεῖ μεταπολεμικὴν κατάστασιν καὶ δὴ ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνθέσεως τῶν ὑπηκόων τοῦ Βασιλείου τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων.

Ἡ μελέτη μου αὕτη, ἐν εἴδει ἐντυπώσεων ἐκ Σερβίας, καταρτισθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει θετικῶν καὶ ἐξηκριβωμένων πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας πάνυ προθύμως μοὶ παρέσχον σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ φίλοι ἐν Βελιγραδίῳ, ἔτι δὲ καὶ ὅσων ἀνιγράφει τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν σχετικὸν σύγγραμμα τοῦ γαλάτου Albert Mousset, πρόκειται νὰ παράσχῃ εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἀναγνώστην πληροφορίας τοιαύτας, ὥστε νὰ σχηματίσῃ οὗτος μίαν ἀρκετὰ σαφῆ καὶ πιστὴν εἰκόνα καὶ ἰδέαν περὶ τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς καταστάσεως σήμερον ἐν τῇ Σερβίᾳ.

Τὸ βασίλειον τῶν Σ. Κ. Σ. περιλαμβάνον περίπου 248. 250 τετραγωνικὰ χλμτρ. καὶ πληθυσμὸν ὑπὲρ τὰ 12 1]2 ἑκατομ, ἀνεκηρύχθη ὡς τοιοῦτον τὴν 1 Δ]βρ. 1918, ἡμέραν καθ' ἣν τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Σ. Κ. Σ. προσφωνοῦν τὸν τότε Διάδοχον καὶ νῦν Βασιλέα Ἀλέξανδρον ἐπεβεβαίου πανηγυρικῶς τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν Γιουγκοσλάβων, ἀποφασισθεῖσαν ἄλλως τε ἐν Ἀγραμ κατὰ Ν]βριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Τὴν 17 Δ]βρ. ἰ. ἔ. ὁ αὐτὸς Διάδοχος ἐδέχετο ἀντιπροσωπείαν καὶ τοῦ Μαυροβουνίου, ἀναγγείλασαν τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου ἔκπτωσιν τοῦ βασιλέως Νικολάου καὶ τὴν ἕνωσιν τῆς Τσέρνα-Γκόρα μετὰ τῆς Σερβίας, ἀποφασισθεῖσαν ἤδη ἐν

Ποδγορίτση κατὰ Ν]βριον ἰ. ἐ. Τῇ 21 Δ]βρ. ἰ. ἐ. κατηρτίζετο ἡ πρώτη γ̱ουγκοσλαβικὴ κυβέρνησις ὑπὸ τὸν κ. Στογ̱ὰν Πρῶτιτς καὶ τῇ 16 Μαΐου 1919 συνήρχετο ἐν Βελιγραδίῳ ἡ πρώτη γ̱ουγκοσλαβικὴ βουλή.

Οἱ κάτοικοι τοῦ βασιλείου τῶν Σ. Κ. Σ. διακρίνονται τὸ μὲν εἰς Σέρβους, Κροάτας καὶ Σλοβένους, τὸ δὲ εἰς ἀλλογενεῖς. Οἱ τρεῖς πρῶτοι ἀποτελοῦσιν ἰσαρίθμους κλάδους ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐθνικοῦ κορμοῦ, ἡ ἐθνογλωσσικὴ δὲ αὐτῶν ταυτότης ὑπῆρξε κυρίως ἡ βάσις τῆς ἑνώσεως αὐτῶν εὐθὺς ἅμα τῇ καταρρεύσει τῆς Αὐστρουγγαρίας καὶ ὁ λόγος δι' ὃν ἐπεκυρώθη ἀργότερον ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως ἡ ἕνωσις αὕτη.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἕνωσις αὕτη τῶν ὡς ἄνω τριῶν κλάδων τοῦ σερβικοῦ δένδρου ἀποτελεῖ τὸν στόχον ἐνεργειῶν τινων ἀπὸ μέρους ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν στοιχείων. Ἐν πρώτοις εἶνε ἀναμφίβολον ὅτι σήμερον διενεργεῖται κρυφίως ὑπὸ πρακτόρων τοῦ ἐξωτερικοῦ προπαγάνδα ἐπὶ τῶν ἀλλογενῶν (Μαγιάρων, Γερμανῶν καὶ Βουλγάρων) ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἀμορφώτου καὶ ἁπλοϊκῆς μερίδος τῶν ἐλευθερωθέντων πληθυσμῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως πεισθῶσι πρὸ παντὸς οἱ τελευταῖοι οὗτοι ὅτι, παρὰ πᾶσαν τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν νίκην, ἔχουσιν ἐπιφορτισθῇ μὲ ὑποχρεώσεις βαρείας, στρατιωτικάς τε καὶ οἰκονομικάς, καὶ ὅτι ἡ νέα κατάστασις τῶν πραγμάτων ἔχει ἐπιδεινώσῃ τὴν θέσιν αὐτῶν.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον τοῦτο. Εἶνε ἐπίσης γεγονὸς ὅτι σήμερον ὑφίσταται ἀνομοιότης τις διανοητική, θρησκευτικὴ καὶ πολιτική, μεταξὺ τῆς Σερβίας καὶ τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ βασιλείου, πρᾶγμα ὅπερ ἐπιφέρει ψυχρότητά τινα εἰς τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις αὐτῶν. Οἱ Κροάται δηλ. καὶ Σλοβένοι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς ὑπερέχοντας τῶν Σέρβων ἀπὸ ἀπόψεως πολιτισμοῦ. Ἡ θρησκευτικὴ διαφορὰ δὲν ἐμποδίζει τὴν Σερβικὴν ἑνότητα, ὅσον κανεὶς θὰ τὸ ὑπέθετε ἐκ πρώτης ὄψεως. Καὶ ὅμως ἡ διαφορὰ αὕτη γίνεται ἀφορμὴ διχονοίας, διότι παρουσιάζονται οἱ ἐπιτήδειοι καὶ ἱκινοί, οἱ ὁποῖοι ἐκμεταλλεύονται αὐτὴν διὰ συμφέροντα πολιτικὰ ἢ καὶ δι' ἀξιώσεις κοινωνικάς. Περισσότερον συστηματικῶς θίγουσι σήμερον τὴν ἑνότητα αἱ πολιτικαὶ ἀντιλήψεις, ὡς ἀπορρέουσαι μάλιστα ἀπὸ δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιτιθεμένων χαρακτήρων καὶ παραδόσεων.

Οἱ Κροάται καὶ οἱ Σλοβένοι διατελέσαντες ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν αὐστριακὴν κυριαρχίαν καὶ ἐσχάτως μόλις ἐλευθερωθέντες δὲν ἔχουσιν ἀκόμη πεῖραν τοῦ δημοσίου βίου καὶ τῶν εὐθυνῶν του, ἐνῷ τοὐναντίον οἱ Σέρβοι κατορθώσαντες νὰ διατηρήσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν των ἐναντίον ἰσχυρῶν γειτόνων ἀπέκτησαν πεῖραν πολιτικήν. Εἶνε δὲ φυσικὸν ὅπως Σέρβοι καὶ Κροάται, ζήσαντες ἐπὶ αἰῶνας εἰς μίαν ἀμοιβαίαν ἄγνοιαν ἵνα μὴ εἴπω καὶ δυσπιστίαν, δυσκολεύονται νὰ μάθωσιν ὅτι ἐπιβάλλεται εἰς αὐτοὺς ὅπως ζήσωσιν ἡνωμένοι. Σήμερον μερὶς τῆς δημοσίας γνώμης καὶ τῆς δημοσιογραφίας τῶν Κροατῶν κατηγορεῖ τοὺς Σέρβους ὡς ἀποβλέποντας εἰς ἓν ἀδιάλλακτον συγκεντρωτικὸν σύστημα, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου πάλιν κατηγοροῦσιν οἱ Σέρβοι τοὺς Κροάτας ὡς ἐπιδιώκοντας αὐτονομίαν μὲ τάσεις χωριστικάς.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τοιαύτη πολιτικὴ ζύμωσις καὶ κρίσις προϋποτίθεται πάντοτε εἰς κράτη μόλις ἀρξάμενα τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἑνότητος αὐτῶν, μάλιστα δὲ θεωρεῖται καὶ ἀναπόφευκτος δι' ἔθνος, ὡς τὸ Σερβικόν, εἰς τὸ ὁποῖον προσαρτῶνται πληθυσμοὶ ὁμογενεῖς μέν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ πρώην κυρίαρχος εἶχεν ἐφαρμόσῃ λίαν ἐπιτηδείως τὴν ἀρχὴν τοῦ «διαίρει καὶ βασίλευε» καὶ εἶχεν ἐμπνεύσῃ τὸ μεταξὺ συγγενῶν ἐθνῶν μῖσος. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ἴσως εἶνε δύσκολον νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι ἡ μεταξὺ Κροατῶν καὶ Σέρβων ὑφισταμένη ψυχρότης εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξαλειφθῇ τόσον γρήγορα. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει οἱ πολιτικοὶ κύκλοι τοῦ Βελιγραδίου ἀντιλαμβάνονται καλῶς τὴν κατάστασιν, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ πολιὰ φρόνησις τοῦ γηραιοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Σερβίας ἐξοχ. κ. Ν. Πάσιτς θέλει ἐξεύρει τρόπον ἱκανοποιοῦντα τοὺς ἀξίους ἱκανοποιήσεως πόθους μερίδος τινὸς τῶν ὑπηκόων αὐτῆς, ἐννοεῖται ἄνευ βλάβης διὰ τὴν ἑνότητα τοῦ Σερβικοῦ κράτους.

(ἀκολουθεῖ) Γ. Α

ΑΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Οἵας δήποτε καὶ ἂν ἔχῃ τις προσωπικὰς ἀντιλήψεις δὲν δύναται σήμερον νὰ μὴ στοθῇ πρὸς στιγμὴν καὶ ἀποκαλυφθῇ πρὸ τοῦ ἐπικρατοῦντος πνεύματος παρὰ ταῖς ἐν Ἀμερικῇ Μετερρυθμισμέναις Ἐκκλησίας. Ἂν πράγματι «ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας ὁμιλεῖ τὸ στόμα» ἂν «τὰ ἔργα μαρτυροῦν πάντοτε τὰς διαθέσεις καὶ τὴν ἀποστολὴν» δὲν δύναται τις νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι τὰς ἐν Ἀμερικῇ Θρησκευτικὰς κοινότητας διαπνέει σήμερον πνεῦμα ἀληθῶς Χριστιανικόν. Ἔχω ὑπ' ὄψιν τὸ τελευταίως (τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Δεκεμβρίου) ἐν Σικάγῳ συγκροτηθὲν συνέδριον τῶν ἐν Ἀμερ. Διαμαρτυρομένων εἰς ὃ πλέον τῶν 30 ὁμολογιῶν ἀντεπροσωπεύθησαν. Κύριον θέμα ἦτο ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς κοινωνίας, ἐν πλήρει δὲ γνώσει τῆς καταστάσεως ταύτης ἀλλὰ καὶ τῆς ἀποστολῆς του τὸ Συνέδριον τοῦτο ἔλαβεν ἀποφάσεις ἀληθῶς τιμῶντας αὐτό. Διότι δὲν περιωρίσθη ἁπλῶς εἰς ἔκφρασιν συμπαθείας πρὸς λαοὺς φίλων ἐθνῶν μόνον ἀλλ' ἐμπνεόμενον ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ λογίου «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε τοὺς κακοποιοῦντας ὑμᾶς(1)» ἐπεξέτεινε τὰς συμπαθείας του καὶ εἰς τὸν Γερμανικὸν λαόν. Οὔτε ὁ χῶρος, οὔτε ὁ χρόνος μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παραθέσω λεπτομερῆ μετάφρασιν τῶν ἀποφάσεων· περιορίζομαι λοιπὸν εἰς τὴν σχετικὴν πρὸς τοὺς μαρτυροῦντας λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς ἀπόφασιν, ἔχουσαν ὡς ἀκόλουθως.

Τὸ ὁμοσπονδιακὸν συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχον ὑπ' ὄψιν τοὺς τραγικοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς Ἕλληνες καὶ Ἀρμένιοι διατελοῦν ὑπὸ σκληροὺς καὶ δολοφόνους τυράννους καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰς πολυπληθεῖς ἐκκλήσεις εἰς τὸν Ἀμερ. λαὸν πρὸς φιλάνθρωπον βοήθειαν καὶ προστασίαν καὶ τὴν πρότασιν τοῦ Κογκρέσου ὅπως ὁ Πρόεδρ. Χάρδιγκ μετὰ τῆς Μεγ. Βρεττανίας, Γαλλίας καὶ Ἰταλίας ἀναλάβουν τὴν διευθέτησιν τοῦ ζητήματος τῶν ἐν Τουρκία μαρτυρούντων Χρ]νῶν, Προτρέπει ἐπειγόντως τὰς Ἐκ]κλησίας τῆς Ἀμερικῆς ὅπως ἐξασκήσουν πᾶσαν ἐπίδρασιν πρὸς: 1. Ἐξασφάλισιν ἀμέσων δραστικῶν μέσων ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς προστασίαν τῶν ἐν Τουρκίᾳ Χριστιανῶν. 2. Προμήθειαν ἀναγκαίων συνεισφορῶν διὰ τὰς φυσικὰς ἀνάγκας τῶν ὑπὸ λιμοῦ ἀπειλουμένων ἐν τῇ Ἐγγὺς Ἀνατολῇ; καὶ 3. Προαγωγὴν τελετῶν γενικῆς Προσευχῆς εἰς ὅλας τὰς Ἐκ]κλησίας μέχρις ὅτου διαρκὴς προστασία ἐξασφαλισθῇ διὰ τοὺς ὑπὸ τὸν ζυγὸν Χριστιανούς. Αἱ ἀποφάσεις αὗται διατελοῦν βεβαίως γνωσταί, ὡς καὶ ἡ εὐχαριστήριος ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Μελετίου, τὰς ἀναφέρω δὲ μόνον ὅπως ἐννοήσῃ ἕκαστος τὸ διαπνέον τὸ Συμβούλιον τοῦτο καὶ τὰς Ἐκ]κλησίας ἐν γένει πνεῦμα. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μαρτυρούντων λαῶν. Ἡ Παγκόσμιος ὅμως κρίσις εἶναι τοιαύτη ὥστε ἡ πραγματικὴ προσέγγισις τῶν λαῶν πολλοὺ νὰ ἀπέχῃ τῆς πραγματικότητος μὲ τοιαῦτα ἡμίμετρα. Ὅ[εν καὶ ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις Παγχριστιανικοῦ συνεδρίου κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1924 μὲ σκοπὸν τὴν ἐξεύρεσιν μέσων προσεγγίσεως τῶν λαῶν. Καὶ δὲν ὑπάρχει κανείς, εἶμαι βέβαιος, μὴ ἀντιλαμβανόμενος ὅτι συνθῆκαι καὶ συμφωνίαι ἀπορρέουσαι ἐκ τοῦ διπλωματικοῦ καλάμου, ὅσῳ καὶ ἂν οἱ δημιουργοί των ἐμφορῶνται εἰλικρινῶν διαθέσεων, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν πανάκεια κατὰ τοῦ ἀπειλοῦντος φυλετικοῦ μίσους καὶ τοῦ ὑπερεκχειλίζοντος Σωβινισμοῦ, ἐφόσον αἱ ἐπὶ μέρους συνειδήσεις τῶν ἀτόμων μένουν ἀνεπηρέαστοι χριστιανικῶν ἰδεῶν. Καὶ τοῦ κενοῦ τούτου τὴν ἀναπλήρωσιν μόνη ἡ Ἐκ]σία δύναται ἐκασταχοῦ νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἰδίᾳ διδασκαλίας. Δι' ὃ καὶ βλέπομεν σήμερον τὰς Μετερρυθμισμένας Ἐκκλησίας εἰς διαρκῆ κίνησιν καὶ συστηματικὸν πόλεμον κατὰ παντὸς ἀμέσως ἢ ἐμμέσως παρεμποδίζοντος τὴν ἁρμονικὴν συμβίωσιν τῶν λαῶν. Ἐνῷ δὲ ἡμεῖς, εὑρισκόμενοι ἐν Μεσαιωνικῇ σχεδὸν καταστάσει ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς προόδους τοῦ Νέου Κόσμου, ἀποθαυμάζομεν καὶ προσπαθοῦμεν, ὡς ἔδει, νὰ μιμηθῶμεν

(1) Ματθ. 5,44.

τὸ κατὰ δύναμιν, ὁ ἄμβων ἐν ταῖς προτεσταντικαῖς Ἐκ]σίαις κατέστη ἡ ἀφετηρία πάσης εἰλικρινοῦς προσπαθείας ὑποδείξεως τῶν διορθώσεως χρηζόντων καὶ καυτηριάσεως τῶν κακῶς ἐχόντων. Παρέστην πρό τινος εἰς τελετὴν τῶν Ἐπισκοπελιανῶν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγ. Παύλου ἐν Detroit ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πολ. Michigan ἐξεφώνησε καὶ τὸ κήρυγμα. Ἐπετέθη δριμύτατα κατὰ πάσης σχεδὸν τάξεως ἀνθρώπων, ἐμπόρων βιομηχάνων, δημοσιογράφων, Διπλωματῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἱεροκηρύκων διότι κάθε ἄλλο παρὰ Χριστιανικῶν ἐμφοροῦνται ἰδεῶν. «Ἔχομεν ἀνάγκην, εἶπε, σήμερον περισσότερον παρὰ ποτὲ δημοσιογράφων, οἱ ὁποῖοι νὰ ὁδηγοῦν καὶ ὄχι ν' ἀκολουθοῦν τὸν λαόν. Ἔχομεν ἀνάγκην πολιτικῶν ἐμφορουμένων χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ ὄχι περιωρισμένης ἀντιλήψεως ψευδοπατριώτας, ἀνθρώπους τιμίους, εἰλικρινῶς φιλανθρώπους, πράγματι Χριστιανοὺς διακρινομένους τῶν ὄχλων. Πρὸ παντὸς ὅμως ἔχομεν ἀνάγκην ἐκκαθαρίσεως τοῦ ἄμβωνος». Καὶ ἐνῷ οὕτως αἱ Ἐκ]σίαι διάκεινται πρὸς τὴν ἐν γένει κατάστασιν, ἂς μὴ νομίσῃ τις ὅτι οἱ ἐπιστήμονες ἐπαναπαύονται εἰς κεκτημένα ἀγαθὰ ἢ εἶναι ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι ἐκ τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ των. Ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν μόλις ἐξελθὸν τοῦ τύπου ἐπιστημονικὸν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Πολιτισμὸς ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις», προϊὸν συνεργασίας τριάκοντα ἐπιστημόνων. Αἱ ἐλλείψεις καὶ τὰ τρωτὰ εἶναι οὕτω παρατεθεμένα καὶ αἱ κρίσεις τῶν συγγραφέων τόσον κατάφωροι ὥστε ὁ ἀναγνώστης ν' ἀπορῇ πράγματι ἂν ὁ Ἀμερικανικὸς πολιτισμὸς ἀξίζει τὴν ὀνομασίαν του. Καὶ ὅμως εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ Ἀμερικὴ προηγεῖται ἡμῶν κατὰ ἕνα τοὐλάχιστον αἰῶνα καὶ εἶναι ζήτημα ἂν καὶ αὐτῆς τῆς Κίνας ἡ ἀφύπνισις δὲν προηγηθῇ τῆς ἰδικῆς μας. Οὐδεὶς βεβαίως ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ εὑρισκόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον με τὰς πολυταλάντους Ἡν· πολιτείας βιομηχανικῶς ἢ ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ μέσα συγκοινωνίας, ἐπιτρέπεται ὅμως νομίζω, ἡ ἄμιλλα ἐπιπέδου ἀνεξαρτήτου οἰκονομικῆς ἐπιρροῆς. Ἀλλὰ περὶ τούτου εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν.

Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἐν Detroit 14-2-1922

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συλλυπητήριον τηλεγράφημα.— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπὶ τῇ καταστροφῇ, ἣν ἐσχάτως ὑπέστη ἡ καὶ ἄλλως πολυπαθὴς πόλις τοῦ Μοναστηρίου συνεπείᾳ πυρκαϊᾶς, ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Βελιγραδίου τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Μετὰ θλίψεως μεγάλης μανθάνομεν τὴν συμφορὰν τῆς πόλεως Μοναστηρίου. Συλλυπούμεθα Ὑμετέραν Μακαριότητα διὰ τὰ πάσχοντα τέκνα Αὐτῆς καὶ παρακαλοῦμεν τὸν Κύριον ὅπως παραμυθήσηται τοὺς ἐκ τῆς συμφορᾶς πληγέντας».

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνεδρία 16 Ἀπριλίου

Συνεπείᾳ τηλεγραφικοῦ ἐρωτήματος τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Κυρίλλου ἂν «ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας τῇ συγκληθησομένῃ ἐν Κων]πόλει τῇ 20 Ἀπριλίου, θὰ ἀντιπροσωπευθῶσι καὶ αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι», συνοδικῇ διαγνώμῃ, ἀπηντήθη ὅτι «ἡ ὑπόφασις συγκλήσεως Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου διὰ τὴν 20 Ἀπριλίου δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅτι ὅταν συγκληθῇ ἀπὸ μέρους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἡ μελετωμένη Πανορθόδοξος Σύνοδος θέλει προσκληθῆ καὶ ἡ Α. Μακαριότης».

Ἐξ ἀφορμῆς τηλεγραφήματος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης «καὶ τῶν ὁμοφρόνων μητροπολιτῶν Ἰωνίας» παρακαλοῦντος, ὅπως «ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προσκλήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ μητροπολίτου Προύσης τῆς Ἱεραρχίας εἰς Κωνσταντινούπολιν προσκαλέσῃ καὶ ἡ Α. Θ. Παναγιότης τοὺς προσκειμένους τῷ Οἰκουμ. Θρόνῳ μητροπολίτας πρὸς συγκρότησιν συνελεύσεως Ἱεραρχίας καὶ ἐπίτευξιν ἑνώσεως διεστώτων» διεβιβάσθη ἀπαντητικῶς, συνοδικῇ διαγνώμῃ, τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα: «Προφυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ πραξικοπημάτων. Ἱεραρχία κληθήσεται ὑφ' ἡμῶν καὶ μόνων ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ».

Συνεδρία 19 Ἀπριλίου

Παρασημοφορία.—Κατὰ ταύτην ἡ Α. Θ. Π. ἀνήγγειλε πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων,

ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ μέρους τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀπένειμεν εἰς μὲν τὴν Α Θ. Π. καὶ τὸν Σεβασμ. Μητροπ. Ἀμασείας κ. Γερμανὸν, ἔχοντας ἤδη τὸ παράσημον τοῦ Ἁγ. Σάββα α΄ τάξεως, τὸ παράσημον τοῦ Λευκοῦ Ἀετοῦ α΄ τάξεως,εἰς τοὺς Σεβ. συνοδικοὺς ἀρχιερεῖς Καισαρείας Νικόλαον, Νικαίας Βασίλειον, Χαλκηδόνος Γρηγόριον, Νεοκαισαρείας Πολύκαρπον, Ρόδου Ἀπόστολον,Ἀγκύρας Γερβάσιον, Χαλδίας καὶ Κερασοῦντος Λαυρέντιον, Βάρνης Νικόδημον, Ἡλιουπόλεως Σμάραγδον, Σαράντα-Ἐκκλησιῶν Ἀγαθάγγελον, καὶ Μετρῶν Ἰωακεὶμ, τὸ παρίσημον τοῦ Ἁγίου Σάββα α΄ τάξεως, εἰς τοὺς τέως συνοδικοὺς ἐφ' ὧν ἐλήφθη ἡ περὶ ἀναγνωρίσεως ἀπόφασις, ὡς καὶ εἰς τὸν Μητροπ. Θυατείρων κ. Γερμανὸν, ὡς Σχολάρχην τῆς θεολ. Ἀκαδημείας, τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου Μητροπ. Βριούλων Διονύσιον, ὡσαύτως τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Σάββα α΄ τάξεως, εἰς δὲ τοὺς ἐντιμοτάτους κ. Συμβούλους Ἁγγ. Ἰωαννίδην, Στ. Θωμάρεης, Θ. Παπαδόπουλον, Π. Καραθεοδωρῆν, Α. Παππᾶν, Α. Ζῶτον, Ν. Φερμάνογλουν καὶ τὸν τέως τοιοῦτον Κ. Κωνσταντινίδην, ὡς καὶ εἰς τὸν ὑπογραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου Γερμανὸν τὸ παράσημον τοῦ Ἁγ. Σάββα γ΄ τάξεως. Τὰ ἐν λόγῳ παράσημα ἡ Α. Θ Π. ἀπέστειλε πρὸς τοὺς δικαιούχους διὰ καταλλήλων συγχαρητηρίων πιττακίων.

Ἐνεκρίθη ὅπως γένηται κατάλληλον γράμμα πρός τε τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Κυβέρνησιν αὐτοῦ.

Συνεδρία 20 Ἀπριλίου

Ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ ἀπουσιάζοντος Σεβ. Μητροπ. Ρόδου Ἀποστόλου, πληροφοροῦντος ὅτι ἐξ Ἱεροσολύμων ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα συνεχίζει τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβ. Μητρ. Φιλαδελφείας κ. Εὐγενίου, πληροφοροῦντος, ὅτι διαταγῇ τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχῶν, ἀπεμακρύνθη ἐκ Σμύρνης.

Ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι.— Ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ ἐν Παρισίοις διατρίβοντος Πανιερ. Μητροπολ. πρώην Λεοντουπόλεως Σωφρονίου, πληροφοροῦντος, ὅτι ἀπὸ ἔτους ἀσχολούμενος ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων περὶ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ κριτικὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ κειμένου τῶν ἱ. ἐκκλησιαστικῶν Βιβλίων ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχαίων Κωδίκων, ὡς καὶ περὶ τὴν μετρικὴν μορφὴν αὐτῶν κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἥ τε Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰσὶν ἔργα ποιητικὰ, γεγραμμένα ἐν ποικίλῳ ρυθμῷ καθ' ὁμοιότητα τῆς Ἑβραϊκῆς ποιήσεως, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ σταχυολογήσας ἀποστέλλει στροφάς τινας καὶ ὅτι τὸν καρπὸν τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ μελετῶν θὰ καταστήσῃ γνωστὸν τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐνεκρίθη ὅπως ἡ ἐργασία αὕτη παραπεμφθῇ εἰς τὸν Σύλλογον τῶν καθηγητῶν τῆς θεολογ. Ἀκαδημείας πρὸς μελέτην καὶ ὑποβολὴν τῶν σκέψεων αὐτοῦ, ἀπαντηθῇ δὲ εἰς τὴν Α. Πανιερ. ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐπευλογεῖ τοὺς κόπους αὐτοῦ εὐχομένη ὅπως ἀποδειχθῇ καὶ ἐπιστημονικῶς ὅ,τι ὡς ἀτομικὴν αὐτῆς γνώμην εἰσηγεῖται ἐν σχέσει πρὸς τὸν ποιητικὸν χαρακτῆρα τῶν Ἁγ. Γραφῶν.

Ἡμερολογιακὸν ζήτημα.— Ἐξ ἀφορμῆς τῆς συγκλήσεως ἐν Ρώμῃ ἐπιστημόνων πρὸς σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος καὶ κατόπιν τῆς ἀναγνώσεως σχετικῆς ἐκθέσεως, τὴν ὁποίαν εἰδικὴ ὑπὸ τοῦ Μητροπ. Βιζύης Ἐπιτροπὴ ἔχει συντάξει ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ συζήτησιν ἀνωμολόγησεν, ὅτι κατέστη αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς τοῦ ἡμετέρου κοινωνικοῦ βίου πρὸς τὸν παγκόσμιον πεπολιτισμένον τοιοῦτον, ὅτι ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν δεσμεύεται ὑπὸ δογματικῶν λόγων ὅπως ἀποδεχθῇ ἡμερολόγιον τελειότερον καὶ ὀρθότερον ἐπιστημονικῶς καὶ ἐπωφελέστερον πρακτικῶς, ὅτι προκειμένου εἰδικῶς περὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας δὲν παρίσταται ἀνάγκη, νὰ ἀποδεχθῇ τὸ Γρηγοριανὸν ἀφοῦ γίνεται παγκόσμιος συζήτησις καὶ ἔρευνα περὶ τελειοτέρου ἡμερολογίου, ὅπερ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδεχθῇ ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ὅμως εὑρισκομένης πρὸ σχετικῆς ἀπαγορευτικῆς κανονικῆς διατάξεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπαι-

τεῖται πανορθόδοξος συγκατάθεσις πρὸς τροποποίησιν τῆς διατάξεως ταύτης.

Πρὸς τούτοις,συνοδικῇ διαγνώμῃ, ἀνετέθη τῷ διευθυντῇ τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν κ. Αἰγινίτῃ, ὅπως ὡς μέλος τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου τῶν ἐπιστημόνων γνωρίσῃ εἰς αὐτὸ τὰς ἄνωθε ἀπόψεις τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ ἀνακοινώσῃ ἀκολούθως εἰς Αὐτὴν λεπτομερῶς τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν τοῦ Συνεδρίου.

Καθαίρεσις.—Καθηρέθη ὁ ἐν Παρισίοις σπουδάζων ἐκ τοῦ χωρίου Αἰγιαλοὶ τῆς Ἐπαρχίας Συληβρίας διάκονος Καλλίνικος Βαξεβανίδης.

Συνεδρία 22 Ἀπριλίου

Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Σινικῇ.— Ἐξ ἀφορμῆς σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ ἐν Πεκίνῳ Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου Ἰννοκεντίου διαδιβασθείσης διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κιέβου κ. Ἀντωνίου, ὅπως ἡ ἐν Σινικῇ Ὀρθόδοξος ἀποστολὴ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἐνέκρινεν ὅπως προσεχῶς γένηται σκέψις περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν δύναται νὰ φανῇ ἐπωφελὴς ἡ Μ. Ἐκκλησία πρὸς τοὺς ἐκεῖ ὀρθοδόξους.

Πατριαρχικὸν Ἀρχειοφυλάκιον.—Τῷ διορισθέντι ἤδη πρὸ ἔτους Ἀρχειοφύλακι τῶν Πατ]χείων θεοφ. ἐπισκόπῳ Σκοπέλου κ. Γενναδίῃ ἀνετέθησαν καὶ καθήκοντα βιβλιοφύλακος καὶ Διευθυντοῦ καὶ Ἀρχισυντάκτου τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας».

Μητρόπολις Θυατείρων.— Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς 24 Μαρτίου, ἐγκριθέντος ὅπως ἡ ἱδρυθεῖσα διὰ τὰς ἐν Εὐρώπῃ ὀρθοδόξους παροικίας Ἐκκλησιαστικὴ Διοίκησις ὀνομασθῇ Μητρόπολις Θυατείρων καὶ ἐξαρχία ἐν ἐνεργείᾳ Εὐρώπης Δυτικῆς καὶ Κεντρώας καταλαμβάνουσα ἐν τῷ Συνταγματίῳ τὴν θέσιν τῆς Μητροπόλεως Κρήτης, ἀνερχομένης ταύτης εἰς τὴν θέσιν τῆς διὰ χειραφετήσεως ἐκλιπούσης Μητροπόλεως Βόσνης, ἀπεφασίσθη ὅπως αὐθημερὸν γένηται ἡ πλήρωσις αὐτῆς. Ὑποψηφίων προταθέντων τοῦ Παν. Μητροπ. Σελευκίας Γερμανοῦ, Σχολάρχου τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας, τοῦ Παν. Μητροπ. Δυρραχίου κ. Ἰακώβου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Εἰρηνουπόλεως κ. Φωτίου καὶ γενομένων ψήφων κανονικῶν ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, Μητροπολίτης Θυατείρων ἐξελέγη ὁ Σελευκείας Γερμανὸς,ὅστις καὶ προσελθὼν κατὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίαν ἐτέλεσε τὸ μέγα μήνυμα,

Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον.— Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον συνεχίζον τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους 1922 εἰργάσθη τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐπ' αὐτοῦ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν συνεδρίας (τὴν 18, 20 καὶ 22 Ἀπριλ.).

Ἱστορικαὶ σημειώσεις.— Ἡ πρό τινος εἰς Μητρόπολιν ἀνακηρυχθεῖσα Ἐπικοπὴ Μοσχονησίων κατὰ τὸν Μεσαίωνα διηρεῖτο εἰς δύο Ἐπισκοπὰς τῆς Νήσου καὶ τῆς Ποροσελήνης κατὰ δὲ τὸ 1765 ἐγένετο Ἐπισκοπὴ Μοσχονησίων ὑπὸ τὴν Μητρόπολιν Σμύρνης. Τῷ 1848 ἡ ἐπισκοπὴ ἔλαβεν ὡς προῖκα τὴν πλουσιωτέραν ἐκ τῶν ἑπτὰ ἐν Μοσχονησίοις Μονῶν τὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τὴν ἐπιλεγομένην τὸ ψηφὶ κειμένην ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Πατερίτσας. Βραδύτερον, τῷ 1860 ἐνεκρίθη, ὅπως ὁ Ἐπίσκοπος Μοσχονησίων, λαμβάνῃ ἐτησίως 12000 ταμειακά. Μεταξὺ τῶν Ἐπισκόπων διεκρίθη ὁ Μοσχονησίων Παΐσιος, ὅστις ἐπὶ δεκαετίαν ἀρχιερατεύσας ἀνήγειρε λαμπροὺς ναούς, σχολάς, ἐπεσκεύασε τὰς Μονὰς καὶ ἀποθανὼν ἐκληροδότησε 2000 μετζήτια.

Μ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΙΑ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἡ Α. Θ. Π. ἀντεπεσκέφθη εἰς Χαλκηδόνα τὸν Σεβ. Γέροντα ἅγιον Χαλκηδόνος κ. Γρηγόριον, γενομένη δεκτὴ μετ' ἐξαιρετικῶν ἐνδείξεων τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἐκ μέρους κλήρου καὶ λαοῦ. Ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ, ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς λαοῦ, τὴν Α. Θ. Παναγιότητα προσεφώνησε καταλλήλως ὁ βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου θεοφιλ. ἅγιος Λεύκης κ. Κωνσταντῖνος. Ἡ Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀπηύθυνε πολυτίμους συμβουλὰς εἰς τὸ ἐκκλησίασμα.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἡ Α. Θ. Π. ἔψαλε κατανυκτικὸν τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος κειμένου ἀειμνήστου Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Ε', οὗτινος ἀνέφερεν ἐπ' ἐκκλησίας τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους μακροὺς ἀγῶνας.

Παρασκευὴ 15 Ἀπριλ.

Ἡ Δ. Θ. Π. ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον τὸν Σεβ. Μητροπ. Ἀμασείας κ. Γερμανὸν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα.

—Εἰς τὸν ἀσθενοῦντα ἀπό τινων ἡμερῶν κ. Χρ. Παπαϊωάννου, διευθυντοῦ τοῦ Α' Παϊχικοῦ Γραφείου διεβιβάσθησαν αἱ περὶ ἀναρρώσεως αὐτῷ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Π. διὰ τοῦ Τριτεύοντος τῶν Πατριαρχείων κ. Νικηφόρου.

Κυριακὴ 17 Ἀπριλ.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Ταταούλοις ἱ. ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κηρύξας συγχρόνως καὶ τὸν θεῖον λόγον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Κοινωνικοῦ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θ. λειτουργίας ἐγένετο ὑποδοχὴ εἰς τὴν Ζαχαρώφειον αἴθουσαν ἐντὸς τῆς ὁποίας προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Π. ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησ. ἐπιτροπῆς ὁ Πρόεδρος αὐτῆς.

—Τὴν Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἑορτῇ τοῦ Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου ἀντεπροσώπευσεν ὁ Πρωτοσυγκελεύων Μητροπ. Κορυτσᾶς κ. Ἰωακεὶμ ὅστις εὐχαριστήσας τὸ ἀποχωροῦν προεδρεῖον συνεχάρη τὸ νέον διαβιβάσας ἅμα τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς πρὸς τὸ ἀναλαμβάνον νέον τοιοῦτο.

—Εἰς τοὺς γάμους τοῦ κ. Βελέτσου παρέστη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. διαβιβάσας τὰς εὐχὰς Αὐτῆς ὁ πατριαρχικὸς διάκονος κ. Αἰμιλιανός.

—Εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων παρέστη διαβιβάσας τὰ συγχαρητήρια τῆς Α. Θ. Π. ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητροπ. Κορυτσᾶς κ. Ἰωακεὶμ ὅστις καὶ διεβίβασε πρὸς τὰς ἑλληνίδας κυρίας καὶ δεσποινίδας τὰς ἀποτελούσας τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ ἐν λόγῳ Συνδέσμου καὶ τὰς εὐχὰς Αὐτῆς διὰ τὸ πατριωτικὸν καὶ μετὰ ζήλου ἐπιτελούμενον ἱερὸν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος ἔργον.

—Ἐκμέρους τῆς Α. Θ. Π. ἀδιαθετούσης συνεχάρη τὸν Μ. Βάρνης κ. Νικόδημον ἄγοντα τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Μητρ. Κορυτσᾶς κ. Ἰωακείμ.

—Τὸν ἐνταῦθα ἐπίτροπον τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ κ. Νικόδημον συνεχάρη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ Δευτερεύων κ. Δωρόθεος.

—Ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Νεόφυτος διεβίβασε τὰς ὑπὲρ ἀναρρώσεως εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. εἰς τὸν ἀσθενοῦντα Σύμβουλον κ. Ἀγγ. Ἰωαννίδην.

Δευτέρα 18 Ἀπριλ.

Τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. εἰς τὸν ἐκ τῆς ἀσθενείας ἀναρρώσαντα τμηματάρχην τῆς Ὀθωμαν. Τραπέζης κ. Βαλτάσαρ διεβίβασεν ὁ πατριαρχικὸς διάκονος κ. Αἰμιλιανός.

Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΩΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς Ἀνατολικῶν Ἐρευνῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ J. A. Montgomery ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Σιωνιστικῇ «Menorah Journal» ἄρθρον περὶ τῆς «Ἱερουσαλὴμ ὡς ἐκπαιδευτικοῦ κέντρου». Οὗτος παρατηρεῖ, ὅτι «ἡσύχως ἀλλ' ἀποτελεσματικῶς οἱ λόγιοι πολλῶν ἐθνῶν καὶ συστ..μάτων ἐγκαθίστανται ἐν τῇ τόσον δι' ἀρχαιολογικὴν μελέτην προσφόρῳ χώρᾳ. Ὡς οὐδέποτε πρότερον ἐν τῇ μακρᾷ αὐτῆς ἱστορίᾳ ἡ Ἱερουσαλὴμ μέλλει νὰ ἀποδῇ ἓν τῶν σπουδαίων ἐκπαιδευτικῶν κέντρων τοῦ κόσμου». Ἀναμένεται εὐλόγως ἀναβίωσις τῆς Ἁγίας Γῆς ὁμοία πρὸς τὴν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα καὶ ἤδη «ἡ Παλαιστίνη καθίσταται ἡ Μέκκα τῶν εἰς Ἁγιογραφικὰς καὶ Ἀνατολικὰς μελέτας ἀφωσιωμένων λογίων». Ἡ Παλαιστίνειος Ἀνατολικὴ Ἑταιρεία, ἀριθμοῦσα 150 ἐπιτόπια μέλη, περιλαμβάνει τινὰς τῶν γνωστοτάτων ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἁγιογραφίαν ἀσχολουμένοις λογίοις. Εἶναι νῦν ἔξοχοι αἱ ἀπὸ τῶν Βιβλιοθηκῶν εὐκολίαι, ὑπάρχουσι δέ τινες σπουδαιότατα συλλογαὶ ἰδίᾳ οἱ τῶν Μοναστηρίων τῆς Κοιμήσεως (ἐπὶ τοῦ Ὄρους Σιὼν) τῶν Ἀσσομπσιονιστῶν καὶ τῶν Λευκῶν Πατέρων. «Μνηστέον, ὅτι ἡ Παλαιστίνη —Συρία εἶναι ἔδαφος οὐ μόνον διὰ τὸν περὶ τὴν Ἁγιογραφίαν ἀσχολούμενον ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν μελετητὴν τῶν μεταγενεστέρων χρονικῶν περιόδων. Ἐν Παλαιστίνῃ ὑπάρχουσί τινες τῶν ἀρχαιοτάτων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ κόσμῳ, αἱ πέραν δὲ τοῦ Ἰορδάνου καὶ κατὰ τὰ νότια τῆς Συρίας χῶραι κατέχουσί τινα τῶν σπουδαιοτάτων ἐν τῷ κόσμῳ λειψάνων τῆς πρωΐμου χριστιανικῆς ἐποχῆς, καλῶς διατετηρημένα. Ὁμοίως οἱ Ἰουδαῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν λειψάνων ἀρχαίων συναγωγῶν ἐν Γαλιλαίᾳ. Ἐν μεγάλῳ δὲ βαθμῷ πάντες οἱ κλάδοι τῶν ὁμολογιῶν, Ἀνατολικῆς, Ἑλληνικῆς τῆς Λατινικῆς ἀντιπροσωπεύονται ἐν Ἱερουσαλὴμ οὕτως ὥστε εἶναι αὕτη ἔδαφος διὰ τὴν μελέτην τῶν ἐκκλησιαστικῶν συνθηκῶν. Αἱ εὐκαιρίαι αὗται διὰ τὴν μελέτην τῆς Ἁγιογραφικῆς χώρας

καὶ ὅλων τῶν συγγενῶν κλάδων γνώσεως δέον νὰ γνωσθῶσι τοῖς περὶ τῶν τοιούτων ἐνδιαφερομένοις, καθηγηταῖς τε καὶ φοιτηταῖς. Οἱ τελευταῖοι δέον νὰ φιλοδοξῶσι νὰ ἐπισκέπτωνται τὴν Παλαιστίνην, τόσῳ νῦν προσιτὴν, ὡς οἱ τῶν κλασικῶν φοιτηταὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ Ἰταλίαν. Καὶ οἱ μὴ εἰδικοὶ, οἱ βαθὺ ἔχοντες, εἰ μὴ τεχνικὸν, τὸ περὶ τὴν ἔρευναν ἐνδιαφέρον δύνανται νὰ ὦσι βέβαιοι, ὅτι θὰ εὕρωσι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ δαψιλῆ εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ πόθου αὐτῶν τὰ μέσα».

(Ἐκ τῆς Palestine Exploration Fund. Ἰαν. 1922).

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΕΙΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Καθ' ἃ ἐδήλωσεν ὁ ἔξοχ Ἁρμοστὴς τῆς Παλαιστίνης, ἡ σύστασις τοῦ Παλαιστινείου Κράτους θὰ ἀνογγελθῇ διὰ διατάγματος τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ἐπιτροπὴ δὲ θὰ διορισθῇ, ἥτις θ' ἀσχοληθῇ περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἐθνικοτήτων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκην τῶν Σεβρῶν. Κατὰ τὴν συνθήκην ταύτην, ὑπήκοοι τοῦ νέου κράτους εἶναι πάντες οἱ Μουσουλμᾶνοι οἱ συνήθως ἐν Παλαιστίνῃ διαμένοντες, ἀλλ' ἐκ τούτων, οἱ ἐκ γεννήσεως ἢ φυλῆς ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀρμενίαν, τὴν Γεωργίαν, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Τουρκίαν ἢ τὴν Βουλγαρίαν, θὰ εἶναι ἐλεύθεροι νὰ προτιμήσωσι τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς αὐτῶν, ποιούμενοι σχετικὴν δήλωσιν κατὰ τὴν δ ἄρκειαν τοῦ ἔτους. Οὐχ ἧττον θὰ θεωρῶνται οὗτοι ὑπήκοοι Παλαιστινοί, ἐφ' ὅσον δὲν καταλείπουσι τὴν Παλαιστίνην, ἵνα ἀλλαχοῦ ἐγκατασταθῶσι. Κατὰ τὴν αὐτὴν συνθήκην, οἱ διαμένοντες ἐνΠαλαιστίνῃ ξένης ἐθνικότητος Ἰουδαῖοι, εὐθὺς ὡς ἡ συνθήκη αὕτη τεθῇ ἐν ἰσχύϊ, δύνανται νὰ προτιμήσωσι τὴν Παλαιστίνειον ὑπηκοότητα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Δύναται δέ τις νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Παλαιστίνειον ὑπηκοότητα καὶ διὰ πολιτογραφήσεως, ἣν ὁ Ὕπατος Ἁρμοστὴς δικαιοῦται νὰ παρέχῃ ἐπὶ τοῖς ἑξῆς ὅροις:

1) Ἐὰν οἱ ζητοῦντες τὴν ὑπηκοότητα ἔχωσι διαμένει ἐν Παλαιστίνῃ τοὐλάχιστον τρία ἔτη πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

2) Ἐὰν ἀπολαύωσι καλῆς ὑπολήψεως καὶ γινώσκωσιν ἀρκούντως τὴν ἀραβικὴν, ἑβραϊκὴν ἢ ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

3) Ἐὰν προτίθενται νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν Παλαιστίνῃ.

Οἱ ὅροι οὗτοι εἰς οὐδεμίαν ὑπόκεινται διάκρισιν φυλῆς ἢ θρησκείας.

(ἐκ τῆς «Ν. Σιών»)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 1566.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 19 καὶ ἡμερομ. 21 Φεβρουαρίου 1922 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης Λαμπρινῆς Κ. Γεωργαντᾶ, τὸ γένος Κωνσταντίνου Χατζῆ Ἀθανασίου, κατὰ Κίμωνος Γεωργαντᾶ).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πα]χικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐνογομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 7924 καὶ ἡμερομ. 22 Νοεμβρίου 1921 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Λαμπρινῆς Κίμ. Γεωργαντᾶ κατὰ Κίμωνος Γεωργαντᾶ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τῶν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», καὶ «Πρωΐας», καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντων εἰς γρόσια ὀκτακόσια τεσσαράκοντα ἓξ (846) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Νεοκαισαρείας καὶ Κοτυώρων

Πολύκαρπος 3

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἁρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 2 Μαρτίου 1922.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

'Αριθ. | πρωτ. 1239
διεκ. 664

Πρὸς τὴν ἁπανταχοῦ εὐσεβῆ καὶ φιλοπάτριδα ὁμογένειαν.

Καθ' ὃν χρόνον Κράτη μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ, ἀνεξαντλήτους ἔχοντα τὰς πηγὰς τῶν πόρων αὐτῶν, βαρεῖαν ᾐσθάνθησαν τὴν οἰκονομικὴν κόπωσιν, εἰς ἔκτακτα δὲ προσφεύγουσι μέσα πρὸς ἀναδημιουργίαν τῆς οἰκονομικῆς των ζωῆς, ὀργανισμοί, ὡς τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον, τῆς κρατικῆς στερούμενοι δυνάμεως, ἦτο πλέον ἢ φυσικὸν νὰ ὑποκύψουν ἐνωρίτερον εἰς τὴν πίεσιν τῶν πολλαπλῶν αὐτῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν καθ' ἑκάστην ἀναφαινομένων νέων ὑποχρεώσεων.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὀργανισμὸς ἐκκλησιαστικὸς καὶ ἐθνικός, ἔχον νὰ μεριμνήσῃ ὄχι μόνον διὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ συντήρησιν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διάσωσιν συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα συνεσώρευσεν ὁ ἄγριος τοῦ πολέμου διωγμὸς καὶ τὰ ὁποῖα ἐπηύξησεν ἡ φοβερωτέρα τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου καταστροφή, εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξαντλήσῃ τελείως καὶ τὰς τελευταίας τῶν ἀποθεμάτων αὐτοῦ οἰκονομίας.

Ἡ φιλογένεια καὶ ἡ φιλανθρωπία τῶν τέκνων αὐτοῦ ἀδιαλείπτως τὴν ὁδὸν τῆς εὐποιΐας ἀκολουθοῦσαι οὐ σμικρὸν καὶ κατὰ τὴν μαύρην ταύτην περίοδον συνέβαλον εἰς τὴν ἀνάστασιν ἐρειπίων καὶ τὴν συντήρησιν τῶν ἱδρυμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ μέριμνα καὶ ἡ ἀδελφικὴ τοῦ ἔθνους ἀλληλεγγύη ἵδρυσαν διὰ νὰ περισυλλέγουν, νὰ στεγάζουν καὶ νὰ μορφώνουν τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Ἀλλ' ἐνῷ αἱ ὑποχρεώσεις αὐτοῦ διαρκῶς ηὐξάνοντο, οἱ πόροι ἐξ ἐναντίας ἠλαττοῦντο, τὸ δὲ Ἐθνικὸν Ταμεῖον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὰ Ταμεῖα τῶν διαφόρων κοινωφελῶν φιλανθρωπικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν Καταστημάτων εὑρίσκονται σήμερον πρὸ μεγάλων ὀφειλῶν, αἵτινες διὰ πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀπειλοῦσι κίνδυνον διακοπῆς τῆς ἐθνικωτάτης δράσεως αὐτῶν εἰς στιγμὰς καθ' ἃς παρίσταται εἴπερ ποτὲ ἀναγκαία ἡ λειτουργία αὐτῶν.

Ἐὰν ἡ θεραπεία τῶν ἀναγκῶν τούτων ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὸ φάρμακον αὐτῆς εἰς οἱανδήποτε περισυλλογὴν καὶ εἰς τὴν ἐπιτόπιον μόνον μέριμναν, τὸ Πατριαρχεῖον πρῶτον θ' ἀπέστεργε γενικὴν πρὸς τὴν ἁπανταχοῦ ὁμογένειαν ἔκκλησιν. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ διὰ τοῦτο ἀπολύεται ἡ Ἐκκλησις αὕτη μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἀπηχήσῃ βαθέως εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν ἁπανταχοῦ εὐσεβῶν ὁμογενῶν καὶ θὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἐκδηλωθῶσιν ἐμπράκτως ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη, ἅτινα ὁλόκληρος ἡ ὁμογένεια τρέφει πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Πρὸς ἀποτελεσματικὴν δὲ τοῦ ἔργου διεξαγωγὴν ὀνομάζομεν Ὑποεπιτροπὰς τῶν ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐράνων τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν ἁπανταχοῦ ὑπαρχουσῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτικῶν Ὀργανώσεων καὶ τὰ Προεδρεῖα τῶν λειτουργούντων Συνδέσμων, Συλλόγων, Ἀδελφοτήτων καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σωματείων καὶ καλοῦμεν αὐτά, ἔχοντα ἄμεσον τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως ἀναλάβωσι τὸ ἔργον τῆς διοργανώσεως ἐράνων μεταξὺ τοῦ κύκλου τῆς δράσεως αὐτῶν καὶ ἀποστέλλωσι πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τακτικῶς τὰς ἐκ τῶν διενεργουμένων ἐράνων εἰσπράξεις μετὰ τῶν καταλόγων τῶν ὀνομάτων τῶν εἰσφορέων, πρὸς ἕκαστον τῶν ὁποίων διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ θὰ ἀποστέλληται Πατριαρχικὴ εὐχαριστήριος ἐπιστολή. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος, ἡμερήσιος καὶ περιοδικός, ὃν ἀείποτε διέκρινεν ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ ἐθνικὸν τοῦτο Κέντρον, καλεῖται νὰ συνεισφέρῃ ἐπίσης εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, δημοσιεύων μὲν τὴν παροῦσαν Ἔκκλησιν καὶ συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἀνοίγων δ' εἰς τὰς στήλας αὐτοῦ κατάλογον συνδρομῶν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου, μετὰ τῆς ὑποχρεώσεως νὰ ἀποστέλλῃ μετὰ τῶν χρηματικῶν ἐμβασμάτων καὶ τὰ σχετικὰ φύλλα τῶν καταλόγων εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Ἡ Ἐκκλησία εὐγνωμόνως θὰ μνημονεύῃ τῶν ὀνομάτων ὅλων, ὅσοι θὰ ἀκούσωσι τῆς φωνῆς αὐτῆς κατὰ τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν ταύτην περίστασιν, οὐδὲ θὰ λείψῃ ὅπως καταγράψῃ ταῦτα ἐν εἰδικῇ βίβλῳ, ἵνα καὶ αἱ ἐφεξῆς γενεαὶ μνημονεύωσι τῆς ἐκτάκτου ταύτης τῶν ἁπανταχοῦ εὐσεβῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων εἰσφορᾶς.

Ὁ δὲ πλούσιος ἐν ἐλέει Θεὸς «ὁ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν, χορηγήσαι καὶ πληθύναι τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν» εἰς δόξαν τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ, τοῦ εὐλογητοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μάρτιος 1922.

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ εὐχέτης